

Bố

Đinh

Lưu

Ly

BẠN TRAI CÙNG NHÀ KHÔNG PHẢI NGƯỜI

Review by
Lạc Hậu

Design by
Gian Phi

Edit by SẮC team:
Yuzu
Bạch Lan Từ

<https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105>

Bạn Trai Cùng Nhà Không Phải Người

Tác giả: Bồ Đình Lưu Ly

Người dịch: SẮC_TEAM

Nguồn: fb/sac.camthanh

Tạo eBook: DTV

DTV-EBOOK.COM

VĂN ÁN

Bà ngoại qua đời, Hạ Ngữ Băng thừa hưởng ngôi nhà cũ do bà ngoại để lại ở nông thôn.

Không ngờ, còn phải ở chung với người cháu trai do bà ngoại thuận tay nhặt được giữa đường - “anh tra” trên danh nghĩa của cô, Lâm Kiến Thâm.

Hạ Ngữ Băng: “Tuy rằng anh tôi vừa lạnh lạnh vừa kiêu ngạo, tính tình lại xấu, thích lão cán bộ, nhưng tôi biết anh ấy sẽ là người anh trai tốt.”

“Mãi cho đến một ngày tôi phát hiện...”

“Anh trai (bạn trai) ở chung không phải là người, làm sao bây giờ?! Online chờ, rất gấp!”

Tóm tắt bằng một câu: Yêu quái tính khí thất thường X họa sĩ nhỏ giỏi nấu ăn.

Chương 1: Về nông thôn

Bà ngoại qua đời, Hạ Ngữ Băng lại mơ thấy bà.

Trong mơ, bà đứng trên cây cầu đá của một con suối, dòng nước phản chiếu nụ cười hiền lành và dịu dàng của bà, vẫy tay với Hạ Ngữ Băng lúc nhỏ: "Tiểu Ngữ ngoan, về ăn cơm nào!"

Bà ngoại trong trí nhớ vẫn là một bà lão khỏe mạnh, bà rất khéo tay, sẽ làm rất nhiều món ăn rất ngon, sẽ thêu một ít hoa, chim sinh động như hàng thêu Hồ Nam, sẽ ôm cô bé Hạ Ngữ Băng ngồi trên ghế bập bênh làm bằng tre, phe phẩy quạt hương bồ, nhìn bầu trời sao lấp lánh, hát một bài ca dao không biết tên.

Nhưng bây giờ, tất cả đều không còn.

Bà ngoại đến Hàng Châu chữa bệnh chưa bao lâu đã mang theo nỗi nhớ chồng và con gái mất sớm được tích tụ hơn 40 năm mà vĩnh biệt cõi đời này.

Trước khi qua đời, bà ngoại đã lập di chúc, để lại ngôi nhà ở nông thôn cùng tất cả mọi thứ ở đó cho Hạ Ngữ Băng, chỉ với một điều kiện duy nhất: Giữ lại quyền cư trú của Lâm Kiến Thâm trong căn nhà đó.

Lâm Kiến Thâm, là cháu trai bà ngoại nhận nuôi ba năm trước.

Mấy năm nay Lâm Kiến Thâm vẫn luôn chăm sóc bà ngoại, giữ anh ta ở lại cũng không coi là quá đáng. Huống chi Hạ Ngữ Băng là một phú nhị đại, cũng không ham bất động sản ở nông thôn, cô chỉ muốn bà ngoại sống thật lâu.

Nhưng nó đã là hy vọng xa xôi không thể với tới rồi.

Hạ Ngữ Băng mất mẹ từ nhỏ, bây giờ, bà ngoại thương cô nhất cũng ra đi...

...

Chiếc SUV màu đen dọc theo con đường quốc lộ gập ghềnh của trấn Phi Thúy, chạy vào con đường núi mới đổ xi măng. Sau khi lái xe dọc theo con đường núi quanh co khoảng 10 phút, nhà cửa dần trở nên thưa thớt, màu xanh dần tăng lên, từng mảng màu xanh của núi rừng

giống như những bức tranh bằng màu nước vô giá, không hề keo kiệt mà trải rộng ra trước mắt, ngọn núi màu xanh rộng mở vòng tay, nghênh đón những linh hồn lá rụng về cội.

Kết -

Tiếng thảng gấp chói tai, thân thể Hạ Ngữ Băng đổ về phía trước theo quán tính, cô bỗng bừng tỉnh từ trong cơn mơ ngủ.

Khi cô tỉnh dậy trên lông mi còn vương nước mắt, hơi mơ màng ngồi sau ghế của người lái xe, cô điều chỉnh tư thế, hai tay ôm chặt di ảnh của bà ngoại.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Ngữ Băng hỏi.

“Vừa rồi có bóng màu đen chạy qua, không biết là cái gì.” Hạ Tông Trạch nói xong thì tháo dây an toàn, mở cửa đứng trước xe kiểm tra.

Cửa xe vừa mở ra, sự lạnh lẽo của núi sâu rừng hoang và tiếng ve ồn ào ập đến, còn lạnh hơn vài phần so với điều hòa trong xe. Hạ Ngữ Băng hạ cửa sổ xe xuống, vươn đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xung quanh, đường này được xây trong núi, kéo dài đến nơi không biết tên, những cây cổ thụ che trời mọc san sát nhau, rậm rạp đến mức không nhìn thấy mặt trời, chỉ có những tia nắng nhỏ xuyên qua cành lá chiếu xuống, tạo thành vô số những cột sáng thật nhỏ.

Bọn họ đã rời khỏi trung tâm của thị trấn, đi vào trong bụng núi, chẳng trách lại râm mát tĩnh lặng đến thế.

Trong bụi cỏ ven đường, một bia đá nhiều năm không được tu sửa đã không nhìn rõ chữ, có lẽ là ranh giới giữa hai thôn; còn có một tượng Thổ địa công công nho nhỏ bị rêu xanh phủ kín nằm nghiêng trong đám cỏ dại, không thấy rõ khuôn mặt.

Hạ Tông Trạch còn đang kiểm tra tình hình ở phía trước xe thì Từ Miêu ngồi ở ghế phụ đã lo lắng hỏi ông: “Tông Trạch, có đụng phải cái gì hay không?”

À, đúng rồi, Từ Miêu là niềm vui mới của Hạ Tông Trạch, rất trẻ, chỉ lớn hơn Hạ Ngữ Băng năm tuổi.

Từ Miêu cũng không phải là người mẹ kế ác độc, ngược lại cô rất xinh đẹp lại dịu dàng, dịu dàng giống người mẹ đã mất sớm của Hạ Ngữ Băng... Nhưng, Hạ Ngữ Băng không thích Từ Miêu.

Hạ Tông Trạch chỉ có thể là người đàn ông của mẹ cô, cô ghét tất cả những người phụ nữ đã cướp Hạ Tông Trạch.

Một nỗi muộn phiền không rõ ngọn nguồn dâng lên, Hạ Ngữ Băng cẩn thận buông di ảnh của bà ngoại xuống, đẩy cửa xuống xe.

"Ai, Tiểu Ngữ, đi đâu vậy?" Sau lưng, giọng nói dịu dàng cẩn thận của Từ Miêu vang lên.

"Đi xuống hít thở không khí." Hạ Ngữ Băng đóng sầm cửa xe, ưỡn ngạnh kiên cường nói: "Hơn nữa, đừng gọi tôi là 'Tiểu Ngữ', tôi và cô không thân thiết đến như vậy."

Từ Miêu không nói gì nữa.

Hạ Ngữ Băng mặc một chiếc váy đen dài qua gối, vì trời nóng, mái tóc dài buộc lỏng lẻo thành một khối tròn trên đỉnh đầu, lộ ra chiếc cổ thon dài mịn màng, cổ tay áo và thái dương cài hoa trắng, trang trọng và nghiêm túc. Cô ngồi xổm trước cột mốc ranh giới, ánh sáng bị lá cây cắt nhỏ vụn chiếu lên người cô, giống như bước ra từ đồng thoại.

Tượng Thổ địa nằm lẻ loi trong bụi cỏ, nhìn có chút đáng thương, Hạ Ngữ Băng nhàm chán vươn tay vào bụi cỏ dựng thẳng tượng đá lên. Là bộ dáng một ông lão với bộ râu và lông mi dài, mặc chiếc áo rộng tay, nhưng đang xụ mặt, nhìn có chút ưu sầu.

Hạ Ngữ Băng thất thần nhìn chăm chăm vào Thổ địa lão gia gia, chợt có một trận gió lạnh thổi qua, lá cây lay động xào xạc trên đỉnh đầu, như là đang ngâm xướng một khúc hát ru không biết tên. Khóe mắt cô thấy một cái bóng bay xẹt qua, Hạ Ngữ Băng kinh hãi, đột nhiên đứng lên.

"Có chuyện gì vậy, Tiểu Ngữ?" Hạ Tông Trạch ở trước xe ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn về phía cô.

"Vừa rồi, có cái gì chạy tới."

“Có lẽ là con gì đó.” Hạ Tông Trạch nói: “Nghe bà ngoại con nói, trước kia trong núi này có rất nhiều hồ ly và thỏ rừng, có đôi khi còn mơ hồ nghe được tiếng sói tru.”

Hạ Ngữ Băng rùng mình.

Hạ Tông Trạch cười, người đàn ông hơn 40 tuổi, khuôn mặt vẫn tuấn lãng, thân thể vẫn giống một chàng trai 30 tuổi, ông xoắn cổ tay áo sơmi, dựa thẳng tắp vào xe nhìn cô: “Chuyện nhiều năm trước rồi, bây giờ bầy sói trong núi đã tuyệt tích.”

Hạ Ngữ Băng ‘ Vâng ’ một tiếng, lại cúi đầu nhìn tượng đá Thổ địa, lại thấy khuôn mặt vốn đang đau buồn của Thổ địa công công đã giãn ra, cười vô cùng thoải mái và hiền từ ...

Hạ Ngữ Băng dụi dụi mắt, nhìn lại lần nữa, tượng đá vẫn cười hiền từ. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Vừa rồi rõ ràng biểu cảm của tượng đá không phải như thế này mà!

“Tiểu Ngữ, mau lên xe.” Hạ Tông Trạch hối thúc cô.

Chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi? Hạ Ngữ Băng nghi hoặc, cúi đầu mở cửa xe.

Ở ghế trước, Hạ Tông Trạch nhảy bén nhận ra khóe mắt cô vừa ướt vừa đỏ, ông vội hỏi: “Tiểu Ngữ, sao con khóc?”

Hạ Ngữ Băng vào xe, không nói gì, chỉ nghiêng đầu qua một bên, ngơ ngẩn nhìn những cây cổ thụ bên đường.

Hạ Tông Trạch thắt dây an toàn, cố quay đầu lại nhìn cô, ông trầm ngâm một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Ba cũng không yên tâm để con một mình ở nông thôn, nếu con sợ hoặc hối hận, bây giờ chúng ta lập tức trở về Hàng Châu.”

“Không, con không hối hận. Chỉ là nghe ba nhắc tới bà ngoại, con hơi đau lòng.” Hạ Ngữ Băng mím môi, lầm bầm: “Về Hàng Châu làm gì? Về nhìn ba trâu già gặm cỏ non, yêu đương với người phụ nữ khác sao?”

Hạ Tông Trạch trầm mặc thật lâu, đôi chân mày nhíu chặt lại. Ông chỉ có một đứa con gái, sau khi người vợ trước là Lâm Hiếu qua đời, ông đặt tất cả nỗi nhớ và tình yêu với vợ lên người con gái, dần dần làm cô có thói quen nũng nịu, dùng từ hiện đại thì chính là 'bệnh công chúa'.

Năm trước, từ khi ông bắt đầu qua lại với Từ Miêu, dịch ý của Hạ Ngữ Băng đối với ông càng thêm nghiêm trọng, đúng là thời kỳ phản nghịch đến muộn vài năm.

Sau một lúc lâu, Hạ Tông Trạch vuốt sợi tóc lòa xòa trước trán ra sau gáy, lộ ra cái trán đầy đặn, nhíu mày nói: "Tiểu Ngữ, con đã học năm tư, rất nhanh sẽ phải đi ra xã hội, không được tùy hứng như vậy. Lúc bà ngoại con bị bệnh nặng, mỗi ngày Từ Miêu đều đến bệnh viện chăm sóc..."

Ông còn chưa có nói xong, Từ Miêu đã mỉm cười chuyển đề tài: "Tông Trạch, mau lái xe đi, đường núi hẹp như vậy, nếu phía có xe khác muốn qua, chúng ta đỗ ở đây không được đâu."

Cuối cùng không khí cũng bớt nặng nề, Hạ Ngữ Băng hừ một tiếng trong lòng: Làm bộ làm tịch.

Hạ Tông Trạch bèn thuận thế ngừng đề tài này, ông khởi động xe: "Cuộc sống ở nông thôn không thể so với thành phố lớn, từ nhỏ con chưa hề chịu khổ, nếu hạ quyết tâm rời khỏi ba trở lại nơi này thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Hạ Ngữ Băng trầm mặc, ác ma nhỏ trong nội tâm giống như là bạn học Mồ Mồ trong 《Biến hình ký》, chỉ chưa lòng đầy căm phẫn mà kêu lên: "Hạ Ngữ Băng tôi dù có đói chết, từ chỗ này nhảy xuống, cũng tuyệt đối không quay về xem Hạ Tông Trạch ông rải cầu lương!"

Xe chạy không bao lâu đã có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách. Đó là một dòng suối nhỏ trong vạt đến mức có thể thấy đá cuội ở đáy nước, dưới ánh mặt trời nước suối trở nên lấp lánh. Trên con suối có một cây cầu đá cổ xưa, trên đầu cầu có một cột mốc ranh giới khắc ba chữ 'Thôn Linh Khê'.

Hạ Ngữ Băng nhớ, khi còn nhỏ mẹ dắt cô tới đây để vẽ, bà ngoại mang cô tới đây câu cá, Hạ Tông Trạch ở bên cạnh nhìn vợ, trong mắt tràn ngập tình yêu...

Qua cầu, là một rừng trúc mênh mông vô tận, dọc theo rừng trúc, cách con dốc 200m, một biệt thự sân vườn Trung Quốc cổ có mái bằng ngói hiện ra trước mắt.

Đó là căn nhà bà ngoại để lại, chắc là mấy năm trước có sửa lại nên rất khác so với trí nhớ của cô.

Hạ Tông Trạch ngừng xe ở bên ngoài bờ rào, khi xe ngừng lại, Hạ Ngữ Băng mặc váy đen đẩy cửa xuống xe, cô ôm di ảnh trắng đen của bà ngoại, mờ mịt đứng ngoài sân. Trời giữa tháng 6, những dây tường vi hoa hai màu bò đầy bờ rào, che kín phong cảnh phía sau nó, không có kẽ hở; gió thổi nhẹ qua, mùi hoa tường vi quanh quẩn nơi chớp mũi, giống như mùi hương nhàn nhạt vẫn vương mãi không tan trên vạt áo của bà ngoại.

Không biết Lâm Kiến Thâm có ở nhà không, Hạ Tông Trạch bóp còi ô tô, coi như là chào hỏi, sau đó mở cốp xe dọn hành lý cho Hạ Ngữ Băng.

Mặt trời giữa trưa thật chói mắt, chớp mũi Hạ Ngữ Băng đã rịn đầy mồ hôi. Cô theo mùi hương ngào ngạt của dây tường vi trên bờ rào, đi khoảng ba bốn bước thì nhìn thấy cửa lớn kiểu xưa sơn màu đỏ, trên cửa lớn có cái vòng tròn đầu thú, giống như nhà của người phú quý trong phim truyền hình cổ trang. Cô vươn tay cầm vòng cửa gỗ gõ gõ mới phát hiện cửa chỉ khép hờ.

Cửa đẩy ra vang lên tiếng kẽo kẹt, đập vào ánh mắt đầu tiên chính là một con đường đá xanh nhỏ chạy quanh sân, nhìn theo con đường này, một vườn hoa đầy màu sắc hiện lên trong mắt. Dưới tàng cây anh đào trong vườn hoa, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo thun tay ngắn đơn giản đưa lưng về phía Hạ Ngữ Băng, đứng tưới hoa cạnh những khóm hoa nhài.

Có lẽ do nghe được tiếng mở cửa, tay của người đàn ông trẻ tuổi hơi ngừng lại, cầm bình tưới từ từ quay người lại.

Hạ Ngữ Băng mở to mắt, là vì kinh ngạc, thậm chí cô vẫn còn duy trì tư thế đẩy cửa, đã quên thu tay lại.

Đó là một thanh niên có vóc dáng thon dài, cực kỳ tuấn tú... Không, bởi vì quá trắng trẻo và sạch sẽ, gọi là thiếu niên cũng không có gì là không đúng, tay chân thon dài cứ như vậy mà đứng giữa khóm hoa.

Người anh ánh lên rực rỡ, màu đỏ, màu tím, màu trắng của cả vườn hoa, tựa như đứng giữa đào nguyên [1].

[1] Đào nguyên (桃源): Nguồn đào, nguồn suối trong núi, hai bờ có nhiều cây đào, hoa rụng xuống đầy mặt nước. Chỉ nơi tiên ở.

CHƯƠNG 2: GẶP LÂM KIẾN THÂM

Edit: Yuzu

Hạ Ngữ Băng chưa bao giờ gặp Lâm Kiến Thâm, nhưng có mấy lần khi nói chuyện điện thoại với bà ngoại, từ đầu dây bên kia nghe được tiếng nói chuyện giữa anh và bà ngoại.

Trong tưởng tượng của Hạ Ngữ Băng, Lâm Kiến Thâm phải là người có cơ thể chắc nịch, làn da ngăm đen, người trẻ tuổi mang theo hơi thở của quê cha đất tổ, nhưng không ngờ anh lại đẹp trai như vậy, người rất có khí chất, không hề kém hơn so với những tiểu sinh nổi tiếng đóng phim truyền hình.

Phía sau, Hạ Tông Trạch đã soạn xong hành lý, đóng sầm cốp xe lại. Lúc này Hạ Ngữ Băng mới phục hồi lại tinh thần, đứng ở cổng lớn giơ tay chào Lâm Kiến Thâm: “Chào.”

Lâm Kiến Thâm có một đôi mắt rất đẹp, sâu xa thông suốt, lúc nhìn người khác không hề mang theo chút độ ấm nào. Tầm mắt anh dừng trên tấm di ảnh Hạ Ngữ Băng đang ôm, đôi môi mím thành một đường kẻ, năm ngón tay cầm bình tưới siết chặt lại.

Sau đó, anh băng qua những bông hoa tú cầu nở rộ trong vườn, xoay người trở về phòng trong im lặng. Từ đầu đến cuối, không có một ánh mắt dư thừa nào.

Mặt nóng dán mông lạnh, tay Hạ Ngữ Băng còn đang lúng túng dừng giữa không trung, nụ cười ở khóe miệng cũng cứng lại, một chút hảo cảm xuất hiện vì vẻ ngoài xuất sắc của Lâm Kiến Thâm đã biến mất hầu như không còn.

Bên ngoài sân có con gà mái đẻ trứng quang quác chạy qua, Hạ Ngữ Băng nhụt chí nắm tay lại, rầu nghĩ nghĩ: Cái gì vậy! Trông cũng ra hình ra dáng lắm, sao tính tình lại kém thế!

“Tiểu Ngữ, đứng ở cửa làm gì vậy? Sao không đi vào?” Hạ Tông Trạch đeo kính mát, dưới chiếc mũi cao là đôi môi dày sáng, đang ôm một cái thùng giấy lớn chứa đầy đồ, ông nhìn cô qua thùng giấy: “Lâm Kiến Thâm có ở nhà hả?”

Hạ Ngữ Băng hơi tức giận nói: “Có, không chào câu nào đã đi vào rồi. Người nhà quê đều không biết lịch sự như vậy sao?”

Vừa dứt lời, lại thấy Lâm Kiến Thâm đẩy cửa đi ra, đổi một bộ đường trang (một loại trang phục của Trung Quốc) bằng bông màu đen trang trọng và nặng nề, tay áo xoắn lên một đoạn, để lộ lớp lót trong màu trắng và một đoạn cánh tay trắng trẻo mạnh mẽ... Có lẽ là do thấy di ảnh của bà ngoại nên cố ý thay một bộ đồ đen mang hơi hướm cổ xưa, thể hiện sự tôn kính với người đã khuất.

Bất mãn trong lòng Hạ Ngữ Băng lập tức lui quân, cũng không biết những lời phàn nàn vừa rồi anh có nghe thấy không, cô kéo vali của mình để giấu sự bối rối.

“Là Lâm Kiến Thâm sao?” Hạ Tông Trạch chuyển thùng giấy tới ngưỡng cửa, chống nạnh nói với Lâm Kiến Thâm.

Lâm Kiến Thâm thay giày, gật gật đầu.

Hạ Tông Trạch vươn một bàn tay về phía anh, nói: “Chào cháu, chú là ba của Tiểu Ngữ. Đây là Từ Miêu, là...” Hạ Tông Trạch dừng một chút, thấy Từ Miêu cười không để ý, mới tiếp tục nói: “Bạn của chú, cố ý tới đưa bà ngoại của Tiểu Ngữ một đoạn đường.”

Từ Miêu gật đầu chào Lâm Kiến Thâm, cười dịu dàng: “Chào cậu.”

Lâm Kiến Thâm nhìn bàn tay của Hạ Tông Trạch, do dự một chút rồi mới bắt tay ông, lại buông ra rất nhanh: "Chú Hạ, cháu dọn đồ giúp chú."

“Làm phiền cháu rồi.” Hạ Tông Trạch nói: “Đồ của Tiểu Ngữ hơi nhiều, còn rất nhiều đồ đang chuyển phát nhanh đến, có lẽ hai ngày nữa nhờ cháu đưa con bé vào thị trấn lấy vậy.”

Bên cạnh chiếc xe đỗ ngoài sân có ba, bốn thùng giấy lớn và hai vali hành lý, Hạ Ngữ một tay ôm di ảnh bà ngoại, một tay kéo cái vali nhỏ nhất nhìn Lâm Kiến Thâm đang đi về phía mình.

Hạ Tông Trạch đem thùng giấy vào nhà rồi đứng trong sân nói với Hạ Ngữ Băng: “Tiểu Ngữ, chào hỏi anh trai đi con.”

Hai người vẫn còn xa lạ, Hạ Ngữ Băng không thể bỏ cái tôi xuống để gọi ‘anh trai’, cô chỉ kéo vali hành lý xấu hổ nói: “Chào anh, tôi là Hạ Ngữ Băng, chính là ‘hạ trùng bất khả ngữ băng’.” [1]

[1] Hạ trùng bất khả ngữ băng (夏虫不可语冰): Không thể bàn chuyện băng giá với côn trùng mùa hạ, ý là chẳng thể bàn luận chuyện trời cao với chú ếch ngồi nơi đáy giếng.

“Lâm Kiến Thâm.” Thái độ của Lâm Kiến Thâm thật sự không thể coi là nhiệt tình, anh lướt qua cô, mỗi tay ôm một thùng giấy, nhẹ nhàng đi đến cửa sân.

“Cảm ơn, anh thật khỏe!” Hạ Ngữ Băng có ý khen anh.

“Cũng tạm.” Lâm Kiến Thâm trực tiếp từ chối nhã ý của người đối diện, không khí xung quanh anh lạnh đi, thật giống như khối băng hình người vậy.

Hạ Ngữ Băng cảm thấy nhàm chán.

Buổi trưa, tiếng ve ồn ào, bướm vàng nhảy múa trong sân, ngôi nhà cũ của bà ngoại không già nua như Hạ Ngữ Băng tưởng tượng, ngược lại nó vô cùng tốt so với những căn nhà trệt ở nông thôn. Tổng cộng có ba tầng, trước nhà là vườn hoa, sau nhà là vườn rau và rừng trúc. Sân nhà và cầu thang đều làm bằng gỗ, lầu một là phòng khách, nhà bếp và phòng bà ngoại ngủ lúc còn sống, còn có một phòng tắm không lớn lắm, vì bà ngoại tuổi cao nên không thể đi nhiều, lầu một luôn là nơi ở của bà; lầu hai có hai phòng ngủ lớn, phòng làm việc cùng xưởng rồng, ban công lớn với cỏ đồng tiền, ngoài ra còn có một phòng tắm rất lớn; lầu ba là gác xép chứa đầy các vật dụng linh tinh.

Lâm Kiến Thâm bận rộn ở phòng bếp, Từ Miêu giúp một tay, Hạ Ngữ Băng vốn muốn tới phòng bếp giúp đỡ —— cô rất có thiên phú nấu

ăn, nhưng vừa thấy Từ Miêu ở đó thì lại đột nhiên mất hứng thú, hơn nữa trời nóng, đường dài mệt nhọc, lại càng lười vận động.

Phòng khách ở lầu một, quạt trần trên đỉnh đầu quay kẽo kẹt, áo sơ mi của Hạ Tông Trạch nhể nhại mồ hôi, ông dọn bàn thờ để di ảnh và hũ tro cốt, rồi cẩn thận lau sạch sẽ, lúc này mới ngồi ghé lên chiếc bàn gỗ dài ở phòng khách nói với Hạ Ngữ Băng: “Đồ đã dọn lên lầu hai cho con, chút nữa nghỉ ngơi xong thì con tự sắp xếp lại cho gọn, ba ăn cơm trưa xong sẽ về Hàng Châu với dì Từ.”

“Gấp như vậy?” Hạ Ngữ Băng đột nhiên ngồi dậy, hơi thất thố nhìn Hạ Tông Trạch: “Không nghỉ qua đêm ạ?”

“Công ty có việc, không nghỉ được.” Hạ Tông Trạch buông giẻ lau, lau khô tay rồi đi đến ngồi cạnh Hạ Ngữ Băng, ông dùng bàn tay lớn của mình xoa đầu cô, cười nói: “Không nhớ xa ba à?”

Mũi Hạ Ngữ Băng hơi xót, đôi mắt nóng lên, xoay đầu cậy mạnh nói: “Từ đây đến Hàng Châu phải lái xe mười mấy, hai mươi tiếng đồng hồ, rất mệt.”

“Không sao, buổi chiều lái xe đến tỉnh thành [2] ngủ một đêm, sáng mai lại đi tiếp. Nhưng còn con, thật sự muốn ở lại nông thôn mấy tháng sao?”

[2] Tỉnh thành: Nơi dân chúng tụ tập buôn bán đông đúc tại một tỉnh.

“Cũng đã tới rồi, bây giờ nói còn có tác dụng gì ạ?”

Hạ Ngữ Băng nhìn quanh căn phòng cũ trống trải, ngoại trừ một TV màu lỗi thời, sofa, ghế mây và các hình thêu có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi thì không có đồ nội thất hiện đại nào. Mặc dù so với thành phố lớn thì điều kiện ở vùng núi sâu rừng thẳm này vô cùng lạc hậu, nhưng cô biết, nhà bà ngoại được xem như là nhà giàu có ở thôn trấn này.

Hai ba con nhìn nhau không nói gì.

Hạ Tông Trạch trầm mặc một lát, rồi chợt cầm điện thoại bấm vài cái, không lâu sau WeChat của Hạ Ngữ Băng có thông báo, vừa mở ra đã thấy Hạ Tông Trạch chuyển qua WeChat của cô năm vạn nhân dân tệ.

“Đưa tiền cho con làm gì?”

“Con giữ đi, muốn mua thêm đồ nội thất gì thì tự mình lên thị trấn mua.”

Hạ Ngữ Băng buông điện thoại, không để ý tới ông.

“Tiểu Ngữ.” Hạ Tông Trạch bắt đầu dĩ.

“Con có tiền của mình, không cần ba.” Hạ Ngữ Băng có chút phiền muộn tháo dây buộc tóc, cột lại mái tóc lò xo của mình: “Ba cũng nói con đã năm tư rồi, bắt ba đưa tiền là không đúng.”

Hạ Tông Trạch nhìn cô: “Ba cho tiền con gái mình, cái gì mà đúng hay không đúng?”

Hạ Ngữ Băng há miệng thở dốc, cô còn muốn nói gì đó thì thấy Từ Miêu bưng đồ ăn nóng hổi từ phòng bếp đi ra: “Ăn cơm thôi!”

Lời nói ăn miếng trả miếng ra tới bên miệng lại bị Hạ Ngữ Băng nuốt vào. Cô im lặng đứng dậy đi dọn đồ ăn.

Đồ ăn là do Lâm Kiến Thâm tự tay làm, đúng là mang hương vị gia đình: ngó sen trộn giấm, bò kho lạnh thái lát to, thịt và trứng xào cay [3], một tô canh mướp hương với thịt thái lát rất nhiều hành lá cắt nhỏ. Lâm Kiến Thâm rửa nồi, tắt gas, vừa từ từ lau tay vừa ngồi xuống nói: "Không chuẩn bị được món ngon gì."

[3] Nguyên tác là 农家一碗香. Tên món do editor đặt theo nguyên liệu nấu, bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì dán cụm từ trên vào google, món ăn khá dễ nấu, nhìn cũng ngon nữa.

Giọng anh rất lạnh, khi nói chuyện lông mi hay cụp xuống, chiếc nút bọc trên cùng của bộ đường trang màu đen bị cởi ra, nhìn không hề cầu thả mà mang tới cảm giác 'người sống chớ gần', hơi lạnh lùng cao ngạo.

“Đều do cậu làm sao? Bây giờ người trẻ tuổi biết nấu cơm rất hiếm.” Ngó sen chua chua rất ngon miệng, thịt bò được thái mỏng và đẹp, lại vô cùng ngon. Hạ Tông Trạch gấp đồ ăn cho con gái, cười nói: "Tiểu Ngữ cũng biết nấu ăn, có thời gian các con có thể so tài."

Từ Miêu ở bên cạnh phụ họa: “Đúng đó đúng đó, Tiểu Ngữ... Đồ ăn Ngữ băng làm ăn rất ngon.”

Hạ Ngữ Băng biết không khí giữa bọn họ đang rất tốt, nhưng vừa nghe Từ Miêu ra vẻ quen thuộc thì cả người không được tự nhiên, nghĩ thầm: Tôi đưa bà ngoại trở về nguồn cội, người lạ như cô đi theo làm gì?

Cô không nói lời nào, Lâm Kiến Thâm cũng là người không thích phản ứng, hai người im lặng ăn cơm, căn phòng nhất thời yên tĩnh, chỉ còn tiếng kéo kẹt của chiếc quạt trần trên đỉnh đầu.

Rõ ràng là hai người cùng tuổi, nhưng dường như lại có một khoảng cách lớn không thể nào vượt qua.

Hạ Tông Trạch không khỏi lo lắng cho cuộc sống của con gái mình trong mấy tháng tới.

CHƯƠNG 3: SỐNG MỘT MÌNH

Edit: Yuzu

Cơm nước xong, Hạ Ngữ Băng đưa di ảnh của bà ngoại và hình của mẹ vào trong phòng ngủ ở lầu một. Cô nghĩ, hẳn là bà ngoại có thói quen ngồi ngơ ngẩn trong phòng mình.

Phòng ngủ vẫn giữ nguyên hiện trạng lúc bà ngoại rời đi, đệm chăn được gấp rất ngay ngắn, đầu giường có chai thuốc đã dùng một nửa và một chiếc kính lão bị gãy gọng, trên chiếc bàn dài bên cửa sổ chỉ được xếp theo thứ tự từ màu nhạt đến đậm, ngoài ra còn có bức 《Ngân hồng lý ngư hí hà đồ》 (Tạm dịch nghĩa: cá chép đỏ vờn sen) thêu được một nửa.

Hạ Ngữ Băng đặt di ảnh bà ngoại lên cái tủ thấp, thấp ba nén hương rồi thì thầm: "Bà ngoại, chúng ta về tới nhà rồi." Nói xong, vành mắt cô ửng hồng.

“Tiểu Ngữ!” Hạ Tông Trạch gọi cô từ bên ngoài căn nhà.

Hạ Ngữ Băng lau mắt, đứng dậy đi đến bậc cửa, cô thấy hai tay Hạ Tông Trạch cầm nào là thuốc lá, rượu và đặc sản của Hàng Châu đang đứng trên con đường đá xanh gần bụi hoa tú cầu, ông hất hất cằm ý bảo cô ra ngoài.

“Làm cái gì vậy ạ?” Hạ Ngữ Băng rầu rĩ, ngẩng đầu nhìn mặt trời:
“Quá nóng, con không muốn đi ra ngoài!”

“Mới đến, dẫn con đi chào hàng xóm.” Hạ Tông Trạch mang kính râm, trên thái dương toàn mồ hôi, nhưng không hề có một câu oán hận nào: “Phải hiếu quy tắc, Tiểu Ngữ.”

“Tới đây.” Hạ Ngữ Băng nhận lệnh thay giày, đi dưới ánh mặt trời nắng gắt.

Hai giờ tiếp theo, Hạ Ngữ Băng bị những ông lão nhiệt tình và các bà thím vây quanh, không ngừng lặp đi lặp lại 'Chào xx', 'Cháu tên là Hạ Ngữ Băng', 'Cuối năm cháu được 21 tuổi', 'về đây ở vài tháng', 'đã tổ chức đám tang ở Hàng Châu'... Giống như một bộ lặp cơ học.

Về đến nhà, tay và mặt của Hạ Ngữ Băng bị phơi nắng đến đỏ lên, vừa mệt vừa nóng.

Cô muốn lên lầu thay quần áo, đi được một nửa, ánh mắt cô lơ đãng nhìn qua phòng ngủ ở lầu một, nhìn vào cánh cửa được mở một nửa, vừa vặn thấy Lâm Kiến Thâm đang quỳ gối trên sàn gỗ, một tay chống đầu gối, tay còn lại vuốt ve di ảnh của bà ngoại, lông mi cụp xuống, đôi môi mỏng nhợt nhạt mím chặt, một dáng vẻ đau buồn bi thương.

Anh ta đang nhớ bà ngoại sao?

Dù sao cũng là người ở chung sớm chiều trong ba năm, bà ngoại qua đời, một cô nhi như anh ta chắc là sẽ rất đau lòng nhỉ?

Cô không cảm lòng được mà nhìn nhiều hơn, mãi cho đến khi Lâm Kiến Thâm phát hiện ra cô.

Chỉ trong chớp mắt, Lâm Kiến Thâm lại khôi phục sự lạnh nhạt như bình thường, đứng lên ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại, từ đầu đến cuối đều không nhìn Hạ Ngữ Băng. Nếu không phải trong mắt anh còn đọng chút nước và ửng đỏ thì Hạ Ngữ Băng gần như cho rằng mình đã nhìn nhầm.

Hạ Tông Trạch và Từ Miêu đi tới, nói với Lâm Kiến Thâm: “Nghe nói mọi việc trong nhà đều do cậu xử lý, sau này cũng mong cậu lo lắng nhiều hơn. Từ nhỏ Tiểu Ngữ đã lớn lên ở thành phố, thân thể cũng không tốt lắm, ngoại trừ nấu ăn con bé không làm các công việc tay chân khác, mong người anh trai như cậu chăm sóc con bé nhiều một chút.”

Lâm Kiến Thâm gật đầu.

Hạ Tông Trạch lại nâng lên mắt, nói với Hạ Ngữ Băng đang đứng ở cầu thang: “Con cũng thấy anh Kiến Thâm phải chăm sóc vườn rau và cánh rừng sau núi, vô cùng vất vả, con cũng nên giúp đỡ một chút, đừng gây thêm phiền phức cho anh con. Công việc chân tay thì chia nhau làm, quần áo tự giặt, ở đây không thuê được quản gia đâu.”

Hạ Ngữ Băng không trả lời, cô chỉ hỏi: “Ba phải đi sao?”

Hạ Tông Trạch cười gượng: “Ừ, không đi thì trời sẽ tối.”

Hai ba con một lát, Hạ Tông Trạch nói với Từ Miêu: “Em lên xe trước đi.”

Từ Miêu nhìn Hạ Ngữ Băng một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn xoay người ra cửa.

Lâm Kiến Thâm thấy ba con bọn họ có chuyện muốn nói, cũng rất thức thời mà lên lầu trở về phòng, lâu một chốc chỉ còn lại Hạ Ngữ Băng và Hạ Tông Trạch.

Hạ Tông Trạch ra hiệu bảo cô đi xuống, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Ngữ, ở chung với anh Kiến Thâm vẫn được chứ?”

Hạ Ngữ Băng đi đến trước mặt ông rồi đứng yên, cúi đầu nói: “Vừa mới bắt đầu, cứ như vậy đi.”

Hạ Tông Trạch lấy một điều thuốc cho vào miệng, cúi đầu nhịp nhịp chân, ông lo cho Hạ Ngữ Băng ở đây, nhưng cũng đành chấp nhận, ông cầm điều thuốc chưa được đốt, ngập ngừng hỏi: “Tiểu Ngữ, con nghĩ kĩ chưa, thật sự không về Hàng Châu với ba sao? Cuộc sống ở đây rất xa lạ với con, đừng hy vọng Lâm Kiến Thâm có thể chăm sóc cho con giống ba. Hơn nữa, con cùng ăn cùng ở với một thằng nhóc xa lạ, ba không yên tâm.”

“Con có thể tự chăm sóc bản thân thật tốt, chỉ ở một mùa hè, nếu không chịu được con sẽ tự mình mua vé về Hàng Châu!” Hạ Ngữ Băng có chút tức giận, cô nhìn Hạ Tông Trạch, mắt đỏ lên.

Hạ Tông Trạch thấy rõ sự oán hận trong mắt cô, đôi môi cứng cỏi hơi mím lại: “Con còn trách ba, Tiểu Ngữ, ba...”

“Đừng nói nữa, ba, ba không cần giải thích với con.” Hạ Ngữ Bằng nắm chặt tay, giọng nói hơi run: “Con có thể hiểu mười mấy năm nay ba vất vả và cô đơn, nhưng mà, con không thể chấp nhận cô ta... Dựa vào cái gì? Từ Miêu lớn hơn con bao nhiêu? Ba qua lại với một người đáng tuổi con gái mình, ba có suy nghĩ tới cảm nhận của mẹ hay không?”

Đôi môi Hạ Tông Trạch giật giật, một lúc lâu sau mới mới gằn giọng nói: “Tiểu Ngữ, mẹ con đã qua đời 12 năm rồi.”

Nói xong, ông cúi đầu bật lửa đốt điếu thuốc, hút sâu một hơi, khi một làn khói trắng được thở ra, mắt ông đã đầy tơ máu.

Hai ba con giằng co như kẻ thù. Một lát, Hạ Tông Trạch đeo kính mát, che đi ánh mắt đau đớn, rất lâu sau ông mới lên tiếng: "Ba đi rồi, con tự chăm sóc mình, có thể liên lạc với ba bất cứ lúc nào."

Hạ Ngữ Bằng có chút mờ mịt đứng lặng trong căn phòng yên tĩnh không một tiếng động, mãi cho đến khi Hạ Tông Trạch đẩy cửa đi ra ngoài, cô mới khôi phục tinh thần chạy vội ra ngạch cửa, cũng không đổi giày, cô đứng giữa vườn hoa dưới ánh mặt trời, hét lên với Hạ Tông Trạch: "Ba, con sẽ không chúc phúc cho ba đâu."

Hạ Tông Trạch khựng lại, chiếc áo sơ mi ướt mồ hôi nhòe thành một vết sẫm màu dưới ánh mặt trời.

Tất cả áp lực và bất mãn trong hai năm qua lập tức bùng nổ, Hạ Ngữ Bằng không hề thông cảm cho ông, lại nói tiếp: "Ba phản bội mẹ."

Thật lâu, thật lâu sau, Hạ Tông Trạch mới xoay người lại, đưa tay chỉnh chỉnh kính mát: "Tối ngủ nhớ khóa trái cửa cẩn thận."

Hạ Tông Trạch lái xe đi rồi, Hạ Ngữ Băng vẫn đứng tại chỗ. Rõ ràng là khi gặp thì hai người luôn đối chọi nhau, nhưng khi người kia rời khỏi mình, trong lòng lại cảm thấy trống trải, hình như là mất đi vật gì đó rất quan trọng.

Tường vi tím đầy khắp vườn, hoa nhài và cẩm tú cầu tranh nhau khoe sắc, cô lại cảm thấy ánh mặt trời thật cay mắt, cô không nhìn được mà dùng bàn tay dụi mắt, khóc một hồi lâu.

Khi lên lầu, vừa vặn gặp Lâm Kiến Thâm đi xuống.

Hạ Ngữ Băng khóc đến mắt sưng đỏ, không muốn bị Lâm Kiến Thâm thấy tình trạng quẫn bách của mình, cô cúi đầu đi lên lầu. Nào ngờ cầu thang quá hẹp, suýt nữa thì Hạ Ngữ Băng đâm sầm vào lồng ngực của Lâm Kiến Thâm. Thấy anh đứng thẳng ở đó, Hạ Ngữ Băng tức giận nói: "Tránh ra một chút, cảm ơn."

Lâm Kiến Thâm không tránh ra, ngược lại đưa tới hai phong thư thật dày, nhìn thì khoảng hai vạn nhân dân tệ.

"Ý gì vậy?" Tâm tình đang khó chịu, Hạ Ngữ Băng cảm thấy mình giống cây pháo đang bị đốt, một chút nữa sẽ nổ.

Lâm Kiến Thâm nói: "Ba cô để trong phòng tôi, tôi không cần, cô cầm đi."

"Tôi cũng không cần, anh ném đi!"

Nói xong, cũng mặc kệ Lâm Kiến Thâm có biểu tình gì, cô khịt khịt mũi, vùi đầu bước nhanh lên phòng ngủ của mình ở lầu hai, trở tay đóng cửa lại.

Phòng ngủ chất đầy thùng giấy và vali, đồ đạc vẫn chưa kịp phân loại sắp xếp lại, nhìn chúng cô lại thấy chua xót. Điện thoại không có tín hiệu, cô ngồi trên chiếc giường cứng không nệm một lát, đến khi tâm trạng dịu lại thì bắt đầu sắp xếp quần áo và hành lý.

Lần này mang không nhiều đồ lắm, chỉ có quần áo, vật dụng hàng ngày và đồ trang điểm, ngoài ra còn có đồ dùng điện tử như laptop, tablet, bảng vẽ điện tử.

Sắp xếp quét dọn xong đã là sáu giờ, trong phòng chỉ có giường là chưa trải, Hạ Ngữ Băng không tìm thấy chăn để trải giường, đành phải xuống lầu hỏi Lâm Kiến Thâm.

Phòng khách và phòng bếp đều không có bóng dáng Lâm Kiến Thâm, Hạ Ngữ Băng rón rén đến phòng ngủ của bà ngoại, quả nhiên tìm được anh ở đó.

Lâm Kiến Thâm đang ngồi bên chiếc bàn lớn cạnh cửa sổ, chăm chú thêu bức cá chép đỏ vờn sen chưa hoàn thành: Màu xanh đậm và xanh nhạt thêu hai lá sen một cuộn một mở, thân sen thêu thẳng, đứng hiên ngang; bên cạnh lá sen, một đóa sen trắng chưa nở; dưới lá sen, hai chú cá chép hai màu đỏ bạc bơi tung tăng, vô cùng tiêu sái.

Một anh chàng to lớn thêu hoa, đây là lần đầu tiên Hạ Ngữ Băng nhìn thấy. Cho dù cô sớm biết bà ngoại đã truyền tay nghề thêu Hồ Nam

cho cháu trai không có quan hệ huyết thống này, nhưng mới thấy lần đầu, cô vẫn hơi kinh ngạc một chút...

Không vì cái gì khác, góc nghiêng khuôn mặt nghiêm túc của Lâm Kiến Thâm thật sự quá đẹp, từ cái trán đến chóp mũi thẳng rồi đến cằm, đường cong lưu loát hoàn hảo. Cho dù là cằm kim khâu hoa nhưng không hề có chút nữ tính nào, mũi khâu thành thạo linh hoạt lại thản nhiên, dường như lấy kim làm bút, lấy chỉ làm mực, phóng túng vẩy lên trên nền lụa.

Nhìn đến mức nhập thần, bàn tay đang khâu của Lâm Kiến Thâm dừng lại, anh quay đầu nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng đang xem trộm lại bị bắt gập, đành căng da đầu nói: "Này..."

Lời còn chưa nói xong, Lâm Kiến Thâm lại quay đầu đi, tiếp tục xe chỉ luồn kim, xem như cô không hề tồn tại.

Còn bực vì hai vụn kia sao?

Hạ Ngữ Băng không đoán được ý của anh, nhưng nếu đã là 'anh em' ở chung, quan hệ cứng nhắc như vậy cũng không được tốt lắm. Hạ Ngữ Băng quyết định bỏ qua khí độ của một người dân thành phố, nhẹ nhàng đi qua cửa, giải thích với Lâm Kiến Thâm: "Lúc nãy ở trên cầu thang, tôi không cố ý hung dữ với anh, lúc đó tâm trạng không tốt, lại đang khóc nên không muốn để anh nhìn thấy."

Lâm Kiến Thâm không nói chuyện, vẫn nghiêm túc phác họa đuôi cá chép.

Hạ Ngữ Băng nhìn những chiếc lá sen trên tấm lụa, cùng với hai con cá chép sinh động như thật, tìm lời để nói chuyện: "Đều là do anh thêu sao? Rất giống thật, như là đang sống vậy!" Cô là người thẳng tính, tính tình tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Cuối cùng Lâm Kiến Thâm cũng mở miệng, ngược đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng lên nhìn cô: "Có chuyện gì vậy?"

Con người anh hơi nhạt, dưới ánh chiều tà hiện lên màu vàng nhạt hồ phách, không giống như mắt của con người, mà giống con thú nào nó...

Nhưng khi chú ý nhìn lại thì màu vàng [1] kia đã biến mất, trở thành màu nâu như người bình thường.

"Không tìm thấy chần trái giường." Cô nói.

Lâm Kiến Thâm tùy ý chỉ một ngón tay ra sau lưng: "Trong cái tủ hoa sơn mài có chần mới phơi, tự mình lấy đi."

Hạ Ngữ Băng 'ừ' một tiếng, xoay người kéo ngăn tủ ra.

Cái tủ cao này thoạt nhìn cũng có tuổi, không ít sơn bị rơi xuống, nhìn loang lổ. Ngăn tủ rất cao, cái chần với những bông hoa đỏ thắm để trên tầng cao nhất, Hạ Ngữ Băng ngón mũi chân cũng chỉ với được một góc chần.

Cái ghế tựa duy nhất trong phòng đã bị Lâm Kiến Thâm ngồi, không có đồ kê chân, cô dứt khoát cầm góc chần kéo, lập tức có tiếng đồ vật linh tinh nghiêng ngả, đệm chần đổ ập xuống phủ lấy toàn bộ người Hạ Ngữ Băng, trước mắt cô đen như mực.

"A... Cứu mạng!"

Lâm Kiến Thâm nghe tiếng động thì quay đầu lại, chân mày không khỏi nháy dựng lên: Dưới đồng đệm chần lộn xộn, một vật thể hình người đang không ngừng giãy giụa.

...

Ảnh minh họa cho màu mắt, màu toái kim (碎金)

CHƯƠNG 4: CÀ TÍM CHIÊN

Edit: Yuzu

“Ôi!” Hạ Ngữ Băng cố gắng đẩy đồng chân, khó khăn lắm mới ngoi được mặt ra ngoài, tóc tai lộn xộn, ôm chần ngồi trên đất thở hổn hển.

Cô nhìn Lâm Kiến Thâm, khóe miệng anh vừa hiện lên ý cười, rất nhạt, chỉ thoáng qua trong giây lát.

Hạ Ngữ Băng trừng mắt nhìn anh: "Anh trai tốt chăm sóc cho em gái đâu?"

Lâm Kiến Thâm thu lại ý cười, nhàn nhạt phản kích: “Cô cũng không gọi tôi là ‘anh trai’.”

Hạ Ngữ Băng vò chần thành một cục rồi ôm vào ngực, hỏi: "Anh sinh năm nào?"

Lâm Kiến Thâm lại dồn lực chú ý đến bức thêu, một lúc lâu sau mới thấp giọng đáp: "Năm 97."

“Ồ, tôi cũng năm 97! Anh sinh tháng mấy năm 97?”

Hạ Ngữ Băng nổi hứng, chống tay muốn đứng dậy lại đụng phải một vật cứng cứng.

Cô thuận tay cầm lên, là một cái hộp, mở ra bên trong có một ít đồ cũ kỹ: một chiếc trâm cài hình bướm, một cây bút máy và một quyển sổ tay đã ố vàng không còn nhìn ra màu sắc ban đầu của nó.

“Đây là cái gì?” Lực chú ý của Hạ Ngữ Băng bị dời đi, cô nghi hoặc, mở quyển sổ tay ra xem, một bức ảnh được kẹp trong sổ, trên bức ảnh trắng đen bị ố vàng là dòng chữ ngay ngắn và xinh đẹp được viết bằng bút máy: 1970.10.17, kỷ niệm một năm ngày cưới của Lâm Tú Anh và xx.

Lâm Tú Anh là khuê danh của bà ngoại, mà chỗ xx kia hẳn là tên của ông ngoại, nhưng không biết tại sao lại bị thấm nước, chữ viết bị nhòe, ngay cả bức ảnh cũng bị nhòe một mảng lớn, chỉ thấy bà ngoại khi trẻ xinh đẹp mộc mạc, thắt bím tóc hai bên, vẻ mặt then thùng dựa vào bờ vai rộng lớn của người đàn ông.

Còn người đàn ông kia, từ phần vai trở lên đều bị nhuộm bẩn, không thể nhìn ra tướng mạo vốn có.

Xuất phát từ tò mò, Hạ Ngữ Băng tùy ý lật vài tờ, hầu hết những trang đầu là nhật ký sống chung với ông ngoại khi còn trẻ, kiểu như 'Hôm nay nhà chú Hai mang tới một con vịt, muốn mình cắt tiết giùm chú ấy. Nói ra thật buồn cười, chú ấy là một người đàn ông cao lớn vậy mà lại không nỡ giết chóc, cuối cùng con vịt đấy vẫn do chú Hai làm, trộn nước chua vào tiết vịt để không bị đông lại, rồi thêm hành tỏi xào với thịt vịt...' Công thức nấu ăn mỗi ngày trong nhật ký đều dùng màu bút khác nhau đánh dấu kỹ càng cẩn thận.

Hạ Ngữ Băng biết bà ngoại nấu ăn rất ngon, nhưng lại không biết thì ra là vì ông ngoại mà 'tu luyện' thành. Vì thời gian quá lâu, trang giấy mỏng lại giòn, Hạ Ngữ Băng sợ làm hỏng di vật trân quý của bà ngoại bèn khép cuốn sổ lại, đặt lại vào trong hộp, cô nói: "Anh còn chưa trả lời tôi nhỉ? Tháng mấy năm 97?"

"Mùng 7 tháng 7."

"Thất Tịch à, sao lại khéo như vậy? Tôi mừng sinh nhật ngày 28 tháng 10, theo dương lịch."

Hạ Ngữ Băng cười híp mắt, qua một buổi chiều bình tĩnh lại, trong mắt đã không thể nhìn ra là cô đã từng khóc, con người đen sáng, khi cười lộ lên thật sự làm cho người ta yêu thích. Cô nói: "Anh chỉ lớn hơn tôi 3 tháng thôi, tôi có thể gọi anh bằng tên được không? Tên anh dễ nghe như vậy, gọi anh trai lại thấy quái quái."

"... Tùy cô."

"Lâm Kiến Thâm!"

Hạ Ngữ Băng cười tủm tỉm, lại kéo dài ngữ điệu gọi: "Lâm —— Kiến Thâm!"

Lâm Kiến Thâm bị cô làm loạn không thể tĩnh tâm được. Hình như anh đặc biệt không thích những cô gái thành phố làm ra vẻ dễ thương nũng nịu, anh cầm cây kim xuống lớp vải, tháo cái đê [1] ở ngón giữa xuống. Anh đứng dậy, đoạt lấy mớ chăn không được nhẹ nhàng lắm, gấp gọn rồi ôm vào ngực, lạnh nhạt nói với Hạ Ngữ Băng: "Tôi lấy chăn và chiếu cho cô, cô cầm nệm giường lên đi."

[1] Cái đe, hay thimble, thường dùng để bọc ngón tay khi khâu hoặc may tay.

Lúc anh đưa tay ôm đồ, bộ đường trang rộng thùng thình bị nhấc lên một góc, lộ ra vòng eo thon gọn và cơ bụng rõ ràng, ánh mắt Hạ Ngữ Băng bị hấp dẫn.

Có lẽ do nhìn quá chăm chú nên cuối cùng Lâm Kiến Thâm cũng cảm nhận được, anh không vui sửa lại vạt áo, che vòng eo mê người kia lại.

Lúc này Hạ Ngữ Băng mới rời tầm mắt khỏi eo anh, đứng lên, nói giấu đầu lòi đuôi: "Cái này..."

Một loạt pháo nổ phá vỡ lời cô nói.

Ánh mắt Lâm Kiến Thâm động đậy, anh buông chần bồng xuống rồi đi ra khỏi nhà.

Mặt trời xuống núi, trong nhà không bật đèn nên hơi tối. Một mình ở trong ngôi nhà yên tĩnh và tối tăm khiến Hạ Ngữ Băng hơi sợ, cô cũng đi theo ra cửa: "Này, anh chờ tôi với!"

Tiếng pháo dứt quãng vẫn còn tiếp tục, từ xa đến gần, như là từng nhà đã giao ước với nhau vậy, anh đốt xong tới tôi đốt.

Ánh nắng chiều rải rác trên bầu trời xanh thẫm, mây mù giăng khắp núi, tiếng pháo làm một một đàn chim màu trắng hoảng sợ. Hạ Ngữ Băng thật sự không thích loại âm thanh ồn ào này, cô che lỗ tai lại,

không vui nói: "Đang êm đang đẹp người trong thôn lại đốt pháo làm gì? Không khí cũng bị ô nhiễm."

Lâm Kiến Thâm quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt sắc bén, không coi là ôn hòa.

Hạ Ngữ Băng: "Anh nhìn tôi làm gì?"

"Bọn họ đang đưa tiễn bà ngoại cô." Lâm Kiến Thâm nhàn nhạt nói.

Hạ Ngữ Băng sừng sốt giây lát, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ và áy náy, tâm trạng phức tạp. Sau một lúc lâu, cô mới ngắt một cánh hoa tú cầu bên cạnh, cẩn thận hỏi: "Chuyện đó, tôi không biết trong thôn có tập tục này."

Làn da Hạ Ngữ Băng rất trắng, mắt to, cằm nhỏ, trông rất duyên dáng và đáng yêu, khi nhìn chăm chú vào ai đó thì dáng vẻ có chút đáng thương. Sắc mặt Lâm Kiến Thâm không quá khó coi.

"Ở đây, thanh niên có năng lực đều ra ngoài làm công, chỉ còn lại người già, góa bụa. Mỗi khi trong thôn có người già bất hạnh qua đời, từng nhà sẽ đốt một loạt pháo vào buổi chiều tối của thất đầu tiên, tiễn người đó lá rụng về cội."

Vừa dứt lời, nhà ông Hai cách vách vang lên giọng nói già nua đau buồn, cất cao giọng ngâm theo một giai điệu cổ xưa khó phân biệt được: "Trở lại rồi, Lâm Tú Anh à ——"

"Trở lại rồi, Lâm Tú Anh à ——"

“Trở lại rồi ——”

“Trở lại rồi ——”

Bọn họ gọi một cách mộc mạc và nguyên thủy nhất, tiễn một người bạn, một người cao tuổi, hồn trở về với đất.

Lần đầu tiên Hạ Ngữ Băng nhìn thấy loại nghi lễ này, lồng ngực khó nén được rung động, cảm giác mông lung bi thương đột nhiên xuất hiện. Hốc mắt cô nóng lên, nghe dư âm quanh quẩn rất lâu trong núi, bỗng nhiên, cô rất nhớ, rất nhớ bà ngoại.

"Cô chờ tôi một chút."

Lâm Kiến Thâm đột nhiên lên tiếng rồi quay đầu đi vào nhà.

Không lâu sau, lâu một sáng đèn, ánh đèn vàng ấm áp xuyên qua cửa kính hắt ra ngoài, tạo thành một quãng sáng ấm áp trong vườn hoa. Hạ Ngữ Băng cảm thấy lòng mình dường như cũng đang ấm lên, cô lau nước nơi khóe mắt.

Lâm Kiến Thâm một tay cầm bút lông và nghiên mực, một tay nắm chặt một đồ vật dán giấy màu trắng, khi bỏ ra mới biết, thì ra đó là một chiếc đèn Khổng Minh [2] làm thô.

"Trước đây bà thường nói, dân trong thôn tin rằng đèn trời có thể đưa linh hồn người chết đến vùng trời thanh tịnh."

Nường theo ánh đèn nơi cửa sổ, Lâm Kiến Thâm ngồi trên bậc thềm đá ở hành lang, ngón tay thon dài cầm bút thấm mực, viết trên chiếc đèn Khổng Minh đã được mở ra ba chữ lớn 'Lâm Tú Anh'.

Chữ của anh rất đẹp, tư thế cầm bút vô cùng ngay ngắn. Hạ Ngữ Băng nhớ, khi còn trẻ bà ngoại từng là một giáo viên tiểu học, cũng là một người viết chữ bằng bút lông rất đẹp.

Lâm Kiến Thâm lại ghi thêm bên cạnh ba chữ 'Lâm Tú Anh' một hàng chữ nhỏ: Cháu bất hiếu Lâm Kiến Thâm. Viết xong, anh lại đưa bút cho Hạ Ngữ Băng: "Cô cũng viết đi." Trong mắt anh có chờ mong, hệt như đây là một việc thiêng thiêng nhất định phải làm.

Hạ Ngữ Băng nhận bút, ngồi bên cạnh Lâm Kiến Thâm, chỉnh lại làn váy màu đen, cẩn thận điều chỉnh tư thế thật lâu mới đặt bút viết.

"Con viết chữ bằng bút lông hơi khó coi, hy vọng bà ngoại đừng để ý."

Dù sao Hạ Ngữ Băng cũng có kiến thức mỹ thuật cơ bản, chữ cũng không quá khó coi, nhưng nét bút rất nhỏ, chữ cũng rất mỏng.

May là Lâm Kiến Thâm cũng không quan tâm lắm, anh quẹt que diêm thắp ngọn đèn cầy treo dưới đèn Khổng Minh. Hạ Ngữ Băng hơi ngạc nhiên nhìn anh, nói đùa: "Tôi còn tưởng loại đồ như que diêm này, đã sớm biến mất trong dòng sông dài lịch sử rồi chứ."

Lâm Kiến Thâm đưa cho nàng một ánh mắt không nói nên lời.

Ánh lửa màu vàng ấm áp ánh vào trong mắt hai người trẻ tuổi, đèn Khổng Minh bị nóng mà phồng lên, cuối cùng thoát khỏi tay Lâm Kiến Thâm, theo gió đêm bay về phía chân trời, càng lúc càng cao, càng ngày càng xa, cuối cùng trở thành ngôi sao đơn độc trong dãy núi mênh mông...

Ếch kêu từng trận, côn trùng rả rích, Hạ Ngữ Băng lau đôi mắt mình.

Thấy Lâm Kiến Thâm nghiêng đầu nhìn mình, cô ngượng ngùng cười cười, mắt ửng hồng: "Bị gió thổi vào mắt."

Lâm Kiến Thâm vẫn không vạch trần lời nói dối vụng về này của cô, anh chỉ cụp mắt xuống, hơi buồn bã nói: "Tro cốt của bà, dự định an táng vào lúc nào?"

"Di ngôn trước khi bà ngoại lâm chung, muốn tôi rải tro cốt của bà vào con sông nhỏ của thôn Linh Khê."

Nhắc tới việc này, Hạ Ngữ Băng có chút thương cảm. Cô đưa tay khảy khảy cánh hoa trắng trên tay, chậm rãi nói: "Nhưng tôi không nữ, tro cốt rải sông cho cá ăn, vậy thì chẳng còn cái gì nữa."

"Bà làm như thế chắc chắn là có lý do của mình, không thể làm trái." Lâm Kiến Thâm nhắc nhở.

"Tôi biết. Chỉ là tôi muốn bà ngoại ở cùng tôi thêm mấy ngày thôi..." Hạ Ngữ Băng không muốn nói tới di nguyện của bà ngoại nữa, cô thả lỏng, đứng dậy nói: "Trời tối rồi, cơm chiều để tôi làm đi, anh muốn ăn cái gì?"

"Cô thật sự sẽ nấu sao?"

"Tất nhiên rồi, nấu ăn là một kỹ năng mà một người ham ăn cấp cao phải chuẩn bị."

Là một người rất thích ăn, đồ ăn bên ngoài lại không hợp khẩu vị, chi bằng tự mình ra tay.

Nói đến ăn, dù sao Hạ Ngữ Băng cũng có tự tin, cô cũng không muốn Lâm Kiến Thâm cảm thấy mình lười biếng, chủ động đề nghị: "Tôi thấy trong phòng bếp có cà tím mới hái, tôi làm cà tím chiên cho anh được không?"

"Đây là món ăn Hàng Châu hả?"

"Không phải, món ăn miền Bắc, tôi cải biến một chút, cà tím cắt lát kẹp với nấm hương và thịt băm nhuyển, lăn qua bột và trứng rồi mới chiên, ăn rất ngon."

Nói xong, cô cười ngượng ngùng, vỗ vỗ làn váy đứng dậy vào phòng bếp.

Không lâu sau, phòng bếp vang lên tiếng nôi chén lách cách lang cang, Lâm Kiến Thâm còn ngồi ở bậc thềm, sau một lúc lâu mới quay đầu ra, xuất thần nhìn đèn Khổng Minh ở chân trời, trong mắt có ánh vàng chợt lóe qua. Nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả lại trở về bình thường.

"Con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy."

Anh nâng mắt, tầm nhìn dừng lại ở nơi nào đó bị bóng đêm bao phủ, như đang tự nói với chính mình, lại như đang nói với một người không thể nhìn thấy, giọng nói nhẹ nhàng: "Bà yên tâm nhé."

...

[1] Cái đê

[2] Đèn Khổng Minh (đèn trời)

CHƯƠNG 5: CÁ TRONG TRANH

Edit: Yuzu

Buổi cơm chiều, Hạ Ngữ Băng lộ chút tay nghề.

Tuy rằng Lâm Kiến Thâm không nói gì, nhưng dựa vào tần suất gấp đồ ăn của anh là có thể thấy được, hẳn là vừa lòng.

Đúng là một người lãnh đạm, trong ngoài bất nhất. Hạ Ngữ Băng thầm đánh giá người anh trai này.

Buổi tối sau khi tắm xong, trong nhà không có máy sấy tóc, Hạ Ngữ Băng đành lấy một chiếc khăn lông lót trên vai, xoa mái tóc ướt xuống, ngồi bên cửa sổ hong gió tự nhiên.

Cô bật dữ liệu di động rồi quơ điện thoại khắp hướng để xem, tín hiệu điện thoại lúc tốt nhất cũng chỉ có 2 vạch, còn dữ liệu di động thì càng không cần phải nói, ở đây đừng nói là 4G, ngay cả 3G cũng không có, trang web mở mãi không lên, Weibo không thể cập nhật, ngay cả WeChat cũng khó gửi đi.

“Haiz! Thật đúng là đi tu tiên mà.” Hạ Ngữ Băng buông tiếng thở dài, hữu khí vô lực dựa vào cửa sổ, ngơ ngẩn nhìn rừng trúc tối đen bên ngoài.

Cô nghĩ: Hôm nào lên thị trấn phải cài đặt băng thông rộng và bộ định tuyến mới được. Không có internet còn khó chịu hơn là không có cơm ăn, huống chi cô hạ quyết tâm không dùng tiền trong nhà nên cần phải lên mạng kiếm tiền để sống nữa!

Đối diện với cửa sổ là sân sau và rừng trúc bên ngoài sân, phía sau rừng trúc là một ngọn núi rất cao, trong bóng đêm có thể nhìn thấy hình dáng nguy nga của ngọn núi, giống như một người khổng lồ canh giữ thôn Linh Khê. Ánh trăng ở nông thôn rất sáng, sao trời như những hạt kim cương nhỏ vụn nằm chi chít trên chiếc quạt lông màu đen nhánh, lại giống như một con sông sáng rực vắt ngang qua chân trời... Ở đây không có xa hoa trụy lạc, không có ngựa xe như nước, chỉ có ngân hà lưu chuyển, hương lúa mười dặm, vào ban đêm có gió núi thật lạnh, tiếng côn trùng hòa với tiếng ếch kêu, làm cho người ta vô cớ sinh ra cảm giác trống rỗng mà lại an nhàn thoải mái.

Không biết chiếc đèn trời kia có đưa linh hồn của bà ngoại đến chân trời, biến thành một ngôi sao bảo vệ bầu trời hay không?

Ngón tay Hạ Ngữ Băng dừng lại thật lâu trên giao diện WeChat với ba mình, tin nhắn Hạ Tông Trạch chuyển 50 ngàn nhân dân tệ vào buổi trưa vẫn còn nằm lơ lửng trên giao diện cuộc trò chuyện. Cô lướt lên phía trên, số lần nói chuyện phiếm của hai ba con trong mấy tháng gần đây ít đến đáng thương, chỉ đơn giản là Hạ Tông Trạch nhắc nhở cô một số việc vặt: 'Tiểu Ngữ, cuối tuần có về nhà ăn cơm không', 'Tập tranh mới xuất bản rất đẹp, chúc mừng con, Tiểu Ngữ! [hình ảnh] [hình ảnh]', 'Tiểu Ngữ, về nói chuyện với ba, được không?', 'Thi cuối kỳ xong rồi phải không? Khi nào thì về nhà?', 'Tiểu Ngữ, bà ngoại con có thể không qua được, ba đến đón con ngay bây giờ'...

Kỳ thật Hạ Tông Trạch là một người ba tốt, tuy rằng sự nghiệp bận rộn, nhưng cũng không phải là người đàn ông chỉ lo công việc không quan tâm đến gia đình. Năm đó, mẹ bị bệnh qua đời, ông đau khổ hơn bất kỳ người nào, chỉ trong hai tháng đã ốm hơn 10kg, thân mình gầy gò, hơn một năm mới có thể gượng dậy được. Hạ Ngữ Băng cũng không biết mình cố chấp điều gì, chỉ cảm thấy bà ngoại qua đời, Hạ Tông Trạch thích người phụ nữ khác, vậy trên thế giới này sẽ không còn ai nhớ tới mẹ nữa.

Cô không muốn mẹ sẽ biến mất trong trí nhớ của gia đình mình.

Hơn nữa, Từ Miêu đột nhiên xuất hiện trong thế giới của Hạ Tông Trạch, cô vẫn cảm thấy hơi khả nghi... Có thể là do cô nghĩ quá nhiều, gần đây luôn nghi ngờ lung tung.

Hạ Ngữ Băng dùng ngón cái vuốt ve màn hình, sau một lúc lâu mới hít sâu một hơi, gửi tin nhắn qua WeChat cho Hạ Tông Trạch: Con đã sắp xếp xong phòng mình, mệt mỏi quá. [Hình ảnh]

Tín hiệu kém như thế vậy mà WeChat lại gửi được.

Không đến một phút đồng hồ, chuông báo Hạ Tông Trạch trả lời vang lên: Quần áo các mùa phải treo riêng, nếu ngăn tủ không đủ thì đi mua cái mới. Ngoài ra, laptop và tablet nên để cách cửa sổ càng xa càng tốt, ban đêm trời mưa sẽ bị ướt hết.

Hạ Ngữ Băng đột nhiên cảm thấy Hạ Tông Trạch cũng sống không dễ dàng gì, mấy năm nay vừa làm ba vừa làm mẹ, khó khăn lắm mới có một người không chê ông vừa già lại vừa góa vợ, bản thân cô lại luôn đứng giữa phản đối, gây khó dễ...

Tâm trạng của cô dịu lại, trả lời ông: Vâng, con biết rồi.

Hạ Ngữ Băng: Ba đã đến tỉnh thành rồi sao?

Ba ba: Đến lúc 8 giờ tối, đang ở khách sạn.

Hạ Ngữ Băng cảnh giác: Ở chung với dì Từ sao?

Hạ Tông Trạch lập tức trả lời ngay, có chút bất đắc dĩ: Không có, ngủ riêng. Không tin con nhìn thử [hình ảnh]

Trong ảnh là toàn cảnh phòng khách sạn, rất sạch sẽ, không hề có dấu vết của phụ nữ. Hạ Ngữ Băng không ngờ ông lại nghiêm túc giải thích với mình như vậy, cô bật cười, cười xong lại thấy hơi buồn.

Hạ Tông Trạch lại hỏi: Vừa rồi ăn đồ ăn ở tỉnh thành này, quá cay, cũng chỉ có con và mẹ con mới có thể ăn đồ ăn cay như vậy. Tiểu Ngữ, con đã ăn chưa?

Hạ Ngữ Băng trả lời: Con ăn rồi, ba nên nghỉ ngơi đi, ngày mai lái xe nhớ chú ý an toàn.

Ba ba: Ngủ ngon, Tiểu Ngữ.

Hạ Ngữ Băng: Ngủ ngon, ba. [ánh trăng][ánh trăng]

Thật lâu sau, bên kia mới gửi đến một đoạn thoại.

Hạ Ngữ Băng do dự một lát rồi click mở đoạn thoại.

Đầu tiên bên kia vang lên tiếng bật lửa, rồi tiếng nói khàn khàn của Hạ Tông Trạch nặng nề truyền đến: “Tiểu Ngữ, ba nhớ con.”

Hạ Ngữ Băng nghe đi nghe lại vài lần mới cong môi cười nhạt: "Một đồng tuổi rồi còn làm ra vẻ." Cô cười cười, mũi lại hơi xót.

“Con cũng có chút nhớ ba, ba à.” Cô nói xong, lại chần chờ thật lâu, cuối cùng kéo ngón tay lên trên, hủy bỏ việc gửi đoạn thoại.

Dưới lầu truyền đến tiếng mở cửa cực kỳ nhẹ, Hạ Ngữ Băng đi đến cửa phòng ngủ, mở cửa ra nghe ngóng, nói với xuống lầu: “Lâm Kiến Thâm?”

Dưới lầu không ai đáp lại, xem ra là Lâm Kiến Thâm ra ngoài.

Cô bấm sáng màn hình điện thoại, đã là 10 giờ tối, thôn Linh Khê làm việc khi mặt trời mọc, nghỉ lúc mặt trời lặn, người dân ở đây giờ đã chìm vào giấc ngủ. Muộn như vậy, Lâm Kiến Thâm ra ngoài làm gì?

Còn đang nghi ngờ, ánh trăng bên cửa sổ đột nhiên tối sầm lại, như là bị một áng mây đen che khuất. Hạ Ngữ Băng xoay người nhìn lên phía trên cửa sổ, vừa lúc thấy một cái bóng xẹt qua, gió mạnh từ bên ngoài thổi vào cửa sổ, cùng với tiếng vỗ cánh, có cái gì đó bay qua rồi.

Chim ưng núi hay là kền kền?

Nhưng khi cái bóng xẹt qua thì mây mở lộ ra ánh trăng. Ngoài cửa sổ, bóng đêm âm trầm, núi cao đồ sộ, không hề nhìn thấy bóng loài chim khả nghi nào.

Hạ Ngữ Băng vén nửa mái tóc đã khô, nhào đầu ra ngoài cửa sổ nhìn hồi lâu mà không hề thấy gì, cô đành phải ngồi trên chiếc đệm thô được trải chiếu, lòng đầy hoài nghi, nghĩ thầm: Chẳng lẽ thứ che ánh trăng vừa rồi chỉ là mây đen, không phải là loại chim lớn gì?

Haiz, mặc kệ. Cô chụp một bức ảnh bóng đêm ngoài cửa sổ, nhờ vào tín hiệu khi có khi không mà đăng status: Đêm đầu tiên ở nông thôn.

Làm xong cô ném điện thoại lên tủ đầu giường, leo lên giường ngủ.

Trước kia vì phải hoàn thành bản phác thảo, cô thường xuyên thức tới rạng sáng mới ngủ, đồng hồ sinh học vẫn chưa điều chỉnh lại được, cho dù hôm nay cơ thể rất mệt nhưng tinh thần lại vô cùng tỉnh táo, trần trọc đến hơn 11 giờ mới ngủ được.

Không biết qua bao lâu, lúc đang ngủ mơ mơ màng màng, cô lại nghe được tiếng gió do vỗ cánh ngoài cửa sổ, gió quá lớn, thậm chí còn làm cửa kính phòng cô lao xao lên.

Hạ Ngữ Băng lập tức bừng tỉnh, vừa lúc nhìn thấy cái bóng xẹt qua, ánh trăng lại chiếu soi xuống mặt đất lần nữa.

Cô mơ màng cầm điện thoại trên tủ đầu giường nhìn lướt qua, mới qua 0 giờ, cô mới ngủ chưa đến một tiếng đồng hồ.

Hạ Ngữ Băng hơi khát nước, cô muốn xuống phòng bếp tìm nước uống, nhưng cái bóng bay xẹt qua hai lần vừa rồi làm cho cô vô cùng bất an, không dám xuống lâu một mình.

Cô đứng dậy xoa xoa cánh tay đang phát lạnh, mở đèn trong phòng lên, rồi mới cẩn thận đi ra cửa, tới gõ cửa phòng ngủ đối diện, nhỏ giọng gọi: "Lâm Kiến Thâm, anh có đó không?"

"Anh Lâm? Anh trai?"

Trong phòng không có tiếng đáp lại, rõ ràng là Lâm Kiến Thâm còn chưa về.

Hạ Ngữ Băng đành phải bật đèn cầu thang, tự mình xuống phòng bếp kiếm nước uống. Đêm ở nông thôn thật yên tĩnh, nhà lớn như vậy chỉ có một mình cô, lúc xuống lầu cầu thang gỗ cũ kĩ lay động phát ra tiếng kẽo kẹt, đúng là hơi sợ.

Người dân ở thôn này thích uống trà —— là loại trà thô tự làm, nước trà màu nâu hơi vẩn đục. Hạ Ngữ Băng uống liền hai hơi mới buông ly, đáy lưỡi hơi đắng nhưng rất đã khát. Trở về phòng mình phải đi qua phòng ngủ ở lầu một, cô không dám tắt đèn, hơi lo lắng nhìn khắp nơi, trong lúc lơ đãng lại nhìn vào phòng bà ngoại, vậy mà lại thấy ánh sáng lóng lánh thoáng hiện.

Chuyện này thật kỳ lạ, ngoài cửa sổ bà ngoại cũng không có hồ nước, tại sao lại có ánh sáng từ mặt nước hắt vào?

Hạ Ngữ Băng đứng trên cầu thang nhìn một lát, dụi dụi mắt, ánh sáng lóng lánh màu bạc kia vẫn nhún nhảy trên sàn, nổi lên chút ánh bạc.

Trong thoáng chốc, lòng hiếu kỳ của cô quá lớn, vậy mà đã quên đi sợ hãi, cô không kìm nén được, đi đến trước cửa phòng bà ngoại rồi nhìn vào trong, ngay sau đó cô kinh ngạc, mắt trừng lớn...

Ánh sáng từ nước kia, lại phát ra từ bức cá chép vờn sen do Lâm Kiến Thâm thêu.

Đây là cảnh tượng đáng kinh ngạc nhất mà cô nhìn thấy trong cuộc đời mình!

Chỉ thấy ánh trắng vào phòng, chiếu lên bức thêu khoảng một mét kia, hoa sen từ từ nở ra, hai đuôi cá chép đang bơi trên nền lụa, có thể nghe được tiếng quẫy nước của chúng, ánh trắng chiếu vào mặt nước ánh xạ xuống mặt đất, mọi thứ trong bức thêu như đang cùng sống dậy, như mộng như ảo.

Đây... Đây là cái gì?

Hạ Ngữ Băng dường như bị mê hoặc, không cầm lòng được mà đi vào trong phòng, đứng trước bức tranh thêu. Trên nền lụa, đuôi của hai con cá chép đỏ bạc đang đung đưa, mang cá hơi đóng mở, sinh động như thật, thậm chí cô còn cảm nhận được độ ẩm của nước và mùi thơm thanh thoát của hoa sen. Mắt cô long lanh ánh nước, từ từ nâng ngón tay lên, thoáng chốc đầu ngón tay chạm vào nền lụa, lạnh lẽo và ướt át truyền đến lòng bàn tay...

Hạ Ngữ Băng đột nhiên rút tay lại, hô hấp dồn dập, đầu ngón tay còn dính nước đang nhỏ giọt... Cái này cũng, quá chân thật!

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lẽo trầm thấp: "Cô đang làm gì vậy?"

Hạ Ngữ Băng sợ hãi quay đầu lại, chỉ nhìn thấy đôi mắt ánh vàng lạnh lùng xinh đẹp, sau đó, trước mắt cô tối sầm, mất đi ý thức.

Chương 6: Canh xương hầm

Edit: Bạch Lan Từu.

Hạ Ngữ Băng nằm mơ suốt cả đêm.

Trong mộng, cô đứng ở một nơi trống rỗng, toàn một màu trắng, trên không thấy trời, dưới không chạm đất, dưới chân là một làn nước lấp lánh ánh sáng bạc, như là ảnh ngược của bản thân được phản chiếu ra từ một mặt gương. Cô vừa cúi đầu liền nhìn thấy hai con cá chép đang ung dung nhàn nhã đong đưa cái đuôi, chơi đùa mà đuổi nhau trong nước, mà trên mặt nước là những tán lá sen màu xanh ngắt, hai đóa sen chưa nở rộ màu hồng nhạt đang chúm chím, mùi hương tỏa ra ngào ngạt.

Đẩy lá sen ra liền thấy ở cách đó không xa có một tòa đình hóng gió, trong đình có một bà lão hiền lành ưu nhã, mặc một chiếc áo cộc tay đang vẫy tay với cô.

"Tiểu Ngữ, đứa bé ngoan, đến bên cạnh bà ngoại nào."

"Bà ngoại!" Hốc mắt Hạ Ngữ Băng cay cay, đi nhanh qua mặt hồ, chạy về phía trong lòng bà ngoại đang ở trong đình.

Dưới chân, nổi lên lớp lớp gợn sóng, lá sen hơi lay động, cái ôm của bà ngoại vẫn ấm áp như vậy, ấm đến mức khiến cho người ta muốn rơi lệ.

"Bà ngoại, đây là đâu?" Hạ Ngữ Băng giữ chặt lấy đôi tay tuy thô ráp nhưng lại thật ấm áp của bà ngoại, không chờ nổi mà gấp gáp hỏi.

"Nơi này, là nơi định sẵn để linh hồn bà ngoại cư trú." Mái tóc hoa dâm của bà ngoại chải đến chỉnh chỉnh tề tề, giọng nói vừa nhẹ lại vừa chậm, mang theo sự khàn khàn thường có ở người già, cười nói: "Tiểu Ngử, đừng khóc, đừng khóc mà, con vừa khóc thì bà ngoại liền luyến tiếc rời đi."

"Con không muốn để bà đi, bà đừng đi được không?" Hạ Ngử Băng đỏ mắt nói: "Bà vừa đi, không còn ai nhớ đến mẹ nữa."

"Ngoan nào, con không thể cứ mãi sống một mình trong quá khứ, tiến về phía trước xem thử đi. Nghe lời, làm theo lời bà ngoại nói, tiếp nhận thành viên mới trong gia đình, quên đi quá khứ cực khổ, đem tro cốt của bà ngoại rải xuống sông nhỏ ở thôn Linh Khê....."

"Con không muốn, bà sẽ bị cá ăn mất!"

Nhận thấy Hạ Ngử Băng không chịu buông bỏ, bà ngoại liền cười, khước mắt hẳn lên nếp nhăn, nâng bàn tay khô héo lên, lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, dịu giọng nói: "Nơi đó là chỗ bà ngoại và ông ngoại con gặp nhau lần đầu. Qua một khoảng thời gian nữa, con hãy đem tro cốt của bà ngoại rải xuống dưới sông nơi có cây cầu đá, bà ngoại sẽ biến thành cá trong nước, gió trong không trung, mây trên trời, biến thành vạn vật trên thế gian mà bảo hộ con cháu đời đời."

"Bà ngoại, đáng giá ư?" Có lẽ là do ở trong mộng, Hạ Ngử băng lại có thể đem những lời người ta đồn đãi thốt ra khỏi miệng: "Bọn họ đều nói, khi ông ngoại còn trẻ đã bỏ rơi bà và mẹ....."

"Ông ngoại con không phải người như vậy đâu, tiểu Ngử. Bà ngoại tin ông ấy là có nỗi khổ trong lòng, nếu lúc sống không thể đợi được ông ấy trở về, thì dù chết đi rồi bà vẫn muốn tiếp tục đợi."

Đang nói thì phía chân trời truyền đến tiếng gà trống gáy, một luồng sáng màu vàng rơi từ trên không trung xuống, hoa sen và lá sen giống như ngọn đèn tắt lửa, từng cái nối tiếp nhau biến mất. Ngay sau khi lá sen biến mất, cá chép vốn đang động đậy lại giữ nguyên tư thế nhảy lên mà từ từ biến mất từng chút một.

"Bà ngoại, đây là xảy ra chuyện gì?"

Hạ Ngữ Băng quay đầu lại, lại kinh ngạc phát hiện ra thân thể bà ngoại đã trở nên trong suốt. Một trận gió thổi tới, thân thể lưng gù của bà ngoại như bị thổi tan, cuối cùng không còn chút dấu vết nào.

"Bà Ngoại!"

Trong mộng, Hạ Ngữ Băng nhào vào khoảng không, la lên một tiếng rồi bừng tỉnh.

Bên ngoài cửa sổ kiểu cũ đang mở một nửa, ánh sáng mặt trời màu vàng nghiêng nghiêng chiếu vào, chú gà trống với bộ lông sặc sỡ đang đứng ở đầu tường rào hậu viện, không biết mệt mỏi mà ồn ào gáy gọi bình minh.

Hạ Ngữ Băng xoa xoa mắt, mãi một lúc lâu sau mới thích ứng được với ánh sáng trong phòng, đầu tóc tán loạn mà ngồi ngây ngẩn trên giường: "Là mơ ư?"

Chỉ là chỗ mà bà ngoại đang ở trong mộng vô cùng quen thuộc, dường như lá sen, hoa sen và cá chép kia đều đã từng gặp rồi..... Nghĩ đến đây, Hạ Ngữ Băng ngẩn ra, ngay cả quần áo cũng không kịp thay, chỉ xỏ vội đôi dép rồi chạy một mạch xuống lầu, đột ngột đẩy cửa phòng bà ngoại ra.

Ảnh chụp của bà ngoại và mẹ nằm lẳng lẳng trên chiếc tủ thấp, trên lư hương có một nén nhang đã châm, khói màu trắng bốc lên trong phòng, từ

từ tụ lại rồi lại từ từ tản ra. Ánh mặt trời chiếu vào qua cửa sổ, nhưng phía trên bàn dài lại trống trơn, bức 《 cá chép đỏ vờn sen 》 đã không thấy tung tích.

Chuyện gì thế này? Rõ ràng tối hôm qua cô vẫn còn nhìn thấy bức tranh thêu này, hình ảnh trên đó ở dưới ánh trăng còn tựa như sống lại!

Nghĩ đến đây, đầu cô hơi đau đớn, chuyện tiếp theo có nghĩ thế nào cũng không ra, chỉ nhớ rõ trong bóng đêm có một đôi mắt với đồng tử màu vàng.

"Em đang làm gì thế?"

Từ phía cửa sổ truyền đến một giọng nói thanh lãnh, Hạ Ngữ Băng vừa ngẩng đầu liền thấy Lâm Kiến Thâm mặc một chiếc áo thun màu trắng đơn giản, đứng bên ngoài cửa sổ hậu viện, cả người được bao phủ bởi màu vàng của nắng sớm, như là một thiếu niên tuấn tú bước ra từ trong tranh.

Hậu viện là một vườn rau rất lớn, ngày hôm qua khi vừa về đến nhà thì Hạ Ngữ Băng đã đơn giản đi dạo sơ qua một lượt, trong vườn có đậu đỗ, ớt xanh, ớt đỏ, cà tím, dây mướp, bí đao, rau dưa theo mùa gì cần có đều có, thậm chí còn có một cái giàn để trồng chanh dây và nho. Lâm Kiến Thâm xử lý khu vườn không tệ, các loại rau dưa gọn gàng ngăn nắp, ngay cả côn trùng có hại cũng rất hiếm thấy.

Hạ Ngữ Băng bổ nhào lên bàn dài, mở cửa sổ ra, cách cửa sổ mà gọi anh: "Lâm Kiến Thâm!"

"Em!" Một tay Lâm Kiến Thâm ôm một trái dưa hấu mới hái, một tay xách theo thùng sắt, như là bị dọa mà lùi về phía sau một bước: "Sao em lại không....."

Đầu óc Hạ Ngữ Băng hiện tại đều đang dừng ở chuyện xảy ra tối hôm qua, cô bất chấp biểu tình quẫn bách của Lâm Kiến Thâm, hai tay chống lên bàn dài, cố sức vươn người về phía trước, ngắt lời anh: "Tối hôm qua có phải là do anh đưa em về không?"

Lâm Kiến Thâm nhú mày , chuyển tầm mắt đi: "Tôi không biết em đang nói gì."

"Anh nhất định biết!" Hạ Ngữ Băng dùng tay cào cào đầu tóc rối bù, chắc chắn, nói: "Nửa đêm hôm qua em có xuống lầu uống nước, nhìn thấy bức tranh anh treo trong phòng bà ngoại kia sống lại! Thật mà, em không lừa anh đâu! Cá chép găm trong tranh bơi ở trong hồ, lá sen lay động, em thậm chí còn thấy được hơi nước và hương sen mà. Rồi giống như có ai đó đến, sau đó, sau đó liền không biết gì nữa..... Lâm Kiến Thâm, người kia có phải là anh hay không?"

Lâm Kiến Thâm nghe cô dường như đang đảo đầu lách cách trong chảo mà nói xong mới bình tĩnh phản bác: "Có phải đêm qua em nằm mơ rồi bị mộng du không?"

"Không thể nào là mộng du đâu?"

"Em cảm thấy, nếu em nói ra mấy lời này, có người tin ư?"

Phản ứng của Lâm Kiến Thâm thật sự quá lãnh đạm, chẳng lẽ thật sự là do cô đang nằm mơ? Hạ Ngữ Băng chà sát đầu ngón tay theo bản năng, nơi đó phảng phất còn đọng lại hơi ấm khi tối hôm qua chạm vào bức tranh thêu kia.

"Lâm Kiến Thâm!" Cô gọi anh.

Lâm Kiến Thâm không để ý đến, ôm dừa hấu và xách theo thùng nước đi lướt qua cửa sổ ở hậu viện.

"Anh Lâm! Anh trai!"

Nghe được hai chữ "anh trai", Lâm Kiến Thâm run lên một cái thật nhỏ, cái run này hiếm ai có thể phát hiện được, tức giận mà quay đầu nhìn cô: "Rốt cuộc thì làm sao hả?"

"Trong thùng của anh là gì thế?" Hạ Ngữ Băng thực không có đức hạnh mà tì bên cửa sổ, cười tủm tỉm với chàng trai tuần tú chìm trong nắng sớm, nói: "Sáng nay có dừa hấu ăn à?"

"Sáng sớm loay hoay ở sau núi múc nửa thùng ốc nước ngọt. Dừa hấu à, không làm việc thì không có ăn, mau lên rửa mặt rồi cuống làm cơm sáng. Còn có....."

Lâm Kiến Thâm dừng một chút rồi đỏ mặt, hơi bực nói: "Em có thể mặc quần áo cho tử tế trước được không?"

"Hả?" Hạ Ngữ Băng cúi đầu nhìn áo ngủ màu hồng nhạt in hình lá sen của mình, không nhịn được kinh ngạc.

Mới vừa rồi vì quá vội vàng mà quên mặc đồ lót, trống không, lúc tì bên cửa sổ thì hình dáng lại càng thêm rõ ràng.

Khó trách biểu tình lúc Lâm Kiến Thâm nhìn cô lại kì quái như vậy.

Mặt Hạ Ngữ Băng nóng ran lên, duỗi tay "phanh" một tiếng mà đóng lại cửa sổ, rồi mới như chạy trốn mà phi thẳng lên lầu, đóng cửa lại rồi ngã phịch xuống giường, dùng gối đầu che mặt lại: "Quên mất không phải đang ở căn hộ chung cư nhỏ của mình, thật mất mặt!"

Mười phút sau, Hạ Ngữ Băng thay một chiếc áo thun và một chiếc quần đùi đơn giản, đầu buộc gọn gàng mà đi xuống lầu, vừa vận thấy Lâm Kiến Thâm dùng nước trong nuôi chỗ ốc nước ngọt kia ở chỗ râm mát trước thềm đá. Thấy Hạ Ngữ Băng đi xuống lầu, anh đổi giày rồi đi vào bện rện trong phòng bếp.

Trứng gà trong chảo chiên đến cànng thêm ngon miệng, Hạ Ngữ Băng hít hít cái mũi, khen ngợi: "Thơm quá!"

Cô đi qua, giúp lật mặt trứng, lại đem rau muống đã nhặt đi rửa sạch, lại lấy lòng mà nói: "Sau này đồ ăn cứ để em làm, anh trai?"

Tay Lâm Kiến Thâm khựng lại, thấp giọng nói: "Không phải không muốn gọi người anh trai là tôi đây ư?"

"Hiện tại đồng ý rồi, anh trai." Hạ Ngữ Băng cười tủm tỉm: "Em muốn ăn dưa hấu ướp lạnh."

Cô gái này vì có ăn mà bất chấp mọi thủ đoạn!

Lâm Kiến Thâm hơi cạn lời mà nhìn cô: "Trong nhà không có tủ lạnh."

"Em thấy nước giếng trong viện thật lạnh, ướp ở trong giếng được không?"

"Không được!"

Lâm Kiến Thâm đem mì sợi vớt ra bỏ vào trong bát, rồi đổ canh hầm xương đã ninh từ sáng sớm lên ----- xương lớn trước phải chiên trong nồi, sau đó nấu canh mới cho ra được nước canh trắng như sữa. Anh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Không có việc gì thì đừng đến gần miệng giếng kia, sẽ bị nuốt luôn đấy."

Hạ Ngữ Băng mờ mịt nhìn anh: "Cái gì mà sẽ bị nuốt mất?"

Lâm Kiến Thâm rải một chút hành thái thật vụn lên bề mặt trái trứng đã được chiên đến vàng ruộm, vớt rau xanh đã chín ra, nói: "Ăn cơm."

"Anh còn chưa nói mà, cái gì mà sẽ bị nuốt mất?"

Cô bám chặt không buông, rất có tư thế đánh võ nôi lâu để hỏi đến cùng. Lâm Kiến Thâm không lay chuyển được cô, nhàn nhạt đáp: "Trong giếng có thứ gì đó, nửa đêm sẽ bò ra....."

Hắn còn chưa nói xong, Hạ Ngữ Băng đã sợ hãi mà thét chói tai: "Trình tử? [1]"

[1] 贞子 (phiên âm la - tin là Sadako): là một loại ma quỷ, xuất phát từ trong tiểu thuyết The Ring, chi tiết mời các bạn tìm hiểu trên Google.

Dáng vẻ cô sợ hãi quả thật trông rất buồn cười, Lâm Kiến Thâm nhin không được cười khẽ một tiếng.

Thấy anh cười, Hạ Ngữ Băng liền biết cô bị lừa đùa giỡn, cả giận nói: "Lâm Kiến Thâm-----!!!"

"Lại không gọi anh?"

"..... Ngày mai anh cũng dẫn theo em đi mò ốc nước ngọt nhé? Em còn chưa từng mò qua đâu."

"Ốc nước ngọt chỉ bò ra vào lúc trời còn chưa sáng thôi, một tia nắng mặt trời xuất hiện liền trốn vàng khe đá, sáng sớm bốn năm giờ đã phải dậy để xuất phát, em thức dậy được ư?"

Thấy Hạ Ngữ Băng có chút khó xử, Lâm Kiến Thâm lại nói: "Chỉ là, lúc trời chạng vạng em có thể ra suối câu tôm hùm đất, có rất nhiều, người trong thôn đều ngại, ăn rất phiền phức lại còn không câu được nhiều."

Mắt Hạ Ngữ Băng sáng lên: "Em thích nhất là tôm hùm đất! Ma tiểu[2], thập tam hương[3], mùa hè mà không có tôm hùm đất và bia thì không hoàn chỉnh rồi! Đúng rồi, anh, trong thôn có tiệm tạp hóa không? Đi mua mấy thùng bia đi."

[2] 麻小 (ma tiểu): món tôm hùm đất xào cay.

[3] 十三香 (mười ba hương vị): còn được xưng tụng là thập toàn hương, là để chỉ mười ba loại thảo dược có hương vị đặc biệt, bao gồm: tử khấu, sa nhân, nhục khấu, nhục quế, đinh hương, hoa tiêu, thì là, mộc hương, đại hồi, hương bạch chỉ, lương khương, gừng khô, tam nại.

"Thôn bên cạnh có, nói sau đi." Lâm Kiến Thâm đặt hai bát mì chan canh xương hầm thơm nức mũi lên bàn cơm.

Cũng chỉ là bữa cơm gia đình bình thường, hành xanh biếc thái nhỏ và đồ ăn nóng chìm trong nước canh trắng như sữa, có một loại mùi thơm tinh khiết mà chất phác. Lâm Kiến Thâm xoa xoa tay, nói: "Cơm nước xong, chúng ta bàn một chút chuyện nhà."

Cơm nước xong, hai người bày ra tư thế đàm phán, mỗi người ngồi một bên của bàn dài.

"Một ngày ba bữa cơm do em phụ trách, hoa quả và đồ ăn trong viện em cũng có thể giúp đỡ chăm sóc, còn những chuyện khác, em có thể không mấy thông thạo." Hạ Ngữ Băng lên tiếng mở đầu.

Cô sinh ra trong một gia đình giàu có, việc nhà đều là giao cho người giúp việc xử lý. Ngẫu nhiên mà nhất thời có hứng thú, cô cũng sẽ nghiên cứu mấy món điểm tâm mà bản thân thích ăn, ngoại trừ việc đó ra thì ngay cả cái chổi cũng chưa từng cầm một lần, lúc này lại có thể chủ động đưa ra đề nghị hỗ trợ chăm sóc vườn, đây đã là vô cùng hiếm có rồi.

Cô biết, ngoài việc phải xử lý sân trước vườn sau, Lâm Kiến Thâm còn có rất nhiều chuyện vụn vặt phải làm, cũng là vô cùng vất vả.

Cũng may, Lâm Kiến Thâm không có ý kiến gì, gật đầu: "Vườn hoa, cây ăn quả, vườn rau, còn có rừng trúc phía sau núi và chăm sóc gia súc đều do tôi phụ trách, chỉ là khi thu hoạch rau quả cần em giúp đỡ xử lý gia công ----- em không phải biết nấu ăn ư?"

Hạ Ngữ Băng vội vàng gật đầu liên tục: "Biết mà."

Lâm Kiến Thâm nói tiếp: "Phòng vệ sinh trong nhà đúng giờ tôi sẽ dọn dẹp, nhưng phòng em và quần áo của em, tự em dọn dẹp cho sạch."

Được chăm sóc đến thỏa đáng khiến Hạ Ngữ Băng đặc biệt có cảm giác an toàn, nhưng vừa nghe đến công việc của Lâm Kiến Thâm liền cảm thấy rất nặng, cô không khỏi lo lắng, hỏi: "Anh có thể nào lo liệu không xuể vì quá nhiều việc? Không phải còn cần thuê ư? Nghe bà ngoại nói, một bức hàng thuê thủ công Hồ nam của nhà ta bán ra có thể bằng thu nhập mấy tháng của nhà người ta đấy."

Sáng sớm, gió mang theo hương thơm thanh mát xuyên qua cửa mà vào, lay động tóc mai trên trán Lâm Kiến Thâm, che đi đôi mắt sâu thẳm của anh.

Anh im lặng trong chốc lát rồi nói: "Không thuê."

"Vì sao?" Hạ Ngữ Băng kinh ngạc.

Lâm Kiến Thâm bình tĩnh đáp: "Tay nghề của tôi là do bà truyền thụ, bà không còn, nên tôi sẽ không động đến kim khâu nữa."

Đang nói, bỗng nhiên phía bên ngoài phòng vang lên tiếng động cơ xe máy, tiếp theo một giọng nói vừa thô vừa to vọng vào: "Ai da, cháu ngoại gái từ trên thành phố xuống nông thôn mà cũng không đến thăm cậu họ một lần ư?"

Mày Lâm Kiến Thâm nhăn lại, trên mặt lộ rõ vẻ không vui.

"Ai thế? Cậu họ?" Hạ Ngữ Băng hỏi.

"Không có chuyện của em, ở yên trong nhà đừng đi ra." Trong mắt Lâm Kiến Thâm chợt lóe lên tia chán ghét rồi lập tức biến mất: "Để tôi ra ngoài xem thử."

Chương 7: Lâm thẳng nam.

Edit: Bạch Lan Tửu

Tiếng xe máy nổ vẫn còn tiếp tục vang lên, cái người tự xưng là "cậu họ" kia là một người đàn ông trung niên da ngăm đen có cái bụng bia, đang ồn ào với Lâm Kiến Thâm: "Tao chính là đến tìm cháu gái họ của tao, có quan hệ gì với một người ngoài như mày? Mày ăn vạ ở trong nhà của bà già kia còn chưa tính, chẳng lẽ còn muốn ngăn cản Hạ Ngữ Băng nhận người cậu họ là tao đây? Sao hả, sợ nó biết mày là loại mặt hàng gì ư?"

Giọng của người này rất thô, lời nói cũng hơi khó nghe, Lâm Kiến Thâm cũng có tức giận, nặng nề nói: "Hài cốt của bà còn chưa lạnh, ông còn ở chỗ này của bà làm loạn, sẽ bị trời phạt."

Trong thôn này, Lâm Kiến Thâm nổi tiếng là người "miệng vàng lời ngọc", phàm là lời từ trong miệng anh nói ra, thường thì đều sẽ ứng nghiệm. Nghe được ba chữ "bị trời phạt", người cậu họ kia liền hơi co rúm lại.

Giọng nói của Lâm Kiến Thâm thật lạnh, mang theo một loại từ tính nguyên thủy nhất, nặng nề nhả ra một câu: "Có chuyện gì thì nói với tôi đây."

"Mày là ai, tao dựa vào đâu phải nói với mày?" Cậu họ còn tiếp tục cao giọng: "Hạ Ngữ Băng, con ở đâu? Cậu mang đồ ăn đến cho con này!"

Trong phòng, Hạ Ngữ Băng hơi bất an mà đứng dậy, muốn ra xem rốt cuộc thì người đàn ông đang ồn ào này là ai, nhưng lại bận tâm đến lời dặn dò của Lâm Kiến Thâm, tay đã đặt ở trên cửa lại chậm rãi thu về.

"Cô ấy không có ở đây." Lâm Kiến Thâm đứng ngoài cửa viện, rất có tư thế của "một người giữ ải, vạn người khó vào", ánh mắt giống như hai thanh đao.

Hai người ở cửa khắc khải một lát, phần lớn thời gian đều là người tự xưng là cậu họ kia mải đến hăng say. Có lẽ là tự thấy mất mặt, hoặc là kiêng kỵ biểu tình quá mức âm lạnh của Lâm Kiến Thâm, sau khi mải một lát thì ông ta lại cười lên xe máy nghênh ngang rời đi.

Không lâu sau thì Lâm Kiến Thâm đẩy cửa bước vào nhà, vẻ lạnh lẽo trên mặt còn chưa tiêu tán hết.

Hạ Ngữ Băng không ngờ đến một người trắng trắng trẻo diễm đạm như Lâm Kiến Thâm cũng sẽ lộ ra loại biểu tình hung dữ như vậy, do dự một lát rồi cô mới rót một ly trà lạnh đưa đến chỗ anh: "Anh, uống một ngụm trà cho bớt giận đi."

Hiện tại cô gọi "anh" càng lúc càng thuận miệng, Lâm Kiến Thâm nghe xong cũng nguôi giận không ít, nhận lấy ly sứ trắng men, ngẩng đầu uống mấy ngụm trà, sau lại dùng mu bàn tay lau đi vệt nước bên khóe miệng.

"Cậu họ..... em nhớ hình như là có một người như vậy, tên là Ngô Bằng Phi đúng không? Đã nhiều năm không gặp, con đường làm

ăn buôn bán lúc trước vẫn là ba em hỗ trợ khai thác đấy."

Hạ Ngữ Băng đã sớm không còn nhớ vị cậu họ kia tròn đẹp thế nào, chỉ từng nghe Hạ Tông Trạch nhắc qua, người này có lòng lợi dụng rất mạnh, không phải đối tượng có thể kết giao lâu dài. Đã nhiều năm không gặp mặt như thế, một chút quan hệ thân quen đã sớm nhạt đi, không biết ông ta đột nhiên đến tìm một người thân là hậu bối như cô để làm gì?

Cô nghĩ không thông liền quay qua hỏi Lâm Kiến Thâm.

"Hàng thêu Hồ Nam trước kia của bà là mượn tay Ngô Bằng Phi để bán ra, sau này chúng tôi mới phát hiện, giá mà khách hàng đưa cho anh so với giá cuối cùng mà về tay chúng tôi cao hơn rất nhiều. Ví dụ như một bức bình phong Cẩm Tú Sơn Hà thêu hoa hai mặt, rõ ràng là khách hàng dùng bốn năm vạn để đặt cọc, cuối cùng đưa đến tay chúng tôi còn chưa nổi một vạn."

"Thật là quá đáng! Ông tay đây là ở giữa đầu cơ trục lợi hàng thêu của các người, báo giá giả mà kiếm được món lợi kếch xù."

Lâm Kiến Thâm gật gật đầu: "Sau đó chúng tôi phát hiện ra, tranh thêu liền không giao cho lão bán nữa, lão ta không có đường kiếm tiền, đương nhiên sinh mâu thuẫn mà gây sự với chúng tôi."

Thì ra là thế, chỉ là.....

Hạ Ngữ Băng khó hiểu: "Nhưng ông ta tới tìm em làm gì? Em cũng không biết thêu mà." Chẳng lẽ là ăn một ở chỗ thế hệ trước cho nên muốn tìm đám trẻ con để trút giận?

"Gần đây lão ta muốn khai phá thôn Linh Khê làm làng du lịch, nhà của bà có non có nước, có hoa viên, rừng trúc, còn có vườn rau và cây ăn quả, lão muốn hợp tác với bà bà là Nông Gia Lạc, bà không muốn, đã từ chối lão vài lần."

"Vì sao lại không muốn?" Hạ Ngữ Băng ngần ra, có tiền để kiếm không phải chuyện tốt ư?

Ánh mắt Lâm Kiến Thâm lập tức trở nên vô cùng u ám, ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt có loees lên một chút chán ghét rồi chợt tắt.

Hạ Ngữ Băng liền biết bản thân nói sai rồi, căng thẳng trong lòng, lại có chút không phục. Ông anh này thật hung dữ mà.

"Nơi này là vùng đất yên tĩnh hiếm có, nếu như thương nghiệp hóa, cả ngọn núi sẽ đều là phá hỏng và đào rỗng, linh mạch sinh tồn trong núi đều sẽ bị hủy hoại hết. Hơn nữa lão ta căn bản là không có đủ nhân mạch và kế hoạch tỉ mỉ kỹ càng, đến cuối cùng quá nửa khả năng là sẽ cầm tiền bỏ trốn."

Lâm Kiến Thâm dừng lại một chút rồi đứng dậy đem mấy cái ly đặt trong phòng bếp xếp lên bàn, nói: "Đại khái là thấy bà không còn nên đánh chủ ý lên người em thôi."

Dù sao di sản của bà ngoại là do Hạ Ngữ Băng thừa kế.

"Em hiểu rồi, Núi vàng núi bạc có thể so với non xanh nước biếc ư? May là có anh ở đây, nếu là chỉ có mình em ở nhà, nói không

chừng sẽ bị cậu họ lừa mất." Hạ Ngữ Băng chưa từng trải qua những việc này, đột nhiên sinh ra một loại tôn kính đối với Lâm Kiến Thâm, cảm thấy anh và bản thân cô cũng không hơn bao nhiêu tuổi, lại phải xử lý nhiều loại chuyện phiền lòng như vậy, thật là quá không dễ dàng.

Khuôn mặt Lâm Kiến Thâm hơi dịu đi, dịch ý như có như không mới vừa rồi cũng từ từ tản đi.

"Tôi đi làm cỏ." Lâm Kiến Thâm đứng dậy, thay giày.

"Ồi, em cũng đi nữa." Hạ Ngữ Băng tràn đầy hứng thú mà đuổi kịp, quyết tâm vứt bỏ hành trang của một thần tượng để làm một thôn cô có đủ tư cách.

"Em đi làm gì, em cũng không biết làm mà." Da mềm mại nõn nà thế kia, phơi nắng một lát thì không thể nghi ngờ là thế nào cũng sẽ bị lột một lớp da.

"Em có thể giúp anh tưới hoa mà, anh đã từng nghe câu này chưa: Anh em phối hợp, làm việc không mệt."

".....Là nam nữ phối hợp chứ nhỉ? Đừng hòng lừa tôi."

"Giống nhau, giống nhau thôi, anh trai em gái không phải cũng là nam nữ à?"

Lâm Kiến Thâm nói không lại cô, lấy từ bên cửa một cái mũ rơm đội lên đầu Hạ Ngữ Băng, đứng ở dưới bóng cây cạnh bậc thềm

nhìn cô: "Cầm cái này. Hoa trong viện không thể dùng ống nước để tưới, cẩn thận làm chúng bị hỏng."

"Vâng." Hạ Ngữ Băng cầm bình nước lên, đổ đầy nước, bắt đầu tưới hoa từ trong ra ngoài.

Tú cầu, hoa nhài, nguyệt quế, tường vi nở khắp viện, tưới xong nước không phải là công việc nhỏ, chỉ chốc lát sau thì Hạ Ngữ Băng đã mệt đến mức mồ hôi đầm đìa, làn da lộ ra bên ngoài cũng bị phơi nắng đến đỏ lên.

"Anh, em quay vào bôi ít kem chống nắng nha." Hạ Ngữ Băng lên tiếng thông báo xong thì liền buông bình nước trong tay mà lên lầu, soi gương liều mạng bôi kem chống nắng.

Bôi xong kem chống nắng rồi đi xuống lầu, Lâm Kiến Thâm đã nhổ xong cỏ dại trong viện, cởi bỏ ủng đi mưa dùng khi làm việc, đang ngồi ở trên thềm đá trước cửa cắt dưa hấu.

"Anh trái lâm." Hạ Ngữ băng ngồi xõm bên cạnh anh, mắt nhìn chăm chăm vào miếng dưa hấu vỏ mỏng thịt đỏ tắn ra mùi thơm ngọt ngào kia, lấy lòng mà gọi anh: "Anh ơi---"

Lâm Kiến Thâm biết bệnh thềm ăn của cô lại tái phát, cầm lấy một nửa miếng dưa hấu đưa cho cô: "Tự mình lấy cái thìa, đi qua một bên ăn đi."

"Cảm ơn anh." Hạ Ngữ Băng vui vẻ đi vào phòng bếp lấy cái thìa nhỏ ra, cùng Lâm Kiến Thâm ngồi sòng vai trên thềm đá.

Cái thìa vừa xoay một vòng trên miếng dưa hấu, liền múc ra một miếng thịt dưa hấu tròn xoe, cho vào miệng cực kỳ thanh ngọt. Hạ Ngữ Băng nhìn trời xanh núi cao nơi nông thôn, cảm nhận ánh sáng mặt trời và hương thơm của hoa cỏ trong viện, thỏa mãn mà híp mắt lại, ôm dưa hấu nói: "Ngày tháng như vậy thật là quá hạnh phúc."

Không giống dáng vẻ ôm dưa hấu gặm của cô, Dáng vẻ ăn dưa hấu của Lâm Kiến Thâm rất ưu nhã. Trước đem dưa hấu cắt thành từng miếng từng miếng nhỏ, sau đó lại đưa lên miệng cắn từng miếng, động tác ăn quả thật là rất yên tĩnh.

Hạ Ngữ Băng quay đầu nhìn anh, chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, thành thật nói: "Đúng rồi anh ơi, lần sau em làm kem dưa hấu cho anh được không? Dạo này đang hot đấy, chỉ là cần phải mua một chiếc tủ lạnh."

Đối với mấy đồ vật hiện đại, Lâm Kiến Thâm không có chút hứng thú nào, giống như một lão cán bộ ẩn cư lãnh đời vậy, anh rất không khách khí mà cắt ngang lời cô: "Ăn xong thì tiếp tục làm việc, tưới nước cho những cây ăn quả còn lại xong còn phải đi vườn rau hái rau đấy."

"Ừa." Hạ Ngữ Băng bị tạt một gáo nước lạnh lên đầu liền ử rử cụp đuôi, uể oải mà đáp lời.

Lâm Kiến Thâm thu gọn vỏ dưa hấu ăn còn lại, liếc mắt nhìn cô một cái, thấp giọng nói: "Hái đồ ăn xong, buổi chiều sẽ dẫn em đi mua bia."

"Được đấy được đấy!" Vừa nghe được có bìa, Hạ Ngữ Băng liền vội vàng gặt đầu liên tục, ba miếng gộp thành hai mà ăn xong dưa hấu, sau đó liền đem vỏ dưa hấu có hình như chiếc mũ màu xanh đẩy đến trước mặt Lâm Kiến Thâm, nôn nóng mà đứng dậy, nói: "Em ăn no rồi, bây giờ đi làm tiếp."

Lúc nói thì người đã đội xong mũ rơm rồi đi vào vườn hoa. Cô cứ thế mặc chỉ mặc áo thun quần đùi đơn giản, đội chiếc mũ rơm đã hơi cũ, nhưng lại không có chút lồi thoi nào, da trắng chân thon, sinh hoạt như một vị tiểu thư yếu điệu không rành sự đời.

Lâm Kiến Thâm dọn dẹp xong mở vỏ dưa hấu cô ăn còn dư lại --- trên vỏ lại dính lại một lớp thịt rất dày, không giống như anh ăn đến sạch sẽ.

Cuối cùng vẫn là đại tiểu thư chưa trải qua cái khổ của việc vụ xuân thu hoạch vụ thu, Lâm Kiến Thâm đánh giá trong lòng như vậy, ngay sau đó đứng dậy đem dưa hấu còn dư lại đi ra sau núi cho gà ăn.

Hai người đem dưa chuột, mướp, ớt xanh, ớt đỏ và cà chua đã ăn được hái hết xong, rồi lại ăn xong bữa trưa, sau đó Hạ Ngữ Băng liền vội vã muốn ra ngoài mua bìa.

Lâm Kiến Thâm bị cô quấy rầy đến không còn cách nào khác, đành phải nói: "Em chờ một chút, tôi đi mượn cái xe." Nói xong liền đi ra cửa.

Hạ Ngữ băng trở về phòng thay một chiếc váy ngắn màu vàng bóng, dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay trang điểm nhẹ một chút, buộc lại tóc thật chắc một lần nữa ----- đây là kỹ năng mà cô

chuẩn bị để biến thành một cô bé đáng yêu khéo léo, lúc ra ngoài nhất định không được để Hạ gia mất mặt.

Đang trang điểm thì điện thoại vang lên tiếng thông báo của WeChat.

Cô vừa mở khóa màn hình lên đã nhảy ra một đoạn tin nhắn thoại từ Vương Toa Toa: "Tiểu tiên nữ, sắp cuối tháng rồi, bản thảo bản của thiết kế kia đây?"

Vương Toa Toa là học tỷ (người học cùng trường, trước ít nhất một khóa) của Hạ Ngữ Băng, lớn hơn cô hai tuổi, trước kia ở chung trong một nhóm manga anime, cực kỳ hợp nhau. Sau khi Vương Toa Toa tốt nghiệp thì hợp tác cùng mấy người bạn mở một shop online chuyên cải tiến Hán phục, Hạ Ngữ Băng cũng gia nhập, chuyên cung cấp bản thảo cải tiến Hán phục cho shop, cứ cách mỗi tháng lại cho ra mấy sản phẩm mới, việc làm vẫn luôn không tời.

Hạ Ngữ Băng trả lời lại: "Sắp rồi, bốn tiên nữ đang ở nông thôn tìm linh cảm đây."

"Tối hôm qua xem vòng bạn bè của em mới biết em về nông thôn, nhà em ở đâu thế? Có hoan nghênh chị đây đến làm khách không?"

"Hoan nghênh thì hoan nghênh chứ, chỉ là quá xa. Nếu ngồi máy bay từ Hàng Châu đến tỉnh thành còn phải ngồi thêm năm sáu tiếng xe ô tô nữa mới đến được khe suối nhỏ này cơ."

"Trời ơi!" Vương Toa Toa cũng là cô gái có gia cảnh không tệ, vừa nghe đến đây lập tức nản trí, chắc chắc thở dài: "Em thật sự đi tu tiên à?"

"Đúng vậy, ăn cỏ thơm, uống cam lộ, khám phá hồng trần, tìm hiểu đạo pháp." Tin nhắn còn chưa gửi đi, hạ Ngữ băng đã tự bị chọc cười.

"Đúng rồi, nói với em một chuyện." Vương Toa Toa chuyển đề tài, nói: "Trịnh Ngạn đang tìm em khắp nơi đấy, em nói xem, chuyện của hai người là thế nào? Cãi nhau?"

Vừa nghe đến tên của Trịnh Ngạn, Hạ Ngữ Băng liền kinh ngạc, ngón tay ấn lên biểu tượng micro, qua gần nửa ngày vẫn không biết nên nói gì.

Một lát sau, cô mới trả lời lại một cách cứng nhắc: "Cái gì mà cãi nhau? Chúng em lại không phải đang ở bên nhau, chị đừng nói bậy, em với anh ta không phải như vậy đâu."

"Không phải như vậy thì em trốn ở nông thôn làm cái gì?"

"Em về đây là vì trong nhà có việc, không phải vì anh ta."

Đang nói thì từ dưới lầu truyền lên tiếng còi ô tô, Hạ Ngữ Băng vội vàng nói: "Xe đến rồi, em còn có việc, quay về rồi nói tiếp nha."

"Xe? Em phá xe gì ở nông thôn? Không phải là tìm được niềm vui mới rồi chứ?" Vương Toa Toa vẫn trước sau như một mà trêu ghẹo

cô, không chút ác ý mà cười nói: "Được rồi, nhớ phải giao bản thảo đó, tiểu tiên nữ."

Hạ Ngữ Băng đem điện thoại di động bỏ vào trong túi xách nhỏ, thay một đôi giày da vừa thấp vừa nhỏ rồi đi ra cửa.

Sau đó liền ngậy ra.

Lâm Kiến Thâm đang ngồi trên một chiếc xe máy điện "thỏ lấu linh" (Hình 1), đang quay đầu nhìn cô với dáng vẻ nhu nhược động lòng người và đang đeo kính dâm không chớp mắt.

Hạ Ngữ Băng cũng nhìn lại anh không chớp mắt, một trận gió thổi qua cuốn theo một đám lá rụng, mọi âm thanh đều như an tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, cô duỗi tay kéo kính dâm lên đỉnh đầu, không dám tin nói: "Xe anh nói chính là chiếc xe máy điện rách nát này ư?"

Lâm Kiến Thâm cũng đầy khiếp sợ mà hỏi lại cô: "Em trang điểm thành thế này để làm gì? Váy ngắn thế này, môi đỏ đến là giống yêu quái ăn thịt người."

"....." Cô cùng lắm cũng chỉ là kẻ lông mày và tô son kem, có chỗ nào giống yêu quái chứ?

Không còn nghi ngờ gì nữa, là thằng nam, giám định hoàn tất.

CHƯƠNG 8: VÙA MƯA VÙA NẮNG.

Edit: Bạch Lan Tửu

Bầu trời là một màu xanh thắm, một con đường nhỏ mới được tu sửa chạy xuyên qua rừng trúc, dọc theo hai ba trăm mét sườn dốc kéo dài đến đường lớn bên núi, động lực của xe máy điện, lúc lên sườn núi vô cùng khó khăn. Hạ Ngữ Băng kinh hồn bạt vía mà nghiêng người ngồi phía sau Lâm Kiến Thâm, nhìn xe máy điện lấy tốc độ như con rùa mà xiêu xiêu vẹo vẹo leo lên sườn dốc, thậm chí nhìn một con chó già màu vàng chậm rì rì đi từ phía sau đến, lại trơ mắt nhìn nó lướt qua bên người.....

Con chó già xoay người, ném một cái nhìn xem thường về phía hai anh em đang di chuyển với tốc độ con rùa.

"Anh." Hạ Ngữ Băng chỉ vào con chó già kia, vẻ mặt nhàn nhạt nói: "Con chó kia là đang khinh thường tốc độ xe của chúng ta ư?"

Sau giờ Ngọc ánh mặt trời là chói chang nhất, nhưng Lâm Kiến Thâm lại dường như cách biệt với ánh mặt trời, làn da vẫn trắng nõn sạch sẽ như cũ, ngay cả một chút dấu vết đỏ lên vì bị phơi nắng cũng không có, buồn bực nói: "Ít nói nhảm đi, ngồi cho vững."

Vừa nói vừa chuyển tay lái tăng tốc, xe máy điện ầm một tiếng xông lên sườn dốc.

Hạ Ngữ Băng sợ tới mức ngay cả kính râm cũng suýt nữa rơi mất, theo bản năng cô ôm lấy eo Lâm Kiến Thâm để ổn định cơ thể, ở trong tiếng hỗn loạn của ác - quy mà hô: "Chậm một chút, chậm một chút! Anh! Anh ời!"

Xe điện siêu siêu vẹo vẹo mà leo lên được sườn núi, ánh mặt trời chói mắt liền bị bóng râm che trời lấp đất thay thế, gió lạnh ập vào trước mặt, vô cùng thích ý. Lòng chấn kinh của Hạ Ngữ Băng cuối cùng cũng yên ổn lại không ít, tay đang ôm Lâm Kiến Thâm cũng buông ra, sửa lại vạt áo đã lồi kéo của anh, nói: "Anh, kỹ thuật lái xe của anh thật kém."

Lâm Kiến Thâm đội mũ bảo hiểm, mặc dù là ngồi trên một chiếc xe máy điện cũ nát nhưng vẫn toát ra một loại khí chất lạnh lùng, nói: "Tôi chưa từng đèo người, đây là lần đầu tiên."

Hạ Ngữ Băng im lặng trong chốc lát rồi nói: "Anh nói gì cơ?"

Lâm Kiến Thâm bình tĩnh nhắc lại lần nữa: "Lần đầu tiên đèo người, không thuần thục."

Hạ Ngữ Băng lại đột nhiên ôm lấy eo anh, nói như phát điên: "Lần đầu tiên anh đèo người lại dám mang theo em đi xa nhà? Mạng em không đáng tiền vậy sao, anh?"

Đường núi có cây cổ thụ chạy dọc, từng trận tiếng ve nổi tiếp, trong không gian vang vọng tiếng chim, ánh nắng mặt trời loang lổ chiếu xuống, khóe miệng Lâm Kiến Thâm hơi nhếch lên.

Thôn bên có tên là "thôn Thạch Ngưu", tọa lạc ở khoảng đất bằng phẳng dưới chân núi, so với thôn Linh Khê thì nhà cửa dày đặc hơn nhiều, ruộng tốt ao đẹp, đường ruộng thông thoáng, giữa thôn có một cửa hàng bán lẻ được cải tạo từ một nhà hợp tác xã kiểu cũ.

Hạ Ngữ Băng vừa nhìn đến cửa hàng chỉ có ba gian to nhỏ mặt tiền liền tuyệt vọng ---vừa loạn vừa tàn, bởi vì nằm sát đường cho nên trên cửa sổ kính và bàn ghế đều phủ một lớp bụi thật dày, thật sự là khác xa so với siêu thị lớn trong thành phố. Cũng may tuy chim sẻ có nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, cái nên có đều có, Hạ Ngữ Băng muốn một thùng bia và hai chai Sprite to làm đồ uống, Lâm Kiến Thâm cần một túi bột mì mới.

Hạ Ngữ Băng vốn còn muốn mua ít đồ ăn vặt khác nữa, nhưng vừa nhìn thấy cửa hàng nhỏ này thật linh tinh rồi loạn, sợ bị mua phải hàng giả hoặc là hàng quá hạn nên đành từ bỏ. Cô tranh trả tiền, lại bị Lâm Kiến Thâm cản lại, nói: "Không cần em trả, để tôi."

Hạ Ngữ Băng ngượng ngùng nói: "Không cần anh trả! Tiền ba em cho anh anh cũng không nhận, sao em có thể không biết xấu hổ mà lại làm phiền anh đây? Lại nói, các anh ở nông thôn này kiếm một phen tiền cũng đã không dễ dàng gì."

Lâm Kiến Thâm vẫn kiên trì: "Để tôi!"

Bà chủ mập mạp ngồi sau cây quạt, dùng tiếng địa phương mà vui tươi hớn hờ nói: "Nên do nam thanh niên kiếm tiền, nào có đạo lý để các cô gái nhỏ kiếm tiền đây. Chàng trai, đây là bạn gái cậu hả? Thật là xinh đẹp nha!"

Hạ Ngữ Băng nghe không hiểu lắm nên vẻ mặt hơi mờ mịt.

Lâm Kiến Thâm trả tiền mặt, liếc nhìn Hạ Ngữ Băng một cái, dùng tiếng phổ thông nói: "Cô ấy là em gái tôi, không phải bạn gái."

Câu này thì Hạ Ngữ Băng nghe hiểu, thấy dáng vẻ Lâm Kiến Thâm đều là cô đơn, trong lòng nảy lên ý xấu, trong một giây máu điên nổi lên, giữ chặt tay Lâm Kiến Thâm rồi lắc lắc: "Rõ ràng chính là tình cảm giữa bồn nước và nước xanh mà!"

Lâm Kiến Thâm cảnh giác: "Em lại giở trò quỷ gì vậy hả?"

Bà chủ thuần phát thế nhưng đã bị lừa, nhập diễn vô cùng, thở dài: "y yo, chàng trai, còn nói không phải bạn gái cậu! Đây không phải là tình cảm rất tốt sao!"

"....." Lâm Kiến Thâm hờ hững nhìn cô, tránh khỏi tay cô, nói: "Không phải, em buông ra."

Tuy vẻ mặt anh rất bình tĩnh, những lỗ tai ửng đã bán đứng sự cảm xúc hiện tại của anh, anh đang quần bách.

Hạ Ngữ Băng hiếm khi thấy được sự thất thố của anh, nhoén miệng cười trộm.

Lâm Kiến Thâm trắng mắt liếc cô một cái, đem thùng bia và gói bột mì chất lên xe máy điện, sau đó leo lên xa chậm rì rì rời đi.

Trời cao mây thưa, hương lúa bay bay, Hạ Ngữ Băng trơ mắt nhìn xe máy điện đi xa, không cười được nữa mà liều mạng đuổi theo: "Ê, Lâm Kiến Thâm! Em còn chưa lên xe mà!"

Lâm Kiến Thâm không để ý đến.

"Anh dám bỏ lại em gái !"

Lâm Kiến Thâm vẫn không để ý đến như cũ.

"Anh! Anh trai thẳng nam đẹp trai nhất vũ trụ! Em sẽ không dám đùa vậy nữa đâu, em xin lỗi anh được không? Mau dừng lại....."

Chim sẻ đậu trên cột điện vì chấn kinh mà vôi vàng bay lên, trên con đường chạy qua đồng ruộng, Lâm Kiến Thâm từ từ phanh lại, miễn cưỡng để Hạ Ngữ Băng leo lên xe.

Dáng vẻ anh trai vốn như chính nhân quân tử thanh cao, không ngờ bụng dạ lại hẹp hòi như thế! Ở chỗ anh không nhìn thấy, Hạ Ngữ Băng lén hướng lên trời mà trợn trắng mắt, tức giận mà không dám nói.

Khi về nhà lại phải xuyên qua một đường hầm với hàng cây cổ thụ mọc san sát, lúc đi qua cây cầu đá của thôn Linh Khê, tâm huyết Hạ Ngữ Yên dâng trào, nói với Lâm Kiến Thâm: "Anh, không phải anh nói trong con suối này đều là tôm hùm đất ư, chúng ta bắt lấy mấy cân về làm món Ma Tiểu đi, được không? Vừa khéo đã mua bia, Ma Tiểu và bia chính là tuyệt phối đấy!"

Đúng là đứa trẻ sống trong thành phố, thật sự chưa hiểu việc đời, đại kinh tiểu quái[1].

[1] 大惊小怪: ý chỉ một sự việc không mấy đáng kinh ngạc nhưng lại tỏ ra rất kinh ngạc, hiểu Nôm là làm lố.

Lâm Kiến Thâm cũng không phản đối, chỉ đem xe ngừng lại bên cầu đá rồi nói với cô: "Cần phải về lấy mỗi câu và lồng đất[2]."

[2] 地笼: dụng cụ hay được sử dụng ở vùng nông thôn, chuyên dùng để bắt tôm, cua.

"Anh về lấy đi, em ở lại đây chờ anh. Phong cảnh nơi đây thật đẹp, em chụp mấy bức ảnh làm tư liệu."

Vừa nói, Hạ Ngữ băng vừa nhảy xuống xe, sau đó liền đi dọc theo thềm đá bên cạnh cầu mà xuống dưới, có mấy cây trúc được dựng tương tự như nhà thuyền ở các bến tàu kiểu cũ, vừa khéo có để để hai ba người ngồi lên nghịch nước. Nước suối xanh đến mức có thể thấy được đáy, dưới ánh mặt trời nổi lên mấy điểm lấp lánh, rong rêu trong nước đọng đưa, thỉnh thoảng có cá nhỏ, tôm nhỏ bơi qua.

Tuy trong lòng thấy cô phiền toái, nhưng Lâm Kiến Thâm vẫn gật gật đầu, nói: "Vậy em ở lại đây chờ một lát, tôi trở về cất mấy thứ này rồi lấy lồng đất và mồi đến đây."

Lâm Kiến Thâm lái xe đi xa được mấy mét lại quay lại, không mấy yên tâm mà dặn dò cô: "Núi sâu rừng rậm không có đơn giản như em nghĩ đâu, đừng đi lung tung, cũng đừng xuống nước. Nước này nhìn qua thì có vẻ xanh và cạn, trên thực tế lại vừa sâu vừa lạnh, cẩn thận kéo bị ngã xuống."

Hạ Ngữ Băng làm một động tác tay tỏ ý "ok" với anh.

Lâm Kiến Thâm lái xe máy điện rất nhanh đã biến mất ở bóng râm trong chỗ sâu.

Hạ Ngữ Băng điều chỉnh xong góc độ ánh sáng, nhập thần mà chụp ảnh phong cảnh dòng suối bên cây cầu đá. Đang chụp đến hăng say, lại nghe thấy bên cạnh cầu truyền đến một giọng nam trầm ồm: "Trời sắp mưa rồi."

Khung cảnh xung quanh đều tĩnh lặng, đột nhiên từ trong rừng lại nổi lên một giọng nói, Hạ Ngữ Băng không kịp phòng bị mà hoảng sợ, di động cũng suýt nữa thì rơi vào trong suối. Theo tiếng nói mà nhìn đi, chỉ thấy bên cạnh cầu đá có một chàng trai trẻ mặc một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc quần lao động, tóc chải sang hai bên, trên tay cầm một chiếc dù đi mưa màu đen.

Trên đầu cầu có một cây liễu đã nhiều tuổi, thân ảnh của người đàn ông trẻ tuổi kia là ẩn ở phía sau thân cây liễu ấy, ngũ quan không rõ lắm, nhưng hẳn là vô cùng đoan chính và anh tuấn.

Kỳ lạ, trong thôn này cơ bản đều chỉ còn lại người già không thể đi làm và bọn trẻ ở lại giữ nhà, rất hiếm có người còn trẻ ở lại giữ nhà, có một người là Lâm Kiến Thâm đã coi như là khó được rồi, vậy anh đẹp trai này là ai? Nhìn qua thật hào hoa phong nhã, không giống như một thôn phu hoang dã mà.

Chỉ là người này đứng ở đầu cầu, tư liễu bên dòng suối buông dài, nhưng thật ra rất có ý cảnh. Hạ Ngữ Băng theo thói quen mà lôi điện thoại ra chụp lại hình ảnh người đàn ông đang đứng bên cầu, rồi mới

cười chào hỏi: "Anh trai, đừng lừa tôi, hiện tại ánh mặt trời đang chói chang, có chỗ nào giống dáng vẻ của trời sắp mưa?"

Người đàn ông đứng ở đầu cầu hỏi ngược lại: "Cô gái nhỏ, cháu có phải tên là Hạ Ngữ Băng? Mẹ cháu tên là Lâm Miếu đúng không?"

Hạ Ngữ Băng kinh ngạc: "Sao anh lại biết? Anh quen biết mẹ tôi ư?"

Một lát sau người đàn ông mới nói: "Rất nhiều năm trước đã từng gặp, cô ấy hẳn là đã mười mấy năm chưa hề về quê rồi."

"Bà..... đã không còn nữa."

Đây là một đoạn chuyện cũ mà Hạ Ngữ Băng không muốn đề cập đến nhất. Cô cúi đầu, dường như che giấu bằng cách đá một cục đá, sau đó mới ngẩng đầu lên: "Anh..... hả?"

Tơ liễu bay theo gió, đầu cầu đã trống trơn, người đàn ông kia giống như tan vào hư không, không thấy tung tích.

"Đi rồi?" Hạ Ngữ Băng gãi gãi cổ, nhìn khắp xung quanh một vòng, sau khi không có kết quả liền ngồi trên bến thuyền bắt đầu lật xem số ảnh chụp mà cô mới chụp vừa rồi.

Sau đó liền ngậy ngấn cả người.

Bức ảnh đầu tiên trong album chính là chụp người đàn ông trên đầu cầu lúc này, nhưng hiện tại trên bức ảnh lại chỉ có tơ liễu và cây cầu đá

cổ xưa, ánh sáng mặt trời xuyên qua từng kẽ lá, chiếu loang lổ trên đầu cầu.... nhưng cũng không thấy bóng dáng người đàn ông kia đâu.

Hạ Ngữ Băng phóng đại ảnh chụp, cẩn thận quan sát một lượt, vẫn là không tìm thấy thân ảnh của người đàn ông trẻ tuổi đang che ô.

Chuyện gì thế này? Rõ ràng là cô vì thấy hình ảnh người đàn ông kia đứng ở đầu cầu tạo nên một khung cảnh cảnh đẹp ý vui nên mới động tay chụp, sao sau khi chụp xong, bên trong ảnh lại không có thân ảnh của người đàn ông kia?

Chẳng lẽ là bản thân cô xuất hiện ảo giác?

Hạ Ngữ Băng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, mà vào lúc này, trên đỉnh đầu lại không chút báo hiệu mà bị một khoảng u ám bao trùm, tiếp đó là những hạt mưa to như hạt đậu thi nhau dội xuống.

"Mẹ ơi! Đúng là trời mưa thật!"

Cũng bất chấp xem chuyện anh đẹp trai kia biến mất là như thế nào, chỗ bến tàu trúc này không có chỗ để trú mưa, Hạ Ngữ băng đành phải ôm đầu, chật vật mà chạy đến dưới bóng dâm chi chút của những cây ven đường. Lúc chạy lên đường cái, mưa thế nhưng lại ngừng, ánh mặt trời lại xuất hiện lần nữa.

Không, không phải ngừng mưa, mà là chỗ cô đang đứng không có mưa, nhưng chỗ suốt ở phía sau lưng kia vẫn là một trận mưa xối xả.

Hạ Ngữ Băng ngạc nhiên mà nhìn lại, chỉ thấy chỗ đường cái cô đang đứng là chỗ ánh mặt trời xán lạn nhất, mà chỉ cách có nửa thước, chỗ

rừng cây, cầu đá và suối nước lại là một khoảng mây đen dày đặc, mưa rơi tầm tã/ Lá cây bị nước mưa rửa đến bóng loáng một màu xanh, hạt nước vương trên lá cây, chiết xạ ra màu sắc thật lộng lẫy. Mưa to và ánh mặt trời ở trước mặt cô chia làm hai nửa, một sáng một tối, có một đường ranh giới rõ ràng.

Cô bước về phía trước một bước là trời mưa, Lui về sau một bước là trời nắng.

Đa phần vẫn là mưa to! Thật là quá sức tưởng tượng!

Đại khái có thể là do vừa mưa vừa nắng cho nên ở chỗ tiếp giáp giữa mưa và nắng xuất hiện một chiếc cầu vồng, có màu xanh u ám của rừng rậm lại càng tăng lên khung cảnh tráng lệ, giống như một cảnh tượng kiêu diễm ở trong mơ vậy.

Hạ Ngữ Băng không cầm lòng được mà tiến lên mấy bước, muốn chạm vào chiếc cầu vồng gần trong gang tấc kia.....

Bíp bíp----- Kít!

Tiếng còi chói tai và tiếng phanh xe vang lên, Hạ Ngữ Băng xem quá mức nhập tâm, thế nên không hề để ý có một chiếc Andi cỡ nhỏ màu đen đang phóng như bay trên con đường chạy dọc theo sườn núi đến đây!

CHƯƠNG 9: ANH TRAI TỐT.

Edit: Bạch Lan Tửu

Lúc tiếng phanh xe chói tai vang lên, theo phản ứng bản năng mà Hạ Ngữ Băng lùi sang một bên, khó khăn tránh đi đường đi loạn xạ của chiếc Audi, nhưng cũng vì vậy mà cả người cô đều chìm vào bên trong trận mưa to, còn chưa kịp nổi giận thì chủ nhân chiếc xe kia đã "ác nhân cáo trạng trước", hạ cửa kính xe xuống mà mắng to: "Con mẹ cô, cô muốn chết à!"

Là người thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, tướng mạo cũng không khó coi, chỉ là mặc một chiếc áo sơ mi khó nói nên lời, đeo vòng cổ vàng, đồng hồ vàng, mái tóc chia ba bảy dường như được bôi hăn một cân gel vuốt, cả người tản ra hơi thở của bọn nhà giàu mới nổi, có vẻ vừa thô tục vừa phát ngấy.

Vừa rồi suýt nữa thì bị tai nạn xe, hồn phách Hạ Ngữ Băng chưa ổn định lại, cô đứng ngây ra ở trên thảm cỏ bên sườn núi, cả người bị mưa xối ướt hết, kết quả là ngay cả một câu xin lỗi đối phương cũng chưa nói, ngược lại còn dùng lời nói không sạch sẽ mà động chạm đến người mẹ đã mất từ lâu của cô, tâm tình hiếm khi tốt đẹp của Hạ Ngữ Băng triệt để bị phá hỏng, cả người chỉ còn lại toàn là lửa giận, cô lau nước mưa trên mặt rồi nói: "Đua xe trên đường núi, rẽ cũng không bấm còi nhắc nhở, anh còn có mặt mũi mà mắng người? Nếu không thể tuân thủ quy tắc giao thông của loài người, thì nên về thế giới động vật của anh mới tốt đây!"

Thật là đáng giận mà!

Nếu vừa rồi đứng trên đường không phải một người trẻ tuổi nhanh nhẹn là cô đây, mà là một người già hành động chậm chạp, chỉ e đã sớm bỏ mạng dưới bánh xe của tên này!

Tên thanh niên nhà giàu mới nổi trên xe kia không ngờ lại là cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này, tập trung nhìn lại, chỉ thấy Hạ Ngữ Băng da hồng răng trắng, hai mắt sáng như sao, ăn mặc vô cùng tinh xảo, lại nghe cô nói đều là tiếng phổ thông, đoán rằng hơn một nửa khả năng là cô là một tiểu thư yếu đuối từ trong thành phố xuống nông thôn thăm người thân.....

Nhà giàu mới nổi có chút ngửa ngáy trong lòng, đem kính râm gỡ xuống, một tay gác trên cửa sổ xe, nói với cô: "Người đẹp, ngại quá, vừa rồi không nhìn thấy em." Lúc nói chuyện thì hai mắt hần ta vẫn luôn dính trên váy áo của Hạ Ngữ Băng, khiến người ta vô cùng không thoải mái.

Thời điểm hần ta nói hai chữ "mỹ nữ" luôn có một loại cảm giác dính nhớp khiến người ta buồn nôn, thấy Hạ Ngữ Băng không đáp lại, nhà giàu mới nổi liền huýt sáo: "Mỹ nữ, em tên là gì? Là cháu gái nhà ai? Có tiện thêm cái WeChat, lưu cái dãy số không?"

Người này ấy à, cho dù xịt nước hoa đầy xe cũng có thể ngửi ra được mùi của một tên cận bã.

"Không tiện." Hạ Ngữ Băng xoay người đi luôn: "Điện thoại là công cụ để con người liên lạc, nhưng anh nhìn qua có vẻ không giống người lắm, ít nhất, không phải người tốt."

Bị mắng một cách hàm xúc như vậy, nhà giàu mới nổi thoát nhìn cũng không tức giận, vẫn miệng lưỡi trơn tru như cũ mà cười, không nhanh không chậm mà lái xe chặn trước mặt Hạ Ngữ băng, hi hi nói: "Đừng có lạnh lùng như vậy mà mỹ nữ, em xem, cả người em đều ướt hết rồi, lên xe anh tránh mưa được không?"

Vừa nói, hần vừa từ chỗ cửa xe đang mở mà vươn một tay ra, mặt dày mày dạn mà lôi kéo Hạ Ngữ băng, dường như muốn mạnh mẽ kéo cô lên xe vậy.

Hạ Ngữ Băng sợ đến mức liên tục lui lại mấy mức, tức giận đến mức cả người phát run: "Cút đi! Còn đi theo tôi thì tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Báo cảnh sát?" Nhà giàu mới nổi cười vang: "Quả nhiên là người từ nơi khác đến, không biết anh đây là ai? Nói với em này người đẹp, anh tên là Vương Uy, ba của anh là trấn trưởng của trấn Phỉ Thúy, nhưng tên cảnh sát nhân dân đó gặp anh đều phải gọi anh một tiếng anh Uy đây."

Hạ Ngữ Băng móc di động ra, vốn định báo cảnh sát dọa hấn ta một chút, nhưng vừa nghe hấn nói như vậy, lại sợ quan phủ cũng không trị được con rắn độc, liền mở danh bạ ra, theo bản năng muốn gọi cho Lâm Kiến Thâm....

Nhưng mà, cô lại không có số di động của Lâm Kiến Thâm.

Không, cái lão cán bộ tính tình quái đản Lâm Kiến Thâm này căn bản là không có di động, thứ có thể liên lạc với bên ngoài trong nhà chỉ có duy nhất cái điện thoại để bàn kia thôi!

Hạ Ngữ Băng cũng không quan tâm đến việc câu tôm hùm nữa, xoay người chạy lên cầu đá, vừa chạy vừa giả bộ nói với điện thoại: "Ôi, anh ơi, anh đã đến chưa? Em gặp phải một tên điên, được, anh mau đến đi nha!"

Nhưng Vương Uy căn bản là không bị mắc mưu, lập tức đi lên theo, vẫn là dáng vẻ không thuận theo hấn thì hấn sẽ tiếp tục dây dưa: "Người đẹp, đừng chạy mà! Kết bạn đi mà!"

"Người là tên biến thái cuồng theo dõi à!" Hạ Ngữ Băng vừa sợ lại vừa gắp, chạy như điên trong mưa.

Cô quá vội vàng cho nên không thấy được từ đầu bên kia của cây cầu, có một người âm u đang đi thẳng về phía cô.

Hạ Ngữ Băng suýt nữa thì đâm vào lồng ngực của người đó, vừa ngẩng đầu lên, không giấu nổi vui mừng: "Anh!"

Một tay Lâm Kiến Thâm xách theo hai cái lồng đất, vẻ mặt lạnh lùng đi đến bên cạnh Hạ Ngữ Băng, rồi lại không nói một lời mà giữ chặt bàn tay cô, kéo cô ra phía sau lưng anh để bảo vệ, xoay ngang người chặn xe Vương Uy.

Nói ra cũng thật kỳ lạ, Lâm Kiến Thâm vừa xuất hiện, mây đen bao phủ trên đỉnh đầu liền tiêu tán, mưa vốn đang tầm tã cũng dần ngừng lại, ánh mặt trời lại soi sáng khắp nơi, còn có một chiếc cầu vồng xinh đẹp vắt ngang qua phía cuối cây cầu, cùng với non xanh nước biếc và ánh mặt trời lại có vẻ đặc biệt mỹ lệ.

Giọt nước đọng trên lá cây nhỏ xuống, chiết xạ ra ánh mặt trời dừng trong ánh mắt Lâm Kiến Thâm, lại hiện ra màu vàng quý dị, nhưng mà màu vàng kia chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, Hạ Ngữ Băng vốn đang khẩn trương nên cũng không nhìn thấy. Hiện giờ cô chỉ cảm thấy thân hình của Lâm Kiến Thâm chưa bao giờ lại toát ra cảm giác an ổn và cao lớn như thế.

"Phi! Sao lại là tên nhóc nhà mày!" Rõ ràng là Vương Uy và Lâm Kiến Thâm có thù cũ, hùng hùng hổ hổ mà ngừng xa: "Thế mà lại gặp phải cái đồ sao chổi nhà mày! Thế nào, cô em này là em gái mày? Đáng tiếc cho một cô gái lung tình như vậy!"

"Cút!" Sắc mặt Lâm Kiến Thâm lạnh xuống, cả người đều căng lên, mang theo một loại hơi thở hoang dã và chết chóc, khắc ra mấy chữ từ trong cổ họng: "Còn muốn động vào người nhà tao thì đừng nghĩ bước ra khỏi khu rừng này."

Vương Uy thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, khinh thường nói: "Ấy, uy hiếp tao à? Đòi đánh đòi giết, có còn luật pháp nữa không hả!"

Lời còn chưa nói xong thì đã nghe một tiếng "đình" thanh thúy thật lớn vang lên, không biết từ đâu bay ra một cục đá cuội vẫn còn mang theo hơi ẩm của nước suối thật to, vừa vắn đập vào cửa kính chắn gió của xe Vương Uy, làm xuất hiện một vết rạn như mạng nhện bên trên.

Vương Uy sợ hãi đến mức hét to một tiếng, vội lùa vào trong xe rồi mắng: "Họ Lâm, mày dám làm vậy với tao?"

Hạ Ngữ Băng cũng bị cục đá bay từ ngoài vào làm cho hoảng sợ, sau khi lấy lại phải ứng thì cảm giận mà đáp trả, nói: "Hừ, mày thấy Lâm Kiến Thâm ra tay à? Rõ ràng là do mày không biết xấu hổ nên gặp báo ứng đấy."

Đang nói thì lại có một cục đá cuội bay từ dưới suối lên, chuẩn không cần chỉnh mà đập vào cửa sổ xe của Vương Uy.

Từ đầu đến cuối, đến cả một đầu ngón tay Lâm Kiến Thâm cũng chưa nhấc lên.

"Ai? Là ai đang giở trò quỷ!" Không biết cục đá này là bay từ đâu ra, Vương Uy đành phải chịu đựng, ném lại vài câu tàn nhẫn đại loại như "mày chờ đấy" xong liền lái xe chặt vật mà rời đi.

Nước suối hơi xao động lại khôi phục yên tĩnh, bóng ma trong mắt Lâm Kiến Thâm cũng dần dần tản đi.

"Anh, cảm ơn anh nha! Nếu hôm nay không phải nhờ anh đến kịp lúc, em cũng không biết làm sao cho phải." Trong lòng Hạ Ngữ Băng vẫn còn sợ hãi, chỉ về hướng Vương Uy rời đi, mắng: "Tên này như kẻ bị bệnh tâm thần vậy!"

"Sau này lại gặp loại người này, trực tiếp ra tay thật tàn nhẫn mà đánh, đánh chết rồi thì tính trên đầu tôi." Lâm Kiến Thâm buông bàn tay đang nắm chặt tay cô ra, dùng dáng vẻ thanh tú văn nhã mà nói ra những lời khiến người ta không rét mà run.

Nhưng mà, thật tàn nhẫn.

"Vừa rồi là chuyện gì xảy ra, hai cục đá kia là do ai ném?" Hạ Ngữ Băng ghé vào mép cầu đá mà nhìn ngó, suối nước róc rách, trong thấy tận đáy, cũng không có ai khả nghi trốn ở phía dưới.

Thật là kỳ quái, chẳng lẽ là hai cục đá kia thành tinh rồi, tự chúng nhảy từ trong sông ra?

Đang suy nghĩ thì có một trận gió thổi qua, cả người bị ướn khiến cô nhìn không được hắt xì một cái.

Ngay sau đó một chiếc áo ngắn tay khô ráo mang theo hơi ấm áp lên trên đầu cô.

Mưa và ánh mặt trời đều được che đi, Hạ Ngữ Băng sửng sốt trong chốc lát, đem chiếc áo đang che trên đầu mình kéo xuống, vừa nhìn ----
- thật to rộng, cũng thật quen mắt, chính là chiếc vừa mặc trên người

Lâm Kiến Thâm kia, thật sạch sẽ, một chút mùi khó ngửi cũng không có.

Vừa xoay người liền thấy Lâm Kiến Thâm để trần nửa thân trên, lộ ra thân thể thon dài với cơ bắp cân xứng có thể thấy rõ hình dáng của sáu múi cơ bụng, đường xương cá cũng.....

Thấy Hạ Ngữ Băng nhìn chăm chăm hẳn, Lâm Kiến Thâm không vui, cầm lồng đất rồi xoay người sang chỗ khác, nói: "Mặc áo vào, gió trong núi rất lạnh, cẩn thận kéo bị cảm."

Vừa nói vừa có chút vội vàng mà đi về hướng dòng suối, đại khái là do thất thân nên suýt nữa còn bị vấp phải cục đá.

Lão cán bộ + thẳng nam - Lâm Kiến Thâm thế mà lại là một người hay thẹn thùng nha.....

CHƯƠNG 10: TÔM HÙM ĐẤT.

Edit: Bạch Lan Tửu

Quần áo bị ướt nước mưa dính sát lên người Hạ Ngữ Băng, vô cùng không thoải mái, sau khi mặc chiếc áo thun rộng rãi của Lâm Kiến Thâm vào thì tốt hơn rất nhiều.

Đem mỗi câu làm từ gan heo trộn với bã rượu bỏ vào lồng đất rồi thả xuống dòng suối chỗ có bóng râm, chờ tôm hùm đất chui vào trong lồng đất cần phải có chút thời gian, Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm liền về nhà tắm rửa thay quần áo trước, trước khi mặt trời xuống núi lại quay lại thu dọn lồng đất.

Lần này thu hoạch cũng khá, xấp xỉ năm sáu cân tôm hùm đất gì đó, còn có một ít cá trạch và cá nhỏ linh tinh, số lượng không nhiều lắm, Lâm Kiến Thâm đem phóng sinh toàn bộ.

"Hóa ra tôm hùm đất ở thôn Linh Khê lại nhiều như vậy!"

"Thường ngày không nhiều thế này đâu." Lâm Kiến Thâm cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Xem ra, vị trong nước kia rất thích em."

"Hả? Ai thích em cơ?" Trong mắt trong lòng Hạ Ngữ Băng đều là hình ảnh gợi cảm của bọn tôm hùm đất xào cay, căn bản là không hề nghiêm túc nghe Lâm Kiến Thâm nói.

Lâm Kiến Thâm lắc lắc đầu, cầm lồng đất chứa đầy tôm hùm đất đi trở về: "Về nhà thôi, cần làm cơm chiều rồi."

"Cơm chiều để em sắp xếp! Ma tiểu! Ma tiểu!" Nhắc đến ăn, Hạ Ngữ Băng luôn vô cùng phấn chấn, khúc nhạc đệm không thoải mái lúc chiều kia tạm thời gác lại.

Trước khi dùng cơm, Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm cùng nhau xử lý năm cân rưỡi tôm hùm đất này, mỗi người đều đeo bao tay nilon vào, cùng kéo cắt bỏ một phần ba con tôm, bỏ đi cái bọc ở con tôm và

đường gân lừng, sau đó rửa sạch ----- nước suối rất trong sạch, nên nuôi ra tôm cũng vô cùng sạch sẽ, không hề nhả cát.

Dầu trong chảo đã nóng, dậy lên mùi thơm của hành gừng tỏi và hoa tiêu, cho thêm chút tương ngọt, bỏ ớt đỏ vào xào với dầu đỏ[1], lại cho tôm hùm đã rửa sạch vào xào chung, đổ bia lên trên cho khử mùi tanh và tăng hương vị, thêm chút muối, trước khi cho ra đĩa lại rải thêm chút tía tô trồng trong sân nhà..... Woa, sắc, hương vị ập vào giác quan!

[1] 红油 (hồng du/ dầu đỏ): là một loại gia vị nấu nướng, có vị cay, là một trong số các loại gia vị đặc biệt để chế biến các món cay Tứ Xuyên. (Nguồn: Baidu)

Vừa khéo hôm nay lại mua bột mì, Hạ Ngữ Băng còn tính toán làm một ít mì bằng tay để làm món chính. Nhưng sức lực cô nhỏ, nhào bột một lát liền mệt đến không chịu nổi, đành phải xin Lâm Kiến Thâm giúp đỡ: "Anh, giúp em cán bột với!"

Lâm Kiến Thâm đang lấy dưa chuột đập (dùng phần không phải lưỡi sắc của dao để đập cho mềm đi) ra, giơ tay chém xuống, đem dưa chuột đã đập cắt ra thành từng đoạn dài đều tăm tắp, nghe cô nói vậy, anh buông dao, nói: "Không phải nói cơm chiều do em toàn quyền chịu trách nhiệm à?"

"Em mệt." Hạ Ngữ Băng nâng hai tay dánh đầy bột mì lên, cường từ đoạt lý: "Sức lực của anh lớn, nhào ra sợi mì sẽ dai hơn."

Lâm Kiến Thâm rưới nước sốt lên dưa chuột đập, rải một ít ở đỏ băm nhỏ lên trên mới xoa xoa tay, đi đến bên cạnh Hạ ngữ Băng, nói: "Tránh ra."

Hắn dựa theo sự chỉ đạo của Hạ Ngữ Băng, dùng cái cán bột đem cục bột đã nhào xong cán thành phiến thật mỏng, sau đó lại phủ lên một lớp bột mì vừa đủ để phòng bột bị dính, sau đó lại đem phiến bột gấp lại, dùng dao cắt thành từng sợi mảnh, một tay liền làm xong, chờ sau khi ăn xong tôm hùm đất lại đem sợi mì bỏ vào trong nước dầu đỏ để nấu chín, như vậy mới gọi là đã nghiền.

Trên ti vi nhỏ đang chiếu thời sự, người chủ trì câu chữ rõ ràng mà đưa tin, giữa đêm trắng tràn ngập tiếng côn trùng và tiếng ếch kêu cũng không thấy buồn tẻ chút nào.

"Anh, em kính anh!" Nhân lúc đang nấu mì, Hạ Ngữ Băng lau sạch dầu đỏ, cầm một cốc bia từ trên bàn chất đầy vỏ tôm lên, đỏ mặt nói: "Hôm nay cảm ơn anh đã giải vây giúp em."

Lâm Kiến Thâm dùng đũa chung (chỉ để gắp đồ ăn qua lại, không phải của ai) gắp mì bỏ vào trong canh tôm hùm, cau mày nói: "Tôi không uống bia."

"Ăn tôm hùm đất sao có thể không uống bia đây! Yên tâm đi anh, độ cồn của bia này rất thấp, sẽ không bị say." Hạ Ngữ Băng tiếp tục giơ cái cốc lên.

Lâm Kiến Thâm không tiện làm xấu mặt mũi cô, đành phải rót nửa cốc rồi cùng cô chạm một cái, sau khi nhấp một ngụm thì ghét bỏ, nói: "Khó uống."

Trăng sáng sao thưa, ở trong hương vị cay rát của tôm hùm đất và vị cay đắng của bia, đêm thứ hai ở nông thôn lặng yên buông xuống.

Ăn uống no đủ, Hạ Ngữ Băng cảm thấy bản thân có hơi say, đỡ đầu đứng dậy, nói: "Anh, đầu em choáng váng rồi, em đi lên rửa mặt trước, bát đũa để mai em rửa nhé, đi ngủ sớm một chút đi."

Dưới màu vàng ảm áp có chút tối tăm của bóng đèn sợi đốt, Lâm Kiến Thâm vẫn ngồi đoan chính tại chỗ như cũ, chỉ là hai mắt vô thần, trên bàn trước mặt là một cái chai không còn bia.

"Anh, anh không sao chứ?" Thấy anh vẫn không có phản ứng gì, Hạ Ngữ Băng lại gọi thêm lần nữa.

Cuối cùng Lâm Kiến Thâm cũng chậm rì rì mà quay đầu qua nhìn Hạ Ngữ Băng, trong mắt có chút mờ mịt, đôi môi nhạt màu hơi hơi mở ra: "Tôi....." Mới vừa nói được một chữ thì anh đã nhẹ nhàng nấc cục một cái.

Một lát sau, anh mới gắp từng chữ mà nói: "Tôi, không có việc gì."

Hạ Ngữ Băng thấy sắc mặt anh vẫn bình tĩnh và trắng trẻo như cũ, không giống dáng vẻ đã uống say nên yên tâm đi lên lầu rửa mặt.

Nửa giờ sau, Hạ Ngữ Băng đi ra từ phòng tắm, gọi vọng xuống dưới lầu: "Anh ơi?" Phòng bếp đã dọn dẹp sạch sẽ, nhưng dưới lầu cũng không thấy bóng dáng của Lâm Kiến Thâm đâu.

"Ủm? Đi đâu đây?" Hạ Ngữ Băng nói thầm, mơ mơ màng màng muốn trở về phòng, nhưng một chân mới đưa ra được một nửa lại như đập phải cái gì.

Cô xoa xoa tóc, vừa cúi đầu nhìn liền thấy trên trên cầu thang lầu hai kéo dài đến lối đi nhỏ có những vật gì màu đen tuyền bay xuống. Cô ngồi xổm xuống nhặt mấy thứ đó lên, nường theo ánh đèn mà đánh giá.

"Đây là cái gì? Lông chim?"

Đúng thật là lông chim màu đen, nhưng mà rất to, mỗi cái so với tay cô thì phải dài hơn gấp rưỡi, không giống như lông gà lông vịt hay gia cầm trong nhà.

Nhìn kỹ, mấy cái lông chim này lại không phải là màu đen tuyền, trên cuống giống như là khảm tơ vàng, trên phần lông cũng ẩn hiện có ánh vàng lóe lên, như là bột phấn màu vàng rắc lên lông chim màu đen, ánh sáng kia dường như có thể di chuyển, dưới ánh đèn mờ tối có thể uyển chuyển lưu động, vô cùng lộng lẫy.

Hạ Ngữ Băng chưa bao giờ nhìn thấy loại lông chim kỳ quái như vậy!

"Đây là cái thứ gì vậy ta....." Hạ Ngữ Băng trừng to hai mắt, vừa đi vừa nhặt dọc theo con đường mà số lông không rõ của con gì rơi xuống, tổng cộng có sáu cái, cái cuối cùng là rơi tại trước cửa phòng của Lâm Kiến Thâm.

Hạ Ngữ Băng cầm sáu cái lông chim đen ánh vàng thật to, suy nghĩ trăm lần cũng không ra. Cô không biết mấy cái lông chim vừa xinh đẹp lại vừa kỳ quái này là từ đâu ra, nhưng nếu là kết thúc tại trước cửa phòng Lâm Kiến Thâm thì chắc là anh có cất trữ loại đặc sản vùng núi quý báu gì đây.....

Nhất định là như vậy, Hạ Ngữ Băng gõ gõ cửa phòng Lâm Kiến Thâm.

"Anh, lông chim to trước cửa có phải là từ chỗ anh rơi ra?" Trong phòng không có phản ứng gì, cửa phòng lại bị khóa trái, Hạ Ngữ Băng lại gọi câu nữa: "Anh? Anh ngủ rồi à?"

Vẫn là không có tiếng trả lời.

Chỉ là nếu đã khóa trái cửa, vậy thì nhất định là Lâm Kiến Thâm ở trong phòng. Chẳng lẽ là ngủ thật rồi?

Cô lại không hề biết, lúc này Lâm Kiến Thâm đã không còn là Lâm Kiến Thâm nữa, ít nhất là không phải Lâm Kiến Thâm mà cô quen biết.

Chỉ thấy phòng ngủ của Lâm Kiến Thâm không hề bật đèn, cửa sổ mở toang, ánh trăng và ánh sao nghiêng nghiêng mà chiếu vào trong phòng, chiếu lên chiếc giường gỗ mang hơi thở cổ xưa.

Mà trên giường, là một thân ảnh màu đen thật lớn đang nằm cuộn tròn.

Trong âm u, con người của Lâm Kiến Thâm lóa ra ánh sáng màu vàng, càng quý dị hơn là ----- một đôi cái chim màu đen thật lớn đang từ từ vươn ra ở bả vai anh, lông chim màu đen ánh vàng rung động, tựa như phá kén mà chào đón ánh sáng, vừa yêu dã lại mỹ lệ!

Đôi mắt anh vì say mà lơ lơ mê mang, khuôn mặt tuần tỷ và thanh tú chìm trong ánh trăng, toàn thân như mạ một lớp ánh sáng bàng bạc, bày ra một loại nghiêm nghị thần thánh không thể xâm phạm. Tiếp theo, anh bỗng nhiên nhắm mắt, duỗi tay đỡ lấy cái trán đang ầm ầm đau, lông chim trên đôi cánh phía sau lưng cũng dựng đứng hết cả lên, lại còn hơi run rẩy, tựa như bởi vì say mà cực kỳ không thoải mái.....

Tiếp theo, anh nhảy ra ngoài từ cửa sổ đang mở, giương cánh, xẹt qua ánh trăng mà bay về hướng nơi sâu nhất trong núi.

Đôi cánh mang theo tiếng nước nổ của gió, cửa sổ bị thổi đến đập "bang, bang".

"Gió thật to, chẳng lẽ là sắp mưa?" Hạ Ngữ Băng cầm lông chim trở về phòng, đem cửa sổ đang mở một nửa đóng lại.

CHƯƠNG 11: MÂU THUẦN ẦM Ỉ.

Edit: Yuzu

Đêm tối, Hạ Ngữ Băng sốt nhẹ.

Thân thể cô vốn đã rất yếu, là bệnh từ trong bụng mẹ, từ khi bắt đầu nhớ được mọi chuyện, Hạ Tông Trạch đã đưa cô chạy khắp các bệnh viện lớn nhỏ, xem thuốc như là cơm, khi trưởng thành mới dần dần ổn định. Có lẽ chiều nay bị tên cận bã Vương Uy kia làm cho hoảng sợ, lại mắc mưa cho nên bệnh cũ tái phát, nửa đêm mơ màng tỉnh dậy.

Cổ họng ngứa, nghẹt mũi, đầu đau như muốn nứt ra, cả người rét run, cô cố gắng lần tay tới điện thoại trên tủ đầu giường, mới 3 giờ sáng.

Đầu óc say sẩm, Hạ Ngữ Băng bật đèn, xuống giường mở hành lý tìm thuốc, nhưng cô chỉ tìm được thuốc trị ho, còn i-ốt, thuốc mỡ và các loại thuốc linh tinh khác, không có thuốc hạ sốt. Cô đành uống hai viên thuốc trị ho với ly nước sôi để nguội, rồi lê thân thể nặng nề đến phòng kế bên tìm Lâm Kiến Thâm hỏi thuốc hạ sốt.

Nhưng gõ cửa một lúc mà trong phòng không hề có tiếng đáp lại.

Chẳng lẽ anh ấy lại ra ngoài lúc nửa đêm?

Hạ Ngữ Băng khó chịu khụt khịt mũi, hơi thở khô nóng, đành phải từ từ trở về phòng, không còn sức lực đổ ập lên giường, dùng chiếc chăn mỏng bọc lấy cơ thể đang phát lạnh.

Ánh trăng xuyên qua cửa kính rọi vào chiếc bàn dài, chiếu sáng sáu chiếc lông chim lớn màu đen ánh kim trên bàn, màu ánh kim trên chiếc lông sáng lên rồi lại tắt, như là những con đom đóm không ngừng chớp tắt, nhìn vô cùng đẹp.

Hạ Ngữ Băng chăm chú nhìn lông chim quý dị nhưng lại xinh đẹp trên bàn, tầm mắt dần trở nên mơ hồ, một lát sau cô rơi sâu vào giấc mơ.

Trong mơ, cô thấy mình đứng trên cầu đá với một đầu cầu dựa vào rừng trúc, đầu bên kia là cột mốc ranh giới và cây liễu. Dưới hành liễu, một thanh niên mặc áo sơ mi và quần túi hộp, tóc bồ luống 5:5 kiểu cổ điển, trong tay cầm một chiếc dù màu đen, hình ảnh giống như bị làn hơi nước làm mờ đi, khiến người ta không thể nhìn thấy rõ gương mặt của thanh niên kia.

Mặc dù ở trong mơ, Hạ Ngữ Băng cũng nhớ mình đã gặp qua người này —— đúng là thanh niên cô gặp trong buổi chiều chụp ảnh lấy tư liệu bên dòng suối, khi gặp thanh niên đó, anh ta nói anh ta biết Lâm Miếu.

“Trời sắp mưa rồi.” Người thanh niên nhìn ánh mặt trời ảm áp, bỗng nhiên nói như thế.

Không biết vì sao, Hạ Ngữ Băng lại nghe được một chút đau thương không dễ phát hiện trong giọng điệu của anh ta.

“Anh là ai?” Trong mơ, Hạ Ngữ Băng hét to với anh ta.

Nhưng dù sao đó cũng là trong mơ, không thể khống chế được, dù cô có dùng hết sức để hét lên thì cũng chỉ có thể phát ra tiếng nói yếu ớt như muỗi kêu.

"Anh tên gì?" Cô lại hét lên.

Lần này, hình như người thanh niên kia nghe thấy, anh ta quay đầu lại nhìn cô.

Rất kỳ lạ, hình ảnh mơ hồ trong mơ lại vắn vẹo, hẳn là cô không thấy rõ hình dáng của thanh niên đó, nhưng lại cảm thấy mắt của anh ta đang dừng trên người mình, ánh mắt đó như là ướt sũng nước mưa, sâu thẳm và buồn bã.

“Lâm Tây.” Anh ta nói, chất giọng giống như từ phía chân trời truyền đến, trống trải xa xôi.

Phần lớn người thôn Linh Khê đều mang họ Lâm, Hạ Ngữ Băng vô thức coi anh ta như là hậu bối của một nhà nào đó trong thôn, cô nói: "Lâm Tây, anh ở đây làm gì vậy?"

Lúc này, Người thanh niên mãi vẫn không trả lời.

Không biết qua bao lâu, người nọ mới cười khố: "Đừng nói chuyện quá nhiều với tôi, sẽ đưa đến tai họa cho cô."

Nói xong, anh ta quay đầu đi xuống cầu đá.

"Này, anh chậm đã!"

Hạ Ngữ Băng muốn đuổi theo, nhưng mà chân lại dẫm vào khoảng không, cô bưng tỉnh dậy.

Chuông đồng hồ báo thức vang mãi không ngừng, thời gian trên đồng hồ là 7 giờ sáng, là do tối qua cô cố ý đặt báo thức trước khi ngủ. Lâm Kiến Thâm nói anh thường rời giường vào lúc 5 giờ sáng, chạy bộ theo đường núi khoảng 1 giờ, lại trở về ngắt rau dưa củ quả, tắm rửa ăn cơm... Cho nên, hẳn là cô nên dậy lúc 7 giờ sáng để chuẩn bị bữa sáng.

Nếu ngày hôm qua đã phân công việc nhà rõ ràng, không thể ngay ngày đầu tiên đã bỏ qua đúng không?

Nghĩ vậy nên Hạ Ngữ Băng dụi đôi mắt đang xót, đầu nặng chân nhẹ mà xuống giường, ai ngờ chân còn chưa đứng vững đã ngã lại trên giường, cô cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cô đưa tay che mắt để giảm choáng váng, chợt nghe thấy tiếng mở cửa đóng cửa ở lâu dưới, tiếp đó, trên cầu thang gỗ có tiếng bước chân cố ý giảm nhẹ.

Lâm Kiến Thâm đã về?

Hạ Ngữ Băng nửa chết nửa sống chống xuống giường, dùng chân bực mình lại như con nhộng, vịn bàn ghế cố gắng đi tới cửa phòng ngủ, mở cửa phòng gọi một tiếng: "Anh..."

Giọng nói khàn khàn giống như ma vậy.

Lâm Kiến Thâm đang cầm chìa khóa mở cửa hơi run lên, anh xoay người đã thấy một bóng người quần chân lông lơ lửng phía sau mình, nhướn mày hỏi: "Em biến thành như vậy để làm gì?"

Rõ ràng cả đêm Lâm Kiến Thâm không về, trên người còn mặc chiếc quần lúc ăn tôm hùm và uống bia đêm qua, mình trên trần trụi lộ ra đường cong và cơ bắp săn chắc, anh không mang giày, trên lưng còn dính sương sớm và lá cỏ, có vài nét giống như người sống ẩn dật hoang dã và ngang bướng...

Nhưng Hạ Ngữ Băng không có tinh thần để đoán xem anh đi đâu tối quá, cô ho khan vài tiếng, ừ ừ nói: "Em đi làm bữa sáng cho anh, món mì tự làm hôm qua vẫn chưa xong, vậy nấu mì đi."

Nói xong, cô bọc chăn như u linh bay xuống dưới lầu.

"Từ từ, sắc mặt của em không được tốt lắm." Lâm Kiến Thâm giữ chặt cô, rồi lại bị độ nóng trên da cô làm cho sợ, anh kinh ngạc nói: "Em bị sốt sao?"

Hạ Ngữ Băng liếc đôi môi khô khốc, nói không có chút tinh thần nào: "Hơi thôi, có thuốc hạ sốt không? Uống thuốc là được rồi."

Lâm Kiến Thâm nhíu mày: "Em về phòng nằm đi, tôi đi tìm thuốc cho em."

"Sao lại không biết xấu hổ như vậy được." Ngoài miệng thì Hạ Ngữ Băng nói không cần, nhưng thân thể lại rất thành thật, lúc nói câu này thì cô đã nằm lại trên giường, giống như con cá muối trên chảo nóng, chớp mũi và khước mắt cũng đỏ lên, cô khịt khịt mũi nói: "Anh thật tốt. Tuy rằng anh vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, đôi lúc rất hung dữ, là một thằng nam, có sở thích của lão cán bộ... Nhưng, em biết anh là người anh tốt."

"... Vậy cảm ơn em." Lâm Kiến Thâm nghĩ: Tôi thật là, hầu hạ xong lão tổ tông, lại tới hầu hạ 'tiểu tổ tông' này.

Anh vội vàng tắm, thay quần áo, rồi đi tìm thuốc hạ sốt cho cô.

Chờ Hạ Ngữ Băng uống thuốc xong, Lâm Kiến Thâm lại bưng một tô mì nóng hổi, anh đẩy cửa bước vào, đặt trên cái bàn ở đầu giường Hạ Ngữ Băng: "Ngồi dậy ăn chút gì đi rồi ngủ tiếp, nếu không hạ sốt thì phải đi tiêm thuốc."

Trong lúc vô tình nhìn lướt qua, Lâm Kiến Thâm thấy sáu chiếc lông chim lớn màu đen trên bàn sách, ánh mắt trầm xuống. Trong nháy mắt đó, Hạ Ngữ Băng có thể cảm thấy nhiệt độ không khí quanh mình lạnh hơn mấy độ, khí lạnh lấy Lâm Kiến Thâm làm trung tâm tản ra cảm giác áp bức vô cùng lớn.

Anh xoay người quát: “Mấy thứ này em lấy ở đâu ra!?”

Giọng anh đột nhiên cao hơn mấy độ, Hạ Ngữ Băng sợ tới mức tay đang gấp mì run cả lên, suýt chút nữa bị sặc, giọng khàn khàn lúng ta lúng túng nói: "Cái, cái gì?"

Dáng vẻ của Lâm Kiến Thâm thật sự quá nghiêm túc, ánh mắt lại lạnh lùng, còn chứa vài phần cảnh giác, chỉ vào sáu chiếc lông chim màu đen ánh kim cực lớn trên bàn.

“À, cái đó, ngày hôm qua em nhặt ở ngoài cửa của anh, là anh làm rơi sao?”

Không biết là chữ nào trong đó đã kích thích Lâm Kiến Thâm, sắc mặt anh phát lạnh, tức giận nói: "Sau này đừng tùy tiện đụng vào đồ của tôi!"

"Không đụng thì không đụng, là chính anh làm rơi ở ngoài cửa, em chỉ nhặt lên thôi, vốn định sau khi thức dậy sẽ trả lại cho anh."

Hạ Ngữ Băng có gương mặt xinh đẹp, gia cảnh hùng hậu, từ nhỏ đến lớn chưa chịu uất ức gì, đây là lần đầu tiên bị người ta làm mất mặt. Có lẽ là do quá kích động, cô lại ho một tràng, ho đến mức khuôn mặt đỏ bừng, cũng không còn cảm giác thèm ăn gì nữa, nổi giận dùng dùng bỏ tô mì qua một bên, xoay người giả vờ ngủ, trên thực tế là đang giận dỗi.

Lâm Kiến Thâm thấy bí mật thân thể mình cố gắng giữ gìn sắp bị phá vỡ, nhất thời lo lắng, vừa nói xong anh đã hối hận, bây giờ thấy Hạ Ngữ Băng ho khan, đôi mắt đỏ hoe lấp lánh nước, trong lòng lại càng thêm khó chịu và hối hận.

Qua thật lâu, Lâm Kiến Thâm hít sâu một hơi, cặp mắt nhìn Hạ Ngữ Băng, dưới tia nắng ban mai, hàng lông mi run rẩy, anh nói nhỏ và

chậm lại: "Tối hôm qua tôi uống say, tinh thần không tỉnh táo lắm, có lẽ là do tôi bỏ lông chim ngoài cửa."

Hạ Ngữ Băng hừ một tiếng, mũi cô bị nghẹt và ngứa, nước mũi sắp chảy ra. Trong lúc mũi khó chịu như thế này, cô không còn chút khí thế cãi nhau nào nên đành nhịn lại, không ngừng khịt khịt mũi.

Lâm Kiến Thâm lại nói tiếp: "Mấy thứ kia lấy từ sâu trong núi, chỗ chưa có người đặt chân tới, em đừng tùy tiện chạm vào, rất nguy hiểm."

Trả lời lại anh, là tiếng hỉ mũi thật mạnh của Hạ Ngữ Băng.

Hành động của cô làm cho Lâm Kiến Thâm hơi buồn cười, chính Hạ Ngữ Băng cũng muốn cười, quả thực sắp phát điên rồi: Có thể để cho người ta tức giận được hay không?Ồn ào cái gì?

Đúng lúc đang ghen đến mức khó chịu, lại thấy Lâm Kiến Thâm sẵn sàng đưa khăn giấy qua: "Lau đi, đừng nóng giận."

"..."

Được rồi, ngừng chiến.

CHƯƠNG 12: ĐI ĐẾN THỊ TRẤN

Edit: Yuzu

Sau khi uống thuốc nằm xuống không bao lâu thì chuông điện thoại vang lên, nhân viên ở trạm chuyển phát nhanh trên thị trấn gọi tới, đồ cô gửi từ Hàng Châu đã tới rồi, nhưng bởi vì quá nhiều nên cô cần tự mình tới lấy.

Cuộc gọi kết thúc, Lâm Kiến Thâm gõ cửa đưa cho cô một miếng dưa hấu rồi hỏi: "Còn sốt không?"

"Khá hơn nhiều rồi." Hạ Ngữ Băng tự sờ sờ trán mình, cũng không cảm nhận được gì, cô uể oải nói: "Đầu còn hơi đau."

Trong nhà không có nhiệt kế, Lâm Kiến Thâm đặt dưa hấu ở đầu giường, dùng mu bàn tay thử nhiệt độ của cô, nhíu mày: "Không hạ sốt, đến bệnh viện đi."

Mu bàn tay của anh rất mát, cảm xúc xa lạ làm lòng người run lên.

Kỳ thật Lâm Kiến Thâm biết một số phương thuốc hạ sốt dân gian, nhưng Hạ Ngữ Băng tựa như một con búp bê sứ tinh xảo, không biết có thể chịu nổi hay không, nên anh đành thôi.

Mà Hạ Ngữ Băng vừa nghe phải đi bệnh viện thì lập tức rúc vào ổ chăn như phản xạ có điều kiện, giọng nói yếu ớt phản đối: "Có thể đừng đi bệnh viện hay không, em sợ tiêm thuốc nhất đấy."

"Không được, cần phải đi." Lâm Kiến Thâm nói: "Vừa rồi nghe em nói cần nhận đồ chuyển phát nhanh? Không đi tiêm thuốc sẽ không lấy cho em."

Cô bị uy hiếp.

Hạ Ngữ Băng đành phải cực kỳ không tình nguyện mà bò dậy, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lâm Kiến Thâm giục cô: “Ăn dưa hấu đi rồi thay quần áo, tôi đến nhà chú Ba mượn xe.”

Hạ Ngữ Băng cho rằng Lâm Kiến Thâm lại mượn chiếc xe máy điện cổ lỗ rách nát kia, nhưng mà khi thu dọn xong đi xuống thì là chiếc xe tải nhỏ màu bạc.

Lâm Kiến Thâm ngồi ở ghế lái bấm còi, vươn tay mở cửa ghế phụ. Hạ Ngữ Băng bò lên ghế phụ, thắt dây an toàn, ho khan hai tiếng: "Anh, anh cũng có lúc khai thông tư tưởng nông thôn, dùng xe vận tải nhỏ nha!"

Lâm Kiến Thâm ‘ừ’ một tiếng, đưa cho cô một bình trà thảo mộc nóng: "Uống chút đi, thanh nhiệt."

Chiếc xe tải nhỏ chạy đều trên đường núi, Hạ Ngữ Băng uống hai ngụm trà, vị ngọt thanh và hương thơm thoang thoang theo cổ họng trượt xuống, cả người thoải mái không ít. Loại trà này khác với loại trà thảo dược mà cô thường uống, có một mùi hương hoa quả kỳ lạ, cô không nhận được liếm môi hỏi: "Trà thảo mộc này do anh làm sao? Uống rất ngon."

"Quả dại trong núi và thảo mộc khô, bỏ thêm mật ong." Quả dại kia mọc chung với lá cỏ ở trên vách đá chỗ ngược sáng, rất khó ngắt, nhưng việc này đối với Lâm Kiến Thâm mà nói thì chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi.

Xe chạy băng qua rừng cây cổ thụ, ánh nắng và lá xanh đan xen vào nhau, tạo thành một bức tranh cuộn tròn tươi đẹp và ấm áp. Hạ Ngữ Băng ngồi ngửa hẳn ra trên ghế, hơi thở nóng hổi, câu được câu mất nói chuyện phiếm với Lâm Kiến Thâm: "Anh, anh thi bằng lái lúc nào vậy? Em thi C1, nhưng chưa có kinh nghiệm lái xe đường trường một mình. Loại xe này hẳn phải thi C3 hoặc C4 nhỉ?"

Lâm Kiến Thâm bình tĩnh xoay tay lái, đưa ra một câu hỏi cực kỳ đáng sợ: “Bằng lái là cái gì?”

“...”

Chiếc xe đi vào con đường làng của trấn Phi Thúy, nhà cửa dần nhiều hơn, ánh nắng ngày hè chiếu vào góc nghiêng khuôn mặt của Lâm Kiến Thâm, tinh xảo nhưng không mất đi vẻ đẹp vốn có.

Hạ Ngữ Băng chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, thật lâu mới đủ dũng khí hỏi: “Anh, anh sẽ không... Lái xe mà không có giấy phép đấy chứ?”

Yên lặng quý dị.

Hạ Ngữ Băng cứng đờ đuôi thẳng lưng, yên lặng nắm chặt đai an toàn. Trung tâm y tế ở nông thôn có chút sơ sài, chỗ ngồi là ghế gỗ cũ kỹ đã bong sơn, ngồi rất không thoải mái, chung quanh toàn là người già đang ho khan và trẻ con kêu khóc. Hạ Ngữ Băng trắng trẻo xinh xắn, đầu ngón tay và bàn chân lộ ra bên ngoài, ngồi giữa một rừng dân quê mộc mạc ngăm đen, có một cảm giác không hợp giữa chất phác và sang trọng.

Không lâu sau, Lâm Kiến Thâm cầm phiếu đăng ký ra, đưa cô đi gặp bác sĩ.

“38°3, viêm amidan, truyền mấy chai nước trước đã.” Cô bác sĩ múa bút kê đơn thuốc đưa cho Lâm Kiến Thâm: “Anh trai phải không? Còn rất đẹp trai nữa. Đưa cô ấy đi tới phòng kế bên tìm chỗ ngồi, rồi hẵng tới nhà thuốc đưa đơn lấy thuốc.”

Phòng kế bên là phòng tiêm thuốc, phần lớn là những đứa trẻ rất yếu, TV trong phòng đang chiếu phim hoạt hình, Hạ Ngữ Băng cảm thấy quá ồn, cô tìm một góc yên tĩnh nhất trong phòng để ngồi.

Lâm Kiến Thâm lấy thuốc tới cho cô, vừa bước vào cửa thì cô y tá đang căn hạt dưa nói chuyện phiếm bên cạnh lập tức phóng thẳng tầm mắt tới, mấy cô gái trẻ vẫn luôn ngăm Lâm Kiến Thâm, thỉnh thoảng cười khúc khích.

Cũng khó trách, gương mặt của Lâm Kiến Thâm nếu đặt trong giới giải trí cũng là một tai họa, chứ đừng nói tới làng quê ở thâm sơn cùng cốc này, càng làm người ta chú ý.

Mặt cô y tá truyền dịch cho Hạ Ngữ Băng đỏ bừng, chỉnh xong tốc độ truyền, cô ấy thử Lâm Kiến Thâm đầy thâm ý: "Soái ca, đưa bạn gái tới khám bệnh hả?"

Trong lòng Hạ Ngữ Băng trợn trắng mắt, có loại khó chịu khi vật quý của mình bị người ta dòm ngó.

Cũng may Lâm Kiến Thâm thật sự lãnh đạm, anh không trả lời y tá, đưa thuốc hạ sốt đã pha xong cho Hạ Ngữ Băng: "Uống đi."

Cô y tá thấy vậy thì hơi thất vọng, yên lặng tránh đi, có lẽ là do thấy cử chỉ thân mật của hai người nên thật sự coi họ thành một đôi.

Lâm Kiến Thâm cầm quyển tạp chí cũ ngồi xuống ghế mây bên cạnh, nhàn nhã mở ra xem. Tính tình anh vốn lạnh lùng, ít khi nói cười, ngồi ở đó thật sự giống như người băng, có thể khiến mấy đứa trẻ ngưng khóc.

Nhưng đừng nhìn vào dáng vẻ ít nói lạnh nhạt của anh, khi làm việc gì thực sự rất đáng tin cậy. Hạ Ngữ Băng nghĩ ngợi lung tung: Lâm Kiến Thâm lạnh lùng một chút cũng tốt, không trêu ghẹo đào hoa.

Truyền xong chai thứ nhất thì đã đến giữa trưa, Lâm Kiến Thâm nhìn đồng hồ trên tường rồi đóng cuốn tạp chí lại, anh hỏi cô: "Trưa muốn ăn gì? Tôi đi mua cho em."

Hạ Ngữ Băng đã bớt sốt, nhưng sắc mặt vẫn hơi nhợt nhạt, nên đôi mắt nhìn càng đen và sâu hơn, cô không có tinh thần nói: "Muốn ăn cay, xiên nướng, và lẩu nữa..." Miệng rất đắng, cô muốn ăn thứ gì đó chua và cay.

Lâm Kiến Thâm phớt lờ những yêu cầu muốn chết sớm của cô: "Trên đường có quán hoành thánh không tời."

Cho nên cuối cùng vẫn mua một phần hoành thánh tôm bóc vỏ tới, kèm theo một ly chè đậu xanh đá. Hạ Ngữ Băng dùng tay phải không truyền dịch khó khăn múc miếng hoành thánh vỏ mỏng nhân dày.

"Anh, anh ăn chưa?"

“Ăn rồi, đồ chuyển phát nhanh cũng đã nhận giùm em, đang để trên xe.”

Lâm Kiến Thâm lau mồ hôi trên chóp mũi, ngồi dưới quạt trần mở tap chí.

“Rốt cuộc là em gửi đồ gì đến vậy? Người ta hỏi có phải tôi chuyển nhà hay không.”

“Thì là giấy bút, màu vẽ, quần áo, giày, còn có vật dụng phòng bếp quen dùng, máy cái máy thông thường thôi.”

Hạ Ngữ Băng ngược mắt lên mỉm cười, hơi ngượng ngùng nói: “Vốn muốn đem lò nướng tới nữa, nhưng nghĩ lại vẫn nên thôi.”

Lâm Kiến Thâm: “...”

Tình huống này, người không biết còn tưởng cô tới nông thôn ở suốt đời.

Truyền nước xong là 3 giờ chiều, một ông già đi chân trần đội mũ rơm cũ rách nát dắt hai con bò đi qua cửa trung tâm y tế. Bầu trời thật xanh, trong không khí tràn ngập hương lúa và bắp.

Hạ Ngữ Băng đeo khẩu trang dùng một lần đi theo sau lưng Lâm Kiến Thâm, cô rầu rĩ nói: "Anh, sao anh lại giành thanh toán tiền với em? Bị bệnh vốn đã làm phiền anh, giờ lại để anh bỏ công bỏ tiền, thật ngại quá."

Lâm Kiến Thâm cho cô ánh mắt ‘em cũng biết à’, anh cầm một bọc thuốc trong tay, nhàn nhạt nói: “Số tiền nhỏ thôi, biết là phiền thì nhanh khỏe lên đi.”

“Không được, em không thể mãi lợi dụng anh được, anh muốn ăn cái gì? Em mời khách được không?”

Lâm Kiến Thâm không có hứng thú: “Ăn ở nhà cũng được, không cần đâu.”

Hạ Ngữ Băng hạ quyết tâm phải làm gì đó cho anh, hơn nữa khó lắm mới tới thị trấn, cô đề nghị: "Hay là chúng ta mua băng thông rộng đi, lại mua tủ lạnh, máy giặt, sau này sẽ tiện hơn rất nhiều... Đúng rồi,

anh ời, không phải anh không có điện thoại sao? Em mua cho anh một cái."

Đối với cô mà nói, tặng một cái điện thoại chỉ là chút lòng thành. Nhưng Lâm Kiến Thâm nhú mày, dường như không thích đề nghị này.

Hạ Ngữ Băng tiếp tục khuyên: "Bây giờ tất cả mọi người đều có điện thoại, có thể liên lạc bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, ngoài ra còn có thể lên mạng xem video, chơi trò chơi gì đó."

Lâm Kiến Thâm đứng dưới ánh mặt trời, một hồi lâu mới nhỏ giọng nói: "Bây giờ phòng của bà ở cho em, em muốn thêm tủ lạnh máy giặt thì thêm, nhưng điện thoại thì không cần."

"Tại sao? Hiện tại đã là thời đại thông tin thế giới, chùn chân bó gối không phải chuyện tốt đâu nha! Hơn nữa không có điện thoại thực sự không tiện, giống ngày hôm qua, em muốn tìm anh cũng không tìm thấy."

"Không cần." Lâm Kiến Thâm kiên trì: "Tôi không thích mấy thứ này."

Anh lại cố chấp rồi, dường như thông tin thế giới không bờ bến đều không bằng khí hậu nơi núi sâu này.

Hạ Ngữ Băng biết lối sống của hai người khác nhau, cô không khỏi chán nản: "Được rồi."

Khi mua băng thông rộng và các thiết bị gia dụng xong thì mặt trời đã xuống núi, hoàng hôn tựa như lớp phấn mặt, nhuộm chân trời thành một màu vàng đỏ rực rỡ. Chiếc xe tải nhỏ chạy trên con đường núi, xuyên qua cánh rừng cổ thụ giống như một đường hầm màu xanh lá, làn nước suối lóng lánh mơ hồ hiện ra ở cuối rừng trúc.

Nhìn thấy cây liễu và cột mốc ranh giới bên cạnh cầu đá, Hạ Ngữ Băng không cảm lòng được mà nhớ đến giấc mơ tối qua. Cô rút điện thoại mở album ảnh lên, bức ảnh hôm qua chụp bên dòng suối vẫn trống không, không có bóng dáng của Lâm Tây.

Cô nhú mày, nghĩ cả trăm lần cũng không ra.

Vì sao một người sống sờ sờ được chụp trong bức ảnh, lại biến mất không thấy đâu?

"Có chuyện gì vậy?"

Lâm Kiến Thâm liếc mắt nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng thoát khỏi album, sờ chóp mũi hỏi: "Anh, anh có biết người nào tên Lâm Tây không?"

Lâm Kiến Thâm nắm chặt tay lái, hơi cau mày, một lát sau mới nói: "Không biết."

Hạ Ngữ Băng hơi bất ngờ: "Ồ, ngay cả anh cũng không biết à? Chẳng lẽ không phải người trong thôn chúng ta? Ngoài thôn người có họ Lâm không nhiều lắm đâu."

Lâm Kiến Thâm hỏi: "Từ đâu mà em biết có người như thế?"

Hạ Ngữ Băng cũng không thể nói là thấy ở trong mơ được, cô nghĩ nghĩ rồi nói: "Ngày hôm qua nhìn thấy bên dòng suối, có nói chuyện phiếm mấy câu."

Nét mặt của Lâm Kiến Thâm lập tức trở nên nghiêm túc. Trong bóng cây loang lổ, anh nghiêm túc nói: "Đừng tùy tiện trả lời người không quen biết, đặc biệt là sau khi mặt trời xuống núi."

CHƯƠNG 13: GÀ CHẢY NƯỚC BỌT

Edit: Yuzu

Một ngày sau khi từ thị trấn trở về, chủ tiệm đưa máy giặt và tủ lạnh đến nhà. Vì dọn chỗ để đồ điện gia dụng mới, Hạ Ngữ Băng cho thợ di chuyển chiếc tủ nhỏ thấp trong nhà bếp tới phòng bà ngoại, rồi bỏ tủ lạnh vào chỗ trống đó trong nhà bếp, còn máy giặt thì đặt trong phòng tắm ở lầu một.

Ngôi nhà cũ yên lặng xưa nay rốt cuộc cũng có ngày trở nên náo nhiệt, ngay cả nhà ông Hai, ông Ba ở bên cạnh cũng nghe được tiếng động, chớp tay sau lưng đứng ngoài cửa nhìn náo nhiệt, họ nở nụ cười lộ ra khuôn mặt đầy nếp nhăn sâu hoắm: " y da, nhóc Thâm à, nhà cháu có chuyện vui gì sao? Lại sắm máy giặt, tủ lạnh, còn lắp dây điện khắp nơi nữa."

Ở sân sau nhiều thêm mấy sợi dây điện, vắt ngang dưới bầu trời xanh thẳm, hơi đột ngột một chút. Lâm Kiến Thâm cắt dưa hấu đưa cho hai ông, tuổi tác của họ đã rất cao rồi.

"Mọi thứ đều do Hạ Ngữ Băng mua."

Ông Hai chống gậy nói: "Con gái ở thành phố có khác, sống hưởng thụ hơn đám cổ hủ chúng ta nhiều."

Ông Ba dùng cái miệng không răng ăn dưa hấu, mơ hồ nói: "Nhóc Thâm, em gái này của cháu có đối tượng chưa?"

Lâm Kiến Thâm hơi khựng lại một chút.

"VẬY ông đến hỏi cô ấy đi."

Ông Hai dùng gậy chọc chọc ông Ba, nói đùa: "Chắc chắn là có rồi, cháu ngoại của Tú Anh vừa xinh đẹp, gia cảnh lại tốt, là một sinh viên tốt nghiệp đại học chính hiệu, người theo đuổi sợ là đứng xếp hàng dài hết cả trấn Phi Thúy đấy."

Ông Ba không phục: “Có đối tượng mà còn chạy đến vùng quê chim không thềm ỉa này của chúng ta sao. Nhóc Thâm, ông thấy các cháu trai tài gái sắc rất đẹp đôi, nếu cháu ngoại của Tú Anh còn chưa có đối tượng, cháu cần phải nắm chặt lấy.”

Hai ông cụ như trẻ con đang đấu võ mồm, lại chuyển đề tài lên người Lâm Kiến Thâm, những người già ở nông thôn ít thứ để giải trí, điều bọn họ nhiệt tình nhất chính là thuận miệng tác hợp cho bọn trẻ.

Lâm Kiến Thâm tốt tính mỉm cười: "Hai ông ngồi đây nghỉ một lát, cháu cắt thêm hai miếng dưa đem về nhà ăn."

Hai người già ngượng ngừng cầm dưa, khen Lâm Kiến Thâm hiểu chuyện hiểu thuận rồi trở về làm việc.

Dây cáp bắt vào phòng Hạ Ngữ Băng, bộ định tuyến đã được cài đặt xong. Hạ Ngữ Băng nhìn tín hiệu không dây đang ở vạch cao nhất trên điện thoại thì như cá mắc cạn nhảy vào nguồn nước ở ốc đảo, đã hết đau đầu hoa mắt, ngay cả cơn ho cũng khá hơn, cô luôn miệng cảm ơn rồi tiến nhóm thợ lắp đặt rời đi.

Trong nhà lại trở nên thanh tịnh.

Hạ Ngữ Băng tiễn khách trở lại đã thấy Lâm Kiến Thâm đứng cô độc trước cái tủ lạnh lớn bốn cửa, anh nhìn vật dụng nấu ăn mới trong bếp, chảo rán, máy xay sinh tố mà xuất thần. Ánh nắng xuyên qua cửa kính phòng bếp chiếu vào các vật dụng nấu ăn màu xanh bạc hà mới trên bề bếp, không hề hợp với những món đồ cũ loang lổ xung quanh.

Lâm Kiến Thâm mặc một chiếc áo bằng sợi dây nút bọc kiểu cổ điển, nhưng lại không có vẻ già, tóc rũ giữa chân mày, dáng người cao thẳng, nhìn sạch sẽ mà lạnh lùng, giống như người tu đạo lạc vào hồng trần. Anh vô cùng chống cự đối với việc các sản phẩm điện tử đang xâm chiếm, giống như đó là thứ phàm tục có thể ăn mòn linh khí của anh.

Không biết vì sao, Hạ Ngữ Băng lại cảm thấy bóng dáng của Lâm Kiến Thâm có chút cô đơn, cô đứng ở cửa căn thận gọi một tiếng: “Anh?”

Lâm Kiến Thâm hoàn hồn, nhìn về phía cô.

Hạ Ngữ Băng đi qua mở tủ lạnh, xếp Sprite và bia mua lúc trước gọn gàng vào ngăn mát, cố ý tìm chuyện để nói: "Sau này rau dưa mới hái ăn không hết đều có thể đặt ở đây để giữ tươi, em cố ý chọn tủ lạnh lớn, có thể chứa rất nhiều đồ."

Hạ Ngữ Băng nghĩ tới gì đó lại nói: "Em đi hái chanh dây làm đồ uống cho anh!"

Lâm Kiến Thâm không trả lời, nói tránh đi: "Cái tủ nhỏ thấp vốn đặt ở đây đâu rồi?"

Hạ Ngữ Băng ngăn ra: "Trong phòng bà ngoại."

Lâm Kiến Thâm gật gật đầu, xoay người đi tới phòng bà ngoại.

Cách một cánh cửa, Hạ Ngữ Băng có thể nhìn thấy Lâm Kiến Thâm ngồi xồm trên sàn gỗ trong phòng ngủ, cẩn thận di chuyển cái tủ thấp, đặt nó bên cạnh cái tủ cao sơn đỏ. Tất cả mọi thứ trong căn nhà này... Không, hẳn là với mỗi nhánh cây, ngọn cỏ trong thôn Linh Khê này, anh đều có rất nhiều tình cảm với chúng, giống như là đang bảo vệ vùng đất thanh tịnh cuối cùng vậy.

Không hiểu sao tâm trạng của Hạ Ngữ Băng cũng hơi chùng xuống, cô chạy tới giúp. Trong tủ nhét đầy chén đĩa, lồng hấp, bàn chải tre đã lâu không dùng tới, hai người dọn dẹp từng thứ một và xếp chúng gọn gàng, không bỏ xuống được thì chuyển tới chiếc tủ cao màu đỏ bên cạnh.

Khi dời các đồ vật Hạ Ngữ Băng lại đụng phải cái hộp đẹp, cô nhớ đây là chiếc hộp đựng nhật ký của bà ngoại mình thấy hai ngày trước.

Đồ trân quý như vậy lại nhét trong tủ đựng đồ linh tinh thật là đáng tiếc, Hạ Ngữ Băng chào Lâm Kiến Thâm rồi đem cuối nhật ký và ảnh cũ của bà ngoại để lại vào phòng mình, cũng tiện lật xem thường xuyên, hiểu về quá khứ của bà ngoại.

Sổ nhật ký rất dày, trong đó chứa không ít ảnh cũ, phần lớn là ảnh chụp trắng đen khi bà ngoại còn trẻ. Có ảnh bà khom lưng cấy mạ, có ảnh đang luyện chữ, ảnh trồng rau, ảnh lúc nấu ăn, hoặc là ảnh chụp ở

đồng hoa... Nhưng rất ít ảnh chụp có ông ngoại, mà hơn phân nửa là mờ đến mức không thể thấy rõ khuôn mặt.

Trong đó có một bức ảnh rất quen, hẳn là chụp vội, trong ảnh bà ngoại thắt bím tóc lớn, mặc áo sơ mi hoa, đang cúi đầu lau một chiếc tủ sơn mài thấp - đúng là cái tủ phủ đầy bụi bị dời vào phòng bà ngoại để nhường chỗ cho cái tủ lạnh.

Bên cạnh là chữ viết xinh đẹp bằng bút máy: 【 Hôm nay anh lãnh tiền công, dùng toàn bộ tiền công mua cho tôi bộ tủ này, là do thợ thủ công tốt nhất trong thành phố làm, rất quý, toàn thôn chỉ có một mình tôi có. Tôi trách anh lại dùng tiền lung tung, có tiền đi mua mấy thứ hào nhoáng này thì không bằng để dành tiền, sau này có thể xây một căn nhà mới sáng sủa. Anh chỉ cười ngây ngô rồi nói: "Lúc trước anh hai bàn tay trắng kết hôn với em, ngay cả sinh lễ cũng không cho em, bây giờ có tiền thì phải bổ sung. Hơn nữa, dùng tiền cho vợ không có gì là lãng phí, anh còn có thể kiếm thêm tiền." Tôi không ngờ trong lòng anh lại nghĩ vậy, cảm động đến mức không biết phải nói gì. Hỏi anh hôm nay muốn ăn gì, có lẽ anh biết gần đây tôi đang trong tình trạng lấy trứng chọi đá, chỉ cười nói: "Đậu hủ đi." Thật là đồ ngốc mà... 】

Xuống chút nữa, là công thức được đánh dấu bằng bút đỏ: Đậu hủ nấu tôm khô. Ở thời mà nguyên liệu vô cùng khan hiếm, bà ngoại dùng tôm khô và mấy miếng đậu hủ tạo thành một món ăn ngon.

Hốc mắt Hạ Ngữ Băng nóng lên, trong nháy mắt cô bỗng nhiên hiểu ra, vì sao Lâm Kiến Thâm lại bài xích các sản phẩm điện tử hiện đại chiếm chỗ trong ngôi nhà cũ này, vì sao khi nhìn chiếc tủ thấp loang lổ kia anh lại lộ ra ánh mắt thâm trầm đến thế.

Nhất định là bà ngoại đã kể chuyện cũ cho anh nghe, củi gạo mắm muối, cơm canh đạm bạc, bàn ghế ngăn tủ, từng chút từng chút đều chất chứa tình yêu sâu đậm của bà ngoại với ông ngoại, là dấu vết của cuộc sống.

Năm tháng loang lổ, thời đại thay đổi, chỉ có Lâm Kiến Thâm hiểu sâu sắc phần ký ức xưa cũ này.

Hạ Ngữ Băng đột nhiên khép nhật ký lại, đứng dậy lộc cộc chạy xuống lầu, đứng ở chân cầu thang nhìn Lâm Kiến Thâm đang bận rộn, trong ngực có một cảm xúc khó hiểu dâng lên.

Cô gọi: "Anh..."

Lâm Kiến Thâm hơi nghiêng đầu nhìn cô, trong tay còn cầm một cái giẻ lau chưa ráo nước.

Hạ Ngữ Băng há miệng thở dốc, nhưng lời nói tới miệng lại không biết nên nói từ đâu, cuối cùng cô chỉ vuốt chóp mũi tủm tỉm cười: "Em làm món ngon cho anh ăn nha."

Nói xong cô lại ôm sổ nhật ký chạy nhanh như chớp lên lầu.

Lâm Kiến Thâm khó hiểu: "Cái tật xấu gì vậy."

Hạ Ngữ Băng bệnh nhiều ngày nên thân thể yếu, Lâm Kiến Thâm cho cô làm thịt con gà mái nhỏ mới nuôi được nửa năm. Mùa hè nóng bức, hầm canh uống thì hơi ngán, Hạ Ngữ Băng bèn ra tay làm món 'gà chảy nước bọt'.^[1]

[1] Gà chảy nước bọt/ gà chảy nước miếng (口水鸡): Một món ăn của Tứ Xuyên, món ăn xứng với tên gọi, nhìn là chảy nước miếng ấy, vị món này siêu cay, chủ yếu là gà và ớt. Bạn nào muốn tìm hiểu có thể dùng tiếng Việt hoặc Trung để tìm nhé.

Con gà mái được làm sạch rồi cho vào nồi nước nấu lên, thêm hành tây, gừng, tiêu để khử mùi tanh, khi nước sôi thì mở nắp và để lửa nhỏ trong 20 phút, sau đó vớt gà đã luộc chín bỏ vào nước đá.

Bắt một cái nồi khác để làm gia vị quan trọng nhất của món gà chảy nước bọt, sa tế. Dầu ăn nấu nóng lên rồi đổ vào chén chứa ớt và mè trắng, dùng đũa nhẹ nhàng khuấy đều. Không lâu sau, ớt lắng xuống đáy, dầu nổi lên trên, trên mặt là một lớp mè trắng, sau đó đổ vào lọ thủy tinh đậy kín lại.

Cắt thịt gà đã lạnh ra thành từng miếng, ba muỗng sa tế và muối, gia vị, bỏ thêm gừng rồi quậy lên thành nước sốt, xối lên từng miếng thịt gà, rồi cho đậu phộng đã được giã nát và rau thơm lên trên. Món này

như vậy là đã xong, ăn có vị cay, thịt ngon ngọt và mềm, vô cùng ngon miệng.

Ông Hai kể bên nhà cầm một miếng dưa hấu của Lâm Kiến Thâm, giữa trưa bảo đứa cháu cầm qua hai miếng đậu hũ trả lễ. Dân quê chất phác, cầm của người khác một phen thì hận không thể trả lại mười phần.

Đậu hũ này là đậu hũ tươi, vừa lúc Hạ Ngữ Băng nhìn thấy nhật ký của bà, vô cùng có hứng thú với món đậu hũ nấu tôm khô, bèn dựa theo đúng công thức trong nhật ký để chế biến lại.

Đậu hũ cắt lát cho vào nồi, chiên đến hai mặt vàng ươm, thêm hành tây, tôm khô và nước dùng gà nấu khoảng 15 phút, cho đến khi nước dùng gà và tôm khô thấm vào đậu hũ, cho thêm ít muối, gia vị vừa ăn, thêm bột vào nồi cho nước sánh lại.

Hạ Ngữ Băng dọn dẹp lại bàn nấu ăn, mang đậu hũ và gà đã nấu xong qua phòng bếp, nói với Lâm Kiến Thâm với giọng điệu rất mong chờ: " Anh, anh nếm thử món đậu hũ này xem! Em nấu theo công thức của bà ngoại, không biết có giống không."

Lâm Kiến Thâm vừa tưới rau về, chớp mũi còn mồ hôi đang nhỏ giọt, nghe vậy anh rửa tay sạch sẽ, nhận đôi đũa từ tay Hạ Ngữ Băng, gắp một miếng đậu hũ cho vào miệng.

Sau đó, anh nhíu mày, giơ tay bụm miệng lại, như thể muốn phun lại không thể phun được.

Hạ Ngữ Băng lo lắng không tìm được, thấp thỏm hỏi: "Thế nào? Rất khó ăn sao?"

"Không phải... Nóng."

Lát sau Lâm Kiến Thâm mới thích ứng được, nhai miếng đậu hũ rồi nuốt xuống, chân mày giãn ra, khẽ gật đầu nói: "Ăn ngon giống như bà làm vậy."

Hạ Ngữ Băng cảm thấy nhẹ nhõm, hết như là được một phần thưởng vô cùng lớn.

CHƯƠNG 14: NƯỚNG THỊT

Edit: Yuzu

【 Hôm nay trường học trả lương, tôi mua hai cân thịt ba chỉ và loại cá đồng mà anh thích ăn nhất, anh vui vẻ giống như đứa trẻ vậy, gấp đến độ không chờ nổi mà giành việc: "Cơm chiều hôm nay anh sẽ nấu chính, Tú Anh em rửa tay sạch chờ ăn đi."

Anh cố gắng chặt mấy cây tre để làm cơm lam, lại hứng thú bùng bùng làm cá nướng và thịt nướng cho tôi, bận rộn nhưng vô cùng vui vẻ.

Anh biết tôi có thai, thích ăn cay, cố ý cho nhiều ớt và tiêu lên trên, ăn cùng tôi đến mức mồ hôi chảy đầm đìa, còn cười tôi: "Thường nói chua là con trai, cay là con gái, Tú Anh em thích ăn cay như thế, trong bụng nhất định là con gái xinh đẹp giống như em." 】【

Bên cửa sổ sáng sủa, Ipad và mấy mẫu thiết kế Hán phục được cải tiến nằm rải rác trên bàn. Hạ Ngữ Băng khép cuốn nhật ký lại, tựa lưng vào ghế duỗi lưng ra, rồi mặc một bộ đồ mát mẻ đi xuống lầu.

Sau mấy ngày nắng gắt, mặt trời như nướng mặt đất, cảnh quan thôn Linh Khê như hấp thu đủ ánh sáng mặt trời, không những không khô héo mà còn toát ra màu xanh vui sướng chưa từng có. Hạ Ngữ Băng vì bị bệnh mấy ngày kết hợp với ăn uống thanh đạm, miệng lưỡi thật sự rất nhạt nhẽo, vừa lúc thấy trong nhật kí của bà ngoại có nhắc tới cá nướng và cơm lam, cô chợt nảy ra ý hay, đẩy cửa lớn hô ra ngoài sân: "Anh, buổi tối làm ốc sên xào và nướng thịt đi!"

Ốc sên kia nuôi ở chỗ râm mát, đã nhả cát mấy ngày, rất sạch sẽ, Hạ Ngữ Băng gấp gáp muốn xào nó thành món ốc mút, càng cay càng ngon.

Lâm Kiến Thâm đội mũ rơm, đang ở đứng trong vườn tía cây và hoa, trong ngực anh ôm một đồng lớn nào là tú cầu màu đỏ, trắng, xanh, tím, rồi hoa nhài, tường vi, giống như tiên nhân được sinh ra từ những mùi hương này. Đáng tiếc tính tình 'Lâm tiên nhân' không được tốt lắm, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Thịt nướng ở đâu ra? Đừng nói nữa, tôi không có thời gian đùa nghịch với em, đừng nghĩ tới mấy thứ đó nữa."

Nói xong, anh ôm mấy nhành hoa mới cắt xuống đi tới, chất những nhành hoa đủ màu sắc tươi đẹp thành một đồng trên mặt đất, dặn dò Hạ Ngữ Băng: "Trong ngăn tủ thứ ba trong phòng có dây ruy băng, em bó hoa thành từng bó nhỏ, giữ lại mấy bó cắm ở nhà, còn lại đưa qua biểu hàng xóm."

"Em phát hiện một vấn đề." Hạ Ngữ Băng khoanh tay đứng ở cửa, từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống Lâm Kiến Thâm: "Em làm em gái của anh nhiều ngày rồi mà anh chưa gọi tên của em, toàn là gọi 'em' [*] với 'em', nghe rất xa lạ."

Rõ ràng là Lâm Kiến Thâm không nghĩ tới việc này, anh ngạc nhiên, không chắc chắn hỏi: "Tôi không gọi tên em sao?"

Hạ Ngữ Băng nghiêm túc gật đầu.

Dưới ánh mặt trời, Lâm Kiến Thâm há miệng thở dốc, môi mở rồi lại đóng, dùng giọng điệu không quan tâm nói: "Tên chỉ là một cái danh hiệu mà thôi, có gì mà phải so đo."

Hạ Ngữ Băng dạy dỗ anh: "Có hiểu câu 'có qua có lại hay không? Em xem anh là anh trai, anh lại xem em như người xa lạ?'"

Lâm Kiến Thâm tự động chặn những bức bội của cô lại, nghiêm túc tập trung vào việc đồng áng, hoàn toàn là thái độ 'không nghe không nghe, vương bát niệm kinh' [1], làm Hạ Ngữ Băng không thể tức giận được, nghĩ thầm: Gọi một tiếng em gái [*] khó như vậy sao?

[1] 不闻不问, 王八念经: Ý nghĩa của từ này là để mô tả thái độ từ chối lắng nghe khi bạn không chấp nhận quan điểm của ai đó. Điều đó có nghĩa là bạn không muốn nghe, vì vậy hãy nhanh chóng im lặng.

Nhưng mà bức bội thì bức bội, nhiệm vụ Lâm Kiến Thâm giao cô vẫn phải hoàn thành cẩn thận. Hoa sau khi được tĩa xong thì bó thành bó nhỏ, tặng từng nhà hết một vòng, lại trò chuyện mấy câu với mấy người lớn một hồi, sau khi trở về mặt cô đỏ ửng cả lên, trên tay còn cầm theo một xâu ruột già, hai trái dưa gang và 20 quả trứng gà, mệt đến mức phải thở dốc.

Không thấy Lâm Kiến Thâm trong vườn hoa, Hạ Ngữ Băng dùng chút sức còn sót lại đem đồ vào phòng bếp rồi đặt xuống, lại thấy Lâm Kiến Thâm đi vào từ cửa sau: "Ai đưa vậy?"

Hạ Ngữ Băng bật quạt, ngồi bệt trong phòng khách: "Ruột già là nhà chú Ba, dưa gang là ông Hai cho, trứng gà ông Ba đưa, em nói không cần, bọn họ cứng rắn đưa, muốn từ chối cũng không từ chối được."

Lâm Kiến Thâm gật gật đầu: "Người ở quê đều như thế này, nhận đồ phải đáp lễ, thường xuyên qua lại thì tình cảm càng sâu."

Hạ Ngữ Băng thấy trên tay anh dính đầy bụi, hỏi: "Anh, anh làm gì vậy? Tay đầy bụi."

Lâm Kiến Thâm vô thức dờn tầm mắt, đi tới bồn nước trong phòng bếp rửa tay, bình tĩnh nói: "Không phải em muốn làm thịt nướng sao? Tôi làm một cái bếp ở sân sau cho em."

Hạ Ngữ Băng quả thực là được thương mà kinh ngạc, mắt cô phát sáng: "Thật sao?!" Cô đẩy cửa sau ra, thấy dưới giàn chanh dây quả nhiên có một cái bếp đơn giản được xây bằng gạch, nhất thời cười không khép miệng lại được, rồi chạy trở về nói lớn: "Anh, anh thật tốt!"

Tuy rằng Lâm Kiến Thâm ghét kế hoạch nướng thịt phiền phức của Hạ Ngữ Băng, ngoài miệng thì nói không giúp, kết quả lại ngầm giúp cô xây bộ bếp.

Hạ Ngữ Băng đã hiểu tính cách kiêu ngạo, trong ngoài bất nhất của anh.

"Tôi không tốt, em tránh ra đi." Trong ngoài bất nhất Lâm Kiến Thâm tất nhiên sẽ không phụ họa theo lời khen của cô, nhàn nhạt nói: "Vì sắt

dùng để nướng thịt em tự giải quyết đi ."

Sự thật chứng minh, đừng đánh giá thấp chỉ số thông minh của một người tham ăn.

"Anh chờ đã" Hạ Ngữ Băng lập rập trèo lên gác mái, cô tìm được một cuộn lưới sắt bỏ đi, rồi lại lộp cộp chạy xuống, đặt cuộn lưới sắt nhỏ phủ đầy bụi dưới đất, lau mồ hôi nói: "Đây đây đây đây! Look!"

Lâm Kiến Thâm: "..."

Lấy lưới sắt dùng làm hàng rào chống thú hoang gặm cắn để làm vỉ nướng thịt, liệu có ổn không đây?

Dùng bụi nhùi làm sạch bụi và gỉ sét trên lưới sắt, rửa sạch qua vài lần, rồi đặt trên bếp than.

Nửa mét lưới sắt đặt lên rất vừa vặn, Lâm Kiến Thâm cầm một rễ chanh dây mới hái nhìn cô mân mê, anh không chắc chắn hỏi: "Thứ này có thể nướng thịt sao? Có bị trúng độc hay không đó?"

Trong tiếng ve kêu dứt quãng, Hạ Ngữ Băng lau mồ hôi trên thái dương, cười giảo hoạt: "Không đâu, em sẽ dùng giấy bạc bọc thức ăn lại, rất sạch sẽ."

Mặt trời xuống núi, buổi tối trời đẹp, Hạ Ngữ Băng bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu để nướng.

Ruột già của heo nên ăn khi còn tươi, để lâu sẽ có mùi kinh tởm khó tả. Tuy rằng bây giờ nó còn tươi, nhưng cũng phải xử lý thật sạch, Hạ Ngữ Băng vẫn cảm thấy rất tởm, cô đeo bao tay nhựa, dùng hay ngón tay xách đoạn ruột lên, đi khắp nhà tìm Lâm Kiến Thâm giúp: "Anh!!!"

Lâm Kiến Thâm đang xử lý mấy con ốc sên ở giếng nước, nghe vậy cầm cái kim rồi ngẩng đầu: "Cái gì?"

"..."

Thấy anh cũng đang bận, Hạ Ngữ Băng nghĩ nghĩ rồi rụt đầu lại: "Thôi vậy, anh đang bận, em tự mình làm."

Cô dùng bột mì và muối xát mấy lần, rửa sạch lớp nhớt, mãi cho đến khi đoạn ruột không còn mùi lạ thì mới an tâm. Cô cắt thành từng miếng nhỏ, một nửa dùng để nướng trên giấy bạc, một nửa thì thêm rượu nếp than xào chung với cải chua, trước khi bắt xuống thì rưới thêm dầu vừng đỏ, vị chua ngon miệng.

Sau khi chuẩn bị xong đồ nướng, cô dùng củ sen thái lát, khoai tây, cà tím làm món ăn chay, Lâm Kiến Thâm cũng đã xử lý xong đám ốc sên. Hạ Ngữ Băng Bỏ dầu vào nồi, thêm lá thơm, tỏi, hành tây, gừng thái lát, ớt đỏ khô, hạt tiêu, chờ tất cả đều dậy hương thì cho hai muỗng lớn tương hột và tương ngọt xào với sa tế, khi sa tế thấm đều thì cho ốc sên vào đảo đều, thêm bia để át đi mùi tanh của nguyên liệu, sau khi nước rắc lại thì nêm muối, dầu mè và gia vị, rắc một ít lá tía tô vào trộn đều, vừa cay vừa thơm.

Sắc trời đã tối hơn, chim bay mỗi cánh trở về, lửa trong bếp than cũng đã bốc lên.

Hạ Ngữ Băng băm một chén tỏi đặt lên lưới sắt, cắt nửa con gà buổi trưa còn dư thành từng miếng, thêm muối và gia vị, rắc hành lá thái nhỏ, thịt hào sống và ớt, thêm khoai tây, hành tây cùng bỏ lên giấy bạc, phần ruột già còn lại cũng xử lý giống vậy. Giấy bạc chịu nhiệt, mấy tầng giấy bạc sẽ không bị lửa làm hỏng, ngược lại có thể để các nguyên liệu trên giấy bạc, đồng thời hương vị ban đầu của nguyên liệu sẽ được giữ lại ở mức lớn nhất.

Đầu tiên là nướng thịt, rồi dùng giấy bạc làm thành chén, bỏ thức ăn chay đã tẩm gia vị là quét qua dầu vào trong chén nấu, cà tím sau khi nướng hơi mềm thì cắt đôi ra, quét sa tế và tỏi băm, rắc bột thì là và tiêu xay.

Lâm Kiến Thâm đã bày xong bàn ghế, thỉnh thoảng lật thịt nướng trong giấy bạc. Một lúc sau Hạ Ngữ Băng bưng ốc sên xào cay và ruột già xào cải chua ra nói với Lâm Kiến Thâm: "Anh, em có làm soda trái cây trong tủ lạnh, anh lấy ra giúp em, tay em không cầm hết."

Lâm Kiến Thâm mở ra tủ lạnh, chỉ thấy bên trong có hai ly thủy tinh đựng soda: một ly là chanh dây thêm Sprite, một ly là dưa gang thêm Sprite, bọt khí li ti bám vào thành ly, thật sự mát lạnh, vào mùa hè đặc có hương vị.

Lâm Kiến Thâm: Hình như từ sau khi Hạ Ngữ Băng tới, việc ăn uống của mình tốt lên không ít, lại không ngăn được sự mê hoặc của thức ăn rác rưởi của loài người...

“Anh?” Tiếng của Hạ Ngữ Băng từ sân sau truyền đến.

“Tới đây.” Lâm Kiến Thâm mỗi tay cầm một ly đồ uống, dùng bả vai đóng cửa tủ lạnh lại, băng qua căn phòng tới cửa sau, bước vào một đàn đom đóm đang bay trong đêm hè.

Tiếng ve kêu biến mất, những con đom đóm màu xanh nhạt hòa lẫn cùng sao trên bầu trời, mùi trái cây và thịt nướng thoang thoảng khắp nơi, gương mặt xinh xắn trắng nõn của Hạ Ngữ Băng phản chiếu trong ánh lửa, khóe miệng còn dính một chút sa tế, đang cố gắng mút thịt ốc sên.

Lâm Kiến Thâm uống nước, lần đầu tiên anh cảm thấy sống ở nhân gian phần hoa cũng không tệ.

Phá vỡ sự yên lặng này là tiếng leng keng của cuộc gọi video.

Hạ Ngữ Băng vội vàng lau khô sa tế trên tay, cầm điện thoại lên xem, là Vương Toa Toa gọi video đến.

Hơn phân nửa là giục bản thảo, Hạ Ngữ Băng cũng không muốn tránh Lâm Kiến Thâm, cô click mở video ngay trước mặt anh, cười hì hì chào hỏi người trong điện thoại: “Chị!”

Vương Toa Toa trang điểm tỉ mỉ, môi đỏ há hốc: “Đệch mợ, chỗ của em sao lại tối như vậy? Không bật đèn hả?”

“Nướng thịt ở bên ngoài, không có đèn.” Hạ Ngữ Băng hỏi: “Bản thảo thiết kế em đang làm, thật đó!”

“Lần này không phải giục bản thảo, có người muốn gặp em.”

Vương Toa Toa nói, cô nàng xoay điện thoại, hình ảnh trong điện thoại thay đổi, gương mặt đẹp trai của Trịnh Ngạn bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt, cười cười nhìn cô: "Ngữ Băng, đã lâu không gặp!"

“Phốc!” Hạ Ngữ Băng suýt nữa phun ra một ngụm đồ uống, cô vội đặt điện thoại lên bàn.

Lâm Kiến Thâm đang yên lặng ăn cái gì đó nhìn thấy, anh chậm rãi nuốt thức ăn trong miệng xuống, giương mắt hỏi: "Chuyện gì vậy? Phấn khích như thế." [2]

[2] Nguyên văn là 一惊一乍: Có nghĩa là tinh thần quá lo lắng hoặc phấn khích, và hành vi được phóng đại một cách bất thường, khiến mọi người sợ hãi. Đôi khi nó cũng có nghĩa là biểu hiện và cảm xúc rất phong phú và đúng chỗ. (Theo Baidu)

Hạ Ngữ Băng lắc đầu, cô không biết nên đối mặt với Trịnh Ngạn như thế nào.

Trong video, Trịnh Ngạn hiển nhiên nghe được giọng của Lâm Kiến Thâm, giọng nói của anh tựa hồ như đang nén lại, cố ra vẻ thoải mái hỏi: “Ngữ Băng, em ở cùng ai vậy? Có thể giới thiệu một chút không?”

...

[*] Trong bản raw một cái là "ni" - chỉ chung ngôi thứ hai, còn một cái là *mei mei* chuyên dùng để chỉ em gái.

CHƯƠNG 15 HOÀNG ĐẠI TIÊN

Edit: Yuzu

Trịnh Ngạn là chủ tịch hội học sinh ở trường đại học, lớn hơn Hạ Ngữ Băng hai tuổi, cao 1m8, ngoại hình tuấn tú và tỏa nắng, gia cảnh không tệ, được nhiều cô gái yêu thích.

Nhưng bởi vì được nhiều cô gái yêu thích, bản thân anh ta lại là loại người nho nhã lịch sự, đi đến nơi nào thì nơi đó ấm, là bảo bối ấm áp của muôn vàn đàn em nữ. Một anh chàng như vậy làm bạn thì được, tiến thêm một bước nữa thì hơi thiếu cảm giác an toàn, vì vậy, Hạ Ngữ Băng vẫn duy trì khoảng cách bạn bè với anh ta.

Nhưng dường như Trịnh Ngạn không nghĩ như vậy.

Ngoài ra, còn có chuyện xảy ra vào cuối năm trước, Hạ Tông Trạch lái xe đến trường đón cô về nhà nghỉ đông, không cẩn thận bị Vương Toa Toa và Trịnh Ngạn đi ngang qua nhìn thấy. Tuy rằng Hạ Tông Trạch không bằng những người giàu nhất, nhưng vẫn có chút danh tiếng trong thành phố, gia đình Trịnh Ngạn cũng kinh doanh nên sẽ không thể không biết, vì vậy cái áo choàng che 'phú nhị đại' Hạ Ngữ Băng bị lột không còn một mảnh.

Từ đó về sau, Trịnh Ngạn càng nhiệt tình với Hạ Ngữ Băng, vốn chỉ đang ngầm trêu ghẹo thì bây giờ, bất kể thời gian và địa điểm, đều hỏi han ân cần, đưa cơm tặng quà, khiến cho cô rất xấu hổ.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì điều kiện của Trịnh Ngạn quả thật không tệ, Hạ Ngữ Băng là người dễ bị sắc đẹp khống chế, ngay từ đầu còn rất thích gương mặt của anh ta. Nhưng về mặt tình cảm, cô chậm hơn so với người bình thường một chút, Trịnh Ngạn tấn công dồn dập làm cô không thích ứng kịp.

Cô không biết Trịnh Ngạn theo đuổi mình có mấy phần thật lòng, mấy phần thực dụng, nhưng bản thân cô còn chưa biết nhiều về Trịnh Ngạn mà Trịnh Ngạn đã vội vã muốn xác định quan hệ với cô, việc này sao được chứ?

Đang miên man suy nghĩ, Trịnh Ngạn gọi ‘này’ vài tiếng, lớn tiếng nói: “Ngữ Băng, em đâu rồi? Nghe nói em về quê tránh nóng, khi nào thì về Hàng Châu?”

Cứ bỏ mặc anh ta như vậy thì cũng không lịch sự, Hạ Ngữ Băng trả lời: "Học trưởng, khai giảng em sẽ về. Tín hiệu trong núi không được tốt lắm, em tắt máy trước, nói chuyện sau nhé!"

“Từ từ! Ngữ Băng, vừa lúc anh có một dự án phải đi một chuyến tới thành phố C của em, em đưa địa chỉ ở quê của em cho anh được không? Anh cũng muốn trải nghiệm cuộc sống ở nông thôn một lần, thư giãn một chút.”

“...” Hạ Ngữ Băng đưa điện thoại ra xa một chút: “Này, này, nghe thấy không? Ngại quá học trưởng, hình ảnh bị nhiễu rồi, em tắt máy trước, khi trở lại sẽ mang đặc sản ở quê lên cho mọi người!”

Cô tắt video, ngẩng đầu liền thấy Lâm Kiến Thâm đang nhìn mình không chớp mắt.

“Em lừa anh ta.” Lâm Kiến Thâm nói.

"Không thể nói thẳng ra được, vẫn còn là bạn."

Hạ Ngữ Băng lấy thịt gà trong giấy bạc đã được bóc ra. Mùi thịt gà tỏa ra khắp bốn phía, miếng thịt vẫn còn dính nước, cô vừa thổi vừa nói: "Hơn nữa, không phải anh không thích người ngoài đến thôn chúng ta sao? Lỡ như anh ta tới thật, trói cô em gái này của anh mang đi thì làm sao?"

Lâm Kiến Thâm nhíu mày hỏi: "Người xấu à?"

"... Không, cũng không thể nói là người xấu. Nếu mời anh ta tới nhà làm khách, trai đơn gái chiếc ở núi sâu rừng thẳm, không phải rất mờ ám sao?"

Lâm Kiến Thâm nghiêm túc lắng nghe, tựa như cố gắng phân tích mối quan hệ phức tạp mà cô đang nói. Thật lâu sau anh mới hơi gật đầu: "Hiểu rồi, anh ta muốn kết bạn với em."

Hạ Ngữ Băng bị dáng vẻ nghiêm trang này của anh làm cho bật cười, cô chớp mắt hỏi: "Ai da, anh, anh luôn mang dáng vẻ của một 'thế ngoại cao nhân', anh cũng biết kết bạn là gì sao?"

Ánh mắt của Lâm Kiến Thâm rất chắc chắn, anh bình tĩnh mở miệng: "Giao phối."

"Giao, giao..."

Hạ Ngữ Băng bị sắc sảo, nội tâm cô như có 1000 cái doge ma quỷ (hình con chó Shiba Inu ấy ạ) hiện lên! Cô thầm nghĩ: Đây là câu trả lời dâm dăng gì vậy?!

Nhưng dâm dăng hơn còn ở phía sau.

Lâm Kiến Thâm lại hỏi một câu: "Em không muốn giao phối với anh ta sao?"

"Anh im đi!!!"

Hạ Ngữ Băng quả thực không có cách nào nói chuyện với anh, rõ ràng là lời nói thô tục khó nghe, từ trong miệng anh nói ra, lại có tính hoang dã tự nhiên.

Cô chẳng còn tâm trạng để xem Lâm Kiến Thâm ra sao rồi, cả hai rơi vào im lặng quý giá.

Lát sau, Hạ Ngữ Băng không chịu nổi yên ắng, cô chọc chọc và cà tím nướng nóng hổi rồi hỏi: "Anh, vậy anh có từng yêu bạn gái chưa?"

"Không có."

"Ừm."

"Tôi không muốn thứ đồ vật phiền phức đó."

"Ồ."

Hai người tiếp tục nói chuyện, bỗng nhiên, ánh mắt Lâm Kiến Thâm lạnh đi, đột nhiên anh quay đầu nhìn về chỗ rào tre của vườn rau. Chỗ

một bãi cỏ hẻo lánh, có một cái bóng đen lướt nhanh qua, làm đám lá cây xào xạc theo gió.

“Gì vậy?” Hạ Ngữ Băng theo tiếng nhìn lại, nhưng ban đêm trời tối đen, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng những dây leo đong đưa trong đêm.

Lâm Kiến Thâm nhìn theo hướng cỏ lay động, anh nheo mắt: "Một con thú tham ăn thôi, không có ý định tấn công, đừng để ý tới nó."

Hạ Ngữ Băng cho rằng anh đang nói mấy con gà, chó linh tinh nên cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng cũng thật kỳ lạ, bọn họ ngồi dưới giàn dây leo nướng thịt, rất mát mẻ, vậy mà ngay cả một con muỗi cũng không nhìn thấy, chẳng lẽ có thuốc chống muỗi sao?

Đương nhiên cô sẽ không ngờ tới, 'thuốc chống muỗi' có hiệu quả nhất đang ngồi đối diện mình im lặng ăn thịt nướng. Nước quá trong ắt không có cá, mà nơi có quá nhiều linh khí, tất nhiên cũng sẽ không có muỗi.

Trời hè thay đổi thất thường, vừa nãy bầu trời còn đầy sao, chớp mắt một cái thì mây đen đã che trăng, gió lớn nổi lên.

"Trời sắp mưa." Lâm Kiến Thâm nói: "Dọn đồ vào thôi."

Trời đêm mịt mù, gió thật sự hơi lớn, hai người bắt đầu luống cuống tay chân thu dọn đồ đạc, cũng may thịt nướng ăn cũng gần xong, chỉ còn một ít nước còn sót lại, dọn vào cũng nhanh.

Hạ Ngữ Băng đem chén đĩa vào phòng bếp, khi trở lại sân sau thì mưa đã nặng hạt. Cô dùng điện thoại phát sáng, tìm được một cây dù hồng ở dưới cửa sổ, đành cố gắng che để tiếp tục thu dọn cái bàn bữa bọn.

Nhưng ngay sau đó, cô ‘a’ một tiếng, liên tục phát ra những tiếng thét ngắn chói tai, như là bị thứ gì đó làm kinh sợ.

Chén đĩa lách cách va vào nhau, ly thủy tinh rơi xuống, chạm mặt đất vỡ nát.

"Làm sao vậy?"

Lâm Kiến Thâm nghe được nhìn ra, chỉ thấy dưới cơn mưa trong đêm, Hạ Ngữ Băng che cây dù hồng liên tiếp lui mấy bước, chỉ vào một đôi lửa màu xanh lá run run hỏi: "Đây, đây là cái quỷ gì vậy?!"

Không, không phải ma trời, đến gần mới biết là đôi mắt nhỏ màu xanh lá cây.

Đó là một con có thân dài, tai tròn, lông màu vàng, lớn hơn mèo nhưng nhỏ hơn chó, đang ghé vào cái bàn bừa bộn cố gắng tìm thịt ăn.

Lâm Kiến Thâm vừa xuất hiện thì nó giống như là gặp thứ gì đó rất đáng sợ, lông vàng toàn thân dựng lên, đôi mắt màu xanh run rẩy trong đêm đen.

Sau đó, cái đuôi con vật này vểnh lên, phun ra một mùi buồn nôn vô cùng khó chịu.

Lâm Kiến Thâm vội vàng đội cái nón rồi nhảy vào màn mưa, anh vươn tay kéo Hạ Ngữ Băng lùi về sau hai bước, trầm giọng nói: "Bịt mũi và miệng lại, nín thở."

Hạ Ngữ Băng làm theo, có mùi thối gay mũi, khó mà hít thở nổi, chân mày cô nhíu lại thành một đường thẳng, từ từ hỏi: "Rốt cuộc đây là con gì?"

"Hoàng Đại Tiên, thường gọi là chồn." Lâm Kiến Thâm phất phất tay, mùi khó ngửi trong không khí tiêu tán đi không ít.

Hạ Ngữ Băng hơi kinh ngạc: "Thì ra đây là chồn? To quá!"

"Thường những con có thể lớn như vậy, hoặc ít hoặc nhiều đều có chút linh khí." Lâm Kiến Thâm nói: "Cho nó đi đi, hẳn là nó sẽ không dám đến ăn vụng nữa."

Tận dụng lúc này, con vật kia quay đầu chui vào vườn rau, có lẽ do sợ quá mà không nhìn đường, vậy mà nó lại lao vào góc chết của hàng rào tre, mãi không thể thoát ra được, sợ tới mức ngu ngốc đứng dưới mấy ngọn cỏ, run bần bật.

"Chờ một chút." Hạ Ngữ Băng dọn đồng thịt ăn dư trên bàn ăn vào một cái mâm, sau đó cầm ô cẩn thận băng qua đám rau dưa và dây leo

trên mặt đất, đi tới góc chết của hàng rào tre.

Con chồn nghe thấy tiếng bước chân, vô vọng rút vào trong góc, bộ lông vàng ươm dẫm ép sát vào thân thể, thân thể mảnh khảnh của nó như một lớp nước mỏng, vô cùng chật vật đáng thương.

Nó ngẩng cái đầu nhỏ lên, đôi mắt xanh lóe ánh nước, thoạt nhìn như là đang cầu xin.

"Bạn đừng sợ, tôi sẽ không làm bạn bị thương." Hạ Ngữ Băng nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, cẩn thận đặt mâm thịt lên mặt đất, đẩy đẩy tới trước mặt con chồn: "Ăn đi."

Hai bên ria mép của nó run lên, hình như là đang xác định tính chân thật trong lời nói của cô.

Hạ Ngữ Băng cười cười, nhẹ nhàng chuyển cây dù qua một bên, che mưa gió cho vị khách không mời đang run sợ này, bản thân thì dầm mưa chạy tới dưới giàn dây leo, trên giày dính đầy bùn đất. Tóc cô đã ướt hết, nhưng đôi mắt lại rất sáng, cô giậm giậm chân chân: "Ôi, đôi giày của tôi!"

Lâm Kiến Thâm thấy vậy lấy cái nón trên đầu mình xuống đội cho cô, giọng nói mang theo trách móc: "Có lòng tốt nhỉ, mắc mưa lát nữa lại bị cảm."

"Có liên quan gì đâu? Dù sao chúng ta cũng không ăn hết." Hạ Ngữ Băng thờ ơ cười: "Hơn nữa, không phải anh nói nó lớn như vậy thì có linh khí sao? Coi như là làm việc thiện tích đức đi."

Ánh mắt Lâm Kiến Thâm dao động.

Im lặng một lát, anh nói: "Rất nhiều người nhìn thấy bọn chúng, suy nghĩ đầu tiên chính là bắt chúng bán giá cao, hoặc là lột da róc xương, biến nó thành món ngon dân dã."

Hạ Ngữ Băng cười xằng-đạn dính bùn đất rách trong tay, lộ ra một đôi bàn chân tinh xảo trắng nõn, cô nói: "Em cũng không thiếu tiền."

"Loài người có nhiều ham muốn, không phải có tiền là có thể lấp đầy được. Hạ Ngữ Băng, em tin trên đời này có thần linh không?"

Từng trận sấm giáng xuống, mưa rơi ồn ào, giọng nói của anh mơ hồ không rõ.

Hạ Ngữ Băng ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Anh nói gì? Em nghe không rõ ——”

Lâm Kiến Thâm mở miệng: “Thôi, không có gì.”

Đôi mắt Hạ Ngữ Băng long lanh, hai sợi tóc tinh nghịch rũ xuống trán, cô không chịu bỏ qua, nói: "Anh vừa mới - gọi tên em phải không? Lần đầu tiên!"

CHƯƠNG 16: BĂM ỚT CAY.

Edit: Bạch Lan Từu

Ban đêm mưa to gió lớn, vừa có sét đánh vừa có chớp lóe, cửa sổ kính bị thổi đến mức đập âm ầm. Sáng sớm ngày hôm sau, mưa đã nhỏ đi nhiều, nhưng vẫn còn còn rả rích rơi, không có dấu hiệu sắp ngừng, dùng lời của người già ở đây để nói thì chính là "Ông trời bị chọc thùng bồn nước rồi."

Xuống giường, thay quần áo, Hạ Ngữ Băng đem cửa sổ kính đẩy ra một khe hở nhỏ như sợi chỉ, nhìn ra hướng hậu viện. Đêm qua mưa to gió lớn như vậy, không biết con chồn kia thế nào rồi.

Nhưng vừa đẩy cửa sổ ra nhìn thì cô lập tức ngáy ngẩn cả người.

Trong một góc của vườn rau, cỏ cây hỗn độn, cây bìm bìm đã bò khắp bờ tường đều bị đứt, đất trên sườn núi đều bị nước mưa rửa trôi, dề lên làm phá hủy một mảnh ớt đỏ.

Nhìn thấy vườn rau mà phải tốn biết bao tâm huyết mới xử lý chu toàn bị mưa gió tàn phá thành một mảnh hỗn độn như vậy, Hạ Ngữ Băng vô cùng đau lòng, vội vàng đi giày vào rồi chạy xuống lầu, hô: "Anh ơi!"

Lâm Kiến Thâm đang khoác áo tơ^[1], đội nón rơm, đứng trong vườn hoa chăm sóc hoa hoa cỏ cỏ, nghe vậy thì từ trong màn mưa mà ngẩng đầu lên, hỏi: "Chuyện gì?" Đêm qua anh đã đưa một ít hoa lan và hoa nhài mảnh mai yếu đuối vào trong phòng để tránh mưa, vì sợ sẽ còn lại sẽ bị mưa gió làm chết, anh đã dùng dây lụa mềm cột thân cây vào cành trúc để cố định, lại chum thêm nilon.

[1] 蓑 (áo tơ): xuất xứ từ Nhật bản, được làm bằng rơm, thường dùng để mặc che mưa, có hai loại là cả người hoặc chỉ thân dưới.

Hạ Ngữ Băng mặc một chiếc áo thun có in hình dưa hấu, đẩy cửa ra, nói: "Bờ giậu ở vườn rau đổ rồi!"

"Tôi biết, là bị gió to thổi nên đổ. Chờ hai ba ngày nữa hết mưa, tôi sẽ nghĩ cách sửa lại" Lâm Kiến Thâm lắc lắc cánh tay đầy nước mưa, cầm mấy cây hoa nguyệt quế vẫn còn đọng những hạt mưa trong suốt bị mưa gió làm chết vào nhà, thuận tay cầm lên bình hoa phía trên tủ giày đặt ở huyền quan[2].

[2] 玄关 (huyền quan): là một thuật ngữ trong phong thủy, chỉ khoảng không gian giữa cửa chính và phòng khách. Khu vực này có tác dụng giảm trừ những xung đột từ bên ngoài vào nh và bảo vệ nguồn sinh khí trong nhà.

Vào đêm, tiếng mưa rơi tựa như đã ngừng lại, thay vào đó là một loạt tiếng xào xạc nhỏ vun.

m thanh kia là truyền đến từ hướng vườn ra, âm thanh rất nhỏ rất nhỏ, như là có một con vật nhỏ nào đó cửa đi đi lại lại vậy.

"Hừ, nhỏ tiếng một chút, đừng có đánh thức ân nhân của bốn đại tiên!" Có một giọng nói vừa bén nhọn vừa tinh tế xuyên thấu qua cửa sổ, mơ mơ hồ hồ mà truyền đến: "Nơi này còn có một đại yêu quái rất đáng sợ, các người chú ý, đừng để kinh động đến hần!..... Đại yêu quái nhất định là muốn nuôi cho ân nhân đến mập mạp trắng trẻo, sau đó liền một ngụm ăn sạch! Chỉ là các người đừng sợ, bốn đại tiên nhất định sẽ nghĩ cách cứu ân nhân!"

Yên tĩnh trong chốc lát, tiếng nói vừa bén nhọn lại vừa tinh tế kia lại vang lên lần nữa: "Cây trúc xếp chặt chẽ một chút, dùng dây mây buộc chặt! Đừng đi tới đi lui nữa, trời sắp sáng rồi!"

Hạ Ngữ Băng ngây ngốc như đang nằm mơ, nhưng làm sao cũng không mở mắt ra được. Cô kéo cái gối lên che kín lỗ tai, một hồi lâu sau tiếng âm ỉ kia mới ngừng lại.

Cô nặng nề ngủ, rất nhanh đã đem tiếng nói vừa bén nhọn vừa tinh tế kia quên sạch sẽ.

Sang sáng sớm ngày hôm sau, trời ngừng mưa, Hạ Ngữ Băng cảm thấy như mình đã mơ một giấc mơ!

Bởi vì bờ giậu đổ nát kia thế nhưng đã được tu sửa rồi -----thân cây trúc xanh biếc bện lại thành một bờ giậu mới tinh, đặt phía trước bờ giậu ố vàng, như là dùng tiên lực mà vá lên vậy.

Lâm Kiến Thâm đứng trong vườn rau, đang đánh giá bờ giậu mới được sửa lại, bóng dáng chăm chú, như là đang suy tư điều gì.

"Anh!" Hạ Ngữ Băng xoa xoa mắt, đẩy ra cây gậy chống trên cửa sổ, hướng ra ngoài mà dò hỏi: "Sao mới sáng sớm mà anh đã ra sửa bờ giậu rồi? Em còn đang muốn giúp anh đấy."

Lâm Kiến Thâm ngẩng đầu: "Không phải là tôi sửa."

Hạ Ngữ Băng sửng sốt: "Kỳ lạ, không phải anh thì là ai?"

Lâm Kiến Thâm: "Khi tôi thức dậy, bờ giậu này đã sửa xong rồi."

Hạ Ngữ Băng giật mình: "Không thể nào! Ai lại tốt bụng như vậy, làm việc tốt mà không để lại tên?" Cô vội vàng thay xong quần áo rồi đi xuống lầu, vừa đi vào vườn rau liền thấy cây trúc dùng dây mây cố định đã bịt kín chỗ hổng trên tường, chặt chẽ kín đáo đến mức cả con chuột đồng cũng không thể chui lọt.

"Nhưng mà là ai lại đêm hôm khuya khoắt đi vào vườn rau nhà người khác sửa tường vậy nhỉ?" Hạ Ngữ Băng có chút nghi hoặc mà nhìn Lâm Kiến Thâm: "Không phải do anh mộng du rồi đi làm đó chứ?"

Dù sao thì Lâm Kiến Thâm vẫn luôn thích đêm hôm khuya khoắt mà chạy ra khỏi nhà mà.

Nhưng Lâm Kiến Thâm lại lắc đầu, chỉ chỉ lên một hàng vết bẩn trên bờ giậu: "Em nhìn đi."

"Cái gì?" Hạ Ngữ Băng khom lưng, đẩy số đồ ăn cho mèo ngấm nước mưa ra, một hàng tỉ mỉ, nhất thời cả kinh, nói: "Một hàng dấu móng?"

"Không tệ." Lâm Kiến Thâm trầm tư một lát, bỗng nhiên nâng ánh mắt lên, tỏ vẻ đã hiểu, nhìn Hạ Ngữ Băng, nói: "Chúng là đang báo ân một bữa cơm cứu mạng của em."

"???" Hạ Ngữ Băng nghe xong, mù mịt như lọt vào trong sương mù, chỉ chỉ bản thân: "Em? Báo ân?"

"Vạn vật đều có linh tính, thiện có thiện báo, ở ác sẽ gặp dữ." Lâm Kiến Thâm "hừ" một tiếng, như là một tiếng cười nhẹ cực khẽ: "Có lẽ là trong lúc vô tình em đã kết được một mối thiện duyên, chúng nó liền cảm thấy em là người tốt."

"....." Hạ Ngữ Băng - người nhận được tấm thẻ "người tốt" không biết chui từ đâu ra cào cào cổ: "Cảm ơn nha....."

Trời mưa dầm giăng co một thời gian, trong núi nơi nơi đều là sương mù mênh mông, áo tơ mũ rơm, trâu già cò trắng đã trở thành một vài điểm điểm tuyết trong ngày mưa này.

Sáng sớm tinh mơ vẫn còn mờ sương, Lâm Kiến Thâm gõ gõ cửa phòng Hạ Ngữ Băng, cách cánh cửa, hỏi: "Hạ Ngữ Băng, hôm nay có việc khác à?"

"Muốn thay đổi kế hoạch, bắt con cá khác, chỉ là không có gì ngoài ý muốn thì một buổi sáng là có thể hoàn thành." Hạ Ngữ Băng thỉnh thoảng sẽ lên Weibo phát thức ăn, phát một số tác phẩm cấp đại thần trong vòng bạn bè ra bên ngoài, hấp dẫn một đám fans gào khóc đòi ăn.

Cô cảm thấy nếu cô mà còn tiếp tục không có gì mới mẻ, có thể sẽ có bạn trên mạng theo đường dây điện mà bò qua đây, đem đại đao dài bốn mươi thước gác lên cổ cô để thúc giục mất.

Nhưng Lâm Kiến Thâm lại không hiểu mấy việc này, anh nghiêm túc nói: "Bắt cá? Ngày mưa rất nguy hiểm, không tiện đi bắt cá."

Hạ Ngữ Băng mở cửa: "....." Đây là sự khác nhau sao, ông Lâm?

"Ông Lâm" bắt đầu phân chia nhiệm vụ: "Trong vườn rau có rất nhiều ớt đỏ, còn không hái thì sẽ bị nước mưa ngâm hỏng mất. Nếu em có thời gian thì đem số ớt đỏ đã hái về xử lý một chút đi."

Hạ Ngữ Băng vô cùng vui vẻ: "Không thành vấn đề."

.....

Hạ Ngữ Băng nghe tiếng mưa rơi tí tách, chậm rãi khép lại nhật ký của bà ngoại.

Phòng khách có một tấm cửa kính rất lớn, có thể trông thấy sự rực rỡ của đình viện, hoa tường vi nóng bỏng, có thể nhìn thấy dãy núi ẩn hiện trong sương mù ở phía xa xa, mưa bụi mênh mông. Không trung là một khoảng mây mù, dãy núi được giấu bên trong mây mù, bị nước mưa ngâm thành một khối màu xanh cực lớn, tựa như một bức tranh sơn thủy được vẽ bằng phương pháp vẩy mực.

Hạ Ngữ Băng vẫn luôn cho rằng thôn Linh Khê dưới ánh mặt trời rất đẹp rồi, lại không hề biết, trong mưa bụi mênh mông mới là thời điểm thôn Linh Khê đẹp nhất.

Bởi vì trời mưa nên không cách nào ra ngoài được, nên sau khi Hạ Ngữ Băng giao xong bản thảo liền cùng Lâm Kiến Thâm làm mấy việc của nhà nông.

Lâm Kiến Thâm phụ trách hái ớt đỏ và đậu đũa trong vườn rau, Hạ Ngữ Băng phụ trách xử lý gia công.

Ớt đỏ sau khi phơi khô nước mưa thì được chia làm hai phần, một loại to, một loại nhỏ, phần loại to kia thì cắt đi cuống xanh rồi băm nhỏ thành tương, thêm gừng, tỏi và muối ăn, đảo đều lên, rồi cho vào lọ thủy tinh, sau một thời gian lên men sẽ cho ra tương ớt băm, dùng để nấu với đầu cá là ăn ngon nhất.

Còn lại phần nhỏ, sẽ được bỏ cùng với đậu đũa, cải trắng và gừng, tỏi vào trong một cái chum, cho thêm muối ăn và nước sôi để nguội, lại thêm vào một chén dấm ăn, sau khi phong kín thì bảo quản ở một nơi thật lạnh, qua một khoảng thời gian là có thể cho ra một mẻ đậu đũa ngâm ớt chua cay thật ngon miệng rồi.

Lúc Lâm Kiến Thâm hết bận trở về, Hạ Ngữ Băng đang đứng ở bồn nước trong phòng bếp giặt sạch bao tay dính đầy ớt băm, ai ngờ, nhất thời sơ ý, hai tay bị dính phải nước ớt, cay đến nghi ngờ cuộc sống, hai bàn tay mềm mại bị cay rát, chỉ cần cho thêm chút muối và nước

tương để điều chỉnh hương vị, chính là có thể cho ra lò một mẻ chân gà cay rồi.

Tóc Lâm Kiến Thâm dính nước, quần áo cũng ướt đẫm, dính chặt vào thân hình thon dài, cơ bắp có lực của anh, trong tay còn cầm một con cá mè hoa dùng dây cỏ xỏ qua. Nhìn thấy Hạ Ngữ Băng nước mắt nước mũi dào dạt, giơ đôi tay đỏ bừng lên thối thối, dừng một chút mới hỏi: "Sao em lại khóc?"

Hạ Ngữ Băng nước mắt lưng tròng, lại không thể đưa tay lên lau, trừ khi không cần mắt nữa, liền ngẩng đầu gian nan mà nói: "Bị cay."

Lâm Kiến Thâm thả cá vào bồn nước, rút hai tờ khăn giấy ra, lau lung tung trên mặt cô, nhàn nhạt nói: "Buổi tối ăn cá."

"Ở đâu ra thế?"

"Chú Ba đi câu, tôi xin chú ấy một con. Không phải em luôn nhắc đòi bắt cá à?"

Hạ Ngữ Băng ngậy ra trong ba giây, đột nhiên ôm lấy bụng "ha ha ha ha", sau đó thở hỗn hển, nói: "Anh, anh thật là quá đáng yêu!"

Lâm Kiến Thâm đương nhiên không biết, bắt cá này với "bắt cá" kia là không giống nhau. Anh nhú mày "hừ" một tiếng, không kiên nhẫn mà đem khăn giấy kia ném trên mặt cô: "Điên điên khùng khùng."

CHƯƠNG 17: ĐỎ MẶT

Edit: Yuzu

Bữa cơm làm món đầu cá hấp ớt, cho gừng thái sợi lên đầu cá, thêm ít rượu, ớt ngâm, ớt băm và miến cho vào nồi hấp chín rồi lấy ra, đổ một muống dầu sôi hành băm vào, xèo một tiếng, nước cay, thịt cá trơn mềm, ăn ngon đến mức có thể nuốt luôn đầu lưỡi.

7 giờ tối, Lâm Kiến Thâm sẽ đúng giờ mở TV màu cũ xem tin tức, rất kiên trì, đây có lẽ con đường duy nhất để anh tìm hiểu thế giới bên ngoài rồi.

Mấy ngày nay trời mưa, tín hiệu không tốt lắm, màn hình TV thường hiện lên hoa tuyết, Lâm Kiến Thâm nhìn mà cau mày.

Hạ Ngữ Băng chủ động cho mượn Ipad của mình mượn, mở một trang video cho anh, như một người bán hàng nhiệt tình: "Anh, anh dùng Ipad của em xem tin tức nè, em mở APP cho anh."

Lâm Kiến Thâm nói không cần.

"Không sao, rất đơn giản. Nè, kéo xuống, anh muốn xem tin tức gì thì chỉ một cái là được." Hạ Ngữ Băng nhét Ipad vào trong tay hắn, lại cầm lấy điều khiển từ xa tắt ti vi, cầu nhàu như một bà mẹ già: "Hơn nửa trời sấm sét không thể tùy tiện mở ti vi, anh không biết sao?"

Đang nói, video WeChat vang lên.

"Em và ba gọi video, anh xem trước đi, xem xong sẽ có tin tức tiếp theo tự động phát." Hạ Ngữ Băng vừa chỉ chỉ Ipad trong tay anh, vừa lên lầu nhận cuộc gọi video.

Tín hiệu Wifi ở phòng ngủ lầu hai khá hơn một chút, Hạ Ngữ Băng ngồi trên giường, nói với bên kia điện thoại: "Ba, ba ăn cơm chưa?"

Trong video Hạ Tông Trạch mặc một bộ tây trang màu tím, tóc tai chải cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt sắc bén, chắc là mới vừa tan làm. Nhìn thấy

con gái cười, ông ngậy ra một lúc, cúi đầu đốt điếu thuốc, sau đó mới cười nói: "Còn chưa ăn, vừa tới nhà đây. Tiểu Ngử, đã rất lâu rồi con không cười vui vẻ như vậy."

Hạ Ngử Băng sờ sờ độ cong khóe miệng: "Có sao?"

Hạ Tông Trạch gật đầu: "Có. Ở quê rất vui sao?"

"Vui nha! Nhất định là ba bận quá, không chú ý tới con, cho nên mới nghĩ đã lâu không thấy con cười." Tuy rằng Hạ Ngử Băng phô trương ngoài miệng, nhưng trong lòng vẫn có chút ngượng ngùng, nghĩ thầm: Chẳng lẽ thái độ của mình với ba thật sự kém như vậy?

"Tiểu Ngử, bên đó trời mưa sao?"

"Mưa ạ, mưa mấy ngày rồi, thối lết hết hàng rào, vậy mà ngày hôm sau không biết ai sửa xong rồi, ta còn tưởng là anh sửa, kết quả không phải."

"Chà, cũng gọi 'anh' rồi hả?" Hạ Tông Trạch ngồi trên ghế máy tính, gạt tàn thuốc, trêu ghẹo cô.

Hạ Ngử Băng xoa mũi nói: "Ha ha, con đột nhiên cảm thấy có một người anh tốt vô cùng, năm đó tại sao ba và mẹ không sinh cho con một người anh chứ?"

Hạ Tông Trạch cười nói: "Ngược lại ba rất muốn sớm sinh cho con một người anh, nhưng mẹ con không chịu, nói không thể đầu độc học sinh, kiên trì đợi ba đến tuổi kết hôn mới chịu chính thức ở cùng ba."

Hạ Tông Trạch và mẹ là chị em yêu nhau, cũng là tình yêu thầy trò. Mẹ đọc sách sớm, lúc học tiểu học đã nhảy hai cấp, 23 tuổi đã tốt nghiệp thạc sĩ, sau đó bà ở lại trường làm trợ giảng một thời gian. Nhưng bởi vì người hướng dẫn của bà bị bệnh trong một thời gian dài, rất nhiều chương trình học bà phải dạy thay, thường xuyên tiếp xúc, không biết thế nào lại chọc phải tiểu bá vương vườn trường Hạ Tông Trạch nhỏ hơn mình ba tuổi.

Hạ Tông Trạch nói, là ông theo đuổi cô giáo Lâm Miếu trước.

Theo lời Hạ Tông Trạch nói, một sinh viên kinh tế giỏi lại chạy đến chọn khóa họ giám định và thưởng thức Quốc họa của Lâm Miếu, cô giáo Lâm Miếu còn khờ khạo cho rằng ông là một thiên tài nghệ thuật bị lưu lạc trong mùi tiền của chủ nghĩa tư bản, ai ngờ khi cửa sổ giấy bị đâm thủng lại làm bà sợ hãi.

Hạ Tông Trạch bình tĩnh kể chuyện của ông và mẹ cho cô nghe, thuộc như lòng bàn tay, nói một hồi, đáy mắt ông có chút cô đơn, dụi tắt điều thuốc.

Thật ra Hạ Ngữ Băng biết, trong lòng ba vẫn luôn có mẹ, dù cho ông đang chấp nhận Từ Miêu, trong lòng cũng còn giữ một chỗ tên là 'cô giáo Lâm Miếu', đồng thời, mãi mãi sẽ không dao động.

Đại Thanh cũng đã diệt vong 100 năm, cô vẫn còn yêu cầu ba của mình ở một mình đến cuối đời, có phải tàn nhẫn quá hay không?

Hai ba con cô xa nhau hơn nửa tháng, Hạ Ngữ Băng cảm giác mình đã nghĩ thông suốt.

"Ba à, thực ra con..."

"Tiểu Ngữ, đã hết cảm chưa?" Hạ Tông Trạch dời trọng tâm câu chuyện.

"Đã sớm khỏe rồi." Hạ Ngữ Băng không dám nói mấy ngày hôm trước còn ăn đồ nướng, tránh Hạ Tông Trạch lo lắng cô bị bệnh lại.

"Ba mua cho con hai thùng măng cụt Thái, ăn nhiều một chút có lợi cho thân thể, ngày mai sẽ gửi cho con, phát chuyển nhanh chắc vài ngày là có thể đến. Con chia một nửa cho hàng xóm, còn dư lại con và anh con ăn lúc còn tươi." Hạ Tông Trạch nghĩ như vậy còn chưa đủ, hỏi: "Con còn cần gì nữa không? Ba mua cho con, ngày mai cùng gửi tới luôn."

Hạ Ngữ Băng suy nghĩ một chút, trời mùa hạ mà không ăn kem thì luôn cảm thấy thiếu chút gì. Chỗ bán kem ở đây phải đi rất xa, hơn nữa phần lớn đều không phải vị cô yêu thích, vẫn muốn tự mình làm ăn, dù sao cũng trong vườn có nhiều trái cây ăn không hết, tốt nhất là làm kem vị trái cây.

Nghĩ đến đây, cô nói: "Muốn uống sữa tươi... Đúng rồi ba ơi, mua cho con mấy hộp kem tươi đến đây đi, còn bột nở và bột matcha nữa, siêu thị ở ngoài tiểu khu có bán."

"Rồi, ba viết lại rồi." Hạ Tông Trạch lấy cuốn sổ ra rồi ghi lại, lại hỏi: "Còn muốn gì nữa không? Tiền đủ xài không?"

Hạ Ngữ Băng lắc đầu: "Không cần, buôn bán ở cửa hàng Hán phục rất tốt, hơn nữa ở nông thôn thiếu chỗ tiêu tiền. Đúng rồi ba, hôm nay con làm rất nhiều đậu đũa muối chua và tương ớt, mấy ngày nữa con gửi một phần cho ba có được không?"

Kỳ thực, lúc Hạ Tông Trạch ở nhà một mình rất ít làm cơm, phần lớn là xã giao bên ngoài hoặc là giao cho dì giúp việc giải quyết, nhưng không thể chối từ tấm lòng của con gái, nhìn thấy cô cười, trong lòng ông cũng thấy vui: "Được, cảm ơn Tiểu Ngữ." Còn nói: "Trước đây mẹ con thích nhất món thịt băm xào đậu đũa muối chua, ăn với cơm."

Hai người nói chuyện nửa giờ, Hạ Tông Trạch nói đói bụng, Hạ Ngữ Băng liền giục ông đi ăn.

Cúp điện thoại, cô xuống lầu tìm Lâm Kiến Thâm.

Đèn của phòng khách rất ấm áp, chiếu vào đồ dùng cũ kỹ trong nhà, cảm giác như là một bức tranh. Lâm Kiến Thâm dựa vào ghế sa lông, ngón tay thon dài đang cầm Ipad, nhìn vô cùng tập trung.

Anh rũ mắt, đôi lông mi đổ bóng, nhìn qua giống như là một cậu bé xinh đẹp được vẽ trong tranh.

"Nhìn cái gì mà nhập thần như thế?" Hạ Ngữ Băng cười đi tới, sau đó ngây dại.

Trên màn hình phát một bộ phim điện ảnh tình - sắc. Trong đó, một đôi nam nữ trẻ tuổi vừa cởi áo tháo thắt lưng, vừa ôm hôn kịch liệt, màu vàng làm cho hình ảnh mập mờ, màn ảnh không ngừng chiếu cận cảnh đầu lưỡi quấn quýt và an ủi nhau bằng tay, vô cùng rõ ràng làm cho mạch máu người xem căng lên...

Khi thấy đôi nam nữ đã cùng nhau ngã xuống giường dây dưa, đầu óc Hạ Ngữ Băng trống không một giây, rồi bỗng quát to một tiếng che

màn hình lại: "Sao anh lại xem cái này!"

Thấy vậy Lâm Kiến Thâm vô cùng sửng sốt, mờ mịt ngẩng đầu nhìn cô: "Cái này làm sao? Sau khi tin tức phát xong thì nó tự động nhảy ra."

"Cái này không lành mạnh, không thể nhìn." Hạ Ngữ Băng bấm hai cái tắt video đi, hơi áy náy nói: "Cũng không biết làm sao..."

"Bọn họ đang giao - xứng..."

"Không cho nói hai chữ kia!"

Mặt Hạ Ngữ Băng khô nóng, chỉ cảm thấy tim đập như trống chầu. Kỳ quái, tại sao người xem loại video bất nhã này là Lâm Kiến Thâm, người ngưỡng ngừng lại là cô? Rõ ràng lúc cô tự vẽ tranh châm biếm cảnh triền miên rất thuận buồm xuôi gió mà!

So với sự quần bách của Hạ Ngữ Băng, Lâm Kiến Thâm bình tĩnh hơn nhiều.

Hai con người màu nhạt trong suốt, sạch sẽ không có một tia tạp niệm, giống như một đoạn video này chỉ là một tư liệu sống để anh nghiên cứu loài người. Anh hỏi: "Vì sao không thể xem cái này? Tôi đã thấy động vật trong núi, đến kỳ động dục chúng biết tìm phối ngẫu (vợ/chồng) giao..." Anh dừng một chút, thay đổi từ thích hợp: "Sinh sôi nảy nở đời sau."

"Người và động vật không giống nhau, người cảm thấy thẹn thùng." Hạ Ngữ Băng đáp ứng: "Nói chung, anh không thể xem."

"Em đỏ mặt." Lâm Kiến Thâm nói.

"Đúng, em đỏ mặt. Tên lưu manh mới không đỏ mặt!"

Lâm Kiến Thâm rất cổ quái, giống như là sông nước ở thôn Linh Khê, thuần khiết mà lại đầy tính hoang dã nguyên thủy, anh thản nhiên như thế, là bởi vì lòng không hề có tạp niệm.

Trước kia Hạ Ngữ Băng cũng thường xuyên cùng bạn thân là Tiểu Hoàng thảo luận về cách vẽ, tự nhận là 'Kinh nghiệm phong phú', nhưng tối nay khi bị đôi mắt sạch sẽ vắng lặng của Lâm Kiến Thâm

nhìn chăm chú, Hạ Ngữ Băng cảm thấy tâm hoảng ý loạn, đây là trải nghiệm chưa từng có.

Cô không cách nào tiếp tục đề tài 'Sinh sôi nảy nở' của Lâm Kiến Thâm, như đang cố che giấu, cô mở trò chơi, vội ho một tiếng đổi chủ đề: "Không nói cái này nữa, chúng ta chơi trò chơi đi."

CHƯƠNG 18: GỌI CHỒNG

Edit: Yuzu

Đây là một trò chơi theo lượt dựa trên thẻ, Hạ Ngữ Băng mở giao diện rút thẻ ra, rút ra mười lần đều là thẻ R, không ra sao cả. Cô ném Ipad cho Lâm Kiến Thâm, nói: "Anh, anh vẽ bùa cho em, phải vẽ đồng nhất liên tục không được đứt đoạn."

Lâm Kiến Thâm nhận lấy, tại giao diện rút thẻ tiện tay viết chữ 'Hạ', triệu hồi ra SR, viết chữ 'Ngữ', triệu hồi ra một con SSR, là một con yêu quái lớn cánh đen dài.

"A! Anh giỏi, ồ, cho em hít một hơi!" Hạ Ngữ Băng xinh đẹp liếc nhìn Lâm Kiến Thâm, thấy anh sững sờ, cô dùng vai đẩy anh: "Sao anh lại không vui? SSR đó, cực kỳ lợi hại!"

"Cái này, " Lâm Kiến Thâm chỉ chỉ mô hình trên giao diện, nhú mày hỏi: "Là yêu quái gì?"

"Đại thiên cầu, không phải bên cạnh có viết đây ư? Sao vậy?"

"Không có gì." Lâm Kiến Thâm lắc đầu, lại nhìn chằm chằm đại thiên cầu lưng đeo cánh cầm cây quạt, một lát mới nói: "Trông có điểm giống tôi."

Hạ Ngữ Băng không hiểu hàm nghĩa câu nói này của anh, còn cười nhìn đôi mắt anh, nói: "Anh tốt hơn chú lùn này nhiều mà! Tiếp, còn một cái bùa nữa, tiếp tục!"

Lâm Kiến Thâm tự tin vẽ bùa, chậm rãi viết chữ 'Băng', thuận miệng hỏi: "Hạ Ngữ Băng, em có thích yêu quái không?"

Hạ Ngữ Băng hỏi: "Anh nói Nhị Thứ Nguyên [1] sao?"

Lâm Kiến Thâm nhìn cô, hiển nhiên không hiểu nhiều ý câu nói này.

"Nếu như nói Nhị Thứ Nguyên, em rất thích chuyện ly kỳ cổ quái, hơn nữa, em còn vẽ yêu quái rồi đó."

Đang trò chuyện, màn hình lại hiện lên một đám mây với ánh sáng vàng, một đôi chân dài nhẹ nhàng phủ xuống.

Tấm thẻ này có giá trị nhan sắc rất cao, rất phổ biến đối với người chơi nữ, một người ham sắc đẹp như Hạ Ngữ Băng tất nhiên cũng ưa thích, không khỏi kinh ngạc gọi một tiếng: "Chồng ời!"

Câu 'chồng ời' của cô thực sự quá mức vang dội, ngón tay Lâm Kiến Thâm run lên, chột ngắc đầu nhìn cô, đôi môi nhợt nhạt mở ra, có vẻ rất kinh ngạc luống cuống.

"Em vừa... Gọi cái gì?" Lâm Kiến Thâm hỏi.

Hạ Ngữ Băng: "Hả?"

Im lặng trong chốc lát.

Hạ Ngữ Băng thử dò xét nói: "... Chồng ời?"

Khuôn mặt tuần tú của Lâm Kiến Thâm liền đỏ lên, đôi mắt thâm thúy không chớp nhìn Hạ Ngữ Băng, một lúc lâu sau, anh hơi thẹn thùng nói: "Em không phải luôn... Gọi tôi là anh trai sao?"

"..."

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên là lạ, Hạ Ngữ Băng khó khăn điều chỉnh lại suy nghĩ, nghĩ thầm có phải anh hiểu lầm cái gì hay không?

Lâm Kiến Thâm cũng bỏ Ipad trở lại trong tay cô, chột đứng dậy: "Anh đi ngủ." Nói xong, anh cứng nhắc xoay người, vội vội vàng vàng lên lầu, bởi vì tâm thần không yên suýt nữa đã phải cầu thang.

"Đợi một chút, có phải anh... Hiểu lầm hay không!" Hạ Ngữ Băng chỉ vào SSR chân dài trên màn hình: "Em có thể giải thích!"

Nhưng mà, Lâm Kiến Thâm đã đóng sầm cửa lại, vẫn chưa nghe cô giải thích.

Hạ Ngữ Băng chán nản ngồi ở trên ghế sa lon, liếc nhìn đồng hồ, mới tám giờ tối.

"Ngủ cái gì mà sớm thế không biết?" Hạ Ngữ Băng buông tiếng thở dài: "Sẽ không cho là mình đang đùa giỡn, rồi tức giận đó chứ?"

Bởi vì lo lắng Lâm Kiến Thâm bị 'đùa giỡn' mà tức giận, ngày hôm sau Hạ Ngữ Băng cố ý dậy sớm, đồng hồ mới 6 giờ đã ôm miệng ngáp xuống lầu chuẩn bị bữa sáng.

Khi Lâm Kiến Thâm chạy bộ trở về, Hạ Ngữ Băng đang trộn nhân cho món xiu mại (xiu mại của Trung), nghe tiếng mở cửa, cô thò đầu tóc xốc xếch ra khỏi bếp, như một bà nội trợ cười tủm tỉm: "Mừng anh đã về."

Lâm Kiến Thâm không ngờ cô thức dậy sớm như vậy, ngấn người vén chiếc áo thun trắng lên lau mồ hôi trên mũi, nói: "Chào."

Chiếc áo được kéo lên, lộ ra vòng eo gầy và mạnh mẽ, mơ hồ có thể thấy cơ bụng và vòng bụng V-line. Hạ Ngữ Băng đặt nhân đã trộn xong lên bàn bếp, dựa cửa phòng bếp nở nụ cười thành tiếng: "Dáng người đẹp nha."

Nghe vậy, Lâm Kiến Thâm chột buông áo xuống, che vùng eo mê người đi. Anh nhìn chăm chăm Hạ Ngữ Băng một lát, như là đang nghiên cứu câu đố thế kỷ, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mà lại phức tạp. Hạ Ngữ Băng bị anh nhìn chăm chú thì hơi sợ, dần thu lại nụ cười, nghi ngờ sờ sờ mặt mình: "Anh nhìn em làm gì? Trên mặt em dính gì hả?"

"Hôm qua em..." Lâm Kiến Thâm nói ba chữ, chột ngừng lại, chuyển tầm mắt: "Quên đi, không có gì."

Giọng điệu này của anh là sao? Cầm nhầm kịch bản 'Vợ nhỏ uất ức muốn nói lại thôi' của nhà kể bên sao?

Hạ Ngữ Băng trong lòng oán thầm, nón với bóng lưng Lâm Kiến Thâm: "Anh, có phải vì chuyện tối hôm qua mà tức giận phải không? Thật ra là anh hiểu lầm rồi, câu 'chồng ời' là em đang giỡn, nhưng không phải gọi anh, cho nên anh đừng cho là em đùa giỡn với anh, anh là anh của em thôi!"

Nghe giải thích chân Lâm Kiến Thâm ngừng một lát, sắc mặt cũng không bởi vì lời này mà dịu đi, trái lại càng thêm cứng nhắc. Nhưng anh đưa lưng về phía Hạ Ngữ Băng, cho nên Hạ Ngữ Băng không

nhìn thấy trong đôi mắt kia vừa hiện lên chút không tự nhiên và ngỡ ngàng.

"Tôi không tức giận." Chỉ chốc lát sau, anh cầm bộ đồ khô mới đi vào phòng tắm ở lầu một, giọng nói vẫn lộ ra chút không vui khó phát hiện.

Hạ Ngữ Băng rửa sạch tay, cán bột thành từng miếng mỏng bằng lòng bàn tay, hô vào trong phòng tắm: "Em làm xiu mại cho anh, anh đừng nóng giận nữa!"

"Tôi đã nói là tôi không tức giận!" Trong phòng tắm, chất giọng buồn buồn kèm theo tiếng nước chảy truyền đến.

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Kiến Thâm đều có chút gì đó là lạ.

Cũng không phải là nói ra lời nào kỳ quái, chỉ là giống như nói nhiều một chút, thường thường sẽ tung ra mấy vấn đề khiến Hạ Ngữ Băng trở tay không kịp.

Ví dụ như: "Con người làm thế nào để tìm phối ngẫu?"

"Hôn nhân là một loại tồn tại như thế nào?"

"Biểu hiện cụ thể của 'Yêu' một người là gì?"

Hạ Ngữ Băng trả lời qua loa, chỉ cảm giác đầu gối mình hình như bị đau, sau cùng rốt cục không thể nhịn được, cô nói: "Anh, anh hỏi một cô gái độc thân 21 năm loại vấn đề này, lương tâm không cắn rút hả?"

Lâm Kiến Thâm lại có vẻ hơi kinh ngạc: "Em chưa từng yêu ai sao?"

"Có yêu, ba mẹ em, bà ngoại, còn có ông bà, em yêu họ rất nhiều. Nhưng loại tình yêu này không phải là loại anh nói, đây là loại tình cảm huyết thống giữa người thân với nhau, Còn loại anh nói, là tình yêu vợ chồng." Hạ Ngữ Băng hái cà chua chín và cà tím bỏ vào trong giỏ tre, nhớ lại thời học trung học của mình, than thở: "Năm lớp 11 có đồng ý lời tỏ tình của một anh chàng, nhưng mà ngày hôm sau đã chia tay."

"Tại sao?" Lâm Kiến Thâm ngừng công việc trong tay, biểu tình chăm chú hiem thấy.

"Chỉ là, em đột nhiên cảm thấy nhàm chán. Anh ta luôn muốn đưa em đi khoe khoang, mới một ngày đã làm cho trường biết, giống như em chỉ là một món hàng xa xỉ để anh ta tăng thể diện, không để ý đến cảm giác của em... Hơn nữa, căn bản là em không thích anh ta, chỉ là nghĩ anh ta nhìn đẹp trai, nên qua loa đồng ý, không qua nửa ngày đã vô cùng hối hận."

"Chà, còn học trường thì sao?"

"... Hả?" Hạ Ngữ Băng nghen lại.

"Chính là người gọi video với em hôm nọ." Lâm Kiến Thâm bổ sung.

"Anh ta lại càng không phải !" Hạ Ngữ Băng đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ, nhất là chống lại đôi mắt ham học hỏi của Lâm Kiến Thâm, luôn cảm giác bí mật của mình luôn bị dòm ngó, vội vàng ngừng đề tài câu chuyện lại: "Sao anh lại đột nhiên có hứng thú với chuyện tình yêu như vậy? Có người thích rồi hả ?"

Lâm Kiến Thâm cup mắt xuống, một lúc lâu mới nói: "Tôi không biết. Tôi nghĩ, có lẽ cả đời tôi cũng không cách nào học được ... Những thứ tình cảm phức tạp của con người các em."

"Con người tui em? Lẽ nào anh không phải người sao?" Hạ Ngữ Băng cổ quái nhìn anh một cái: "Nhưng em cũng như vậy, không rõ rốt cuộc 'tình yêu' là cái gì."

Lâm Kiến Thâm cười thành tiếng: "Trước đây tôi nghĩ loại tình cảm 'Yêu' này là dư thừa, bây giờ xem ra thật là huyền diệu, có lẽ là 'Như cá uống nước ấm lạnh tự biết', giống như là bà và phôi ngẫu của bà vậy."

"Ông ngoại?" Hạ Ngữ Băng không đồng ý, cúi đầu xoa xoa sưng sớm trên đầu ngón tay, thấp giọng nói: "Bà ngoại vì ông ngoại bỏ ra nhiều như vậy, sống một mình cả đời, tất nhiên là yêu ông ngoại, nhưng ông ngoại chưa chắc yêu bà. Em đọc nhật ký của bà ngoại, bà đợi ông ngoại 43 năm, cho đến chết, ông ngoại cũng không trở về gặp bà."

Lâm Kiến Thâm nhắc cái cuốc nhỏ đi tới, đề đầu vai an ủi cô, thấp giọng nói: "Có lẽ sự tình không phải là như em nghĩ."

Đầu tháng bảy, mặt trời sau cơn mưa vô cùng nóng.

Trái cây và đồ ngọt do Hạ Tông Trạch gửi đã đến thị trấn, bởi vì tương đối nhiều, cần phải tới điểm giao hàng nhanh trong thị trấn để lấy đồ như lần trước.

Hạ Ngữ Băng đội nón che nắng và đeo mắt kính, trong tay dẫn theo hai hộp đồ chưa chuẩn bị gửi tới Hàng Châu, xoay người khóa kỹ cửa, chỉ thấy Lâm Kiến Thâm mượn được chiếc xe tải nhỏ rồi.

Hạ Ngữ Băng hơi lo lắng, cô kéo mắt kính đi xuống, lộ ra một đôi ánh mắt linh động: "Anh, anh có thể lái xe mà chưa có bằng lái không?"

"Tôi thường xuyên chạy giùm chú Ba, không sao đâu." Lâm Kiến Thâm mở cửa ghế phụ, hất cằm về phía cô: "Nhanh lên xe, buổi chiều còn phải trở về làm việc."

"May cho anh là giao thông ở nông thôn không bị quản lý quá nghiêm ngặt." Hạ Ngữ Băng lẩm bẩm, bò lên ngồi kế bên tài xế.

Xe chạy trong núi, xung quanh cảnh đẹp ý vui xanh biếc, mở cửa sổ, có gió núi mát mẻ thổi tới, thổi đi cái nóng bức của ngày hè.

Tay Hạ Ngữ Băng đặt trên nón, tránh cho nón che nắng bị gió núi thổi đi. Cô say sưa nhìn cảnh vật đang thụt lùi lại phía sau ngoài cửa sổ, đôi mắt Lâm Kiến Thâm đột nhiên co rút, chột đập thẳng lại.

Kết ——

Vỏ xe ma sát một đoạn dài trên mặt đất, Hạ Ngữ Băng bất ngờ không kịp đề phòng nghiêng về trước, lại bị dây an toàn kéo lại, đập mạnh vào ghế dựa, nhất thời nhe răng trợn mắt.

"Làm sao vậy?"

"Phía trước có đồ vật, vật sống."

Nói xong, Lâm Kiến Thâm tháo dây an toàn ra, mở cửa xuống xe.

...

[1] Nhị thứ nguyên: là thuật ngữ dùng trong vòng tròn văn hóa ACG (là chữ viết tắt của anime, comic, game) nghĩa là thế giới trên không, hay thế giới trong mơ.

CHƯƠNG 19: MÈO MƯỚP [1]

Edit: Yuzu

Hạ Ngừ Bãng xuống xe theo, mới phát hiện nằm trên đất là một con mèo mướp rất lớn.

Nó bị thương, chân sau kéo theo cái bẫy thú đang kẹp chặt, máu ướm đầm làm bộ lông với những đường vân vốn bóng loáng như da cá trở nên lộn xộn. Nhìn thấy có người đến, trong cổ họng nó phát ra tiếng 'gừ gừ' để thị uy, lưng cong lên, bộ lông dựng lên, ánh mắt màu hổ phách rất hung tợn, nhưng pha lẫn chút sợ hãi.

Nó dùng dằng muốn thoát đi, lại vì bị thương nặng hoặc là mất máu quá nhiều mà vô vọng ngã xuống, tiếng kêu vô cùng thê thảm.

"Mèo nhà ai, sao biến thành như vậy?" Hạ Ngừ Bãng kinh ngạc, cố gắng gỡ cái bẫy thú đang kẹp chặt đuôi nó.

Nhưng mà ngón tay còn chưa đụng tới bẫy thú, mèo mướp quá kinh sợ chột nhe răng, quay đầu cắn ngược lại.

"Cẩn thận!" Lâm Kiến Thâm quát khế một tiếng, chột kéo Hạ Ngừ Bãng ra.

Con mèo cắn vào khoảng không, co lại thành một đoàn gừ gừ, nhe hàm răng trắng ra.

"Không muốn cái tay nữa hả? Mèo hoang trên núi cũng dám tùy tiện chạm vào." Lâm Kiến Thâm nhíu mày, buông ngón tay đang siết chặt tay cô ra, nhưng sự tức giận rõ ràng không phải dành cho Hạ Ngừ Bãng. Anh híp mắt nhìn chăm chăm con mèo hoang bị thương trên mặt đất, dưới ánh mặt trời, đáy mắt nó chột lóe lên màu ánh kim nhàn nhạt.

Con mèo như là thấy cái gì đó cực kỳ đáng sợ, cổ họng phát ra tiếng ục ục, nơm nớp lo sợ nằm rạp xuống không dám động đậy.

Hạ Ngữ Băng nhìn vết thương đáng sợ của con mèo mướp, tâm trạng khó chịu, lại không chú ý đến tư thế thuần phục khó hiểu của nó, tự nói: "Là mèo hoang sao? Em còn tưởng rằng là nhà ai đó nuôi đấy."

"Chắc là nó sống ở trong núi sâu, không cần thận đập phải bẫy thú trong ngọn núi. Sau khi nó dùng sức tự cắn đứt dây thừng của cái bẫy rồi chạy trốn thẳng đến đây, nên không còn sức băng qua đường." Lúc nói đến 'bẫy thú', trong mắt Lâm Kiến Thâm chợt tối đi, một lát sau mới nói: "Nó chảy nhiều máu lắm."

Mặt trời nóng, mặt đất nóng hổi, con mèo lại bị thương nặng, nếu như không chú ý thì nó không phải bị phơi nắng chết mà là bị xe cán chết.

Dù sao thì cũng là một cái mạng.

Hạ Ngữ Băng muốn chạm vào nó nhưng lại không dám, sốt ruột nói: "Anh, trên thị trấn có bác sỹ thú y không? Chúng ta mau cứu nó đi."

Lâm Kiến Thâm nâng mắt nhìn cô, trong ánh mắt bắt đầu có sự khác biệt, giống như ánh mắt nhìn cô trong đêm cô cho con chồn ăn vạ.

Một lát sau, giống như anh đang nhắc nhở: "Con mèo này đã sống rất nhiều năm, rất già, cho dù không bị thương, thì không quá hai năm nữa nó cũng sẽ chết già, không thể nào an ủi và báo đáp em một thời gian dài như mèo con. Mặc dù như vậy, em vẫn muốn cứu nó sao?"

Nghe anh nói như vậy, Hạ Ngữ Băng lại cúi đầu liếc nhìn con mèo nằm trên đường xi-măng nóng hổi. Màu lông của nó hơi bạc màu, đúng là dáng vẻ của một con mèo già, tuy hô hấp yếu ớt, nhưng đôi mắt màu hổ phách rất sáng.

Ý chí muốn sống của nó lây qua Hạ Ngữ Băng, cô cân nhắc một hồi, mới nhìn Lâm Kiến Thâm như là đang khẩn cầu: "Dù sao cũng tiện đường. . . Hơn nữa, em nghĩ nó muốn sống."

Ánh mắt màu trà của Lâm Kiến Thâm thoáng chút trở nên vô cùng sâu thẳm, anh không nói gì nữa, xách gáy con mèo lên, nói với Hạ Ngữ Băng: "Lên xe."

"Ấy, anh, anh nhẹ một chút." Hạ Ngữ Băng có chút lo lắng nhìn con mèo già không ngừng giãy giụa.

"Yên tâm, mạng mèo rất lớn." Nói xong, Lâm Kiến Thâm cúi đầu lạnh lùng nói với con mèo già đang quào loạn: "Còn lộn xộn nữa thì ta sẽ ăn người."

Toàn thân con mèo run lên, quả nhiên không giãy giụa nữa, đành hoảng để Lâm Kiến Thâm tùy ý xách gáy lên xe.

Hạ Ngữ Băng tháo nón che nắng xuống làm ổ tạm cho con mèo, nói với Lâm Kiến Thâm: "Anh, anh ôm con mèo kia thì không tiện lái xe, đưa cho em đi."

Lâm Kiến Thâm nhìn thoáng qua cái nón che nắng tinh xảo kia: "Sẽ dơ."

"Không sao, một cái nón thôi mà."

Lúc này Lâm Kiến Thâm bỏ con mèo vào trong cái nón. Con mèo này to lớn, cái nón cũng không thể hoàn toàn chứa nó, đầu và chân bị thương của nó đều lộ ra bên ngoài. Hình như nó rất đau, lại giãy giụa.

"Đừng nhúc nhích." Lâm Kiến Thâm khởi động xe, nặng nề quát.

Con mèo già ngừng công kích, ghé vào vành nón không nhúc nhích.

"Nó thật nghe lời anh nha." Hạ Ngữ Băng nhìn Lâm Kiến Thâm bằng ánh mắt tràn đầy sùng bái, không biết nghĩ đến cái gì, lại khẽ thở dài: "Có thể, đây là duyên phận a."

Tại nơi cô không nhìn thấy, dường như mèo già nghe hiểu, uể oải liếc mắt.

Thú hai chân ngu xuẩn, bản meo meo tuyệt đối sẽ không bị các người thuần phục!

Trạm thú y ở thị trấn rất đơn sơ, phía sau quầy kính đầy bụi bặm, người đàn ông trung niên hói đầu đẩy đẩy cái gọng kính trên sống mũi, loay hoay với mèo già đang nhe răng trợn mắt, lắc đầu nói: "Cái này tôi không làm được, chỗ của chúng tôi nhiều lắm thì chỉ có một ít vắc-xin phòng bệnh, và thiến heo mà thôi."

Hạ Ngữ Băng có chút thất vọng, nhưng kiên trì nói: "Không có biện pháp khác sao? Nhờ chú thử một lần có được không?"

"Em gái à tôi nói cho cô nghe" ông chỉ chỉ con mèo già đang nằm thoi thóp trong nón: "Con mèo này quá già không sống được bao lâu nữa đâu, không đáng để cô tốn chi phí lớn như vậy để cứu chữa. Hơn nữa tôi thấy con mèo già này rất hung dữ, khi cứu xong không chừng còn có thể quào trầy người khác đấy."

Hạ Ngữ Băng không muốn bỏ cuộc: "Không đâu, cứ cứu trước đi rồi hẵng nói sau. Chú không thể bởi vì... con mèo này lớn tuổi mà kỳ thị nó, mèo già sẽ không ăn vạ quào người khác đúng không?"

Lâm Kiến Thâm trầm mặt đứng chống tay lên quầy, cao giọng nói: "Ông chỉ cần cứu sống nó, những chuyện khác không cần ông quan tâm."

Giọng anh lạnh lùng, khí thế lại mạnh mẽ, ông chú trung niên kia do dự một lúc, mới chậm rãi từ sau quầy đi tới.

"Được rồi, nếu mấy người kiên trì như vậy, thì có một người có lẽ sẽ cứu được nó." Ông chú trung niên lau mồ hôi dầu sau gáy, ngập ngừng nói: "Nhưng mà, tính tình của người kia không được tốt lắm đâu."

Nói xong, ông chú lê dép tới, thò đầu ra ngoài màn trướng hét ra bên ngoài: "Phí Lãng? Phí Lãng? Có chuyện để làm rồi!"

Chỉ một lát sau, một thân ảnh cao lớn mang theo tức giận bước nhanh đến, không kiên nhẫn 'Hừ' một tiếng: "Mẹ kiếp, Lý Đại Đầu, quát cái gì đó?"

Đó là một chàng trai hơn 20 tuổi, cao to khỏe mạnh, tóc rối tung, dưới cằm có chòm râu ngắn, trong miệng ngậm một điếu thuốc, một đôi mắt vô cùng sắc sảo, đã tính và ngang ngạnh. Anh ta mặc một cái quần soóc đơn giản, lộ ra bắp chân rắn chắc. Anh ta đứng chắn ở cửa như một ngọn núi, che khuất một mảnh lớn ánh nắng, cả người giống như một con dã thú vận sức chờ tấn công, cảm giác xâm chiếm rất mạnh.

Trong nháy mắt khi anh ta vào cửa, ánh mắt Lâm Kiến Thâm đã khóa chặt vào anh ta, hơi đứng thẳng người.

Người trẻ tuổi tên Phí Lăng hiển nhiên cũng nhận ra sự tồn tại của Lâm Kiến Thâm, ánh mắt híp lại, lát sau mới chậm rãi gỡ điều thuốc trong miệng xuống, dụi dụi trên quày, nở nụ cười không rõ nghĩa: "Tôi thắc mắc vì sao ở xa mà đã cảm nhận được một cổ khí tức của đồng loại, thì ra là anh."

Ông chú di chuyển ánh mắt, nhìn Lâm Kiến Thâm một chút, rồi lại nhìn Phí Lăng một chút: "Các người quen nhau à?"

"Không quen."

"Không quen."

Cùng một câu nói, phát ra từ hai người khác nhau.

Nhưng mà không khí giương cung bạt kiếm trong phòng cũng không biến mất, hai người đàn ông khí thế mạnh mẽ đối mắt nhau. Một người đáy mắt ánh vàng, một người con ngươi xanh đen, ngằm cảnh cáo lẫn nhau, thăm dò lẫn nhau, trong không khí phảng phất có tia lửa bắn ra.

"Cái kia " Hạ Ngữ Băng ở bên ngoài lên tiếng đánh vỡ bầu không khí quỷ dị này. Cô hỏi Phí Lăng: "Anh Phí phải không? Xin hỏi anh có thể cứu con mèo này không?"

Phí Lăng chuyển tầm mắt trước, nghiền ngẫm đánh giá Hạ Ngữ Băng. Mãi đến khi Lâm Kiến Thâm âm trầm tiến lên một bước, che trước người Hạ Ngữ Băng thì Phí Lăng mới cười một tiếng. Anh ta móc một điều thuốc khác từ bao thuốc rồi ngậm vào miệng, nhưng không đốt lên, híp mắt đánh giá con mèo già đầy máu trên quày, thô lỗ chửi bới: "Đệch mẹ nó, đám khốn kiếp ranh con không có chuyện gì làm, lại đặt bẫy trong núi!"

"Đúng là không phải, lỡ làm người qua đường, chặn dê đốn củi bị thương thì làm sao bây giờ!" Ông chú phe phẩy quạt hương bồ, tấm tắc lắc đầu, lại hỏi: "Phí Lăng à, người ta từ xa mang con mèo này qua đây cũng không dễ dàng gì, cậu xem có thể trị không?"

"Tôi thử xem." Phí Lăng nói, liếc nhìn Hạ Ngữ Băng: "Coi như là vì em gái nhỏ này."

Hạ Ngữ Băng vui mừng: "Cảm ơn anh nha."

Lâm Kiến Thâm kéo Hạ Ngữ Băng, trầm giọng nói: "Đừng để ý đến anh ta."

"Chà, còn che chở như vậy." Phí Lãng ngậm thuốc cười, mang con mèo vào trong phòng.

...

[1] 狸花猫: Ly hoa miêu (Tabby cat), là giống mèo có bộ lông sọc vằn và có chữ M đặc trưng trên trán rất dễ nhận biết. Giống mèo mướp, mèo vằn, mèo lông sọc ở nước mình.

CHƯƠNG 20: CÓ MỘT CHÂN

Edit: Yuzu

Phẫu thuật hơn một giờ, lấy bẫy thú, sát trùng vết thương, cố định đầu khớp xương bị cắt đi, rồi bó thuốc vào, toàn bộ quá trình không dùng thuốc tê. Điều kiện ở thị trấn đơn sơ, làm gì có con thú nào dùng thuốc tê?

Con mèo kia đau đến thê thảm tru lên, Hạ Ngữ Băng ở bên cạnh nhìn, tim cũng thắt lại. Phí Lãng đeo khẩu trang và găng tay y tế, chỉ lộ ra một đôi mắt sắc bén và khuôn mặt băng lãnh, cười nhạo con mèo già bị đâm nửa chết nửa sống này: "Uống công mày sống nhiều năm như vậy, chút đau này cũng không chịu nổi à?"

Mèo già không sợ anh ta, vẫn không ngừng tru lên.

Phí Lãng nhanh nhẹn băng bó kỹ vết thương, đứng dậy tháo khẩu trang xuống: "Được rồi, đừng gào nữa, không chết được."

Nói xong, anh ta ném con mèo già uể oải vào lòng Hạ Ngữ Băng, rồi khom người trước tủ thuốc của chú Lý để tìm một lọ thuốc chống viêm thoa ngoài da và mấy gói thuốc chống viêm pha với nước uống. Hắn mệt mỏi ném tới trước mặt Hạ Ngữ Băng: "Thoa ngoài da, uống thuốc một ngày hai lần."

Lần này Hạ Ngữ Băng có kinh nghiệm, sợ Lâm Kiến Thâm lại giành trả tiền, đã sớm đưa cho anh ta trước. Phí Lãng chỉ lấy của cô hơn 10 đồng tiền thuốc, Hạ Ngữ Băng vội vàng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn." Suy nghĩ một chút, cô lại hỏi: "Cho hỏi một chút, đổi thuốc phải chú ý điều gì? Băng bó vết thương như thế nào?"

Phí Lãng không nhịn được nói: "Vừa rồi lúc tôi làm mẫu sao cô không nhìn kỹ?"

"Anh nói lại lần nữa nha, lần này chắc chắn tôi sẽ nhìn kỹ!" Hạ Ngữ Băng nghĩ thầm, người này sao lại dữ như vậy chứ, còn dữ hơn Lâm Kiến Thâm nữa!

Ít ra Lâm Kiến Thâm có tướng mạo đẹp, chỉ là tính tình hơi lạnh lùng một chút, còn Phí Lăng trước mặt này từ trong ra ngoài đều toát lên khí chất của một tên cướp. Nếu không phải vừa rồi lúc xử lý vết thương cho con mèo cũng xem như dịu dàng có lòng, thì Hạ Ngữ Băng suýt nữa coi anh ta là người đứng đầu đám lưu manh rồi.

"Đưa điện thoại cho tôi." Phí Lăng móc bật lửa nhựa màu trắng ra, cúi đầu đốt thuốc.

"Hả?"

"Hừm, đưa điện thoại cho tôi! Cũng không cướp gì của cô, sợ cái gì."

"Ờ."

Hạ Ngữ Băng lấy điện thoại ra mở khóa, rồi đưa cho Phí Lăng.

Phí Lăng mở WeChat bấm tìm một dãy số, sau đó đưa điện thoại lại cho Hạ Ngữ Băng, đầu ngón tay búng tàn thuốc: "Thêm tôi vào WeChat, có gì không biết thì dùng WeChat hỏi tôi."

Chú Lý hỏi đầu đứng bên cạnh cười híp mắt xem kịch vui: "Ai nha Phí Lăng, cậu vừa ý người ta rồi à? Em gái giống như tiên nữ thế này, mười dặm tám thôn cũng không có ai xinh đẹp như thế đâu nhé!"

Phí Lăng phun ra một chữ: "Biến!"

Chú Lý chẳng những không biến, trái lại càng nhiệt tình: "Nhưng mà hình như người ta có đối tượng rồi nha. Em gái à, anh chàng cùng đi với cô chính là bạn trai của cô phải không?"

Đối với các vị cô bác chú thím thích làm mối đây thuyền này, Hạ Ngữ Băng thực sự không có cách, cười nói: "Không phải, đây là anh của cháu. Nhưng chú cũng nói cháu là tiên nữ mà, tiên nữ chắc là sẽ không yêu đương với người phàm đâu."

Phí Lăng cười ra tiếng, híp mắt nói với Hạ Ngữ Băng: "Người... anh trai kia của cô, cũng không phải là người phàm." Anh ta nâng cao âm

cuối, mang theo khí tức nguy hiểm: "Cẩn thận bị ăn sạch sẽ đấy."

Vừa lúc Lâm Kiến Thâm thông dong đi qua, thấy Phí Lãng có hứng thú nhìn chăm chăm Hạ Ngữ Băng, toát ra ánh mắt của dã thú đi săn, sắc mặt anh trầm xuống, bước tới kéo Hạ Ngữ Băng lại: "Làm xong chưa?"

"A, anh?" Hạ Ngữ Băng thoát ra khỏi ánh mắt cổ quái của Phí Lãng, gật đầu: "Xong rồi, đã lấy rồi ạ?"

"Ở trên xe, tôi cũng gửi đồ em muốn gửi theo địa chỉ em đưa rồi." Nói xong Lâm Kiến Thâm liếc mắt nhìn Phí Lãng như đang cảnh cáo.

Phí Lãng lơ đãng cười một tiếng, lui về phía sau một bước, giơ điện thoại lên nói với Hạ Ngữ Băng: "Cái gì không biết thì có thể hỏi tôi bất cứ lúc nào." Anh ta không kiên nhẫn đáp trả ngược lại, cố ý nói một cách thân mật và ngọt ngào, còn nháy mắt ra hiệu với cô, rõ ràng là đang cố ý khiến cho Lâm Kiến Thâm tức giận.

Hạ Ngữ Băng không biết hai người này có thâm cừu đại hận gì, nhưng nhất định cô sẽ đứng về phía Lâm Kiến Thâm. Cô nghĩ thầm: Anh tôi thông minh như vậy, chắc chắn sẽ không bị anh khích tướng đâu!

Kết quả vừa quay đầu thì cô liền thấy gương mặt tuần tú âm trầm của Lâm Kiến Thâm chặn trước người Phí Lãng, giống như là muốn che chở trân bảo quý hiếm nào đó vậy. Lâm Kiến Thâm lạnh giọng nói: "Đi."

Hạ Ngữ Băng: "...". Rõ ràng là bị khích tướng rồi.

Trên đường trở về, Lâm Kiến Thâm trầm mặc hiểm thấy. Tuy trước đây cũng ít nói, nhưng hôm nay hình như khí áp đặc biệt thấp, ngay cả con mèo già bị thương kia cũng thức thối mà nhắm mắt, không dám gào khóc kêu loạn nữa.

"Anh, đặt cho nó một cái tên đi." Hạ Ngữ Băng đề nghị.

Lâm Kiến Thâm nhìn phía trước, im lặng một hồi mới nói: "Nó là mèo hoang nên không cần tên. Nếu như lấy tên là có ràng buộc. Già, bệnh, chết, thì sẽ trở nên đau khổ."

"Từ hôm nay trở đi thì không phải rồi. Hơn nữa mặc dù tuổi của nó rất già, nhưng em vẫn hi vọng thời gian cuối cùng của nó có thể yên ổn một chút."

"Em dự định nuôi nó à?"

"Vâng, có được không?"

"Meo meo!" Vừa nghe thấy bị thú hai chân giam lại, mèo già bắt đầu giãy giụa, giơ chân lên tỏ vẻ kháng nghị.

Nhưng mà nó bị thương, chân mềm yếu vô lực, kêu cũng giống như đang làm nũng. Hạ Ngữ Băng vui mừng: "Anh xem, nói rất ngụyên ý trở thành một phần trong nhà chúng ta đó!"

"..."

"Có được hay không vậy, anh?"

"... Tùy em."

"Meo meo meo meo meo meo!" Mèo già giơ móng kháng nghị.

Hạ Ngữ Băng gãi gãi cằm mèo, trái tim màu hồng của thiếu nữ lâng lâng: "Thật là đáng yêu! Đặt tên gì cho người đây?"

Ánh nắng loang lổ chiếu cánh tay, Hạ Ngữ Băng bỗng có linh cảm: "Nhìn thấy người vào ngày mùa hạ, vậy thì gọi là Sơ Hạ đi!"

"Meo meo meo meo meo meo???" Nếu như mèo già có thể nói, thì nhất định sẽ không nhịn được mà khinh bỉ: Ta là con mèo sắp chôn xuống đất vàng rồi, còn Sơ cái gì Hạ nữa? Con thú hai chân tự đắc!

"Con người có phải là một loại sinh vật rất cô đơn hay không?" Lâm Kiến Thâm đột nhiên hỏi.

Gần đây anh rất thích đưa ra một số vấn đề khó hiểu, Hạ Ngữ Băng sửng sốt một hồi, không chắc chắn nói: "Đúng vậy. Bởi vì cô đơn, cho nên mới cố hết sức tìm bạn bè, người yêu, thậm chí có thể lấp chỗ trống bằng vật nuôi." Nói đến đây, cô bật cười, hàng lông mi run run dưới ánh mặt trời biến thành màu vàng mềm mại, cô nói: "Thật ra phần lớn thời gian không phải con người nuôi sủng vật, mà là sủng vật trấn an con người."

Lâm Kiến Thâm không biết nghĩ tới điều gì, không được tự nhiên hỏi cô: "Tại sao em muốn liên lạc với tên kia?"

Hạ Ngữ Băng vỗ về con mèo già đã ngủ, khó hiểu hỏi: "Tên kia?"

"Phí Lãng."

"Ồ, anh ta hả! Bởi vì em không biết rửa vết thương cho Sơ Hạ, cho nên thêm WeChat của anh ta để tiện hỏi ấy mà."

"Vậy tại sao em muốn phủi sạch quan hệ của chúng ta với anh ta, nói em không phải là bạn gái của tôi."

Hạ Ngữ Băng bối rối một lúc: "Nhưng anh vốn cũng không phải mà."

Lâm Kiến Thâm không nói gì, môi mỏng mở ra, hơi ảo não nói: "Anh ta bụng dạ khó lường, em vốn có thể dùng thân phận bạn gái để từ chối anh ta tiếp cận... Hay là, em thích anh ta? Muốn cùng anh ta giao... Gặp gỡ?"

"..."

Hạ Ngữ Băng dờ khóc dờ cười: "Anh đang nói bậy bạ gì vậy! Em xin anh tỉnh táo lại chút đi! Anh nghĩ em muốn gặp gỡ anh ta à? Em còn nghĩ anh và anh ta có một chân đấy!"

Lâm Kiến Thâm: "Cái gì?"

Hạ Ngữ Băng nói: "Trong trạm thú y, lúc Phí Lãng nhìn thấy anh, ngay câu đầu tiên anh ta đã nói anh và anh ta là đồng loại. Cái từ 'Đồng loại' này..."

Lâm Kiến Thâm cho là bí mật thân phận của mình bị phát hiện, hơi khẩn trương nắm chặt tay lái.

"... Trong tiểu thuyết đam mỹ em thường thấy, miêu tả Nam-Nam yêu nhau." Hạ Ngữ Băng nói hết nửa câu sau.

"???"

Xe thẳng gấp, Lâm Kiến Thâm quay đầu nhìn cô, hít sâu mấy hơi mới bình tĩnh một chút, cố nén giận nói: "Hạ Ngữ Băng, là tôi xin em nên tỉnh táo lại một chút!"

Thấy dáng vẻ giận dữ lại không tiện phát tác của anh, Hạ Ngữ Băng nở nụ cười, giống như con hồ ly nhỏ đang híp mắt: "Em đùa anh thôi mà, đừng nóng giận, đừng nóng giận!"

Hạ Ngữ Băng không cổ hủ, nhưng cũng không thích loại này. Chỉ là, Lâm Kiến Thâm với tính tình ngay cả một cô gái lau sạch son môi cũng có thể nói thành 'yêu quái ăn thịt người', thì chắc chắn là trai thẳng không thể nghi ngờ... Dĩ nhiên, những lời này Hạ Ngữ Băng không dám nói ra khỏi miệng.

Lúc này Lâm Kiến Thâm mới bắt lực khởi động xe lần nữa.

"À anh, Phí Lãng kia nói anh không phải là người phàm, còn nói em cần thận coi chừng bị anh ăn sạch sẽ, là có ý gì? Anh và anh ta có cừ oán gì hả?"

"... Ý chính là, em còn suy nghĩ vớ vẩn nữa, tôi sẽ ném em và con mèo trên người em xuống xe."

CHƯƠNG 21: KHÁCH KHÔNG MỜI

Edit: Yuzu

Mùng 7 tháng 7 m lịch là sinh nhật Lâm Kiến Thâm sinh nhật, Hạ Ngữ Băng len lén thiết kế cho anh mấy bộ quần áo, hôm nay sau khi sửa bản thảo sau đã giao mẫu thiết kế cho Vương Toa Toa.

Hạ Ngữ Băng: 【Tổng cộng là 3 bộ thiết kế, mỗi bộ có hai màu, phiền chị Salsa làm gấp một chút, tháng sau trước đêm thất tịch phải gửi qua đây, địa chỉ đã đưa cho chị. 】

Vương Toa Toa trả lời: 【Đêm thất tịch? Có mờ ám nha! 】

【Không phải là như chị nghĩ đâu, đêm thất tịch là sinh nhật của anh em, đây là quà sinh nhật cho anh ấy.】

Thấy Hạ Ngữ Băng giải thích, Vương Toa Toa mới không tin, cười xấu xa trả lời lại: 【Ồi chao, ai, ôi, em và một anh trai không cùng huyết thống sớm chiều gặp nhau, sẽ không sinh ra tia lửa tình yêu gì à? Em từ chối Trịnh ngạn không phải vì anh em đó chứ? Không được giấu giếm, thành thật khai báo! 】

【Chị nghĩ gì vậy! Tuy rằng anh ấy rất đẹp trai, đối với em cũng tốt, còn đặc biệt có cảm giác an toàn, nhưng... Anh ấy là anh của em! 】

Hạ Ngữ Băng càng nói càng không chắc chắn, một ý niệm kỳ quái hiện lên trong đầu: Lâm Kiến Thâm ngoại trừ tính tình kiêu ngạo một chút, cái gì cũng tốt, tại sao mình không thích anh?

Nhưng mà cái ý niệm này chỉ mới ngóc đầu đã bị cô mạnh mẽ đè xuống.

Vương Toa Toa trả lời: 【Thử tình yêu loạn luân một chút? [cười xấu xa][cười xấu xa][cười xấu xa] 】

Hạ Ngữ Băng: 【Em khuyên chị bình thường một chút. jpg 】

【Được rồi, không đùa em nữa, nhưng nếu em thật sự có bạn trai nhất định phải nói cho chị biết nha! Gửi số đo của anh em tới đi, chị liên hệ với xưởng làm ngay. 】

Trước đó Hạ Ngữ Bằng lấy số đo của Lâm Kiến Thâm, chỉ là gạt anh nói lấy làm mẫu, định khi làm xong đồ sẽ cho anh một bất ngờ.

Một lát sau, Vương Toa Toa lại gửi WeChat tới: 【Nè, mấy mẫu thiết kế của em rất đẹp đó! Thiết kế hoài cổ đơn giản nhưng lại không lỗi mốt, hẳn là các cậu bé sẽ rất thích, không lo Đồ người cái này mấy khoản thiết kế rất tốt ai! Giản đơn phục cổ lại không hiện lên vẻ người lớn, hẳn là rất được cậu con trai thích, không làm mẫu mới để bán ra sao? 】

Hạ Ngữ Bằng không chút nghĩ ngợi từ chối: 【Không được, đây là quà sinh nhật cho anh em. 】

Dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu: 【Chỉ cho một mình anh ấy. 】

【...】 Vương Toa Toa cơ hồ là gằm thét gằm thét trả lời: 【Còn nói hai người không có gì mờ ám! ! ? 】

Hạ Ngữ Bằng gửi một biểu cảm rồi để điện thoại xuống, nằm trên giường xoa đôi vai đau nhức, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Hai ngày này vì thiết kế đồ cho Lâm Kiến Thâm thiết kế y phục, phải mất hai đêm mới sửa bản thảo xong.

Chị nha --

Cái cửa khép hờ mở ra, con mèo bị thương chân sau từ từ đi đến.

"Sơ Hạ?" Hạ Ngữ Bằng ôm lấy nó, đặt nó trên bàn sách, cười nói: "Được rồi, hôm nay còn chưa đổi thuốc cho người đó."

Mèo già lớn tuổi, di chuyển chậm chạp, chỉ rừ cái chân sau bị thương nằm ngây người trên bàn sách, vẫn không nhúc nhích, mắt mèo xuyên qua cửa sổ nhìn về hướng rừng trúc và phía sau núi, tựa hồ trong lòng đang nhớ lại khoảng thời gian mặc sức đuổi bắt chim sẻ trong núi trước đây.

Nếu như không phải lông ở đuôi mèo thỉnh thoảng động đậy một cái, Hạ Ngữ Băng gần như cho rằng trên bàn nằm chỉ là một con con rối giả mèo.

"Muốn trở về núi không?" Hạ Ngữ Băng dựa theo hướng dẫn của Phí Lăng trước đây thay thuốc cho nó, một lần nữa cố định lại thanh nẹp bằng băng mới rồi mới nhéo nhéo lỗ tai mèo nói: "Chờ vết thương của người lành, muốn trở về thì cứ về."

Tai mèo run lên, Sơ Hạ vung cái đuôi mèo quất một cái không nặng không nhẹ lên cổ tay cô, meo meo ô ô, rõ ràng là không thích thú hai chân gần gũi.

Hạ Ngữ Băng nắm ngược lại cái đuôi nó, cầm trong tay vuốt một cái, dường như không thấy kháng nghị của nó, cười ha ha: "Không cần cảm ơn."

Không biết có phải ảo giác hay không, mèo già liếc mắt.

Đuôi mèo trong lòng bàn tay hơi kỳ lạ, Hạ Ngữ Băng cúi xuống nhìn, ngạc nhiên nói: "Sơ Hạ mày có hai cái đuôi à." Kỳ thực cũng không coi là hai cái đuôi, chỉ là tại ở cuối đuôi tách ra một nhánh nho nhỏ, không biết là dị dạng tự nhiên hay vì nguyên nhân gì khác...

Mèo già rất không thích người khác chạm vào nó, nó nhảy từ trên bàn sách xuống, kéo một cái chân bị thương đi ra cửa.

Nhân lúc mấy ngày nay thời tiết tốt, Hạ Ngữ Băng dựa theo ghi chép trên nhật ký của bà ngoại, hái trở về một sọt đậu đũa, dùng nước sôi trung qua, rồi đặt từng sợi lên thân cây trúc phơi nắng, phơi mấy ngày nước bốc hơi hết sẽ làm đậu khô, để bảo quản lâu.

Khi mặt trời sắp xuống núi, Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm cùng nhau thu hết đậu khô lại, bó thành một bó để chỗ khô ráo có bóng râm để bảo quản, mùa đông dùng để xào thịt là một lựa chọn tốt. Làm xong tất cả, Hạ Ngữ Băng mới đứng lên vắn vắn thắt lưng, xoay người lại đã thấy con mèo già ngậy ngấn ngồi chồm hổm trước cửa kính ở phòng khách.

Hạ Ngữ Băng vui vẻ, chỉ vào con mèo già hỏi Lâm Kiến Thâm: "Anh à, anh nói Sơ Hạ cả ngày trừ ăn và ngủ ra, chính là không nhúc nhích ngồi ở bệ cửa sổ trước ngáy người, rốt cuộc là nó đang suy nghĩ gì nhỉ?"

Mèo già giật giật lỗ tai, rõ ràng là nghe được lời cô nói, quay đầu lại lạnh lùng meo một tiếng.

Lâm Kiến Thâm nghiêm trang làm phiên dịch kia: "Nó nói, nghĩ làm sao để hủy diệt thế giới."

Hạ Ngữ Băng ngồi co quắp trên ghế mây lấy tay quạt, ha ha cười nói: "Đùa em à, anh còn nghe hiểu được mèo nói đấy?"

"Nguyện vọng của mèo, không phải là thống trị thế giới thì là hủy diệt thế giới." Thấy Hạ Ngữ Băng nghi ngờ tròn to mắt, Lâm Kiến Thâm bật cười, đứng dậy chỉnh quạt lớn hơn một chút, thản nhiên nói: "Không tin thì thôi vậy."

Gió mát ập vào mặt, Hạ Ngữ Băng sáng khoái thở dài một tiếng, tạm thời quên 'Loài mèo âm mưu hủy diệt thế giới' hoang đường kia của Lâm Kiến Thâm.

Lâm Kiến Thâm đẩy cửa ra đi ra ngoài, đội nón rơm, bên hông đeo một cái giỏ trúc nhỏ, cầm theo cái rựa, như là một đại hiệp anh tuấn lạnh lùng gõ kiếng cửa sổ: "Tôi lên núi hái chút xuyên tiêu (cây hoa tiêu), một lát sẽ về."

"Đợi một chút, em đi với anh, em vẫn chưa lên núi bao giờ." Hạ Ngữ Băng vội vã tìm đôi ủng đi mưa.

"Xuyên tiêu mọc trong bụi gai, không dễ đi, còn có rắn nữa."

Vừa nghe có rắn, Hạ Ngữ Băng hơi chùn chân.

Lâm Kiến Thâm hất cằm với cô: "Trong vườn rau có dưa hấu chín, em ra hái tự cắt ăn đi."

"Vâng." Hạ Ngữ Băng gật đầu: "Mặt trời sắp lặn rồi, anh đi về sớm một chút."

Sau khi Lâm Kiến Thâm đi, Hạ Ngữ Băng chơi game một hồi thấy khát nước, bèn đi vườn rau trái dưa hấu chín kia, mang vào phòng bếp cắt, một nửa giữ lại ăn, một nửa múc thịt quả ra làm kem.

Thịt dưa hấu bỏ hạt, thêm đường và kem tươi (whipping cream) rồi đánh lên, màu trắng của kem tươi và đỏ của dưa hấu tạo thành màu đỏ hồng rất đẹp, rắc thêm chút mứt hoa quả vào để trang trí rồi đổ vào khuôn kem trong tủ lạnh có sẵn. Lấy một ít kem tươi nữa đánh lên, cho thêm bột matcha tạo thành màu xanh tươi mát rồi tưới lên trên kem dưa hấu, đông lại thành một tầng màu xanh nhạt, trong giống như là vỏ dưa hấu thật vậy.

Kem để vào ngăn đông lạnh, sau khi đông lại thì lấy ra khỏi khuôn, kem dưa hấu đỏ và matcha xanh biếc tạo thành hai tầng rõ ràng, tươi mát ngon miệng, cắn một cái vừa lạnh vừa ngọt, có thể bị xua đi một ngày nóng bức và mệt mỏi.

Hạ Ngữ Băng ăn kem vừa mới đông lại, vo gạo bỏ vào nồi nấu, chợt nghe thất tiếng gõ cửa rất mạnh ở bên ngoài.

Có lẽ là Lâm Kiến Thâm đã về.

"Tới đây tới đây!" Hạ Ngữ Băng không suy nghĩ nhiều, ngậm kem vội vội vàng vàng đi tới ổ khóa cửa, mở cửa nói: "Anh không đem chìa khóa..."

Đứng ở cửa là hai người đàn ông một già một trẻ, không phải Lâm Kiến Thâm.

Người lớn tuổi có màu da ngăm đen, đầu đầy mồ hôi, mang một cái bụng phệ, dưới cánh tay kẹp một tệp hồ sơ kiểu dáng bình thường, híp mắt đánh giá Hạ Ngữ Băng: " y da đã nhiều năm không gặp, cháu gái đã cao và xinh đẹp như vậy rồi !"

Kem dưa hấu tan ra, theo que trúc nhỏ xuống lòng bàn tay, sền sệt. Hạ Ngữ Băng sửng sốt một lúc, mới nhẹ nhàng lên tiếng: "Cậu họ."

"Ai ai, là cậu, cậu họ Băng Phi của con." Nói xong, Ngô Băng Phi nhìn người trẻ tuổi như nhà giàu mới nổi, tay đeo đồng hồ vàng, cổ đeo dây chuyền vàng ở bên cạnh, nịnh nọt nói: "Vương công tử, giới

thiệu với cậu một chút, đây là cháu gái bên ngoại tên Hạ Ngừ Băng, là người thừa kế ngôi biệt thự nhỏ này. Cháu gái, vị này là con trai của trưởng trấn, Vương Uy, làm quen một chút?"

"Không cần." Vương Uy tháo kính mát xuống, dùng ánh mắt dò xét cả người Hạ Ngừ Băng, nở một nụ cười bí hiểm cười: "Người đẹp Hạ, trước đây muốn cách liên hệ với em cả nửa ngày, em sống chết không cho, cũng may chúng ta có duyên, lại gặp nhau rồi."

CHƯƠNG 22: LỆNH ĐUỔI KHÁCH

Edit: Yuzu

Làm sao mà Ngô Bằng Phi lại đi chung với loại người cặn bã như Vương Uy này? Bọn họ tới đây làm gì?

Trong lòng Hạ Ngữ Băng đầy nghi hoặc, cảnh giác đứng ở cửa, không cho bọn họ đi vào. Bây giờ Lâm Kiến Thâm không có ở nhà, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

"Thì ra mọi người quen nhau à, vậy thì dễ nói rồi!" Ngô Bằng Phi ra vẻ tự nhiên, nghiêng người muốn chen vào nhà, nói với Hạ Ngữ Băng: "Cháu gái, không mời chúng ta vào nhà uống chén trà sao? Cậu và Vương công tử có vụ buôn bán lớn muốn nói với con đây!"

"Cậu họ," Hạ Ngữ Băng lui về phía sau một bước dè chốt cửa lại, chớp mắt, cố gắng hạ giọng: "Cậu họ, hôm nay Lâm Kiến Thâm có ở nhà! Tâm trạng anh ấy không tốt, sẽ không có kiên nhẫn nói chuyện làm ăn gì đó, hay là lần sau cậu lại đến?"

Phàm là người có chút ý tứ sẽ biết đây là cô đang mượn tên Lâm Kiến Thâm để đuổi khách, câu 'Lần sau lại đến' cũng chỉ là câu lời nói lạnh nhạt khách khí, nhưng Ngô Bằng Phi coi thường cô là một cô gái sống ở thành phố, vẫn cố sức đi vào trong nhà.

"Ai đứa nhỏ này, coi con đang nói cái gì kìa, cậu và con mới là người một nhà, chẳng lẽ còn sợ một người ngoài nhặt giữa đường như Lâm Kiến Thâm không cho sao? Hơn nữa bác Hai nói buổi chiều Lâm Kiến Thâm lên núi, trong chốc lát chưa về được."

Rõ ràng Ngô Bằng Phi có chuẩn bị mới đến, cố ý chọn lúc Lâm Kiến Thâm không ở nhà, cúi đầu khom lưng địa nói với Vương Uy: "Vương công tử, bên ngoài nóng, cậu mau vào bên trong cho mát."

Vương Uy nghe xong, cố ý nghiêng người kề sát vào Hạ Ngữ Băng, nửa thị uy nửa đùa giỡn huýt sáo với cô.

Mùi thuốc lá lập tức ập vào mặt, Hạ Ngữ Băng nhú nhú mày, lui về phía sau hai bước giữ khoảng cách với anh ta. Vương Uy khẽ cười, gỡ mắt kính xuống để vào túi áo sơ mi, lợi dụng khoảng trống đi vào nhà. Ngay cả giày cũng không đổi, lưu lại dấu giày trên sàn gỗ sạch bong. Hạ Ngữ Băng rất ghét loại người không có giáo dục này, chân mày nhú chặt hơn, sắc mặt cũng lạnh xuống.

"Bà ngoại con để lại cho con ngôi nhà thật đẹp, có núi có nước có rừng, một nơi trù phú như vậy lại bỏ không thì thật đáng tiếc." Ngô Băng Phi nhìn trái nhìn phải một lát, tự mình thông dong tới phòng bếp cầm ấm trà ân cần rót cho Vương Uy một ly. Ông ta trao đổi ánh mắt với Vương Uy, sau đó vẫy tay với Hạ Ngữ Băng, đi thẳng vào vấn đề: 'Côn đứng xa như vậy làm gì? Tới đây, ngồi với cậu, cậu nói cho con một vụ buôn bán lớn.'

Hạ Ngữ Băng liếc mắt nhìn vẻ mặt ngả ngớn của Vương Uy, cự tuyệt: "Không cần đâu cậu, con đứng thấy thoải mái."

Vương Uy a một tiếng, tựa lưng vào ghế ngồi: "Đến cùng vẫn là cô em từ thành phố tới, đủ kiêu ngạo."

Ngô Băng Phi nở một nụ cười nịnh nọt, hoà giải: "Cháu gái à, cậu và Vương công tử đây luôn muốn mở mang vùng này thành làng du lịch, hiện giờ đã có phương án cơ bản, chỉ cần sự phối hợp của con..."

Ngô Băng Phi ba hoa chích chòe, chỗ nào phải lấp bằng, chỗ nào phải cải tạo, chỗ nào thành vườn trái cây, chỗ nào nuôi thuỷ sản, sau lưng có những tài lực nào ủng hộ, nói xong nước miếng văng tung tóe, mới phát hiện cơ bản là Hạ Ngữ Băng không hề chăm chú nghe.

Cô buồn chán nói: "Cậu họ, bây giờ con chỉ là một học sinh, cách kiếm tiền này con không hiểu."

"Không cần con hiểu, cậu giải quyết cho con, con chỉ cần chờ một đồng tiền lớn vào thẻ là được rồi." Ngô Băng Phi dừng một chút, vuốt

mồ hôi trên mũi nói: "Nhưng mà, cần con gặt đầu đồng ý, trưng dụng nhà và vườn của con, làm một cái nhà nông vui vẻ."

Hạ Ngữ Băng bật cười: "Cậu cũng biết, con không thiếu tiền, tại sao phải phí sức làm cái gì mà nhà nông vui vẻ?"

Ngô Bằng Phi bị giọng điệu khoe khoang của cô làm cho sững sốt: "Việc này..."

Bộp, bộp, bộp ——

Tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, Vương Uy đứng dậy, vừa vỗ tay vừa cười tới gần Hạ Ngữ Băng: "Hạ tiểu thư chí khí rất lớn, tôi thích."

Anh ta chắc một tiếng, ra vẻ như là đang nghĩ cho cô: "Em không thiếu tiền, nhưng ai ngại có nhiều tiền hơn đâu? Em xem cái nhà này của bà ngoại em, đất này, phía trước là vườn hoa, phía sau trồng rau, còn có cả một mảnh rừng trúc, lại xen quang cảnh thôn Linh Khê của các em, không cần quảng cáo cũng có thể hấp dẫn hết tốp khách du lịch này đến tốp khách du lịch khác. Đến lúc em trở về Hàng Châu, chỗ tốt như thế lại bỏ không, để tên con hoang Lâm Kiến Thâm kia được lợi sao? Em bỏ được không?"

Hạ Ngữ Băng nhú mày, nghĩ thầm: Anh mới là con hoang! Cả nhà anh đều là con hoang!

Vương Uy cho là cô còn đang do dự, vội vàng rèn sắt khi còn nóng: "Con chỉ là một cô gái, đâu không lại Lâm Kiến Thâm, lo bị nó lừa hết di sản, không bằng giao cho cậu con xử lý, tốt xấu gì cậu cũng là người thân của con, không phải sao? Con sẽ không thà tin một người ngoài không biết từ đâu nhô ra, cũng không chịu tin cậu của mình đấy chứ? Hơn nữa, cậu đảm bảo trong vòng hai năm có thể kiếm được con số này..."

Ông dùng tay đưa ra con số, Hạ Ngữ Băng khoa trương phối hợp 'Oa' một tiếng.

Vương Uy càng vênh vang đắc ý, cho rằng Hạ Ngữ Băng nhất định sẽ đồng ý hợp tác, ai ngờ Hạ Ngữ Băng vẫn chưa bị lừa.

Sau một khắc, cô nâng má, dùng giọng điệu cực kỳ hồn nhiên nhưng có thể ghen chết người nói: "Nhưng con số mà cậu nói, chỉ là tiền tiêu vặt ngày thường của con thôi."

Vương Uy: "..."

Ngô Bằng Phi: "..."

Trong phòng yên tĩnh một hồi, Ngô Bằng Phi vội ho một tiếng, mất tự nhiên nói: "Nếu cháu gái có tiền như vậy, không bằng gia nhập cổ phần?"

"Vậy cậu nói với ba con đi." Hạ Ngữ Bằng biết Ngô Bằng Phi lúc bắt đầu kinh doanh thiếu Hạ Tông Trạch không ít nhân tình, nhất định là không có da mặt dày để nói chuyện nhập cổ phần, huống hồ Hạ Tông Trạch là ai? Người tinh anh trong thương giới, có thể lừa gạt được sao?

Quả nhiên, Ngô Bằng Phi bối rối, nhìn trái nhìn phải.

"Em cảnh giác như thế để làm gì, sợ bọn tôi ăn em sao?" Vương Uy cười hì hì: "Em xem trời đã tối rồi, Hạ tiểu thư nể mặt. Cùng đến thị trấn ăn một bữa cơm được không? Chúng ta từ từ nói chuyện nha."

"Không cần." Hạ Ngữ Bằng lui về phía sau một bước: "Trời tối lái xe không an toàn, tôi giữ mọi người lại nữa, mời về cho."

Cô mở miệng đuổi khách, Vương Uy tiếp tục mặt dày mày dạn: "Sao lạnh lùng như vậy chứ, coi như kết giao bạn bè."

"Đúng vậy, cháu gái à, Vương công tử tuổi trẻ tài cao, còn chưa có bạn gái đó!" Ngô Bằng Phi cũng chặn ngang một chân, nói bóng gió rất rõ ràng.

"Hạ tiểu thư còn chưa có bạn trai sao? Tôi thấy em như mới quen đã thân vậy." Nói xong, Vương Uy muốn kéo tay cô đi: "Đi một lát, hôm nay tôi mời khách!"

Hạ Ngữ Bằng lui về phía sau một bước né tránh, vô cùng chán ghét, ngay cả giả vờ cười cũng không muốn, cô thầm nghĩ cái tên Vương Uy còn dám chạm cô một lần nữa, cô sẽ đá bể cái...

Một bóng đen nhào tới, hung hăng quào cánh tay Vương Uy một cái. Vương Uy mặc áo ngắn tay, nhất thời hét thảm một tiếng, cúi đầu xuống nhìn, trên cánh tay có ba vết máy thật dài, mà tên gây ra đang nằm trên mặt đất, nhe hàm răng trắng về phía anh ta.

"Mẹ nó, tiểu súc Sinh!" Vương Uy chửi nhỏ một câu, nhắc chân phải đá nó đi.

"Sơ Hạ!" Hạ Ngữ Băng nhanh tay lẹ mắt ôm lấy nó, tránh thoát một cú đá dùng hết sức của Vương Uy.

Ngay lúc này, cánh cửa bị đẩy mạnh ra, một người cao lớn thon dài đứng ngược sáng ở cửa, trong tay cầm một cái rửa sắc lạnh, lạnh lùng nhìn Vương Uy đang quẩn quýt không rời Hạ Ngữ Băng.

Lâm Kiến Thâm.

Hơn nữa còn là, Lâm Kiến Thâm với sắc mặt lạnh lùng cực kỳ khó coi.

Ngô Bằng Phi đứng phắt dậy, mà Vương uy cũng không tự chủ lui về phía sau một bước, có chút kiêng kỵ nhìn cái rửa trong tay anh, cười mỉa: "Chà, đã về rồi..."

Ngô Bằng Phi cố gắng đỡ thân thể to béo, cúi đầu lấp ba lấp bắp nói: "Cậu, cậu, ánh mắt đó là sao? Bọn tôi tìm cháu gái nói, nói chuyện, không liên quan gì đến cậu!"

Lâm Kiến Thâm không hề nói gì, anh cời giỏ trúc bên hông xuống ném qua một bên, những nhánh hoa tiêu lá còn xanh rơi đầy đất, vị cay nồng tỏa ra. Tiếp theo, Lâm Kiến Thâm bước vào nhà, một tay nắm Ngô Bằng Phi, một tay xách Vương Uy, đúng là không cần tốn nhiều sức lôi hai người đàn ông to lớn ra cửa phòng, kéo băng qua con đường lát đá xanh, kiên quyết đẩy ra khỏi cổng.

Sức lực lớn đến mức không giống người bình thường!

Vương Uy vừa muốn bò lên, lại bị Lâm Kiến Thâm dùng một tay bóp cổ lôi từ dưới đất lên, nhất thời đau đến mức gào khóc.

"Tôi đã nói, anh không được tới quấy rầy người nhà của tôi." Ánh mắt Lâm Kiến Thâm âm u lạnh lẽo, đáy mắt có gió nổi lên, ngón tay thon dài có lực không nhẹ không nặng đặt trên động mạch cổ của anh ta, không dùng lực, nhưng vô cùng uy hiếp.

Vương Uy hoài nghi một giây nữa anh ta sẽ bẻ gãy cổ của mình, nuốt nước bọt nói: "Chuyện gì cũng từ từ... Nếu anh làm tôi bị thương, việc này sẽ không kết thúc được, không phải sao?"

Ánh chiều tà như máu, chim tước bay về, chậm rãi bay trong trời nhá nhem, Lâm Kiến Thâm lạnh lùng buông tay, lau lau trên bộ đồ của Vương Uy, giống như vừa mới chạm phải cái gì bẩn thỉu gì, phun ra một chữ: "Biến!"

Nói xong, anh đóng sầm cửa lại, cài khóa bên trong.

"Đệch mẹ mày con hoang, mày chờ đó cho tao!" Ngô Bằng Phi chạt vật không chịu nổi đứng dậy, lại ảo não nâng Vương uy dậy, vỗ vỗ phỉu bụi trên ống quần của anh ta, cẩn thận lấy lòng: " y da Vương công tử, cậu không có sao chứ?"

Sắc mặt Vương Uy hung ác nham hiểm rất dọa người, hung hăng đẩy Ngô Bằng Phi ra: "Tôi cho ông biết Ngô Bằng Phi, không nghĩ biện pháp hại chết tên Lâm Kiến Thâm này, ông đừng mong lấy một phân tiền nào từ tôi!"

"Dạ dạ dạ." Ngô Bằng Phi gật đầu như già tởi: "Là tôi không suy xét kỹ, khiến Vương công tử chịu uất ức!"

Vương Uy dữ tợn cắn chặt răng, xoay người lại nhìn cánh cổng Lâm gia đang đóng chặt, giọng căm hận: "Chờ xem! Mảnh đất này và cả cô, đều phải là của tôi!"

CHƯƠNG 23: LIỄM KEM

Edit: Yuzu

Đóng cửa xong, Lâm Kiến Thâm âm trầm xoay người đã nhìn thấy Hạ Ngữ Băng ngồi chồm hổm dưới đất, đang nhặt cành lá hoa tiêu rơi đầy đất.

Trong không khí tràn ngập vị cay tươi rói, Lâm Kiến Thâm hít một hơi thật sâu, sải bước đi tới bậc thềm, cùng cô nhặt hoa tiêu lên.

Ánh sáng màu vàng ấm áp trút xuống, xa xa truyền tới tiếng ào ào của mấy con vịt đang nghịch nước, trong lúc lơ đãng hai người đụng vào nhau, lại tách nhau ra rất nhanh.

Dừng một chút, Lâm Kiến Thâm mới tiếp tục động tác trong tay, thấp giọng hỏi: "Bọn họ không làm khó em chứ?"

Hạ Ngữ Băng vô ý thức chà đầu ngón tay, chậm rãi 'A' một tiếng, mới hé miệng cười cười: "Em không sao! Cũng may mà anh về đúng lúc." Nói xong, lại bĩu môi: "Thiếu chút nữa bị bọn họ làm phiền chết."

Lâm Kiến Thâm nhớ lại ánh mắt bám dính của Vương Uy lúc nhìn Hạ Ngữ Băng, tâm trí anh bỗng dâng lên một nỗi bức tức, hận không thể đâm mấy phát lên gương mặt đầy mơ của Vương Uy. Đôi mắt anh tối đi, nói: "Bọn họ tâm thuật bất chính, nhất là Vương Uy, sau này em cách xa bọn họ một chút. Nếu như tôi không có ở nhà, không nên tùy tiện mở cửa cho người khác."

"Em biết rồi, hôm nay là ngoài ý muốn." Hạ Ngữ Băng giải thích: "Em tưởng anh không mang chìa khóa mới chạy ra mở cửa, không ngờ..."

"Tôi không có khả năng không nhớ mang theo chìa khóa." Nhặt hết hoa tiêu, Lâm Kiến Thâm đặt giỏ trúc ngoài hành lang, sửa sang xong mới đẩy cửa vào, hỏi Hạ Ngữ Băng: "Em có đồng ý với bọn họ cái gì... Ừmh."

Nói được một nửa, chỉ thấy Hạ Ngữ Băng nhét cái gì đó vào trong miệng mình, chặn nửa câu nói còn lại.

Vật kia như là dưa hấu, lại không quá giống, vừa vào miệng đã lạnh buốt, vị sữa trộn lẫn với hương dưa hấu thơm ngát, mềm mềm trơn trơn, Lâm Kiến Thâm cầm lấy rồi rút kem ra khỏi miệng, anh nhìn một lát mới nghiêng đầu, ngây thơ hỏi: "Đây là cái gì?"

Hạ Ngữ Băng cảm thấy kích động, nghĩ thầm: Má ơi! Lẽ nào đây là cái nghiêng đầu chết người trong truyền thuyết?

Lòng cô nháy loạn, dễ thương không chịu được, mất một lúc lâu cô mới hoàn hồn: "Kem vị dưa hấu, em tự làm... Ai nha anh, anh mau liếm đi, kem sắp chảy hết rồi!"

Dưới cái nhìn chăm chú nhiệt tình của Hạ Ngữ Băng, Lâm Kiến Thâm rất cẩn thận lè lưỡi, thăm dò liếm nước kem đang chảy ra, nghĩ mùi vị không tệ, lại liếm liếm... Sau đó hình như là bị lạnh, đầu lưỡi hồng hồng rút lại, dùng đôi môi nhọt nhạt tí mĩ thường thức.

Hạ Ngữ Băng theo dõi anh, đầu choáng váng não căng lên nghĩ: đáng vẻ liếm kem của Lâm Kiến Thâm sao lại tình - sắc đến thế? Là mình không hề thuần khiết sao!

Hạ Ngữ Băng không dám nói trong não mình chợt hiện một bức tranh 18+ trong vòng ba giây, chỉ lúng ta lúng túng nói: "Anh từ từ ăn, em đi nấu ăn."

Lâm Kiến Thâm gật đầu, ngồi trên ghế sa lông ở phòng khách nghiêm túc ăn kem, lệ khí ở đáy mắt hóa thành thích ý, như là một con thú hoang được thu phục thành công, nhu thuận thu hồi nanh vuốt.

Mèo già cũng trông mà thèm, nhảy lên bàn trà không ngừng meo meo với Lâm Kiến Thâm, liếm liếm cái mũi màu đen.

"Đây là của ta." Lâm Kiến Thâm quơ quơ cây kem với mèo, trầm giọng nói: "Lúc ta không ở nhà người không bảo vệ tốt cho cô ấy, cho nên không để cho người ăn."

Mèo già vô cùng không phục, giơ cái chân bị thương đang băng nẹp lên cho anh xem, meo meo một tiếng, cố gắng tranh thủ đồng tình.

Lâm Kiến Thâm không hề lung lay: "Bị thương không phải lý do để người lười biếng."

Mèo già lại meo meo một tiếng, giơ móng mèo lên, làm ra một cái động tác cong người.

Lâm Kiến Thâm nuốt ngum kem cuối cùng vào, lúc này mới từ từ nói: "Đối phó người xấu, cào một cái là không đủ."

Mèo già trơ mắt nhìn anh ăn kem xong, tức giận đến mức chồm râu dựng ngược lên, gào khóc kêu loạn. Lâm Kiến Thâm bị nó làm bức bối, thẳng tay xách gáy nó lên, cảnh cáo: "Nói ta ngược đãi mèo? Có tin bây giờ ta ăn người luôn không."

Hạ Ngữ Băng bưng thịt băm xào đậu đũa muối chua và trứng muối đi ra, thấp thoáng thấy con mèo già một lúc thì giơ chân, một hồi thì múa vuốt về phía Lâm Kiến Thâm, giống như bị yêu tinh nhập vào người, cuối cùng còn thấy Lâm Kiến Thâm trò chuyện với con mèo yêu tinh này...

Hạ Ngữ Băng lặng lẽ quan sát một hồi, cảm giác mình gặp quỷ.

Khoảng thời gian sau khi ăn cơm xong là yên tĩnh nhất, vạn vật trên thế gian dường như đều im lặng trong đêm. Hạ Ngữ Băng nằm trên ghế sa lông chơi trò chơi, Lâm Kiến Thâm ở bên cạnh xem tin tức, mà mèo già thì ngồi xõm bên bệ cửa như thường lệ, ngậy người nhìn bóng đêm thâm trầm và bóng núi ở bên ngoài.

Dùng câu nói của Lâm Kiến Thâm, nó đây là 'Đang suy nghĩ làm sao hủy diệt thế giới'.

Năm tháng tĩnh lặng, thời gian trôi qua. Hạ Ngữ Băng đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, ngẩng đầu nói với Lâm Kiến Thâm: "Anh xem chúng ta như vậy, có giống như là một nhà ba người không?"

Mèo già ngậy người bên cửa sổ ngáp một cái thật dài, meo meo một tiếng.

Lâm Kiến Thâm nhìn lướt qua mèo già, rồi liếc nhìn Hạ Ngữ Băng, nghiêm túc nói: "Một nhà ba người? Ông, con trai và cháu gái sao?"

Kết quả thu được là ánh mắt giận dữ như dao của Hạ Ngữ Băng: "Anh nói là tổ tôn ba đời! Anh, anh xem anh có thể có một chút tế bào lãng mạn được hay không hả?"

Hai con yêu quái và một người ở chung một nhà, vẫn duy trì sự cân bằng vi diệu Chính vào lúc này, điện thoại vang lên tiếng thông báo của WeChat, Hạ Ngữ Băng cầm lên nhìn, lại là Phí Lãng.

Phí Lãng không thích đánh chữ, cho nên thường là trực tiếp gửi đoạn thoại. Tốc độ gõ chữ của anh ta rất chậm, thỉnh thoảng gõ cũng sai chính tả rất nhiều, Hạ Ngữ Băng đoán anh ta không đi học được mấy năm.

Mở đoạn thoại ra nghe, giọng nói khàn khàn của Phí Lãng trong điện thoại có vẻ đặc biệt trầm thấp: "Này, cô có học vẽ không?" Tiếp theo, lại gửi tới một cái khác: "Tôi mới vừa nhìn trên trang của cô, vẽ rất khá."

Hạ Ngữ Băng còn chưa trả lời, ánh mắt của Lâm Kiến Thâm đã trầm xuống, cũng không xem tin tức nữa, quay đầu hỏi: "Em vẫn luôn liên hệ với tên kia sao?"

'Tên kia' chính là cách Lâm Kiến Thâm gọi Phí Lãng. Hạ Ngữ Băng biết quan hệ giữa anh và Phí Lãng không tốt lắm, liền cười nói: "Anh đừng lo lắng mà, em thường nhờ anh ta xem xét tình trạng vết thương của Sơ Hạ."

Trong khi nói chuyện cô gõ nhanh câu trả lời gửi qua: 【Từ nhỏ tôi đã học mỹ thuật, hiện tại chuyên về mảng thiết kế. Ngoài ra, tôi có tên, không phải là 'Này'.】

Phí Lãng trả lời rất nhanh, giọng nói nhu hòa không ít: "Vậy thì thật là tốt, nếu cô có thời gian, mỗi tuần có thể dành ra hai ngày dạy em trai của tôi không? Nó rất thích vẽ, nhưng vẫn luôn không có cơ hội tìm thầy học."

Phí Lãng kiêu ngạo lại ương ngạnh, thô tục không rời miệng, đây là lần đầu tiên Hạ Ngữ Băng thấy anh ta nói năng nhỏ nhẹ dịu dàng như

vậy, không khỏi nghĩ thấy vô cùng lạ lùng, trả lời: **【** Anh đang cầu xin tôi sao? **】** [cười xấu xa]

Trong giọng nói tựa hồ có cái lẩn tiếng bật lửa, Phí Lăng thở ra một hơi, một lát sau mới không được tự nhiên địa nói: "Tôi có thể trả thù lao, cô ra giá đi."

Nói xong, anh ta gửi liên tiếp hơn mười hình ảnh qua, đều là do em trai anh ta vẽ, có phác hoạ, có màu nước.

Ảnh chụp dưới ánh đèn không được rõ lắm, loáng thoáng có thể nhìn tra giấy vẽ không được tốt lắm, thuốc màu không nguyên chất, tỉ lệ cấu trúc chưa đúng chuẩn, nhưng ngòi bút chăm chú tỉ mỉ, nhìn ra được người vẽ ra những thứ này thật sự rất yêu thích hội họa.

【 Xử lý độ sáng không tệ, cảm nhận màu sắc rất tốt, nhưng có một số chi tiết thiếu chuyên nghiệp... Là tự học sao? Bao lớn? **】**

"Năm nay nó 17 tuổi, tự học 3, 4 năm."

【 Vậy cậu ấy rất có thiên phú, tôi khuyên anh vẫn nên tìm cho cậu ấy một giáo viên chuyên nghiệp, tôi còn chưa tốt nghiệp, bình thường hay vẽ tranh châm biếm, thằng bé có thể phát triển theo hướng chuyên ngành mỹ thuật. **】**

Bên kia im lặng một hồi, Phí Lăng mới gửi đoạn thoại đến: "Trên thị trấn không có giáo viên chuyên nghiệp, không ai có thể dạy nó. Hơn nữa nó nhìn tranh vẽ của cô thì rất thích, rất là thích, cô... Cô cứ nói thẳng đi, bao nhiêu tiền mới dạy nó?"

【 Toàn là tiền với tiền, tôi không thiếu tiền, chỉ cần anh không sợ tôi dạy sai cho học trò, chiều thứ tư, thứ sáu mỗi tuần để cậu ấy tới thôn Linh Khê tìm tôi, miễn phí. **】** Dừng một chút, cô lại bổ sung: **【** Được rồi, anh mở trò chuyện bằng giọng nói, để cậu ấy nói chuyện với tôi trước. **】**

"Nó không tiện nói chuyện."

【 Tại sao? **】**

Tin nhắn gửi đi, bên kia im lặng rất lâu.

Hạ Ngữ Băng thấy trong khung trò chuyện luôn hiện "Đang soạn tin...", nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy Phí Lãng trả lời.

Sẽ không bỏ đi rồi chứ?

Hạ Ngữ Băng không nhiều nghĩ, cầm điện thoại tiếp tục chơi trò chơi. Lâm Kiến Thâm ở bên cạnh nhắc nhở cô: "Tên kia không phải là người thường, em phải cẩn thận, nếu như xảy ra chuyện tôi cũng mặc kệ em."

Hạ Ngữ Băng đã sớm miễn dịch với cái miệng cứng mà lòng mềm của anh, nếu thật sự gặp chuyện không may, anh sẽ không bỏ mặc cô. Nghĩ vậy, Hạ Ngữ Băng ngược đôi mắt sáng rờ lên, cười hì hì: "Có anh ở đây, em sợ cái gì? Hơn nữa, anh là anh của em, anh mặc kệ em thì ai quản em?"

Tâm trạng của Lâm Kiến Thâm tốt lên một chút, hừ một tiếng, giơ lên điều khiển từ xa đổi kênh.

Vừa lúc này, chuông tin nhắn của Phí Lãng truyền đến, có lẽ là có em trai ở bên cạnh không tiện nói chuyện, anh ta cố ý đánh chữ: **【Em tôi bị tổn thương đây thanh âm, là người câm.】**

CHƯƠNG 24: NGƯỜI ĐIẾC

Edit: Yuzu

Ngày hôm sau, Phí Lăng chạy một xe máy, đưa em trai mình đến nhà Hạ Ngữ Băng bái sư.

Hạ Ngữ Băng Phí Lăng to lớn một tay cầm 5 kg xương, thịt heo và hai con gà mập đã nhổ lông vào cửa, một tay ôm hai lốc sữa chua, nhất thời không nói gì: "Anh mang mấy thứ này tới làm chi? Nhà tôi không thiếu, anh cầm về đi."

Phí Lăng trực tiếp vứt sữa chua và thịt vào phòng bếp, vỗ vỗ tay nói: "Em tôi không phải đem đến để làm lễ bái sư, cầm đốt cho chim ngốc nhà cô."

Hạ Ngữ Băng không hiểu: "Chim ngốc gì?"

Đang nói, Lâm Kiến Thâm từ lầu hai đi xuống, dừng ở trong phòng khách nhìn Phí Lăng: "Cút ra khỏi nhà tôi, chó ngu."

Phí Lăng híp mắt, vuốt râu ria xồm xàm ở cằm: "Anh nói ai là chó?"

Hai người này vừa gặp mặt đã đối chọi gay gắt, cũng không biết là có thâm cừu đại hận gì. Nhìn thấy mùi thù địch càng lúc càng đậm, Hạ Ngữ Băng bần hoả giải hỏi: "Phí Lăng, em của anh đâu?"

"Ở phía sau, nó hơi sợ người lạ."

Vừa nhắc tới em trai, giọng Phí Lăng giọng dịu đi không ít.

Đang nói, cửa bị đẩy ra, một thiếu niên mảnh khảnh đi đến, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người. Một tay cậu ôm một cuốn phác họa thật dày, một tay hơi lo lắng mân mê vạt áo, tầm mắt đảo quanh phòng một vòng, dừng lại trên người Hạ Ngữ Băng, vậy mà lại nở nụ cười với cô, có chút ngượng ngùng.

Ánh nắng chiều rơi vào sợi tóc mềm mại của thiếu niên, chiết xạ ánh sáng vàng nhu hòa, càng tôn lên vẻ mi thanh mục tú của cậu, trầm tĩnh

nội liễm, tuy rằng chỉ mặc áo thun sọc thông thường, nhưng không cảm được hơi thở thiếu niên trên người ... Là một em trai rất dễ thương.

"Chào em, Phí Hiên phải không? Chị là Hạ Ngữ Băng." Hạ Ngữ Băng biết cậu không nói được, cô cười ngoắc ngoắc cậu: "Qua đây ngồi, ăn dưa hấu nha."

Thiếu niên có chút khấn trương, dưới ánh mắt cổ vũ của Phí Lăng cậu đi phía trước hai bước, đứng trước mặt Hạ Ngữ Băng, hít một hơi dài, khom lưng thật sâu với Hạ Ngữ Băng, thái độ vô cùng cung kính.

Hạ Ngữ Băng bị cậu làm cho dở khóc dở cười, vội vàng khoát khoát tay nói: "Ai ai, em đừng như vậy! Chị không lớn hơn em mấy tuổi, đừng làm lễ lớn như thế!"

Thiếu niên đứng thẳng người, lấy điện thoại ra gõ một hàng chữ trong phần ghi chú, sau đó đưa tới trước mặt Hạ Ngữ Băng.

Hạ Ngữ Băng nhận lấy, chỉ thấy trên đó viết mấy hàng chữ nho nhã lễ phép: 【Chào cô giáo Hạ, em là Phí Hiên, học lớp 11. Xin lỗi, bởi vì khi còn bé dây thanh âm của em bị tổn thương nghiêm trọng, không có cách nào nói chuyện với cô.】

"Em đừng gọi chị là cô giáo, tuổi chúng ta không cách nhau xa lắm."

Hạ Ngữ Băng gật đầu thể hiện mình đã biết, có chút đau lòng với cậu con trai nhu thuận mà bất hạnh trước mặt này, cô đưa cho cậu một miếng dưa hấu.

【Tôn Sư Trọng Đạo là đức tính tốt của Trung Hoa, không liên quan đến tuổi tác.】 Phí Hiên ngại ngùng nhận dưa hấu, dùng một tay đánh chữ thật nhanh đưa cho cô xem: 【Rất hân hạnh được biết cô, sau này xin cô Hạ hãy nghiêm khắc với em, thật ra em rất thích vẽ.】

Phí Lăng thấy bọn họ đã làm quen với nhau xong, liền miễn cưỡng đứng dậy, vỗ vỗ vai Phí Hiên: "Học cho tốt, anh còn có việc, năm giờ chiều tới đón em."

Phí Hiên nhu thuận gật đầu, lên lầu thảo luận hội họa với Hạ Ngữ Băng, lâu một chút còn lại Lâm Kiến Thâm và Phí Lăng.

Phí Lăng nhìn thoáng qua Lâm Kiến Thâm trong phòng khách, nở nụ cười khó hiểu

Khí tức trên người Lâm Kiến Thâm rất mạnh, anh không phải yêu không phải ma, cũng không phải quỷ hồn tinh quái, chúa tể của linh mạch trong trời đất, từ nhỏ đã được chúng yêu thần phục... Phí Lăng cũng không ngoại lệ.

Trong phòng mơ hồ tản ra địch ý của Lâm Kiến Thâm, Phí Lăng có chút không thở nổi, nếu trên người không có 100 năm tu vi chống đỡ, sợ là hai chân đã sớm run lên.

"Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, yêu quái khác sợ anh, tôi không sợ. Hôm nay tôi tới đây, ngoại trừ vì em trai tôi, còn có một việc muốn nói cho anh biết." Nói xong, Phí Lăng đứng dậy đi ra cửa, hạ giọng: "Hồ ly trên núi thức tỉnh, anh chú ý một chút. Hồ ly trời sinh tính tình giảo hoạt, cô ta không dám động anh, nhưng người em gái kia của anh có lẽ không vận tốt như vậy."

Lâm Kiến Thâm nhíu mày: "Không cần anh nhắc nhở. Trong núi yêu khí hoành hành, tôi có thể phát hiện."

"Vậy thì tốt rồi, là tôi quá lo lắng." Phí Lăng lấy ra một điều thuốc cắn trong miệng, nhe răng nanh cười, hai lỗ tai đầy lông xù từ trong mái tóc rối tung hiện ra, mắt thú màu xanh đen lưu chuyển, bỗng chốc hóa thành một con dã thú khoác da người!

Nhưng mà sau một khắc, răng nanh thu hồi, lỗ tai phục hồi như cũ, mắt thú tiêu tán, Phí Lăng lại khôi phục hình thái loài người, ngậm điều thuốc đẩy cửa đi ra ngoài.

Mà tất cả những điều này, hai cô trò trên lầu hoàn toàn không biết gì cả.

Hạ Ngữ Băng bưng một mâm măng cụt chiêu đãi Phí Hiên, tận lực dùng giọng dịu dàng nói với cậu: "Em đừng lo lắng, Phí Hiên, ngồi tự nhiên đi."

Phí Hiên ngượng ngùng cười cười, gật đầu, chờ Hạ Ngữ Băng ngồi xuống trước bàn đọc sách, cậu mới thận trọng ngồi trên một cái ghế

khác, trong tay ôm cuốn sổ phác họa.

"Nào, ăn măng cụt trước đã."

Thấy Phí Lăng nhận trái măng cụt, không biết làm thế nào, Hạ Ngữ Băng đoán chắc là cậu chưa từng ăn qua, liền cho làm mẫu cho cậu: "Giống như vậy, đầu tiên bỏ cuống đi, bẻ mạnh sẽ mở ra, ăn phần thịt màu trắng bên trong."

Phí Hiên làm theo, cố sức bẻ một cái, thịt măng cụt trắng tinh tắn ra mùi thơm. Vì hai người vừa trao đổi WeChat, Phí Hiên liền trực tiếp dùng WeChat nói chuyện phiếm với Hạ Ngữ Băng: 【Cám ơn cô, ăn rất ngon.】

Hạ Ngữ Băng lần đầu tiên dạy học sinh, còn là một thiếu niên dễ thương biết điều như vậy, không khỏi cảm thấy vừa mới lạ vừa vui vẻ, cô nói với Phí Hiên: "Em ăn trước đi, chị nhìn cuốn sổ phác họa của em."

Phí Hiên ngượng ngùng đưa qua.

Hạ Ngữ Băng lật một chút, hơi kinh ngạc hỏi hẩn: "Phí Hiên, thật sự em không học qua lớp đào tạo bài bản về vẽ tranh nào sao?"

Phí Hiên lắc đầu, gửi qua WeChat: 【Đều là tự mò mẫm. Cô ơi, em vẽ rất kém sao?】

"Không, là rất tốt. Đường cong rất gọn, sáng tối cũng xử lý tốt, ngay cả mấy chỗ cơ bắp nữa, ngoài ra các đốt ngón tay hơi không đúng, nhưng đối với người tự học mà nói thì đã rất tuyệt rồi." Hạ Ngữ Băng cảm khái: "Nói thật, em có thể trở thành sinh viên chuyên ngành mỹ thuật."

Phí Hiên khó kìm được vui mừng, nhưng rất nhanh, tựa hồ cậu nghĩ tới điều gì, hưng phấn ở đáy mắt phai nhạt đi, cúi đầu gõ tin nhắn:

【Không cần đâu cô Hạ, em không muốn trở thành sinh viên chuyên ngành.】

"Vì sao? Không phải em thích vẽ sao?"

Phí Hiên cười gượng: 【Anh trai nuôi gia đình không dễ dàng gì.】

Hạ Ngữ Băng có phần hiểu được, học chuyên ngành rất phí tiền, nếu trong nhà không có một chút của cải, rất khó bồi dưỡng ra một sinh viên nghệ thuật ưu tú. Phí Hiên nhu thuận lại hiểu chuyện, có lẽ không muốn liên lụy Phí Lăng, mới cam nguyện từ bỏ đi theo con đường mỹ thuật chuyên nghiệp.

"Cái này cũng không gấp gáp, đầu tiên chúng ta tạo nền móng trước, là vàng thì đến chỗ nào cũng sẽ phát sáng."

Hạ Ngữ Băng sợ chạm đến chuyện đau lòng của cậu, vội vàng nói sang chuyện khác, tự lấy một con búp bê có các khớp cử động chuyên dùng trong mỹ thuật trên bàn sách đưa cho cậu: "Đây, cái này cho em, sau này nếu em bị các tỉ lệ trên cơ thể hoặc các khớp bắt bí thì có thể đối chiếu các cử động của nó... Em xem, các khớp ngón tay của nó có thể hoạt động, có thể bày ra bất cứ tư thế nào mà em muốn."

Phí Hiên kinh ngạc nhận lấy, cung kính giống như là lãnh được phần thưởng học sinh giỏi.

Hạ Ngữ Băng bị thiếu niên này chọc cười, vừa lật xem bản phác hoạ, vừa thỉnh thoảng chỉ ra những điểm yếu về chuyên môn và đưa ra ý kiến sửa chữa. Phí Hiên rất chăm chú lắng nghe, ngón tay trắng nõn gõ màn hình điện thoại rất nhanh, ghi chép những điểm yếu Hạ Ngữ Băng nói yếu lại, thái độ khiêm tốn, lông mi thật dài rũ xuống che mí mắt lại, nhu thuận đến mức kì lạ.

"Phí Hiên, tình cảm giữa em và anh em rất tốt sao." Hạ Ngữ Băng bỗng nhiên cảm khái nói.

Phí Hiên ngẩng đầu, hơi nghi hoặc.

"Em xem, trong tập tranh của em hết tám chín phần đều là đang vẽ anh ta. Thế nhưng, hai anh em em nhìn không quá nhau." Phí Lăng người đàn ông cao lớn thô kệch, Phí Hiên thì trắng trẻo lịch sự, lẽ nào một người giống ba một người giống mẹ?

Dường như nhìn thấu được nghi ngờ của Hạ Ngữ Băng, Phí Hiên giải thích: 【Không phải là anh em ruột, anh em được ba nhặt về nuôi từ nhỏ.】

Khó trách...

Đợi chút, cái kịch bản nhật từ bé này sao hơi quen vậy?

Buổi trưa mùa hạ thoáng cái đã qua, tiếng còi xe máy thúc giục nhiều lần, là Phí Lãng tới đón em trai về nhà.

Trước khi đi, Hạ Ngữ Băng tặng một phần lễ vật cho Phí Hiên: "Chỗ chị có thuốc màu và giấy màu nước chị thường dùng, đều đưa cho em."

Hộp thuốc màu 24 màu rất mới, ngay cả giấy bọc cũng chưa gỡ ra, vừa nhìn thì biết chưa dùng nhiều. Phí Hiên ra sức khoát tay, không muốn nhận.

Hạ Ngữ Băng 'Ai nha' một tiếng, thẳng thắn nhét mạnh vào trong tay cậu: "Cầm đi, coi như là lễ gặp mặt chị cho em, đẹp về luyện thật giỏi, thứ sáu phải giao bài tập tới được."

Lúc này Phí Hiên mới ngượng ngùng nhận, lại cúi người với Hạ Ngữ Băng một cái, mới nhấc chân ngồi lên xe máy, vẫy vẫy tay chào Hạ Ngữ Băng.

Tiền khách xong, Hạ Ngữ Băng mới nhớ tới buổi chiều nay bạn dạy học sinh, còn chưa kịp nói câu nào với Lâm Kiến Thâm.

Lâm Kiến Thâm mới vừa nhổ hết cỏ, đang khom lưng cạnh giếng nước rửa mặt, Hạ Ngữ Băng nhẹ nhàng đi tới, từ phía sau Lâm Kiến Thâm lộ cái đầu ra, vô cùng chân chó hỏi: "Anh, buổi tối ăn sườn heo hấp gạo nếp có được không? Vừa lúc Phí Lãng tặng sườn tối, rất tươi đó."

Vừa nghe đến Phí Lãng tên, chân mày Lâm Kiến Thâm đã nhăn thành chữ điền (川). Chóp mũi anh còn nước, giơ tay hất tóc ướt ra phía sau đầu, lộ ra cái trán trơn bóng đầy đặn, lạnh giọng nói: "Tùy."

Hạ Ngữ Băng đùa anh: "Tùy là có ý gì? Không muốn ăn? Vậy em không làm!"

"Chờ chút" Lâm Kiến Thâm bước qua bụi hoa, lau khuôn mặt đầy nước, đôi lông mi dày hơi rũ xuống, một lát mới bất đắc dĩ nói: "Tôi

ăn."

"..." Người này thật đúng là, tính tình kiêu ngạo sừng sững không ngã. Xương sườn cắt đoạn ướp, phủ gạo nếp lên, cho khoai tây xắt hạt lựu vào để hút mỡ, sau khi dùng lá sen gói kỹ thì bỏ vào nồi hấp chín, sau khi mở ra mùi sen, mùi thịt, mùi gạo thay nhau tản ra, thịt mềm ngon miệng, gạo nếp trong suốt óng ánh, làm cho con mèo già kia thèm thường meo meo meo meo ô ô liên tục.

Hạ Ngữ Băng cho con mèo già hai miếng sườn cho đỡ thèm, rồi mới gọi ra ngoài phòng khách: "Anh ơi, ăn cơm."

Lâm Kiến Thâm mới vừa nhận điện thoại, lúc trở vào sắc mặt không tốt lắm, nói với Hạ Ngữ Băng: "Chiều mai tôi phải lên núi một chuyến, hai ngày nữa mới vừa về, em ở nhà một mình cẩn thận."

"Hả?" Hạ Ngữ Băng gấp một miếng sườn, sừng sờ một lúc, mới hỏi: "Anh muốn qua đêm trên núi sao? Đi làm gì?"

"Có người trộm cây trên núi, trong thôn muốn phái người lên núi thay phiên tuần tra ban đêm, bắt trộm." Lâm Kiến Thâm lấy cái ghế ngồi xuống, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Hai ngày sau đến lượt tôi."

CHƯƠNG 25: HỒ TIÊN HIỆN

Edit: Yuzu

Buổi chiều hôm sau, quả nhiên Lâm Kiến Thâm đi lên núi, ngôi nhà cũ trống rỗng, con mèo già và Hạ Ngữ Băng sống nương tựa lẫn nhau. Không biết vì sao, Lâm Kiến Thâm không ở nhà, Hạ Ngữ Băng cũng không có tinh thần gì, ngay cả nấu cơm cũng làm qua loa cho xong. Buổi tối gian phòng trống rỗng, yên tĩnh không thể tưởng tượng nổi, Hạ Ngữ Băng bật đèn, trần trọc đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ.

Ngày thứ hai, sau cơm trưa, Phí Lãng đưa Phí Hiên đến học vẽ.

"Anh ta không ở nhà à?" Đây là câu đầu tiên Phí Lãng hỏi sau khi vào nhà.

Hạ Ngữ Băng biết anh ta nói tới ai, trả lời: "Anh tôi lên núi gác đêm, ngày mai mới về."

Phí Lãng gật đầu, từ chối cho ý kiến. Anh ta đứng ở ngoài hành lang hút xong một điếu thuốc, mới đề vai Phí Hiên, dặn dò cậu: "Học cho tốt, năm giờ rưỡi anh tới đón em."

Phí Hiên gật đầu, nhìn theo anh mình chạy xe máy rời đi.

Hạ Ngữ Băng ngáp một cái, lật xem tranh cậu luyện mấy ngày nay, cho lời nhận xét: "Tỉ lệ cân đối hơn nhiều... Ồ, còn vẽ màu nước?"

Phí Hiên hơi ngượng ngùng, lấy điện thoại gửi WeChat cho cô: 【Màu sắc không hài hòa lắm, vẽ xong luôn cảm thấy là lạ, không nghĩ ra là nên tới màu nào.】

"Quan sát nhiều, luyện tập thêm, cái này không được vội vàng được."

【Phải luyện vẽ vật thực đúng không?】

Ngược lại là Phí Hiên đang nhắc nhở Hạ Ngữ Băng. tinh thần khê động, nháy mắt với Phí Hiên mấy cái, đề nghị: "Nói đến vẽ vật thực,

có một chỗ phong cảnh rất tốt, tin là sẽ cho em linh cảm."

Một giờ sau, bên cầu đá của thôn Linh Khê.

Non xanh nước biếc, ánh nắng như lớp phấn son miễn phí trang điểm khắp núi. Hạ Ngữ Băng ôm mèo già, nói với thiếu niên mảnh khảnh trước mặt: "Tiểu Hiên, em có mệt hay không, nếu không chị lấy giá vẽ cho em nhé?"

Phí Hiên khiêng một đồng dụng cụ vẽ tranh, gian nan quay đầu lại, nghiêng đầu lên vai lau mồ hôi ở thái dương, nhìn cô cười lắc đầu, dùng khẩu hình miệng nói: Không mệt.

Hạ Ngữ Băng cong tay búng trán mèo già một cái, nói: "Mèo lười, người nói xem người tàn phế một chân còn năng nặc muốn đi theo chúng ta lên núi làm cái gì? Hại ta còn phải ôm người."

Lúc mới ra cửa, Sơ Hạ không biết nổi điên cái gì, quẩn quít quây phá muốn đi theo cô đi ra cửa, Hạ Ngữ Băng không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là ôm nó thẳng tới đây, chỉ là phải để Phí Hiên khiêng tất cả dụng cụ vẽ tranh.

Mèo già meo meo ô một tiếng, nằm trong ngực cô ngáp một cái thật dài, căn bản không coi lời răn dạy của cô ra gì.

Thật ra Hạ Ngữ Băng đề nghị tới nơi này vẽ vật thực là có tâm tư riêng: Lâm Kiến Thâm đi tuần núi ở vùng này, biết đâu có thể vô tình gặp được anh ở đây?

Mặc dù biết Lâm Kiến Thâm hơn phân nửa là ở trong núi sâu, khả năng vô tình gặp được không lớn, nhưng Hạ Ngữ Băng vẫn mang một tia ảo tưởng, lại hơi thốn thức: Thì ra trong lúc cô không chú ý, Lâm Kiến Thâm đã để lại một vết tích sâu như vậy trong cuộc sống của cô, một ngày không gặp, thì đã nhớ anh...

Suy nghĩ miên man, Hạ Ngữ Băng bảo Phí Hiên dừng lại: "Tiểu Hiên, vẽ ở đây đi, em tìm góc độ, vẽ khung trước, phác họa đường, xác định sáng tối, sau đó điều chỉnh màu bút."

Tranh màu nước rất chú trọng trình tự màu sắc, Hạ Ngữ Băng ở một bên hướng dẫn Phí Hiên bầu trời, núi xa, rừng gần, màu sắc đậm nhạt

của nước suối, đợi đến khi cậu dần bắt đầu, Hạ Ngữ Băng bèn ôm mèo ngồi xõm dưới bóng cây nghỉ ngơi.

Trời cao mây nhạt, nước suối róc rách, tiếng ve kêu từng đợt, như là bài hát ru con dài dòng.

Hạ Ngữ Băng ôm mèo già mí mắt nặng trĩu, ngủ gà ngủ gật, không quá một lát dĩ nhiên thực sự đang ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, dường như cô nghe đến một giọng nam quen thuộc đang khẽ gọi: "Hạ Ngữ Băng, Hạ Ngữ Băng..."

Thanh âm này kỳ rất lạ, giống như xa cuối chân trời, lại như gần bên tai, lúc có lúc không, lại rất quen thuộc. Hạ Ngữ Băng đã nghe giọng nói này, cô cố gắng muốn mở mí mắt nặng nề lên, lại phát hiện hình như là bị bóng đè, không nhúc nhích được mảy may.

"Mặt trời mưa, sương triều sinh, hồ tiên hiện..." Giọng nam mơ hồ kia vẫn còn tiếp tục, chợt trở nên dồn dập: "Đi mau! cô ta sắp tới!"

Ai? Ai sắp tới? !

"Lâm Tây!" Dưới chân Hạ Ngữ Băng trống không, bỗng nhiên bị ngã tỉnh.

Phí Hiên cầm bút vẽ, trên tay dính đầy thuốc màu sặc sỡ, lo âu nhìn cô. Thấy cô tỉnh lại, Phí Hiên lấy điện thoại gõ một hàng chữ: 【Cô Hạ, cô thấy ác mộng sao?】

Hạ Ngữ Băng mơ màng một hồi, tầm mắt từ từ tập trung lại, cho đến khi mèo già từ trong ngực cô nhảy ra ngoài, mới hoảng hốt hoàn hồn.

Ánh nắng trong núi rất sáng, không khí tươi mát, từng gợn nước óng ánh phản chiếu lên cầu đá, tất cả đều yên tĩnh không gì sánh được. Hạ Ngữ Băng xoa huyệt Thái Dương, lấy điện thoại ra nhìn, vậy mà đã năm giờ, cô không hay không biết ngủ hơn một giờ.

Thấy Phí Hiên lo âu nhìn mình, Hạ Ngữ Băng gượng cười, vỗ vỗ quần đứng dậy: "Chị không sao, có lẽ là tối hôm qua mất ngủ, ngủ không ngon nên ngủ gật. Được rồi, em vẽ xong chưa?"

Phí Hiên gặt đầu, lấy bức tranh màu nước vừa vẽ xong xuống để cô nhận xét.

"Em cảm nhận màu sắc rất tốt, dãy núi và lá cây dưới ánh mặt trời vẽ tốt, thế nhưng nước suối vô cùng nhạt nhẽo, em xem ở đây," Cô chỉ chỉ về nơi nào đó, đề nghị: "Thêm chút màu ấm sẽ làm ánh nước đẹp hơn."

Phí Hiên cầm điện thoại nhất nhất ghi nhớ.

Ngay lúc này, mèo già đang nhàn nhã dạo chơi chợt dừng lỗ tai lên, ánh mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm chỗ sâu trong rừng rậm, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhỏ.

Hạ Ngữ Băng đang tập trung hướng dẫn Phí Hiên sửa bản vẽ, hoàn toàn không phát hiện sự khác thường của nó. Mèo già dùng vuốt gãi gãi giày của Hạ Ngữ Băng, lại bị cô đẩy ra, nhỏ giọng chặn lại: "Đừng làm rộn, Sơ Hạ."

Ở sau lưng nàng, sương mù màu trắng từ sâu trong rừng rậm tuôn ra hết lượt này đến lượt khác, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm, ngay sau đó mèo già càng luống cuống, meo một tiếng nhảy lên giá vẽ, làm thuốc màu chưa khô trong tay Phí Hiên lật úp trên mặt đất, giấy chặn ngang cũng bị xé rách, phát ra tiếng xé rách chói tai.

"Sơ Hạ!" Hạ Ngữ Băng kinh hãi ôm lấy mèo già.

Cô kéo tai nó dựng thẳng lên, vừa muốn quở trách lại phát hiện con mèo này rất bất thường -- da lông toàn thân chợt nổi lên, mắt mèo co lại, nhe hàm răng trắng, nhìn chăm chăm chỗ sâu trong rừng rậm không nháy, giống như trong đó ẩn núp vật gì đáng sợ.

Hạ Ngữ Băng nhìn theo tầm mắt nó, trong mắt hiện lên kinh ngạc.

Sương... Thật là nhiều sương!

Sương mù kia đầu tiên là khói nhạt thông thường, từ chỗ sâu trong rừng thăm dò tràn ra, tiếp theo càng ngày càng đậm, càng ngày càng nhiều, hết lượt này đến lượt khác, cắn nuốt rừng rậm, từng bước xâm chiếm cây cỏ, như sóng lớn cuộn cuộn mà đến, lại như con thú lớn

màu trắng há to miệng, vươn thẳng đến chỗ Hạ Ngữ Băng và Phí Hiên!

Mèo già meo meo, cả người không ngừng run rẩy, hiển nhiên là vô cùng sợ sương mù không rõ lai lịch này.

Hạ Ngữ Băng lui về phía sau một bước, lẩm bẩm nói: "Chuyện gì xảy ra? Vì sao... Sương mù lại xuất hiện lúc hoàng hôn lúc?"

Thậm chí cô còn ngửi được mùi ẩm ướt âm lạnh trong sương mù, rất nhanh, sương mù không rõ này đã căn nuốt núi rừng, căn nuốt dòng suối, căn nuốt cầu đá, bao phủ tất cả bên trong màu trắng tĩnh mịch.

Nhưng vào lúc này, bầu trời mùa hạ lại xuất hiện mưa mặt trời. Lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền lên, Hạ Ngữ Băng thậm chí cảm giác có hai ánh mặt quỷ mị từ một nơi bí mật gần đó nhìn mình chăm chăm, một nỗi hoảng sợ không thể giải thích được lan đến tim cô, trong lúc hoảng hốt, dường như cô lại nghe thấy giọng nam quen thuộc nam kia vang lên:

"Cô ta ra ngoài, chạy mau -- "

Giọng nói kia thúc giục cô, Hạ Ngữ Băng không còn kịp suy nghĩ khủng hoảng trong lòng từ đâu mà đến, cô nắm lấy cổ tay Phí Hiên, tiếng nói dồn dập phát ra từ cổ họng: "Mau rời khỏi chỗ này!"

Trong lúc hốt hoảng va phải giá vẽ, thuốc màu và bút vẽ rơi đầy đất, cô không hề nhặt lên, chỉ kéo Phí Hiên liều mạng chạy lên cầu đá. Rất nhanh, Phí Hiên cũng thấy sương mù quỷ dị kia tựa hồ có bất thường, cậu nắm ngược lại tay Hạ Ngữ Băng, ý bảo cô chạy theo mình.

Hạ Ngữ Băng thở hổn hển quay đầu lại nhìn, sương triền màu trắng kia nhanh chóng lan rộng, dâng khắp bốn phương tám hướng, lấy tốc độ cực nhanh đuổi theo cô. Trong sương mù mưa bụi, thi thoảng truyền đến tiếng vỡ răng rắc, như là tiếng cự thú đập gãy cành cây vậy!

Hạ Ngữ Băng chợt nhớ tới giấc mơ vừa rồi, thanh niên cầm cây dù đen trong mơ nhắc nhở cô từng chữ từng câu nhắc: "Mặt trời mưa, sương triền sinh, hồ tiên hiện."

Mặt trời mưa, sương triều sinh, hồ tiên hiện...

Hồ tiên hiện, hồ tiên hiện...

Mới vừa chạy lên cầu đá, sương mù phía sau chợt nhào tới, căn nuốt bọn họ trong một mảnh trắng xoá quỷ dị, tầm mắt của Hạ Ngữ Băng bị che lại, hoàn toàn không phân rõ đông nam tây bắc, cây cầu đá mang phong cách cổ xưa trong mưa mặt trời và làn sương trắng thành linh xuất hiện này, nghiễm nhiên trở thành cầu Nại Hà âm trầm đáng sợ. Trong làn sương mênh mông, có bóng dáng bay xẹt qua, như yêu ma ngủ đông.

Cô và Phí Hiên sít sao ở cùng một chỗ, hoảng loạn va vào một lồng ngực cứng rắn.

Hạ Ngữ Băng 'A' một tiếng, hét ầm lên. Phí Hiên cũng muốn hét to, nhưng cậu là người câm, không hét được, chỉ có thể nắm Hạ Ngữ Băng thật chặt, gần như muốn bẻ gãy cổ tay của cô.

Một thân ảnh cao to đứng lơ lửng trong sương trắng, đường nét hết sức quen thuộc, Hạ Ngữ Băng ép mình phải trấn định lại, cô lui về phía sau hai bước đánh giá bóng người xuất hiện kia, ánh mắt chợt sáng lên, thử dò xét: "Anh?"

"Ừ." Lạnh lùng trầm ổn, đúng là giọng của Lâm Kiến Thâm thanh âm.

Nói tới cũng kỳ quái, Lâm Kiến Thâm vừa xuất hiện, sương trắng cuộn cuộn kia lại chợt ngừng tập kích, sau đó giống như là gặp được vật gì đáng sợ, sương trắng kia lấy Lâm Kiến Thâm làm trung tâm lui về phía sau, trong nháy mắt đã lui khỏi cầu đá, lui về trong núi sâu rừng cổ...

Mọi thứ dường như đag đảo ngược, không quá một phút đồng hồ, mưa mặt trời đã tạnh, ánh nắng trút xuống, sương mù tiêu tan, tầm mắt khôi phục ánh sáng. Mèo già xao động khấn trương trong ngực cũng hạ lưng xuống, lông mèo dựng lên cũng dần xẹp xuống.

Lâm Kiến Thâm đứng cách Hạ Ngữ Băng ba bước chân, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chăm chăm vào chỗ sâu trong rừng rậm, như là đang giăng co với sinh mệnh không nhìn thấy nào đó.

CHƯƠNG 26: HIỆN NGUYÊN HÌNH, CÓ YÊU QUÁI! YÊU QUÁI...

"Anh!" Hạ Ngữ Băng vui mừng quá đỗi. Thậm chí cô không còn kịp suy nghĩ tại sao Lâm Kiến Thâm lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, cô lập tức cầu cứu nắm lấy cổ tay anh.

"Sương trắng kia... Rốt cuộc là cái cái quỷ gì!"

Thân thể Lâm Kiến Thâm cứng đờ, thật lâu sau mới chậm rãi giơ tay lên, tựa hồ muốn ôm cơ thể hơi run lên của cô. Nhưng mà tay mới giơ lên một nửa, lại đổi thành nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, dùng giọng nói dịu dàng hiếm có: "Không sao, chỉ là sương núi mà thôi."

Hạ Ngữ Băng nắc lên, ngược đôi mắt phiếm hồng lên nói: "Đừng gạt em, hoàng hôn làm sao có sương mù bay, hơn nữa sương này nói đến là đến nói tán liên tán, cũng thật là quỷ dị ah!"

Lâm Kiến Thâm không nói chuyện. Không bao lâu, trong núi sâu một đám chim không biết tên giạt mình bay lên, kế tiếp là lá cây lay động, có một tiếng sói hùng hậu trầm thấp truyền đến. Tiếng sói tru kia kéo dài mạnh mẽ, như là thị uy, hoặc như là đang tuyên cáo cái gì, làn sương mù quỷ dị quanh quẩn trong núi hoàn toàn tiêu tán.

Đôi mắt Hạ Ngữ Băng tròn tròn, giọng nói run rẩy: "Anh à, anh có nghe không? Có sói đó!"

Mắt Lâm Kiến Thâm chợt tối đi, 'xé' Hạ Ngữ Băng đang bám dính trên người mình như thuốc dán xuống, nhỏ giọng nói: "Em nghe lầm rồi."

"Làm sao có thể nghe lầm được!" Hạ Ngữ Băng nhớ ba từng nói, trong núi này trước kia từng có sói thường lui tới, lại càng lo lắng hơn. Cô nghiêng tai lắng nghe một hồi, không có kết quả, lại đi hỏi Phí Hiên: "Tiểu Hiên, vừa nãy em có nghe được tiếng sói tru không?"

Phí Hiên đang ngậy người nhìn sau vào rừng, mãi đến khi Hạ Ngữ Băng vỗ vỗ bờ vai của cậu, cậu mới bừng tỉnh hoàn hồn, lắc đầu, biểu hiện mình cũng không nghe được tiếng sói tru.

Hạ Ngữ Băng hoài nghi với chính mình: Chẳng lẽ là nghe nhầm thật sao?

Mới vừa thở phào nhẹ nhõm, con đường trong rừng chợt truyền đến tiếng huyền não lộn xộn-- là tiếng bước chân nhỏ vun, hơn nữa rất gấp rút.

Lòng Hạ Ngữ Băng mới buông lỏng lại lơ lửng giữa không trung, không nhìn được liếc nhìn Lâm Kiến Thâm, nghiễm nhiên xem anh trở thành thuốc trợ tim của mình.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, Hạ Ngữ Băng cảm giác mình không kiên trì nổi, nhỏ giọng đề nghị: "Chúng ta trở về đi, ở đây quá dọa người rồi !"

Vẻ mặt Lâm Kiến Thâm không hề thay đổi, chỉ giữ Hạ Ngữ Băng lại, kéo cô đến phía sau mình: "Không sao đâu, đừng sợ."

Rầm --

Có tiếng nhốn nháo trong lùm cây, tiếp theo, một thân ảnh cao lớn từ trong bụi cây rậm rạp nhảy ra, vững vàng đứng trên lối đi, dưới ánh nắng loang lổ.

Thứ này... Không, người này bất ngờ nhảy từ trong rừng ra không kịp đề phòng, Hạ Ngữ Băng không nhìn được 'A' một tiếng, lui về sau một bước, cả người được Lâm Kiến Thâm đúng lúc đỡ lấy, khoảng cách giữa hai người rất gần, tư thế mờ ám.

"Chắc, xem ra tôi tới không đúng lúc rồi?" Giọng nói khàn đục thô lỗ vang lên, hết sức quen thuộc, không phải Phí Lãng thì là ai?

Hạ Ngữ Băng cảm giác suy nghĩ của mình bị đông lại, thật lâu vẫn chưa tỉnh hồn lại: Không phải Phí lãng đã trở về trấn Phỉ Thúy trấn rồi ư, sao lại đột nhiên từ trong rừng sâu chạy tới thôn Linh Khê?

Phí Lãng mới từ trong rừng chạy đến, trong miệng ngậm một điều thuốc sắp tàn, cũng không biết là đánh nhau với ai hay là ngã vào trong bụi gai, cái áo bị rách vài chỗ, mơ hồ lộ ra cơ thể màu đồng rắn chắc, trên mặt cũng có hai vết máu, trên mái tóc rối tung còn dính vài miếng lá rụng, thoạt nhìn có chút chật vật buồn cười.

"Chậc, đánh nhau với lão yêu bà kia, cả người toàn mùi khai!" Phí Lãng nghiêng đầu ngửi đồ mặc trên người, chân mày nhăn lại có thể kẹp con ruồi chết, phối hợp với khuôn mặt dính máu kia, nhìn vô cùng tàn bạo.

Hạ Ngữ Băng nhìn Lâm Kiến Thâm một cái, lại nhìn Phí Hiên một cái, biểu hiện của hai người này vô cùng bình tĩnh, dường như đối với hiện tượng khác thường hôm nay gặp nhiều thấy quen. Hạ Ngữ Băng càng cân nhắc càng thấy không đúng, phía tây khu rừng quý bí khó lường, sương mù, mặt trời mưa... Hình như một cái gì đó chẳng bao giờ giao thiệp với thế giới đang bày ra trước mặt cô, chỉ đợi kéo tờ bóc kén.

Phí Hiên rất lo lắng tình trạng vết thương của Phí Lãng, vội vàng chạy tới thật nhanh ra tín hiệu cầm, hỏi thăm cái gì đó.

Phí Lãng lấy điều thuốc trên miệng xuống, dùng chân nghiền nghiền, rồi mới đi tới sờ sờ mái tóc mềm mại của Phí Hiên: "Yên tâm, thứ tạp nham mà thôi, sao có thể làm anh của em bị thương được chứ?"

Phí Hiên gật đầu, lại nhanh chóng lắc đầu, đáy mắt có không che giấu được lo lắng.

Phí Lãng nói: "Thu dọn đồ đạc trở về đi."

Phí Hiên gật đầu, đi tới bên dòng suối thu dọn giá vẽ và dụng cụ vẽ tranh rồi giao cho Hạ Ngữ Băng, lúc này mới khom người chào cô, phát tay tạm biệt.

Đợi thân ảnh của hai anh em họ biến mất ở cuối cây cầu đá, mặt trời chiều đã ngã xuống, Lâm Kiến Thâm mới tự tay nhận dụng cụ vẽ tranh trong tay Hạ Ngữ Băng, nói với cô: "Đi, đi về nhà."

Hạ Ngữ Băng từ trong suy nghĩ hỗn loạn hoàn hồn, 'A' một tiếng, hỏi: "Không phải anh phải canh gác sao?"

Tầm mắt của Lâm Kiến Thâm trượt xuống, rơi vào ngón tay cô. Ngón tay Hạ Ngữ Băng thon dài trắng nõn, móng tay mượt mà, được bảo dưỡng tốt, phải mất một lúc lâu Lâm Kiến Thâm mới lấy lại tinh thần, không được tự nhiên vung cổ tay lên: "Đưa em về nhà trước."

Hạ Ngữ Băng còn muốn hỏi gì đó nhưng Lâm Kiến Thâm đã xoay người đi về nhà. Cô buông tiếng thở dài, ôm con mèo ngủ gật bên chân lên, vội vã đuổi theo bước chân của Lâm Kiến Thâm.

Mặt trời về chiều kéo dài cái bóng của hai người, Hạ Ngữ Băng quay đầu nhìn ngọn núi cao đầy cỏ thụ rừng sừng sững kia, yên tĩnh mà uy nghiêm, trang trọng mà thần bí, quan sát tất cả sinh linh phủ phục dưới chân nó.

Tiếng giày da giẫm trên con đường đá, rừng trúc rì rào trong gió, cuối cùng Hạ Ngữ Băng không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, đào sâu vấn đề: "Anh, làn sương mù hôm nay đến cùng là có chuyện gì? Ngọn núi thật sự có dã thú hung mãnh sao?"

Lâm Kiến Thâm băng qua rừng trúc trên sườn núi, thân ảnh cao lớn hiện rõ dưới ánh mặt trời sáng loang lổ.

"Theo truyền thuyết của người già, trong núi này từng có hồ ly tác loạn, sau đó có người phong ấn cô ta dưới một gốc cây hòe lớn, đêm hai ngày trước, cây hòe lớn đó bị bọn trộm cây chặt, có lẽ là phá phong thủy phong ấn..."

Nói đến đây, anh dừng chân, quay đầu lại nhìn về phía Hạ Ngữ Băng, con người màu nhạt thông thấu như là có thể nhìn thấu bí mật nghìn vạn năm, từ từ mở miệng nói: "Tất nhiên trong rừng sâu phức tạp hơn tưởng tượng của em rất nhiều, nên rất đáng sợ. Về phần dã thú, nếu như không bị dồn vào đường cùng, chúng sẽ không xuống núi gây loạn, nếu bị buộc phải đi ra, khi đó nhất định là xuất hiện thứ còn hung ác hơn dã thú."

"Thứ hung ác hơn dã thú... Là cái gì?"

"Lòng tham của con người."

Ăn cơm tối xong, Lâm Kiến Thâm chuẩn bị lên núi gác đêm, vận khí tốt, cố gắng có thể bắt được kia một tên đốn củi trộm... Không, Hạ Ngữ Băng tình nguyện để anh trong coi vô ích một đêm, cũng không muốn anh gặp phải đám đạo tặc cùng hung cực ác kia, có trời mới biết bọn họ chó cùng rứt giậu sẽ tạo ra chuyện gì nữa!

Đêm có hơi lạnh, Hạ Ngữ Băng tiễn anh ra cửa, lén lút đưa cho anh rất nhiều đồ ăn vặt ban đêm, cô hỏi: "Anh, anh không sợ sao?"

Lâm Kiến Thâm giơ đèn pin lên, sừng sốt một hồi, mới lắc đầu: "Không sợ, chỗ đó không đáng sợ như em nghĩ. Hơn nữa, có chú hai làm bạn với tôi mà."

"Vâng, cái này cho anh phòng thân." Hạ Ngữ Băng móc ra một con dao trang trí màu đỏ đưa vào tay Lâm Kiến Thâm, không có sức mạnh gì: "Tuy rằng, có thể sẽ không dùng tới."

Dao trang trí có thể gấp duỗi, so với cái cuốc của chú Hai, dùng con dao này quả thực là quá nhỏ nhẽ. Nhưng Lâm Kiến Thâm không hề ghét bỏ, trân trọng cầm con dao trong tay, khẽ nói: "Cảm ơn."

Tiếng ếch kêu làm bóng đêm càng thêm yên tĩnh, Hạ Ngữ Băng gãi đầu, tìm chuyện hỏi: "Sáng mai muốn ăn gì?"

"Cháo ah." Lâm Kiến Thâm đứng ở ngoài nhà trả lời.

Tới đây thật không còn gì để nói, Hạ Ngữ Băng không thể làm gì khác hơn là vẫy tay với anh: "Vậ anh chú ý an toàn."

Lâm Kiến Thâm gật đầu, xoay người ra cổng, chùm sáng từ đèn pin cầm tay phá vỡ đêm đen, chột cao chột thấp, nhoang nhoáng lên. Mãi đến khi ánh sáng kia biến mất hoàn toàn, Hạ Ngữ Băng mới xoay người trở về nhà, đóng cửa phòng lại.

Mới vừa trở lại phòng ngủ trên lầu, chỉ thấy một bóng mờ quen thuộc che khuất ánh trăng, tiếp theo gió chột nổi lên, cửa sổ bằng kính bị gió thổi xôn xao. Nhưng mà, Hạ Ngữ Băng đối với việc này tập mãi thành thói quen, vẫn chưa có lòng nghi ngờ quá lớn.

Đến lúc rạng sáng, cô bị tiếng chó sủa liên tục và tiếng người huyền não đánh thức, vội vã khoác áo xuống lầu, đã nhìn thấy người già trong thôn tụ lại thành tốp năm tốp ba kết bạn lên núi, mỗi người đều lòng đầy căm phẫn.

Hạ Ngữ Băng mơ hồ nghe được mấy chữ đại loại như "Chộp được" "Đưa đồn công an", cô đoán có lẽ sau mấy ngày giữ núi, cuối cùng đã bắt được kẻ trộm cây rồi.

Lòng cô không khỏi buông lỏng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Kiến Thâm và chú Hai từ đồn công an trở về, Hạ Ngữ Băng đang chưng cách thủy trứng muối và nấu cháo thịt, thấy Lâm Kiến Thâm người đầy sương sớm bước vào cửa. Cô vươn đầu từ phòng bếp ra, vui mừng nói: "Đại anh hùng đã về rồi!"

Lâm Kiến Thâm ngẩn người, rồi cúi đầu cười: "Đừng nói nhảm, trộm là mọi người cùng nhau bắt được, không phải là công lao của một mình tôi."

Hạ Ngữ Băng rất ít khi thấy anh cười, hôm nay trong lúc lơ đãng khoe miệng anh nhếch lên, trong có vài phần kinh diễm, cô nhìn không chớp mắt, một hồi lâu sau cô mới hoàn hồn, quơ cái thìa giục Lâm Kiến Thâm nhanh đi rửa mặt.

Một buổi sáng tươi đẹp trải qua trong cái nhếch miệng của Lâm Kiến Thâm và mùi thơm thoang thoang của cháo, cùng với việc bọn trộm cây bị đưa ra trước pháp luật, hình như thôn Linh Khê lại khôi phục yên tĩnh thái bình xưa nay.

Tháng bảy lúa chín, khắp thôn toàn là hương thơm của lúa được thu hoạch bằng máy gặt.

Mấy ngày nay trấn Phi Thúy có một gánh hát biểu diễn để quyên tiền cho hoạt động cứu trợ, nguyên nhân là ở trấn trên có một tòa từ đường của Chu gia, có người nói có hơn bốn trăm năm lịch sử, đã nhiều năm chưa tu sửa, người trong thôn đã vài lần xin trưởng trấn sửa chữa, đều bị trưởng trấn nói ngân sách không chi xuống mà cự tuyệt. Văn vật hơn bốn trăm năm, nếu như bị hoang phế cũng thực sự quá đáng tiếc,

ngay sau đó mọi người hợp lại tính, tự mời mấy vị nghệ sĩ kinh kịch lớn tuổi tại địa phương hợp tác phát động biểu diễn để quyên tiền, thế nên, hôm nay đến lượt thôn Linh Khê và thôn Thạch Ngưu xem kịch quyên tiền.

"Dựa theo nguyên tắc, mỗi nhà phải có một người đi xem để quyên tiền, quyên nhiều hay ít thì tùy ý." Lâm Kiến Thâm đưa một cái bao lì xì cho Hạ Ngữ Băng "Thế nhưng mấy ngày nay trong thôn đang bận thu hoạch lúa, mấy người già ở thôn không làm được việc nặng, tôi phải đi giúp đỡ."

Hạ Ngữ Băng nhận bao lì xì, hiểu ý của anh: "Muốn em đi quyên sao?"

Lâm Kiến Thâm gật đầu: "Vừa lúc chú Hai có việc phải đi lên thị trấn, tôi nhờ chú cho quá giang một đoạn, 7 giờ tối kịch tan tôi sẽ tới đón em."

"Được, cứ giao cho em." Hạ Ngữ Băng đồng ý vô cùng sáng khoái: "Vừa lúc có thể đi tìm tiểu Hiên chơi."

Lâm Kiến Thâm vốn chuẩn bị đẩy cửa đi ra ngoài, nghe câu này lại chột cảnh giác, quay đầu dặn dò cô: "Không nên tới gần tên kia."

'Tên kia' chính là Phí Lăng.

Hạ Ngữ Băng cười nói: "Được rồi được rồi, em chỉ lén lút hẹn tiểu Hiên đi ra, tuyệt đối không tới gần Phí Lăng nửa bước, yên tâm chưa?"

Lâm Kiến Thâm hơi bốt giận.

Chờ Lâm Kiến Thâm ra cửa, Hạ Ngữ Băng lặng lẽ mở bao lì xì nhìn thoáng qua, bên trong là 400 đồng tiền, phần đề tên trên bao lì xì viết tên Hạ Ngữ Băng.

Hạ Ngữ Băng biết, dựa theo nguyên tắc ở nông thôn, sau khi từ đường xây xong sẽ lập một khối bia, trên đó có khắc tất cả tên quyên tiền và số tiền đã quyên góp. Lâm Kiến Thâm viết tên cô, đoán chừng là muốn tặng phần công đức này cho cô...

Hạ Ngữ Băng hơi cảm động, suy nghĩ một chút, cô rút thêm 800 nhét vào bao lì xì -- cô có thói quen chi trả bằng điện tử, tiền mặt trong ví chỉ nhiều đó, không biết có đủ hay không. Sau đó dùng bút xóa tên của mình đi, đổi thành ba chữ 'Lâm Kiến Thâm'.

Thừa dịp còn có thời gian, Hạ Ngữ Băng ra sân sau hái được mấy quả đào mật đã chín, ướp một phần tía tô mật đào bỏ vào trong hộp tiện lợi hộp, dùng để ăn trong lúc buồn chán xem kịch.

Chú Hai rất nhiệt tình đưa Hạ Ngữ Băng đến từ đường Chu gia. Lúc xuống xe, cửa từ đường đã chật ních người của thôn Thạch Ngưu và thôn Linh Khê, mà Phí Hiên mặc áo thun trắng và quần jean, trong tay cầm theo hai cái ghế nhựa, đang đứng ở cái cửa loang lỗ rêu xanh của từ đường, ngoắc ngoắc cô.

Các băng ghế dài trong từ đường đã sớm ngồi đầy người, ngay cả lối đi nhỏ cũng chật cứng người bán chong chóng, các món cay và các món ăn vặt khác, cũng may Phí Hiên có chuẩn bị mà đến, cậu kéo Hạ Ngữ Băng chen qua đám người có mùi hôi xen lẫn mùi thuốc lá, đến một góc yên ắng trong phòng tìm được một chỗ trống nhỏ, hai người ngồi trên ghế nhựa nói chuyện phiếm.

Hạ Ngữ Băng cảm thấy rất mới mẻ: "Chị chưa bao giờ xem kịch trong từ đường đấy! Hôm nay hát cái gì?"

Phí Hiên cup mắt xuống đánh chữ rất nhanh: 【 《Án Trát Mĩ》 và 《Oan Đậu Nga》)

Đây là lần đầu Hạ Ngữ Băng xem loại 'Thổ vị kinh kịch' nửa ngoài trời này, cảm giác mới mẻ nhiều hơn là hứng thú, cô nhìn xuyên qua đoàn người, chỉ thấy trên sân khấu cao hơn hai mét đã bày xong chiêng đồng, đàn nhị, và các loại nhạc cụ kinh kịch, hình như có một đào kép lớn tuổi đang hóa trang, mặc dù lớp son phấn rất dày nhưng không thể che hết nếp nhăn trên mặt bà, dáng người cũng thay đổi, có một hư hư thực thực đào lão a di đang ở hoá trang, mặc dù là nhào thật dày son phấn, cũng không có thể che khuất nàng khuôn mặt nếp nhăn, dáng người cũng biến dạng, diễn vai nữ chẳng ra sao cả.

Hạ Ngữ Băng thốt lên: "Những diễn viên này, sao đều là người già vậy?"

(người trẻ tuổi còn có người nào hứng thú hát cái này? Những diễn viên kinh kịch này đều là nghiệp dư, bởi vì ham hát hí khúc mới tới với nhau, hơn nữa chưa bao giờ thu phí diễn xuất. Mấy cái hí kịch này đã ra vài chục năm, ca diễn càng ngày càng ít, người nghe hí kịch cũng càng ngày càng ít.)

Phí Hiên mỉm cười, lại viết: (Ông em khi còn sống cũng hát trong gánh hát này, ông còn muốn truyền nghề cho em, nhưng khi đó em quá nhỏ, ham chơi, chết sống cũng không muốn. Sau này em bị câm, ông cũng mất, em muốn hát hí khúc cũng không có cơ hội hát.)

Cậu không nói được, nhưng giữa những hàng chữ lại lộ ra thương cảm không rõ. Hạ Ngữ Băng không biết nên nói cái gì cho phải, an ủi: "Chị lại nghĩ, em có thiên phú về hơn là hát hí khúc." Sợ cậu đau lòng, Hạ Ngữ Băng mở tấm vải màu xanh da trời lấy chiếc hộp ra, đưa mặt đào tía tô goinf ngọt tới trước mặt cậu: "Nè, ăn đào thôi."

Ba giờ rưỡi chiều, tiếng người ồn ào, vở kịch bắt đầu rồi.

Dưới sân khấu kịch mấy đứa trẻ cười đùa lui tới, hơn phân nửa người trẻ tuổi cũng chiếm chỗ ngồi chơi điện thoại di động, chân chính chăm chú nghe hí kịch chỉ có mấy người già chống gậy mê xem hát, theo giọng hát rung đùi đặc ý. Đây không thể nghi ngờ là một lần diễn xuất cô độc, không có tiếng vỗ tay, không có sự tôn trọng, trang phục đạo cụ làm cầu thả, giọng hát khàn khàn thô ráp, các diễn viên tuổi tác cũng đều đến tuổi làm ông làm bà, mặc dù như thế, mỗi người đều biểu diễn rất nghiêm túc, dùng thân thể già nua cứng nhắc hoàn thành từng động tác có độ khó cao, thỉnh thoảng hát sai vài âm cũng không ảnh hưởng toàn cục, mồ hôi thấm vào thuốc màu trên mặt, nhưng không ai quan tâm đến.

Tùng tùng chập cheng tùng tùng chập cheng, tiếng trống tiếng chiêng vang trời, sân khấu náo nhiệt sân khấu và khán giả chết lặng phía dưới

tạo thành sự đối lập, Hạ Ngữ Băng dường như nghe được một mảnh yên lặng làm người ta đau lòng.

Lúc vở 《Oan Đâu Nga》 tới gần phần cuối, đào kép diễn Đâu Nga mặc áo vàng mỏng quỳ trên sân khấu, phát xong ba câu thẻ độc, bà thả một cái giỏ trúc cột bằng dây cỏ từ trên sân khấu xuống, trong miệng lầm bầm khóc lóc kể lể cái gì đó.

Những khán giả chết lặng giống như sống lại, đứng xếp hàng lên trước, cầm bao lì xì trong tay để vào cái giỏ trúc thả từ sân khấu xuống.

Hạ Ngữ Băng theo đoàn người đứng dậy, vẻ mặt mờ mịt hỏi Phí Hiên: "Làm gì vậy? Bắt đầu quyên tiền sao?"

Phí Hiên gật đầu, nói cô phải đặt bao lì xì trong giỏ trúc, nghi thức quyên tiền được tính là kết thúc, sau đó sẽ có người chuyên kiểm kê, ghi sổ tiền mỗi nhà quyên góp.

Hạ Ngữ Băng sợ mình quyên ít, siết bao lì xì hỏi Phí Hiên: "Bình thường mọi người quyên bao nhiêu tiền?"

Phí Hiên trả lời: (Thường là 200 400 ah, nếu như trong nhà có khó khăn, quyên 50 cũng được, quan trọng là tâm ý đến thôi.)

Hạ Ngữ Băng nắm cái bao đỏ thậm chí có 1200 trong tay, cuối cùng cũng yên tâm, trong thời khắc tự tay bỏ tiền lì xì vào giỏ trúc, trong lòng cô xuất hiện một cảm giác thành tựu chưa bao giờ có.

Giống như là hoàn thành nhiệm vụ, khán giả quyên tiền xong thì lục tục rời chỗ , 'Đâu Nga' kéo cái giỏ trúc nặng trĩu lên sân khấu kịch, không ngừng nói lời cảm ơn với những chỗ trống đầy vỏ hạt dưa,

Trong từ đường lớn như vậy, chỉ còn lại mấy người già mê xem hát, ngoài ra còn có hai người trẻ tuổi là Hạ Ngữ Băng và Phí Hiên.

Sáu giờ rưỡi, mặt trời chiều mỹ lệ, trấn nhỏ náo nhiệt dần dần tan, Lâm Kiến Thâm chạy chiếc xe điện mượn được, dừng trước cửa từ đường Chu gia.

Anh lấy nón bảo hiểm xuống máng vào trên tay cầm, khóa xe, xoay người đi vào cửa lớn của từ đường.

Mà cùng lúc đó, trên đường cái đối diện, một chiếc xe Audi màu đen chậm rãi dừng lại. Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt hống hách của Vương Uy, anh ta hỏi: "Người mới vừa đi vào chỗ kia, có đúng là Lâm Kiến Thâm hay không?"

Ngồi ở ghế phụ, Ngô Bằng Phi híp mắt nhìn bên kia đường một lát, phụ họa theo: "Đúng là hắn! Trước đây tôi có thấy hắn chạy chiếc xe điện này, hơn nữa hôm nay là ngày từ đường biểu diễn để quyên tiền, chắc là hắn tới để quyên góp..."

Nói được một nửa, Ngô Bằng Phi ngượng ngùng ngừng miệng, bởi vì sắc mặt của Vương Uy thật sự là quá dữ tợn, ông ta dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được Vương Uy đang có chủ ý gì.

"À, Vương công tử, bữa tiệc đã đến giờ, cậu xem..."

"Tao đã nói rồi, sớm muộn gì cũng sẽ giết chết thằng này, hôm nay vừa lúc đưa tới cửa." Vương Uy hung ác phun một cái, nháy mắt với thanh niên tóc vàng ngồi phía sau: "Cường Tử, động tay chân lên chiếc xe điện của hắn, đừng quá rõ ràng, tránh đứt dây động rừng."

Tên tóc vàng nhai cau, lưu manh dương dương tự đắc hất cằm: "Yên tâm đi Vương công tử, cậu muốn giết chết ai thì không quá một câu nói, tôi đảm bảo sẽ làm xong, thần không biết quỷ không hay."

Vương Uy híp mắt một cái, dường như không hài lòng lắm với kế hoạch của mình lắm, suy nghĩ một chút, anh ta nhếch miệng lộ ra một nụ cười âm u lạnh lẽo: "Tao nhớ đường núi phía sau thôn Linh Khê có một khúc cua lớn, phía dưới con lươn là vách núi... Cường Tử, mày phái người lái xe tới khúc cua đó chờ, cho nó tạo thành 'giao thông ngoài ý muốn' . Đúng rồi, em trai của Nhị Mao không phải bởi vì trộm cây bị Lâm Kiến Thâm đưa đi ngồi tù sao? Nhị Mao đang nghĩ cách báo thù đó, vậy giao cho nó đi làm, tao cũng không tin không giết được thằng này!"

Nghe thế, Ngô Bằng Phi ngồi thẳng dậy bất an. Tuy rằng ông ta tham tài, nhưng chưa từng làm ra chuyện giết người cướp của, bây giờ nghe Vương Uy mặt không đỏ tim không đập lập kế hoạch làm sao để giết Lâm Kiến Thâm, anh ta sợ, nơm nớp lo sợ mở miệng: "Vương, Vương công tử, cái này sợ rằng..."

"Thế nào, chuyện làm ăn của anh không muốn nói nữa à?" Vương Uy lạnh lùng cắt ngang.

"Tôi..."

"Anh Ngô, anh có ý kiến gì không?" Tóc vàng ngồi phía sau chột vờn một cánh tay, từ phía sau siết cổ của Ngô Bằng Phi, càng siết càng chặt, mãi đến khi anh ta vờn đầu lưỡi ra, sắc mặt xanh tím, mới cười lạnh: "Anh Ngô mới vừa mới nghe được cái gì, ừ?"

"Không... Không nghe được... Tôi cái gì đều... Không nghe thấy!" Tròng Ngô Bằng Phi sắp rớt ra ngoài, thái dương nổi gân xanh, liều mạng đẩy cánh tay đang siết cổ mình, "Tha, tha cho tôi!"

Vương Uy nháy mắt, thanh niên tóc vàng mới buông tay ra, cười hì hì vỗ vỗ Ngô Bằng Phi vai: "Giờ thôi mà anh Ngô, coi anh sợ chưa kìa!"

Không khí tràn vào trong phổi, Ngô Bằng Phi ôm cổ ra sức ho khan, khó nén được kinh khủng: Kiểu ra tay ngoan độc vừa rồi của tóc vàng, không giống như là đang nói đùa đâu!

Nửa phút sau, xe Audi lái đi, thanh niên tóc vàng cất ví tiền cạ lơ phất phơ bằng ngang qua đường, đi tới chỗ chiếc xe điện của Lâm Kiến Thâm. Ánh mắt của anh ta âm u lạnh lẽo như rắn, trong túi, một con dao gấp không bằng đầu ngón tay được bật lên...

Hí kịch vừa vặn đến phần cuối, cha ruột của Đậu Nga làm quan lớn về quê, mơ thấy oan hồn của Đậu Nga khóc lóc kể lể, ngay sau đó phúc thẩm án cũ, giải oan thay Đậu Nga, kẻ gian đền tội, tất cả đều vui vẻ!

Giữa trời chiều dần tối, hai cây đèn tàn trên sân khấu tỏa ra một vầng sáng, diễn viên cúi đầu chào cảm ơn khán phòng trống rỗng, Hạ Ngừ

Bằng dốc sức vỗ tay trầm trồ khen ngợi, sau đó thấy Lâm Kiến Thâm băng qua bóng tối đi về phía mình.

Ánh mắt Hạ Ngữ Bằng sáng lên, đứng lên ngoắc ngoắc anh: "Anh! Em ở đây!"

Uyển chuyển từ chối lời mời ăn cơm của Phí Hiên, tạm biệt người học trò nhỏ, Hạ Ngữ Bằng và Lâm Kiến Thâm sóng vai đi ra cửa lớn từ đường, thuận miệng nói chuyện phiếm: "Anh, ruộng lúa đã gặt xong chưa?"

"Nhà ông Hai đã cắt xong, ngày mai phải đi giúp nhà ông Ba..." Nói xong Lâm Kiến Thâm dừng chân.

Hạ Ngữ Bằng suýt nữa đụng vào vai hắn, nhìn theo tầm mắt của anh, chỉ thấy một thanh niên tóc vàng mặc chiếc quần cộc lớn đứng bên cạnh chiếc xe điện, ánh mắt cuồn cuộn nhìn chăm chăm Lâm Kiến Thâm, khoe miệng nhếch lên, sau đó xoay người rời đi.

Cái vẻ tươi cười kia... Nói như thế nào nhỉ, có chút lạnh, nhìn hơi sợ.

"Làm sao vậy? Anh ta là ai?" Hạ Ngữ Bằng từ sau vai anh vươn cổ lên, hỏi.

Lâm Kiến Thâm nhú nhú mày, khom lưng kiểm tra khóa xe, thấy hoàn hảo không tổn hao gì, mới khẽ nói: "Không biết."

Bây giờ trời sắp tối rồi, về làm cơm sẽ rất muộn, Hạ Ngữ Bằng liền đề nghị đi ra quán ăn trong thị trấn ăn đồ nướng.

Lâm Kiến Thâm không có ý kiến gì, chuyện này cứ quyết định như vậy.

Lúc đi học thân thể Hạ Ngữ Bằng không tốt, Hạ Tông Trạch quản cô rất nghiêm, có rất ít cơ hội ngồi ở quán nhỏ ven đường ăn đồ nướng như bây giờ, thân ở trong phố phường, đánh giá trăm vị khói lửa của nhân gian.

Đồ nướng nóng hừng hực, thì là và ớt kích thích khẩu vị, Hạ Ngữ Bằng xoa tay, hỏi Lâm Kiến Thâm: "Anh, uống bia không?"

Lâm Kiến Thâm tửu lượng kém, lần trước chỉ uống một chai bia đã say không khống chế được yêu tính, bay loạn khắp núi, từ chối không cần suy nghĩ: "Tôi không uống bia, hơn nữa, uống bia lái xe là không đúng."

Hạ Ngữ Băng cười nói: "Anh chạy chiếc xe điện thì sao coi là uống bia rượu lái xe được chứ? Trước khi chưa có bằng lái, sao không thấy anh tuân thủ luật giao thông hả?"

Nhưng mà khinh bỉ thì khinh bỉ, cô vẫn đổi bia thành trà đá.

Đến khi ăn uống no nê thì đã hơn 8 giờ tối, Lâm Kiến Thâm đội cái nón bảo hiểm duy nhất lên đầu Hạ Ngữ Băng rồi mới cúi đầu nói: "Lên xe về nhà."

Gió đêm vô cùng sáng khoái, toàn bộ ngọn núi trở thành đường viền màu đen, dọc con đường quê có những ngọn đèn mờ, tầm nhìn kém, ngược càng làm cho bóng đêm trở nên sâu như biển, ảnh ngược của những ngọn đèn trong mấy mảnh ruộng hoang đầy nước hòa lẫn với những ngôi sao trên bầu trời.

Đèn đường và ruộng lúa đã rơi lại phía sau, nhà cửa dần dần trở nên thưa thớt, Hạ Ngữ Băng ngồi ở phía sau, đẩy tấm chắn của nón bảo hiểm lên, ngửa đầu nhìn những ngôi sao đầy trời, cảm khái nói: "Hôm nay thật nhiều sao, thật là sáng!"

Ánh trăng cũng rất sáng, ngân hà cúi đầu buông xuống chân trời, giống như giơ tay là có thể chạm vào, đẹp như trong thế giới cổ tích vậy.

Trong tiếng gió yên ả, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lâm Kiến Thâm truyền đến: "Sắp vào đường núi, ngồi cho chắc đừng lộn xộn."

Xe điện đi vào đường núi quanh co, bầu trời bị những cây cổ thụ rậm rạp chằng chịt chia thành mảnh nhỏ, trong khe hở của lá cây, ánh trăng khi ẩn khi hiện, như là đang chơi trốn tìm. Trong mắt Hạ Ngữ Băng phản chiếu ánh trăng loang lổ, ánh sáng trong mắt lóe lên, đôi tay nhẹ nhàng ôm eo Lâm Kiến Thâm, than thở: "Anh, anh nói xem sao anh

lại tốt như vậy chứ? Thôn Linh Khê sao lại tốt như vậy chứ? Em mới về đây sống một tháng, thì cảm giác mình ở đây cả đời, mới biết anh một tháng, nhưng lại giống như biết anh từ rất lâu rồi."

Trên đường núi vắng vẻ, ánh trăng loang lổ, khoe miệng Lâm Kiến Thâm tựa hồ hơi nhếch lên, lại giả vờ lãnh đạm: "Lại nói bậy."

"Thật mà." Hạ Ngữ Băng cười hắc hắc nói: "Em với anh mới quen đã thân."

Rất lâu sau này cô mới hiểu được, thứ tình cảm này không gọi mới quen đã thân, mà là 'nhất kiến chung tình'.

Có thể số phận tựa hồ rất thích trêu người, mỗi khi cô cảm thấy hạnh phúc, luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn... Mặc dù đã trải qua nhiều năm, mỗi khi Hạ Ngữ Băng nhớ lại buổi tối sáng rõ hôm nay vẫn sợ run cả người.

Phía trước là một khúc cua rất lớn, thông thường xe cộ qua lại đều bấm còi trước, thế nhưng lúc này không hề có âm thanh gì, không có đèn xe nhắc nhở, một chiếc xe vận tải nhỏ âm thầm lén lút xông tới, bất ngờ không kịp đề phòng, dường như không khống chế được nhằm thẳng nhằm về phía chiếc xe điện của Lâm Kiến Thâm!

Ý cười nơi khoe miệng hóa thành kinh khủng, Hạ Ngữ Băng chột trợn to mắt, cô muốn hét chói tai nhưng cổ họng lại như bị bóp chặt không phát ra được tiếng nào! Cô ôm chặt lấy hông Lâm Kiến Thâm, thấy phản ứng cực nhanh tránh được chiếc kia xe tải đang tông tới! Nhưng chỗ này là một khúc cua dốc, tuy rằng anh tránh khỏi xe tải, nhưng lại chưa kịp tránh con lươn!

Bên ngoài con lươn, là độ cao trăm mét.

"Chết... thẳng lại... Anh!" Hạ Ngữ Băng ôm chặt lấy anh, trong lúc xóc nảy phát ra từng chữ.

"Thẳng bị phá rồi!" Trong hoảng hốt, dường như lần đầu tiên cô nghe tiếng nói luôn trầm ổn của Lâm Kiến Thâm trở nên run rẩy: "Không dừng được..."

Hạ Ngữ Băng còn chưa tới kịp tự hỏi 'Không dùng được' là có ý gì, chợt nghe thấy một tiếng 'rầm' thật lớn, cô cảm giác ngũ tạng lục phủ đều bị chấn ra khỏi lồng ngực, trong lúc trời đất đảo lộn, một hai bàn tay ôm cô thật chặt, che chở cô trong lòng ngực mình.

"Hạ Ngữ Băng, đừng buông tay!"

Trong hoảng hốt cô chỉ nghe được một câu như vậy, sau đó trước mắt tối đen, mất đi ý thức.

Đêm nay ánh trăng sáng như vậy, xinh đẹp lại lạnh buốt, trong rừng sâu vắng vẻ, cổ thụ sum suê, ai đó ngâm xướng một bài nhạc buồn không biết tên. Gió trong núi rất lạnh, nhưng lòng người còn lạnh hơn cả gió.

Có chất lỏng sền sệt lạnh lạnh rơi vào mặt Hạ Ngữ Băng, một giọt lại một giọt, trước khi ý thức thanh tỉnh thì toàn thân đã cảm nhận sâu sắc... Nhất là tay trái, đau đến mức gần như muốn đứt ra.

Một giọt chất lỏng lạnh như băng đọng lại trên mi tâm, Hạ Ngữ Băng rên một tiếng, ngây ngô nghĩ: Là trời mưa sao?

Cô thông thả mở mắt ra, nhưng mà tầm mắt còn chưa tập trung, một giọt chất lỏng vừa lúc rơi vào trong ánh cô, tầm mắt thoáng chốc biến thành một mảnh mơ hồ đỏ như máu... Mặt trăng đỏ máu, bầu trời đỏ máu, vách núi cao đỏ máu.

Sau đó cô mới hiểu được, thứ rơi trên mặt và trong mắt mình không phải là nước mưa, không phải là sương, mà là máu, máu của Lâm Kiến Thâm.

Chưa kịp sợ hãi, đợi màu đỏ trong mắt rút đi, tầm mắt rõ hơn, cô mới phát hiện mình đang lơ lửng giữa không trung, mà dưới chân lại là núi đá cao hơn trăm mét! Lâm Kiến Thâm một tay cố sức vịn vào một rễ cây bên vách núi, một tay nắm thật chặt cổ tay Hạ Ngữ Băng, hai người tay nắm tay treo trên vách đá, nếu như không phải anh kéo cô lại, thì bây giờ Hạ Ngữ Băng đã lăn xuống vách núi, rơi tan xương nát thịt.

Nhưng mà rõ ràng lúc xảy ra tai nạn Lâm Kiến Thâm đã bị thương, trên cánh tay có một vết máu thật sâu, da thịt bị lật lên, máu sền sệt theo cánh tay chảy xuống, làm lòng bàn tay của anh càng lúc càng nhợt nhạt, cổ tay Hạ Ngữ Băng suýt nữa trượt khỏi tay anh.

"Đã chết rồi sao?" Chỗ con lươn bị đâm vào, chùm sáng đèn pin lóe lên, hung thủ có ý đồ giết người đứng ở lan can nhìn xuống dưới, lộ ra khuôn mặt dữ tợn đáng sợ.

"Mẹ nó! Lại còn sống!" Ánh sáng chói mắt chiếu vào mặt Lâm Kiến Thâm, một người tóc vàng trong đó dùng tiếng địa phương ra lệnh cho đồng bạn bên cạnh: "Nhị Mao, lên xe cầm rìu tới! Tao muốn coi thằng này có thể treo trên vách đá được bao lâu!"

"Cường Tử, thôi đi... Vậy được rồi." Người tên 'Nhị Mao' khiếp đảm, lắc lắc vai tóc vàng: "Tay nó còn nắm tay em gái đó, nếu như cho nó rơi xuống vách đá, em gái kia cũng sẽ chết theo."

"Quản nhiều như vậy làm cái gì, ai kêu cô ta đi tìm cái chết, muốn trách thì trách tên họ Lâm đả tội người ta! Cầm rìu tới!"

"Tao... Tao không đi!"

"Đm mày Nhị Mao, mày có nghĩ tới món nợ cờ bạc của mày không? Hơn nữa, thằng em trai trộm cây của mày đang ngồi tù, không phải do thằng họ Lâm này hại sao? Không phải mày la hét muốn báo thù sao? Ở đây trước sau không có cửa hàng nào, lại không có giám sát, mày sợ cái gì!"

Thấy Nhị Mao không muốn động, thanh niên tóc vàng hung hăng mắng một hồi, cầm đèn pin đi lên xe: "Mẹ nó, ông đây tự mình ra tay!"

Bọn họ âm thầm nói chuyện, Hạ Ngữ Băng đều nghe hết.

Lòng bàn tay đầy máu của Lâm Kiến Thâm bị trợn, cổ tay Hạ Ngữ Băng bị trượt, cô hét lên một tiếng, tóc gáy cô đều dựng hết cả lên! May mà Lâm Kiến Thâm phản ứng nhanh, dùng thêm sức bắt lấy tay cô. Nhưng mà từ đó, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, máu chảy càng nhiều.

Hạ Ngữ Băng cảm giác máu cả người đều bị đông lại, toàn thân lạnh băng, như là một con búp bê vải hồng bị treo trên không trung, run rẩy từng trận. Tay trái đau đến mức tận cùng ngược lại không còn cảm thấy đau nữa, cái chết gần trong gang tấc, cô chưa từng sợ như lúc này, dưới chân là vách núi đen ngòm, chỉ liếc mắt nhìn thôi là đầu vầng mắt hoa, thở hỗn hển rồi.

Sắc mặt cô ảm đạm, máu rơi xuống lẫn vào nước mắt, môi run rẩy phát ra âm điệu đứt quãng: "Anh, em... Sợ..."

Trong bóng tối, cô không nhìn rõ mặt Lâm Kiến Thâm, chỉ nghe tiếng nói trầm ổn của anh truyền đến: "Không phải sợ, có tôi ở đây."

Dưới cơn kinh hoàng và đau đớn cực độ, trước mắt Hạ Ngữ Băng biến thành màu đen, không biết qua bao lâu, cô cũng không kiên trì nổi nữa, rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh, mặc cho gió núi thổi vào da thịt, lạnh đến xương tủy.

Thanh niên tóc vàng lấy một cây rìu lớn cán dài từ trên xe xuống, nhắc chân bước qua con lươn, đứng dưới cây tùng lớn mà Lâm Kiến Thâm bám vào, lát sau lạnh giọng nói: "Tiểu tử, ai bảo mày không có mắt đả tội với Vương thiếu gia Vương Uy. Oan có đầu nợ có chủ, tao cũng theo lệnh làm việc, sau này mày thành quỷ muốn báo thù, thì tìm Vương thiếu gia mà báo!"

Nói xong, anh ta giơ cao cây rìu.

Nhị Mao niệm 'A di đà Phật', vội vàng che mắt.

Nhưng mà, thật lâu sau không có động tĩnh, ngay cả một tiếng kêu rên cũng không nghe thấy. Nhị Lông nhìn qua kẽ hở, lại phát hiện thanh niên tóc vàng vẫn đang giơ rìu qua khỏi đầu không nhúc nhích đứng dưới cây tùng, như là một tượng đá màu đen cứng ngắc...

Không, anh ta vẫn còn động đậy, vô cùng nhỏ, phải cẩn thận nhìn mới thấy... Tóc vàng đang phát run, hơn nữa càng lúc càng run rẩy, sau cùng dường như vì quá run mà ngay cả rìu cũng không cầm được.

"Sao vậy?" Nhị Mao chột dạ nhìn chung quanh, hạ giọng hỏi: "Đã chết rồi sao? Ngã xuống sao?"

Cuối cùng tóc vàng cũng cử động. Anh ta cứng đờ, cực kỳ chậm rãi xoay người lại, giương miệng, đôi mắt đầy tơ máu, gần như muốn tràn ra viền mắt, giống như ma quỷ treo cổ ở đồng hoang, hiện ra một loại kinh hoàng cực độ trước khi sắp chết, hoàn toàn đối lập với vẻ kiêu ngạo dứt khoát vừa rồi.

Tóc vàng chưa tốt nghiệp cấp hai đã lên trấn làm côn đồ, qua nhiều năm đã hại người, vào cục cảnh sát, đã nhiều lần thông đồng với Vương Uy làm biết bao chuyện hèn hạ, là một con chó dữ người nghe tin đã sợ mất mật ... Đây là lần đầu tiên Nhị Mao thấy anh ta lộ ra kinh sợ như vậy.

"Này, Cường Tử! Mà nói chuyện đi!" Nhị Mao luống cuống, vội vàng lên trước kiểm tra.

Đến cùng là vật gì dọa anh ta thành như vậy?

"Yêu... Yêu..." Trong cổ họng phát ra tiếng ơ ơ đứt quãng, mở miệng: "Mau... Chạy..."

Chờ Nhị Mao ý thức được tóc vàng nói tới cái gì trong miệng thì đã chậm.

Gió mạnh chột nổi lên, lá cây khắp núi bị thổi ào ào. Ngọn núi chưa từng có gió lớn như vậy, Nhị Mao gần như không đứng vững được, liều mạng giơ tay lên che mắt, cố gắng ngăn lá cây bị gió thổi đổ tới, chỉ chốc lát, gió ngừng, một bóng mờ màu đen quỷ dị găm nhăm mặt đất.

Trong chớp mắt, Nhị Mao kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt kinh sợ giống thanh niên tóc vàng như đúc!

Bởi vì anh ta thấy, phía sau thanh niên tóc vàng xuất hiện một hình người to lớn... Không, chính xác mà nói đó không phải là người, sau lưng người bình thường sẽ không mọc ra một đôi cánh chim màu đen to lớn!

Dưới ánh trăng, ánh mắt Lâm Kiến Thâm hiện ra màu ánh kim rực rỡ, trên thái dương có một cặp sừng rồng màu bạc sừng sừng, nếu như nhìn kĩ, trên cổ và cánh tay của anh đều có lớp vảy màu đen, như ngọc

đen khảm tơ vàng. Trong ngực anh ôm Hạ Ngữ Băng đã bất tỉnh, cánh chim phía sau đang vỗ, mí mắt rũ xuống, bề ngễ chúng sinh, chăm chú nhìn hai tên hung thủ đang vô cùng hoảng sợ giống như nhìn hai con kiến hôi.

Tóc vàng đứng ở ngoài con lươn, thấy thân thể của mình bị bao phủ trong cái bóng của một đôi cánh to lớn, anh ta giật giật cái cổ, hình như muốn quay đầu lại nhìn xem đến tột cùng là quái vật gì...

Cánh chim màu đen hung hăng xẹt qua, tóc vàng đứng ở vách núi vì kinh sợ mà trượt chân, ngửa mặt té xuống vách núi, rơi thẳng xuống địa ngục sâu thẳm!

Tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm vang lên, sau khi đụng cái gì đó thì im bật ... Dưới ánh trăng, thần linh có cánh chim và sừng rồng -- đó là hình ảnh cuối cùng tóc vàng nhìn thấy trước khi chết.

"Có yêu quái! Yêu quái!" Nhị Mao run rẩy nhũn cả hai chân, run rẩy bò lên xe, tinh thần không được tỉnh táo, vừa khởi động xe vừa phát ra tiếng thét chói tai, "Cứu mạng! Cứu mạng!"

Lâm Kiến Thâm nhẹ nhàng đặt Hạ Ngữ Băng đang bất tỉnh dưới đất, ánh mắt vàng nhạt vắng lặng lưu luyến nhìn cổ tay bị thương của cô, chỉ chốc lát sau, anh đứng lên, cánh chim sau lưng như bông hoa màu đen yêu đã nở ra, sau đó đánh tới chiếc xe tải đang nỗ lực trốn chạy kia!

Rầm --

Một tiếng vang thật lớn, quái vật nửa chim nửa rồng từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đáp xuống trước kính kính chắn gió của xe tải, cánh lớn màu đen che cản tầm mắt, Nhị Mao kêu thảm, liều mạng chuyển động tay lái, xe tải xiêu xiêu vẹo vẹo như rắn giấy dựa trên đường cái, phát ra tiếng va chạm chói tai, sau đó va sầm vào con lươn, nửa đầu xe nằm bên ngoài con lươn, tắt máy.

Đầu Nhị Mao có một lỗ thủng, máu chảy ào ào ra, túi khí an toàn bung ra trước ngực, mềm nhũn gục trên tay lái, không phát ra một tiếng động nào nữa.

Lúc Hạ Ngữ Băng tỉnh lại, nhìn thấy một hình ảnh vừa đáng sợ vừa quỷ dị: Trên xe vận tải, quái vật có đôi cánh đen chậm rãi đứng thẳng người, mắt lạnh nhìn Nhị Mao hôn mê bên trong xe. Chỉ cần anh nguyện ý, đứng ở trên đầu xe dùng lực đè một cái, tên đồng lõa bên trong nhất định sẽ rơi cả người lẫn xe xuống vách núi, chết ngay cả cận cũng không thừa lại.

Quái vật kia vừa quen thuộc vừa xa lạ, rõ ràng là giống Lâm Kiến Thâm, nhưng cũng không phải Lâm Kiến Thâm mà cô quen biết.

Hạ Ngữ Băng không kìm lòng được mà rụt về sau một cái, phát ra tiếng thở run rẩy khe khẽ.

Lâm Kiến Thâm nghe được, bỗng nhiên nhào về phía cô, đôi cánh màu đen giống như một phiến mây đen ùn ùn rủ xuống, bao phủ thân thể của anh, bao chặt chẽ thân thể cô!

Hạ Ngữ Băng muốn hét lên, nhưng cổ họng lại không phát ra một chút xú thanh âm nào, chỉ có thể vô vọng co rúm lại, chiếc cổ yếu ớt lộ ra trước mắt Lâm Kiến Thâm, chờ anh cân nhắc quyết định cái chết của mình.

CHƯƠNG 27: ĐẠI YÊU QUÁI

Edit: Yuzu

Hạ Ngữ Băng thấy bản chất nguyên thủy của loài thú trong đôi mắt của Lâm Kiến Thâm, xa lạ mà hung ác tàn nhẫn. Nhưng chỉ trong chớp mắt, sát ý nặng nề trong đáy mắt Lâm Kiến Thâm đã tan đi, con người màu ánh kim mờ mịt một hồi rồi dần trở nên ôn hòa.

Ánh trắng tràn ngập, anh vươn một bàn tay lấp lánh vảy rồng màu đen về phía cô, như là sợ phá vỡ cảnh trong mơ, dịu dàng gọi cô: "Hạ Ngữ Băng..."

Thế nhưng Hạ Ngữ Băng co rúm lại, động tác nhỏ này làm cánh tay Lâm Kiến Thâm cứng đờ, cuối cùng chậm rãi rũ xuống.

"Em bị thương." Lâm Kiến Thâm mọc cánh chim, sừng rồng dài lấn lên trước, nắm bàn tay trái sừng đỏ của cô.

Trong nháy mắt khi bị anh chạm vào, Hạ Ngữ Băng vô thức giãy dụa. dường như cô quên cả thở, cắn môi, im lặng chảy nước mắt, dáng vẻ run lập cập thực sự có chút đáng thương.

Lâm Kiến Thâm siết tay cô, không để cho cô có cơ hội tránh thoát, tiếp theo, anh cúi người, đôi môi nhợt nhạt dán lên cổ tay Hạ Ngữ Băng.

Hạ Ngữ Băng không thể kiềm chế được cơn run, tối hôm nay xảy ra quá nhiều biến cố. những điều cô thấy lật đổ nhận thức trước kia của cô, luân phiên oanh tạc làm cô đánh mất sự tỉnh táo và lý trí nên có. Trong nháy mắt đó, thậm chí cô còn không thể khống chế được suy nghĩ của mình, cho rằng Lâm Kiến Thâm sẽ đưa ra những chiếc răng nanh như những con ma cà rồng thông thường, đâm rách mạch máu ở cổ tay cô, hút những giọt máu thơm ngọt của cô...

Nhưng mà, Lâm Kiến Thâm chỉ vươn đầu lưỡi màu đỏ, liếm qua chỗ đau của cô từng chút một. Môi lưỡi ướt át, đau đớn tiêu tan, thay vào đó là lành lạnh và ngứa ngứa.

"Người... Đến cùng... Là cái gì?" Hạ Ngữ Băng ghen ngào, đáy mắt hiện lên ánh nước nhìn chằm chằm Lâm Kiến Thâm không nháy mắt, vài chữ đứt quãng, nhưng như là dùng hết sức lực cả đời của cô.

Trong kinh hoảng cô đã quên gọi 'anh trai', ngay cả xưng hô cũng không có, đối với Lâm Kiến Thâm mà nói, đây chính là một đả kích lớn, anh cúi thấp đầu, tóc tán loạn trên trán rũ xuống, tạo thành một bóng mờ trên mặt anh, từ góc nhìn của Hạ Ngữ Băng, chỉ có thể nhìn thấy cánh mũi anh tuấn và đôi môi mím chặt của anh.

Không biết qua bao lâu, khi mà Hạ Ngữ Băng cho là anh không trả lời, một giọng nói trầm thấp lạnh lùng kèm theo tiếng gió thổi truyền đến: "Hạ Ngữ Băng, em đừng sợ."

Giọng nói kia, lại có chút dè dặt.

Toàn thân Hạ Ngữ Băng lạnh cứng, đôi môi mở ra, như thể cổ họng bị bóp chặt, không thể nói ra điều gì.

Máu nóng trong lòng bị sự im lặng làm cho lạnh đi, cuối cùng Lâm Kiến Thâm cũng lộ ra biểu tình bị tổn thương. dường như anh hiểu cái gì đó, cup cánh chim lại rồi đứng lên, lui về sau hai bước, tạo nên khoảng cách với Hạ Ngữ Băng.

"Em đừng sợ." Anh lặp lại lần nữa, đáy mắt cương quyết, còn có một chút quyến luyến.

Sau khi hít sâu mấy hơi, lý trí tan vỡ của Hạ Ngữ Băng dần trở về. cô bỗng nhiên hiểu Lâm Kiến Thâm muốn làm gì, bỗng nhiên đứng dậy, từ trong cổ họng phát ra tiếng khàn khàn vỡ vụn: "Anh!"

Nhưng mà đã chậm, Lâm Kiến Thâm vung cánh chim lướt lên trời cao, gió lớn cuồn cuộn nổi lên khiến Hạ Ngữ Băng không mở mắt ra được. người cô chống đỡ cơn gió bén nhọn kia, lúc ngẩng đầu nữa, Lâm Kiến Thâm đã trở thành một điểm đen không có đích đến trong

trời đêm, sau khi vòng quanh một lúc liền xẹt qua ánh trăng, bay về chỗ sâu trong núi lớn.

Không phải là loài người, anh cho là cô chán ghét hình dáng xấu xí lại cổ quái của anh.

Vì không làm cô bị thương, anh lựa chọn rời đi.

Gió ngừng, chung quanh hoang vắng, chiếc xe tải nhỏ vất một nửa ngoài vách đá dựng đứng, trong không khí người thấy mùi xăng bị rò rỉ. Trước mắt một mảnh đêm đen nhánh, ngay cả ngôi sao cũng mất đi màu sắc, Hạ Ngữ Băng lao đảo chạy theo hướng Lâm Kiến Thâm bay đi, mãi cho đến khi ngã nhào trên đất, trong đêm, tất cả tâm trạng đều bị phóng đại vô hạn, rốt cuộc cô gần như tan vỡ, tự ôm lấy mình khóc òa lên.

"Mình không sợ..." Một loại khủng hoảng còn hơn cái chết lan tràn toàn thân, cô ngã ngồi trong ánh trăng lạnh như băng, khuôn mặt đều là nước mắt, tự mình ghen ngào ám thị: "Mình không sợ mà!"

Nhưng này, không thể nghi ngờ đó là một câu trả lời quá muộn.

Hạ Ngữ Băng không biết mình ngất đi lúc nào, khi cô tỉnh lại, đã nằm trong phòng bệnh.

Bức tường hai màu xanh trắng, trần nhà loang lỗ, bên cạnh là một cái giá treo dịch truyền, một con mèo mướp ngồi xồm trên đệm chăn, còn có người lớn chật ních trong phòng bệnh...

"Ai nha! Cuối cùng cũng tỉnh!" Người nói chuyện là thím Hai, một giọng nữ cao và lớn.

"Thím Hai..." Hạ Ngữ Băng khó khăn chuyển động cái cổ, nhìn những người già đang cầm trà rót nước ở mép giường: "Ông Hai, bà Hai, bà Ba..."

Bà Ba rót nước ấm đưa tới bên miệng Hạ Ngữ Băng, đôi mắt lão vẫn đục kéo đầy tơ máu, lo lắng nói: "Ai ai, đứa bé ngoan đừng sợ, không sao rồi, uống miếng nước đi! Nghiệp chướng mà, cổ họng khô thành dạng gì rồi!"

Hạ Ngữ Băng uống hai ngụm nước, lập tức ngồi bật dậy, trong đầu đều là hình ảnh tai nạn xe, ánh trăng, còn có cánh dài và sừng... Lâm Kiến Thâm vừa yêu dã vừa thần thánh.

Đau đầu, cô nhắm mắt lại, khuôn mặt tái nhợt, gò má không có một tia huyết sắc, thì thào hỏi: "Đây là chỗ nào, tại sao cháu lại ở đây?"

"Đây là bệnh viện trong thị trấn, là mèo nhà cháu dẫn ông tìm được cháu." Ông Hai cướp trả lời: "Ngày hôm qua ông vừa mới ngủ, mèo nhà cháu liền từ cửa sổ bò vào phòng của ông, tựa như nổi điên vừa cào vừa kêu, còn cắn ống quần ông kéo ra ngoài cửa. Ông suy nghĩ có gì đó không đúng, theo mèo nhà cháu đi thẳng tới khúc cua lớn sau núi, liền phát hiện cháu té xỉu bên lề đường, trên mặt còn có máu, ai nha! Làm ông sợ chết!"

Hạ Ngữ Băng nhìn mèo già ngủ sau bên gối, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang: Là Sơ Hạ dẫn người đi cứu cô sao? Làm sao nó biết mình xảy ra chuyện?

Đã trải qua chuyện tối ngày hôm qua, cô phải dùng ánh mắt mới xem xét mọi thứ, lòng tràn đầy khả nghi: Một mèo thông thường có thể có thông minh như vậy sao?

"Cũng may là mèo nhà cháu có linh tính đấy! Biết cháu gặp tai nạn xe, liều mạng tìm người trợ giúp cháu!" Thím Hai mang vẻ mặt nghĩ lại mà sợ, vỗ vỗ bộ ngực đầy đặn cảm khái: "Thím thấy xe điện của chú Hai cháu bị đụng bắn tung tóe, chiếc xe tải của tên hói đầu (tên côn đồ) nằm vắt vẻo trên vách đá, thím sợ hết cả hồn! Nghĩ xong rồi, đưa nhỏ Hạ Ngữ Băng này chắc chắn không sống nổi!"

"A di đà Phật a di đà Phật! Vợ thằng Hai, con nói cái gì vậy!" Bà Ba nặng nề ngắt lời thím Hai, trách móc: "Quả thực là miệng quạ đen!"

"Ôi, không phải là do con sợ quá sao má Ba. Ai biết xe bị vỡ thành như vậy, cô bé lại không hề bị gì, chỉ bị trầy da, quá sợ hãi mà ngất đi." Thím Hai lộ ra một nụ cười thật thà, đưa một quả táo gọt lờm chớm cho Hạ Ngữ Băng.

"Xin lỗi," ánh mắt Hạ Ngữ Băng trống rỗng, nhẹ nhàng nói: "Làm như xe của chú Hai, cháu sẽ bồi thường."

Thím Hai thu lại cười, nghiêm túc nói: "Đứa nhỏ này, nói cái gì vậy! Cháu không sao là tốt rồi, chỉ là một chiếc xe điện, mất thì mất thôi."

"Được rồi được rồi, nói chuyện nhỏ giọng một chút, đừng làm phiền con bé." Bà Hai khẽ nói.

"Còn hai người kia?" Hạ Ngữ Băng nuốt cổ họng khô khốc, thực sự không muốn nhớ lại chuyện tối hôm qua: "Hai người trong xe tải gây ra tai nạn, thế nào rồi ạ?"

Trong phòng an tĩnh một lúc, giọng khàn khàn của ông Hai vang lên: "Một tên trượt chân té xuống vách núi chết rồi, một tên bị thương đầu thành người bị bệnh thần kinh, vừa rồi ở trong bệnh viện còn la yêu quái gì đó muốn giết nó... Ông nói cũng là đáng đời, hai người này cả ngày trộm cắp gây sự đánh nhau, làm bao nhiêu chuyện xấu, rốt cuộc cũng gặp báo ứng."

"Đúng rồi, " Thím Hai nhớ ra cái gì đó, đổi chủ đề hỏi: "Ngày hôm qua không phải Lâm Kiến Thâm chạy xe đi đón của cháu sao? Thế nào mà một mình cháu đêm hôm khuya khoắt trở về, thằng nhóc Lâm Kiến Thâm kia đâu? Nếu có cậu ta ở đó, cháu cũng sẽ không phải sợ hãi như thế này."

Bà Ba bên cạnh phụ họa: "Đúng đó! Nào có chuyện để cho một cô gái về nhà một mình, nhóc Thâm luôn chăm sóc mọi người, ngày hôm qua cậu ta làm không được ổn lắm."

"Anh cháu..."

Vừa nghe đến tên Lâm Kiến Thâm, Hạ Ngữ Băng không thể kiềm chế được, vành mắt đỏ lên. cô không dám nói thật, chỉ siết chặt giường nói: "Anh ấy có việc gấp... Đi khỏi nhà rồi."

"Thằng nhóc Thâm này, quá kỳ cục rồi ! Cho dù có việc gấp phải xa nhà, cũng phải đưa em gái về trước rồi mới đi chứ!" Nhìn thấy mắt Hạ Ngữ Băng đỏ lên, bà Ba còn tưởng rằng cô vì 'bị Lâm Kiến Thâm bỏ rơi' mà uất ức, vội vàng đau lòng nói: "Ôi coi làm cô nương của chúng

ta bị uất ức! Đừng sợ đừng sợ, chờ nhóc Thâm về, bà Ba nhất định sẽ mắng cậu ta một trận!"

Hạ Ngữ Băng giơ cổ tay lên, chỗ đó vốn bị thương vì rơi xuống vách đá, nhưng Lâm Kiến Thâm đã liếm qua, cũng không biết có phải nước bọt của anh có công năng trị thương hay không, sáng nay vết thương hoàn toàn biến mất, không hề lưu lại một dấu vết nào trên làn da non mịn của cô. Nhớ tối hôm qua lúc chữa thương, cô còn ngộ nhận là Lâm Kiến Thâm muốn hút máu mình, nước mắt lập tức rơi xuống, tầm mắt trở nên mờ lung.

Nếu như có thể, cô hy vọng biết nhường nào rằng đó chỉ là một giấc mơ hoang đường, hy vọng biết nhường nào rằng Lâm Kiến Thâm lạnh mặt nói với cô một câu: "Nên dậy rồi, Hạ Ngữ Băng!"

Cô cố sức nghiêng đầu, dụi đôi mắt đỏ ửng mem vào gối đầu, sau khi im lặng thật lâu cô mới run giọng nói: "Anh ấy sẽ không về." Trong giọng nói xen lẫn sự hối hận sâu sắc.

Lâm Kiến Thâm là vì cứu cô mới hiện ra nguyên hình, trong lúc anh thấp thỏm nhất, cô chẳng những không cảm ơn anh, trái lại còn tránh né anh, có thể anh cho rằng cho rằng cô chán ghét anh, cho nên mới hốt hoảng bay vào rừng sâu, có lẽ cả đời này cũng sẽ không trở lại nữa.

Nên giải thích với anh như thế nào, rằng cô không hề chán ghét anh? Tình cảnh lúc đó quá hỗn loạn tanh máu, sinh tử một đường, chủ nghĩa duy vật mà cô tin tưởng suốt 21 năm trong thời khắc đó triệt để phá vỡ, khiến cho cô đần độn, sợ đến mất hết khả năng suy nghĩ ...

Ông Hai gạt tàn thuốc, cố gắng bỏ qua câu chuyện không vui này: "Được rồi được rồi, việc này cho qua đi! May mà người không sao, không thì ông đây cũng không biết nói sao với sự giao phó của ba cháu!"

Mí mắt Hạ Ngữ Băng run lên, lo lắng nói: "Cháu xin mọi người chuyện này, đừng nói cho ba cháu biết vụ tai nạn xe, cháu sợ ông ấy lo lắng."

"Đã chậm rồi, sau khi đưa cháu tới bệnh viện ông đã lập tức gọi cho ba cháu." Ông Hai nói: "Trước khi ba cháu về Hàng Châu còn cố ý dẫn dò chúng ta trông nom cháu, hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, vẫn không nên giấu cậu ta."

Vừa dứt lời, chiếc điện thoại giống như cục gạch của ông Hai vang lên inh ỏi, vừa tiếng chuông vừa tiếng giọng nữ máy móc nhắc nhở: " Ba Tiểu Ngử gọi, ba Tiểu Ngử gọi..."

Lòng Hạ Ngử Băng trầm xuống, cô biết chắc chắn Hạ Tông Trạch sẽ lo lắng, nói không chừng một đêm không ngủ, chờ sau khi người tỉnh thì báo bình an cho ông ấy.

"Ai ai, ba Tiểu Ngử con bé... Tỉnh tỉnh! Mới vừa tỉnh thôi, không có chuyện gì, không có thương tích gì, chính là người mất tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch!" Người già khi gọi điện thoại giọng rất lớn, điện thoại lại có chất lượng kém, mặc dù không mở loa ngoài, nhưng trong phòng bệnh đều có thể nghe loáng thoáng nội dung cuộc gọi.

Nói chuyện vài câu, ông Hai đưa máy cho Hạ Ngử Băng: "Báo bình an cho ba cháu đi."

Máy của ông nóng hổi, Hạ Ngử Băng áp vào bên tai, giọng khàn khàn: "Ba ời, con không sao rồi."

"Tiểu Ngử, có chỗ nào khó chịu hay không? Đợi làm kiểm tra kỹ lại, con có biết sau khi nghe tin con gặp chuyện không may, ba gọi điện cho con cả một buổi tối, là chỉ muốn nghe con báo bình an hay không?" Giọng Hạ Tông Trạch khàn khàn giống như cái ông cụ, xen lẫn sự mệt mỏi và hoảng sợ không cách nào che giấu được.

Lòng Hạ Ngử Băng vô cùng chua xót, tìm được điện thoại của mình trên tủ đầu giường , cô nhấn một cái mới phát hiện điện thoại tắt nguồn.

"Điện thoại hết pin, tự tắt máy... Con xin lỗi, ba."

Tiếng bật lửa truyền đến, giọng Hạ Tông Trạch mơ hồ khó phân biệt: "Ba mua vé máy bay ngày kia, tới đón con về nhà."

"Ba, con chưa về được." Ít nhất là không nên sau khi...

Lâm Kiến Thâm biến mất, cô phải chờ anh về, cho anh một lời giải thích.

Ngoài ra, cô thiếu anh một tiếng 'Cám ơn'.

"Tiểu Ngử, ba không phải đang thương lượng với con!" Hạ Tông Trạch đột nhiên đề cao âm điệu.

Ông rất ít khi dùng giọng điệu gay gắt như vậy để nói chuyện với con gái, trong lúc nhất thời, hai bên đều im lặng, chỉ có tiếng nước nở của Hạ Ngử Băng thỉnh thoảng vang lên.

Hạ Tông Trạch lại chán nản thở ra một hơi, khi lên tiếng lần nữa, giọng nói của ông đã bình ổn hơn không ít: "Ba không nên để con một mình ở quê... Nếu như con thật sự xảy ra chuyện, ba phải nói như thế nào với mẹ của con đây?"

CHƯƠNG 28: LÂM KIẾN THÂM, ANH VỀ ĐI, VỀ ĐI...

Edit: Yuzu

Tiếng chuông kéo dài liên tục không ngừng, Hạ Ngữ Băng mơ mơ màng màng tỉnh lại, lại bị ánh sáng ngoài cửa sổ làm chói không mở mắt ra được.

Vì ghé đầu vào trên bàn sách ngủ một đêm mà cái cổ đau nhức, đôi chân nhỏ tê dại từng trận, cô từ từ nhắm hai mắt làm chậm di chứng do dựa vào bàn ngủ, bàn tay quơ lung tung trên bàn sách một hồi, lại không cẩn thận đụng vào laptop, màn hình sáng lên, hiện ra giao diện tìm kiếm đêm qua.

【Cánh và sừng là gì】

【Nửa rồng nửa người cánh dài là cái gì】

【《Sơn Hải kinh》 Yêu quái】

【Trên thế giới thật sự có yêu quái sao】

【Người biến dị】

...

Ngày hôm qua từ bệnh viện trở về, cô đã tự nhốt mình trên lầu, không ngừng tìm kiếm mọi thứ liên quan đến thân thể của Lâm Kiến Thâm. Có vô số trang web mở, chữ rậm rạp chẳng chịt, đến sau cùng ngay cả 'Ngụy khoa học' gì đó cũng kiểm chứng qua, nhưng không có một tin tức nào có thể nói cho cô biết thân phận của Lâm Kiến Thâm.

Sừng rồng, vảy đen, cánh chim... Đến cùng thì anh là cái gì chứ? Bây giờ đang trốn ở đâu? Bà ngoại biết thân phận thật sự của anh sao?

Trong lúc nhất thời suy nghĩ hỗn loạn, thần kinh căng thẳng suốt đêm khiến đầu cô đau đớn, tầm mắt rã rời, ngay cả màn hình cũng chỉ nhìn

thấy một mảng trắng xóa, mãi đến khi chuông điện thoại di động kiên nhẫn vang lên lần thứ hai, gọi thần trí cô trở về.

Trên màn ảnh hiện lên người gọi là 'Ba ba', Hạ Ngữ Băng xoa cái cổ đau nhức ngồi dậy, ấn nút nghe, gọi một tiếng: "Ba..."

Lời vừa ra khỏi miệng, mới phát hiện mình nằm úp một đêm, cổ họng khàn khàn không phát ra hơi.

Quả nhiên Hạ Tông Trạch nghe ra khác thường, trầm giọng hỏi: "Tiểu Ngữ, bị cảm hả con?"

"Không có, mới vừa tỉnh ngủ, cổ họng còn chưa mở."

Xa Hạ Tông Trạch hơn một tháng, mặc dù hai ba con cô cách xa nhau ngàn dặm, nhưng trái lại tình cảm càng ngày càng gần. cô đã không giống như trước nữa, hễ mở miệng là đã thương người, không hiểu chuyện. Nghe giọng lo lắng của Hạ Tông Trạch, cô giống như là đứa trẻ làm sai cảm thấy áy náy, hăng giọng hỏi: "BA ƠI, ba xuống máy bay rồi ạ?"

Cô vừa hỏi việc này đã nhắc nhở Hạ Tông Trạch. ông buông tiếng thở dài: "Ba đang muốn với con chuyện này, bên này bão vào, chuyến bay bị hủy bỏ, hôm nay không tới được."

Hôm nay ánh nắng thừa thớt, tầng mây rất dày, thoát nhìn là trời sắp mưa. Hạ Ngữ Băng sợ run một hồi, tâm trạng có một chút nhẹ nhõm không rõ, một lát sau mới nhẹ nhàng 'Oh' một tiếng, an ủi nói: "Không có sao đâu ba, bây giờ con rất khỏe, ba đừng lo lắng."

Hạ Tông Trạch vẫn chưa quá yên tâm: "Hai ngày nữa cho dì Từ tới đón con được không? Hoặc là ngày mai con đi đường sắt cao tốc về, tiện hơn đi máy bay."

Hạ Ngữ Băng khẽ rút lớp sơn ở mép bàn sách, thấp giọng nói: "Ba, con không muốn về Hàng Châu."

Điện thoại bên kia im lặng một hồi, sau đó, hạ Tông Trạch hỏi: "Tiểu Ngữ, Lâm Kiến Thâm có về chưa?"

Giọng ông hơi nặng nề, Hạ Ngữ Băng nghĩ có lẽ ông nghi ngờ Lâm Kiến Thâm. Suy nghĩ một chút, cô bình tĩnh nói: "Vẫn chưa, anh có việc gấp phải đi xa."

Dường như Hạ Tông Trạch đã sớm đoán được như vậy, giọng lại nặng hơn vài phần, nghiêm túc nói: "Tiểu Ngữ, lời như vậy con dùng để lừa gạt lừa gạt các ông các thím thì được, nhưng không lừa được ba. Con nói thật cho ba biết, có gặp phải rắc rối gì hay không?"

Hạ Ngữ Băng không giỏi nói dối, trong lòng đau xót, chỉ đành nói thật: "Ba, con nghĩ vụ tai nạn xe này không phải là ngoài ý muốn, mà là bởi vì."

Cô nói rõ đầu đuôi chuyện Vương Uy và Ngô Bằng Phi tới nhà quấy rầy vì bất động sản và tranh chấp đất đai cho Hạ Tông Trạch nghe, lại nhắc tới đêm hôm đó hai gã tài xế gây tai nạn nói muốn giết người diệt khẩu, cuối cùng tổng kết lại: "Đêm hôm trước, con đi xe điện của anh về, bởi vì trời quá tối nên bọn họ chỉ nhìn xe không nhìn người, nhận nhầm con thành anh, cho nên mới xảy ra chuyện như vậy..."

Hạ Ngữ Băng cố ý lướt bớt bí mật thân thể của Lâm Kiến Thâm, nhưng cũng đủ để cho Hạ Tông Trạch lo sợ. Giọng của ông chợt trở nên sắc bén: "Chuyện lớn như vậy, sao con không nói trước nói với ba? Có phải là con thật sự cho rằng mình trưởng thành rồi, chuyện gì cũng có thể tự mình xử lý được, không cần tới ba nữa phải không?"

"Ba, con không có nghĩ như vậy. Ta chỉ là không ngờ bọn họ vì một chút đụng chạm mà có thể làm ra loại việc này." Hạ Ngữ Băng cúi đầu, viền mắt đỏ lên, nếu như Hạ Tông Trạch có thể xuyên qua điện thoại nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của cô, có lẽ cũng không đành lòng lớn tiếng trách cứ nữa.

Dừng một chút, cô lại hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói, "Mặc kệ con bao lớn, có năng lực xử lý vấn đề hay không, ba mãi mãi là ba của con, con vẫn luôn luôn cần ba."

Quan hệ giữa hai ba con cô đã đóng băng hơn một năm, cuối cùng cũng tan rã trong thời điểm không quá thích hợp này. Một người cha

uy nghiêm mạnh mẽ lúc nào cũng thất bại thảm hại trước mặt đứa con gái làm nũng và tỏ ra yếu thế, Hạ Tông Trạch cũng không ngoại lệ.

Nói chuyện một lúc nữa, giọng điệu của Hạ Tông Trạch đã dịu đi không ít, nhưng vẫn không giấu được lo lắng: "Tiểu Ngữ, đừng trách ba suy nghĩ nhiều. Bọn con kết thù với nhà họ Vương, Lâm Kiến Thâm lại bỏ con đi xa tránh nạn, có phải là cách làm không được thích hợp hay không?"

Hạ Tông Trạch làm sao hiểu được đêm hôm đó vì cứu cô mà Lâm Kiến Thâm đã làm gì? Cô không dám tưởng tượng, nếu như chân thân của Lâm Kiến Thâm bị người khác nhìn thấy, sẽ mang đến cho anh tai họa ngập đầu như thế nào... Đến lúc đó, tin tức phá vỡ nhận thức của thế giới lan tràn khắp nơi, lục soát núi, bắt, nghiên cứu, hoặc là giống như trong phim ảnh vậy, trở thành đối tượng giải phẫu của các nhà khoa học lập dị.

Hạ Ngữ Băng bị kích thích vô số lần, muốn giải thích với Hạ Tông Trạch, nhưng mà lời tới bên mép, rồi lại thành một câu đơn điệu: "Không phải như thế, ba, ba biết Lâm Kiến Thâm không phải người tham sống sợ chết như vậy. Là con hiểu lầm anh ấy, hù anh ấy chạy mất..."

Hạ Tông Trạch hỏi: "Các con cãi nhau rồi hả?"

Nói như vậy cũng đúng. Hạ Ngữ Băng 'Vâng' một tiếng: "Là lỗi của con."

Sau khi im lặng thật lâu, Hạ Tông Trạch từ từ nói: "Tiểu Ngữ, con lớn lên trong tháp ngà [1], thấy thế giới này rất tốt đẹp, nhưng thứ tốt đẹp này là do ba và mẹ đã lọc ra cho con, chúng ta cho rằng đây là đang bảo vệ con, bây giờ xem ra là sai rồi. Trên đời này có thiện thì có ác, kẻ phạm pháp có rất nhiều, biết đâu chỉ một câu nói, một bước đi sai sẽ đưa tới tai họa cho mình. Con là con gái, càng phải biết cách bảo vệ mình, việc có thể xử lý được thì xử lý, việc không xử lý được tuyệt đối không thể cậy mạnh, thường xuyên liên lạc với ba thì bao giờ cũng tốt hơn."

Hạ Tông Trạch càng dụ dàng kiên trì, lòng Hạ Ngữ Băng càng ghen lại. cô đang ở độ tuổi mơ mộng, đã ảo tưởng trời cao biển rộng mặc cho mình bay lượn, vì chưa từng trải sự đời mà dễ bị mất phương hướng, lời Hạ Tông Trạch nói chắc chắn đã nhắc nhở cô, tính tự cao tự đại cho rằng trong trời đất bao la này chỉ có mình mình trước đây đã biến mất không sót lại gì.

Cô buồn bực nói: "Con biết rồi, ba. Bây giờ nên làm gì ạ? Hai người Vương Uy mua chuộc một chết một bị thương, chỗ xảy ra chuyện không may cũng không có giám sát, cảnh sát hỏi cũng không được gì, chỉ ghi nhận sẽ không có tác dụng."

"Con cách Hàng Châu quá xa, thế lực của nhà họ Vương gia lại ăn sâu bén rễ, có câu cường long không áp được địa đầu xà (tương đương câu phép vua thua lệ làng), tay của ba nếu như muốn đưa đến trấn Phi Thúy, cần phải có thời gian đệm." Hình như Hạ Tông Trạch đi tới một chỗ an tĩnh, có tiếng bật lửa truyền đến, sau đó ông thở ra một hơi, chậm rãi nói: "Các con đừng gấp, đình kích động, nếu nhà họ Vương dám đụng đến con gái của ba, tất nhiên ba sẽ không im hơi lặng tiếng. Con và Lâm Kiến Thâm làm việc cẩn thận, yên lặng theo dõi kỳ biến, mọi chuyện đã có ba."

"Vâng, thưa ba." Hạ Ngữ Băng cầm chiếc điện thoại đã nóng lên, mây đen trong lòng cũng tan đi, ánh sáng trút xuống. Suy nghĩ một chút, cô lại nhỏ giọng nói bổ sung: "Hút ít thuốc thôi ạ, và... Xin lỗi, ba."

Hạ Tông Trạch sững sốt, qua hồi lâu, mới vội ho một tiếng, hơi mất tự nhiên cười cười: "Sao đột nhiên lại xin lỗi?"

"Bởi vì chuyện giữa ba và dì Từ, con dốt với ba không được tốt lắm." Hạ Ngữ Băng càng nói càng thẹn thùng, khầy khầy mép bàn nói, "Ba biết con đang nói gì mà."

"Đương nhiên ba biết con muốn nói gì." Hạ Tông Trạch bật cười, rất thoải mái, cúi đầu nói: "Tiểu Ngữ, họa lớn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, nên quý trọng người trước mắt, ba chờ con trở về."

Hạ Ngữ Băng chợt nhớ không biết ở nơi nào nhìn thấy một câu nói: Có một số thứ mất đi chính là vĩnh viễn, có một vài người quay người lại chính là cả đời.

Đêm hôm đó cô treo trên vách đá, trong ranh giới giữa sự sống và cái chết, nhìn lại những việc trong cuộc sống như đèn kéo quân trong đầu, ngoại trừ nỗi sợ tột cùng thì chính là hổ thẹn và sự nuối tiếc sâu đậm, Cô sợ mình sẽ không còn được gặp lại Hạ Tông Trạch, bây giờ, càng sợ mình không đợi được ngày Lâm Kiến Thâm quay lại...

Coi như là gặp họa được phúc, cuối cùng cô cũng biết đến tột cùng là mình muốn cái gì, đến tột cùng là mình quan tâm cái gì.

Cúp điện thoại rửa mặt, thím Hai sát vách đưa canh gà tới, đứng sững đó muốn coi Hạ Ngữ Băng uống xong mới chịu về. Hạ Ngữ Băng biết con người thuần phác này đang quan tâm mình, không nỡ phụ ý tốt, đành chịu đựng uống canh gà béo ngậy, lại tặng thím Hai một bình mật đào mới ngâm làm quà đáp lễ.

Thời tiết âm u, rừng trúc liu riu trong gió, Hạ Ngữ Băng hít sâu một hơi, thay giày ra ngoài, đi tới phía sau núi.

Nơi xảy ra tai nạn xe hơi trên đường núi đã được bao lại bằng một hàng rào bằng đất đơn giản, trên đường xi măng còn lưu lại hai hàng màu đen do thắng gấp thể hiện rõ tình hình đêm đó, nhìn thấy mà giật mình. Hạ Ngữ Băng dọc theo đường núi, đi theo hướng Lâm Kiến Thâm bay đi hướng đi gần mười phút, chỉ thấy một mảnh rừng xanh biếc mênh mông, dãy núi sừng sững, không thể phân biệt được đâu là nơi Lâm Kiến Thâm đến.

"Lâm Kiến Thâm --" Hạ Ngữ Băng chụm hai bàn tay lại tạo thành cái loa đặt bên mép, hét to về phía rừng sâu hoang vắng không người:

"Anh về đi -- "

"Anh về đi -- "

"Về đi -- "

Tiếng vang vọng vào chỗ sâu trong núi, lũ chim giật mình bay vô số, Hạ Ngữ Băng mờ mịt nhìn chung quanh, một chút xíu âm thanh cũng

có thể làm cho mắt cô sáng ngời, nhưng lại không có đôi cánh chim màu đen như trong tưởng tượng của cô.

Có lẽ Lâm Kiến Thâm thực sự sẽ không xuất hiện lại rồi...

Cái suy nghĩ đáng sợ này nổi lên trong lòng cô, Hạ Ngữ Băng chán nản ngồi trên tảng đá lạnh dưới bóng cây, ánh sáng và sự mong chờ trong mắt dần dần tiêu tán, bóng lưng cô tịch trông vô cùng hiu quạnh dưới cổ thụ và màu xanh mênh mông.

Răng rắc --

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân dẫm trên lá khô rất nhỏ, Hạ Ngữ Băng cứng đờ, bỗng nhiên nhìn lại phía sau --

"Meo meo ô ~" Mèo mướp giơ cái đuôi mèo bị xẻ tà lên, thong dong vênh váo nhảy qua đá vụn và cành khô, ngồi xồm bên chân Hạ Ngữ Băng, dùng đầu cọ cọ vào mắt cá chân mảnh khảnh của cô.

"Là người à, Sơ Hạ." Hạ Ngữ Băng thất vọng buông tiếng thở dài, ôm lấy mèo già, xoa xoa bộ lông trơn mượt của nó, tự lẩm bẩm với chính mình: "Nếu như Lâm Kiến Thâm không xuất hiện nữa, ta sẽ tự mình lên thị trấn tìm Phí Lãng, chắc chắn anh ta biết anh ấy trốn ở đâu."

Ngày đó trong trạm thú y, Phí Lãng anh ta và Lâm Kiến Thâm là đồng loại, khi đó Hạ Ngữ Băng không rõ đồng loại là có ý gì, bây giờ xem ra, có lẽ Phí Lãng cũng giống như Lâm Kiến Thâm, đều không phải là con người ah...

Một tia sáng xẹt qua đầu, ánh mắt Hạ Ngữ Băng sáng ngời, bỗng nhiên giơ con mèo già trong lòng lên trước mặt nhìn thẳng vào nó. Cô nhìn ánh mắt màu hổ phách của mèo già, vui vẻ nói: "Sơ Hạ, người có linh tính như thế, còn có hai cái đuôi, có phải cũng là yêu quái hay không? Nếu như người là yêu quái, nhất định biết anh ta ở đâu đúng hay không "

Mèo già tỉnh táo nhìn cô, cái đuôi dường như đang đong đưa.

Hạ Ngữ Băng: "Nếu như người nghe hiểu lời ta nói, người hãy gật đầu."

Mèo già để mặc cô giơ mình lên, đôi mắt màu hổ phách híp lại, không hề có chút phản ứng nào.

"Không phải là yêu quái sao?" Hạ Ngữ Băng hơi thất vọng, đặt mèo già dưới đất, gãi gãi cằm nó, tự giễu: "Cũng đúng, yêu quái không phải dễ dàng gặp như vậy, đúng không?"

Đang nói, Mèo già dễ dàng lướt qua cành khô và đồng đá lộn xộn, chạy vào một con đường núi ven đường, chạy hai bước, lại quay đầu, "Meo meo" với Hạ Ngữ Băng một tiếng.

"Sơ Hạ?" Hạ Ngữ Băng nghi ngờ đứng lên.

Mèo già nhìn con đường núi khúc khuỷu sâu thẳm, lại quay đầu 'Meo meo' một tiếng, tựa hồ nữ đang ám chỉ gì đó với cô, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh ánh sáng kỳ lạ, như là tia sáng chiết xạ từ ánh nắng.

Quý thần xui khiến, Hạ Ngữ Băng leo lên con đường trên sườn núi, theo bước chân của mèo già đi sâu vào trong rừng rậm.

...

[1] Tháp ngà (象牙塔里): tháp làm bằng ngà; ví cái thế giới cao siêu, xa vời của những tri thức sách vở và ý nghĩ chủ quan, nơi mà trong đó người trí thức, văn nghệ sĩ nấu mình, thoát li thực tế đời sống, giấu mình trong tháp ngà.

CHƯƠNG 29: TÌM ANH - EM KHÔNG NÊN TỚI Ở ĐÂY...

Edit: Yuzu

Đường núi dốc và khúc khuỷu, xung quanh là đá và cỏ thụ thẳng đứng, lúc đầu còn có thể thấy ánh sáng nhỏ vun xuyên qua kẽ lá qua đỉnh đầu Diệp vá thấy nhỏ vun dương quang, sau khi đi hai tiếng Hạ Ngữ Băng mới đến giữa sườn núi. Con đường càng ngày càng hẹp, kéo dài đến chỗ sâu trong vùng núi không biết tên, cây cối càng lúc càng xanh um che lấp, từng khóm lá xanh lớn tụ lại trên đỉnh đầu, kín không kẽ hở ngăn cách tất cả ánh nắng, không biết là buổi trưa hay là buổi tối.

Bốn phía yên tĩnh khác thường, chỉ có tiếng chim lạ kêu và tiếng bước chân dần rã rời. Hạ Ngữ Băng đạp trên lớp lá rụng thật dày, tiếng lá khô bị nghiền nát trong rừng rậm được khuếch đại vô tận, một sự lạnh lẽo bò lên sống lưng làm người ta rợn cả tóc gáy.

Trèo lên giữa sườn núi, sương mù dần dần dày lên, đã có thể thấy dãy núi liên miên chập chùng cách đó không xa, chỗ đó gai mọc thành bụi, cỏ thụ mệnh mông, đã không có đường để đi, ngay cả thôn dân địa phương cũng không dám tùy ý xông loạn vào trong núi.

Nhưng mèo già lại hết sức rất quen, lắc cái đuôi xẻ tà, một hồi xuyên qua cỏ dại, một hồi nhẹ nhàng trèo qua tảng đá sừng sững, một hồi biến mất trong bụi rậm, trong nháy mắt lại xuất hiện trong cây cỏ thụ bị nứt ra, thỉnh thoảng đi nhanh còn ngồi chồm hổm ở phía xa chờ Hạ Ngữ Băng thở hồng hộc chạy theo, thần thái thong dong dạo chơi, mưu đồ đã lâu.

"Sợ Hạ! Người chậm một chút!" Hai chân Hạ Ngữ Băng nặng như chì, mắt cá chân phát đau, đang khom lưng chống vào một gốc cây bạch

quả thở dốc, sắc mặt đỏ bừng, tóc ướt mồ hôi dính vào gáy, mệt đến nỗi không nói hết được một câu. Cô khó khăn xoay người ngồi trên tảng đá đầy rêu xanh, dùng tay xoa xoa mắt cá chân, nói: "Mệt quá, cho ta nghỉ ngơi một lát."

Mèo già ưu nhã bước tới, ngồi xổm trước mặt Hạ Ngữ Băng, im lặng nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng lau mồ hôi, ôm lấy mèo già, lầm bầm nói: "Người cố ý dẫn ta tới nơi này phải không, người biết Lâm Kiến Thâm ở đâu à?"

Mèo già vẫn không có phản ứng, Hạ Ngữ Băng cười khổ một tiếng: "Ta nghĩ ta cũng điên rồi, cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, vậy mà lại tin tưởng một con mèo... Chỗ núi hoang đường vắng này, nếu quả thật không tìm được Lâm Kiến Thâm, có lẽ ta sẽ phát điên."

Hạ Ngữ Băng nhớ lúc mới cứu Sơ Hạ, có đêm cô rời giường đi vệ sinh, loáng thoáng thấy trong phòng khách lầu một có ánh sáng, ghé vào cầu thang nhìn, chỉ thấy TV không biết mở từ lúc nào, mèo già ngồi xổm trên bàn trà, đang vô cùng hứng thú xem phim truyền hình đêm khuya.

Khi đó, cô còn chưa tin những thứ kỳ lạ, sau đó chỉ nói với Lâm Kiến Thâm: "Mèo nhà của chúng ta thật có ý tứ, còn tự mình mở ti vi xem đấy!"

Bây giờ nghĩ lại, cho dù Sơ Hạ không phải là yêu quái gì, cũng nhất định sắp thành tinh, cho nên cô mới có thể không chùn bước mà theo nó vào núi, hy vọng nó có thể mang tin tức của Lâm Kiến Thâm... Nhưng con mèo này cũng không thể hóa thành hình người như Lâm Kiến Thâm, cũng không nói được, Hạ Ngữ Băng lại có chút nghi ngờ nó.

Mặc kệ thế nào, bây giờ cô đã đi sâu vào trong núi, không rõ phương hướng, không có khả năng về nữa, chỉ có thể tiếp tục theo mèo già phía trước, coi ngựa chết như ngựa sống mà trị [1].

Hạ Ngữ Băng ngồi trên tảng đá lạnh lẽo, bộ quần áo ướt mồ hôi mang theo hơi lạnh dán vào lưng, lạnh đến tận xương tủy. Đang lải nhải,

trong lùm cây cách đó không xa chợt truyền ra tiếng sột soạt huyền não, trong nháy mắt Hạ Ngữ Băng cứng đờ, ôm chặt mèo già trong lòng.

Không phải là sói trong núi đó chứ?

Tiếng huyền não vẫn còn tiếp tục, lòng Hạ Ngữ Băng cũng thắt lại theo tiếng động kia. Tuy rằng lấy hết dũng khí vào núi tìm Lâm Kiến Thâm, nhưng độ nóng đã giảm đi, cô vẫn còn sợ.

Suy nghĩ một chút, cô lặng lẽ tìm một đoạn cây khô, cầm ở trong tay coi như vũ khí phòng thân, mắt nhìn chăm chăm lùm cây đang lay động...

Rầm --

Một viên lông vàng tròn vo từ bụi rậm xông ra, Hạ Ngữ Băng sợ đến mức thét lên: "A! Cái gì vậy!"

Cái viên tròn nhỏ cũng sợ thét lên: "A! Sao lại có con người ở đây!"

... Hả? Có thể nói?

Hạ Ngữ Băng ngược lại không sợ nữa, nắm cành cây hỏi: "Người, người là yêu quái sao?"

Kia viên tròn kia lùi về lùm cây, lại chợt vươn tới, kinh ngạc nói: " n nhân! Sao lại là cô?"

Thanh the thé, Hạ Ngữ Băng luôn cảm giác mình đã nghe ở đâu, nhưng lại thực sự nghĩ không ra. cô nhìn chung quanh một lần, sau đó chỉ chỉ cái mũi của mình: " n nhân? Người là đang gọi ta sao?"

Vật nhảy ra từ lùm cây kia, đứng thẳng bằng hai chân sau như con người, ánh mắt đen nhánh như có chứa ánh sao, nhìn Hạ Ngữ Băng không nháy mắt . Nó giương cái miệng 3 mảnh lên, khi nói chuyện chồm râu hơi rung động, vô cùng mừng rỡ: " n nhân, cô không nhớ ta sao? Đêm đó ta rất đói bụng, đi nhầm vào vườn rau củ cô, là cô cho ta thức ăn, còn dùng một cái dù thật đẹp che mưa cho ta đó."

Nó vừa nói xong, Hạ Ngữ Băng cũng nghĩ ra: "Hoàng Đại Tiên?"

"Trước mặt ân nhân, tiểu nhân không dám tự xưng đại tiên, người gọi 'Đại Hoàng' là được rồi." Nói xong, con chồn vàng nằm rạp trên mặt đất, khom người thật sâu: "Ngày đó nếu không phải là ân nhân, ta đã phải chết đói hoặc là bị đại yêu quái ăn tươi rồi!"

Hạ Ngữ Băng bèn nhảy bắt được ba chữ 'Đại yêu quái' ba chữ, hỏi vội: "Được rồi, người biết Lâm Kiến Thâm ở đâu không?"

Chồn vàng hơi nghiêng cái đầu tròn vo, nghi ngờ nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng vô cùng mong chờ bổ sung: "Chính là người có một đôi sừng rồng màu bạc, cánh dài màu đen, người biết không?"

Chồn vàng bưng tỉnh: "Cô đang nói 'Ứng Long' à!"

"Ứng Long?" Thì ra chân thân của anh là Ứng Long sao?

Chồn vàng đặt hai cái chân trước ra sau lưng, như một ông cụ đi qua đi lại: "Ta từng nghe ông cố nói, Long Ngủ 100 năm mọc sừng, 1000 năm sinh cánh, ở nơi sâu nhất trong núi..."

Nói xong, nó chỉ chỉ vào ngọn núi phía xa có mây mù lượn quanh, "Chính là Ứng Long mọc cánh, anh ta đứng đầu đại hoang, là thần của sông ngòi, tất cả yêu quái đều sợ anh ta. Thế nhưng mấy năm trước ngọn núi có hỏa hoạn, linh mạch bị hao tổn, anh ta đã đi xuống núi sống lẫn trong thôn trang của loài người... Đúng rồi, ân nhân phải cách anh ta xa một chút, sẽ bị ăn tươi đó!"

Hạ Ngữ Băng vui mừng quá đổi, cao hứng đến mặt đỏ hết lên, ngồi xổm người xuống nói với chồn vàng: "Đại Hoàng, người có thể mang ta đi tìm anh ấy không?"

"Hả?" Động tác của chồn vàng như hình ảnh bị dừng lại, ngơ ngác nhìn cô trong chốc lát, rồi lắc đầu thật mạnh, tốc độ nhanh đến mức như hóa thành tàn ảnh: "Không nên không nên! Quá nguy hiểm! anh ta rất hung ác, yêu quái xông vào sào huyệt của anh ta đều biết bị ăn tươi!"

Giọng Hạ Ngữ Băng mềm đi: "Cầu xin người!"

Chồn vàng vẫn lắc đầu: "Thực sự không được nữa, ân nhân!"

Mèo già ngồi xổm trên tảng đá, chán chường nhìn một người một chồn nói chuyện, ngáp một cái thật dài.

Hạ Ngữ Băng thấy chồn vàng quyết tâm không đưa mình đi gặp Lâm Kiến Thâm, liền giống như giận dỗi ôm lấy mèo già, than thở: "Vậy được rồi, ta để Sơ Hạ mang ta đi."

Chồn vàng trừng mắt: "Con mèo này? Con mèo này đừng nói là hóa hình, ngay cả nói chuyện cũng không được, là một yêu quái tu vi cực kỳ nông cạn kém cỏi, nó không bảo vệ được cô..."

"Meo meo ô! !!" Mèo già bị chọc giận, nằm trong lòng Hạ Ngữ Băng cố gắng quơ móng vuốt, muốn quào chồn vàng.

Chồn vàng lui về phía sau một bước, chòm râu run run, do dự một lúc lâu, mới yếu ớt nói: "... Được rồi, ta dẫn đường, nhưng mà, ta chỉ có thể đưa các người tới bên ngoài sào huyệt của đại yêu quái."

"Thật tốt quá!" Khổ tận cam lai, Hạ Ngữ Băng thở phào nhẹ nhõm, cười nói, "Cảm ơn người nha! Chờ ta tìm được anh ấy, nhất định mời người ăn ngon."

Chồn vàng vô tình vung chân trước: "Không cần khách khí đâu."

Lại trèo non lợi tuổi, bởi vì đã không có đường, Hạ Ngữ Băng chỉ có thể vừa đẩy cỏ dại và dây leo ra, vừa đi đứng chật vật, có nhiều lần thiếu chút nữa lăn xuống sườn dốc, qua ba bốn tiếng đồng hồ, ánh sáng mờ mờ, sương mù dày đặc, đưa tay không thấy được năm ngón.

Chồn vàng đưa Hạ Ngữ Băng tới một cái sơn cốc đầy dây leo và cành cây, qua màn sương mù dày đặc, mơ hồ có thể thấy một lỗ nhỏ hình tam giác dưới những dây leo chồng lên nhau, vô cùng tối, nhìn thì một người có thể đi vào.

"Được rồi, các người đi xuyên qua dây leo, đi qua thạch động (hang đá) phía trước, chính là sào huyệt của đại yêu quái." Hoàng Thử Lang tựa hồ rất e ngại Lâm Kiến Thâm, đứng cách dây leo vài bước địa phương xa, nhỏ giọng nói, "Ta chỉ có thể đưa các người đến cái này, kế tiếp đường, chính các người đi oh."

Hạ Ngữ Băng gật đầu, ngồi xổm xuống nghiêm túc nói: "Cảm ơn người."

Chồn vàng vẫn là câu nói kia: "Không cần khách khí đâu."

Mèo già từ trong lòng Hạ Ngữ Băng nhảy xuống, từng bước từng bước đi vào cái động đen ngòm do dây leo bện thành, băng qua màn sương mù, Hạ Ngữ Băng chỉ thấy một đôi mắt mèo màu hổ phách di chuyển trong động, như là hai ngọn đèn sáng làm người ta an tâm.

Chào tạm biệt chồn vàng, Hạ Ngữ Băng đi vào trong đám dây leo, mở đèn pin của điện thoại lên, dựa vào ngọn đèn mỏng manh theo sát phía sau con mèo già.

Cô không biết mình đã đi bao xa, chỉ biết là khi pin điện thoại sắp hết, cô mới thấy một chút tia sáng từ phía xa chiếu vào, nghiễm nhiên đến cuối rồi.

Phần cuối là một đầm nước giống như ngọc bích, tiếng nước róc rách, ánh nước lấp lánh dưới hoàng hôn tuyệt đẹp. Cạnh đầm nước, là một cái thạch động chỉ có thể khom lưng chui vào, trước cửa động có một số dây leo xanh tươi rủ xuống, giống như một cái màn xanh biếc.

Mèo già chui vào cửa động, ngửi mặt đất một cái, lập tức ngửa đầu meo meo với Hạ Ngữ Băng.

Hạ Ngữ Băng đi tới, dùng tay đẩy dây leo ra, trên lớp đá vụn ở cửa động nhặt được một cái lông lớn màu đen.

Màu ánh kim trên cánh chim lóe lên như ánh sáng của đom đóm, rồi lại dần tắt đi, giống hệt như lông chim lúc trước cô nhặt được trong nhà.

... Đây là, lông chim của Lâm Kiến Thâm.

Mắt Hạ Ngữ Băng sáng lên, chăm chú nhìn chiếc lông chim trong lòng bàn tay. Cô mặc kệ cả người đang mệt lử mỗi như, cô mang đôi giày đã hỏng khó khăn trèo lên cửa động, giục con mèo già đi trước: "Sợ Hạ, mau! Mau dẫn đường!"

Trong thạch động có những cái động khác, giao nhau rắc rối phức tạp làm Hạ Ngữ Băng hoa cả mắt, thỉnh thoảng có giọt nước lạnh băng rơi xuống cổ cô khiến cô lạnh run cả người.

Đến khi ra khỏi thạch động đã thấy được ánh trăng, cô đứng ở cửa động cảm thụ gió mát hiu hiu, ánh sao và đom đóm hòa lẫn khắp bầu trời. Trước mắt nàng, hoa tươi khắp nơi trên đất, một gốc cây đa khổng lồ che trời, tán cây che khuất bầu trời, rễ cây nhấp nhô như sừng rồng, gần như lan tràn cả ngọn núi.

Dưới ánh trăng mềm mại, cô bước trên mặt đất đầy sương, đẩy biển hoa ra, đi tới gốc cổ thụ mệnh môn bát ngát như một vị thần khổng lồ, ôm ấp những vật do mình tạo nên.

Mèo già meo meo một tiếng, ngồi xổm dưới đất nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng hoàn hồn, ngồi xổm xuống sờ lưng của nó: "Vất vả rồi, Sơ Hạ."

Có tiếng rất nhỏ truyền đến, như là tiếng lông chim chạm vào nhau. m thanh rất nhẹ, Hạ Ngữ Băng bất ngờ nghe được, cô vội nhìn về phía sau, cây bạch quả lao xao, trong ánh sáng nhạt nhòa của đom đóm, một bóng đen chột lóe lên.

Hạ Ngữ Băng vốn nên sợ, nhưng lại không hề sợ, thậm chí cô còn thần nhiên hét lên: "Lâm Kiến Thâm, anh ra đi! Em biết anh ở đây!"

Sơn cốc vắng vẻ, lá cây khẽ lay, giọng của Hạ Ngữ Băng đột nhiên nghẹn ngào: "Em không sợ anh, anh à, anh ra gặp em có được hay không? Em đi cả ngày mới tới được đây, vừa mệt vừa khát, chân đau đến mức đứng không vững nữa, anh ra gặp em, nghe em nói lời xin lỗi có được hay không?"

Một cơn gió thổi qua, những chiếc lá chuyển động, và một hình bóng quen thuộc bật ra từ ánh trăng, cố định thành một hình bóng đen.

Mắt Hạ Ngữ Băng sáng lên, chạy về phía anh: "Anh!"

Nhưng mà một giây sau, gió cuồn cuộn nổi lên, bóng đen kia lại im lặng né tránh, biến mất.

"Em nói lời xin lỗi với anh, anh, xin lỗi! Đêm là em sợ chết, không phải là ghét anh." Hạ Ngữ Băng có chút nóng nảy, chạy tới hướng Lâm Kiến Thâm xuất hiện, nhưng vì trời tối không nhìn rõ dưới chân, bị vấp dây leo, ngã ập về phía trước, đập đầu vào một cái rễ lớn của gốc đa, kêu lên một tiếng đau đớn.

Cô đập mặt xuống đất, giày cũng mất một chiếc, lộ ra bàn chân phồng rộp, nhưng cô vẫn không nhúc nhích, giống như một con cá muối.

Gió nhẹ lướt qua, một cái bóng đen xuất hiện ở sau lưng cô.

Cái kia bóng đen thấy cô ngã trên đất vẫn không nhúc nhích, dường như rất lo lắng, đi vòng qua cô hai vòng, lại nhẹ nhàng ngồi xổm người xuống, do dự hồi lâu, mới cẩn thận giơ một ngón tay ra chọc chọc cô.

Hạ Ngữ Băng vẫn không nhúc nhích.

Bóng đen lại chọc chọc cô.

Hạ Ngữ Băng vẫn bất động.

Bóng đen rõ ràng là đang hoảng loạn, cũng không trốn nữa, bóng tối từ từ rút khỏi anh, lộ ra một Lâm Kiến Thâm anh tuấn lạnh lùng. anh luống cuống tay chân lật người Hạ Ngữ Băng lại. Hạ Ngữ Băng nhắm nghiền hai mắt, trên trán có một cục sưng đỏ, giống như đã ngất rồi.

Lâm Kiến Thâm vỗ vỗ gò má cô, run run gọi: "Hạ Ngữ Băng, Hạ Ngữ Băng! Này, em dậy đi!"

Hạ Ngữ Băng chợt mở mắt ra, như xác chết vùng dậy, ôm cổ Lâm Kiến Thâm - thân trên đang trần trụi, ôm thật chặt: "Em tìm được anh rồi, không cho anh đi nữa!"

Lâm Kiến Thâm sững sờ một hồi, rồi mới nhận ra Hạ Ngữ Băng giả bộ bất tỉnh, vì muốn dụ anh xuất hiện.

Lo lắng ở đáy mắt còn chưa tan, Lâm Kiến Thâm chợt có chút tức giận, môi mỏng mím chặt, bắt đầu ngo ngoạ, dùng sức đẩy cánh tay đang ôm mình ra.

Nhưng Hạ Ngữ Băng giống như là dính vào trên người anh, làm sao cũng không đẩy ra được, cô vừa dùng hết khí lực toàn thân ôm anh, vừa run rẩy nói: "Đừng, anh, đừng đi có được hay không?"

Giọng nói kèm theo tiếng khóc nức nở.

Lòng Lâm Kiến Thâm lập tức mềm nhũn, anh cũng không giẫy dụa nữa, để mặc cho cô ôm rồi ngã ngối dưới đất. Một người không buông tay, một người không nói lời nào, trong không khí yên tĩnh chỉ nghe tiếng khóc nức nở rất nhỏ.

Lâm Kiến Thâm đúng là chịu thua cô, không biết qua bao lâu, anh mới nghiêng đầu, buồn bực nói: "Em không nên tới đây, tôi là một yêu quái."

...

[1] 死马当作活马医: Làm liều một phen, biết việc không thể cứu vãn được nhưng vẫn nuôi hy vọng, muốn thử lần cuối cùng.

"Ai, nếu như vạn nhất lạc đường, cũng không biết Nhị thẩm bọn họ có thể hay không lên núi tới tìm ta."

CHƯƠNG 30: KHÔNG QUẦN -- RỒ RÀNG LO LẮNG NHƯ VẬY...

Edit: Yuzu

Lâm Kiến Thâm buồn bực nói: "Em không nên tới đây, tôi là yêu quái."

Hạ Ngữ Băng lập tức bổ sung: "Anh là anh trai của em, là cháu trai ngoan mà bà ngoại luôn nghĩ tới trước khi lâm chung, sau đó mới là yêu quái. Nhưng như vậy thì sao? Anh trông rất đẹp, tấm lòng cũng không xấu, em thích còn không kịp đây."

"..." Lâm Kiến Thâm lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt thông suốt như là nhìn xuyên được vào chỗ sâu nhất trong linh hồn, bình tĩnh nói: "Người như em tôi gặp nhiều rồi, chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài mà thôi, ngoài miệng nói thích yêu quái, khi nhìn thấy thật thì bị dọa gần chết."

Anh nhìn như thản nhiên, nhưng gợn sóng ở đáy mắt gợn sóng không thể nào che dấu được, trong giọng nói bình tĩnh là chế giễu và uất ức. Anh lạnh lùng, kiêu ngạo, mạnh mẽ nhẹ dạ, nhưng lần đầu tiên toát ra sự yếu đuối và tủi thân, như là một con chó lớn bị vứt bỏ, chán nản ngồi dưới ánh trăng thoang thoảng hương hoa, cố gắng thẳng lưng, mí mắt sụp xuống che đi nỗi cô đơn.

Chồn vàng nói anh là 'Đứng đầu đại hoang, thần của sông ngòi', uy danh hiển hách, có thể khiến vạn yêu thần phục, lại bị loài người làm cho hiện ra nguyên hình, hốt hoảng trốn vào sâu trong núi, giữ mình cô độc trăm ngàn năm.

Gió trong sơn cốc rất lạnh, Hạ Ngữ Băng ôm chặt anh hơn, hoàn toàn không để ý da thịt hai người chạm nhau đã chảy mồ hôi, cô nói: "Lâm Kiến Thâm, anh biết tại sao em tên là 'Hạ Ngữ Băng' không?"

Cô gọi thẳng tên của anh, đồng thời ném ra đề tài hoàn toàn trái ngược, Lâm Kiến Thâm sững sờ một chút, mới nhớ lại lúc tự giới thiệu mình Hạ Ngữ Băng đã nói: "Hạ trùng bất khả ngữ băng?"

Hạ Ngữ Băng gật đầu: "Hạ trùng sáng sinh chiều chết, nhận thức hạn hẹp, lại làm sao biết mùa đông là gì? Lúc nhỏ, rất nhiều người đều hỏi mẹ tại sao lại đặt cho em cái tên không may mắn như vậy, em nhớ mẹ nói, thứ nhất từ nhỏ em đã yếu ớt nhiều bệnh, thầy bói nói phải lấy cái tên xấu để tiêu tai giải nạn, thứ hai là nhắc nhở em không được có tâm mắt hẹp hòi, ngồi dưới đáy giếng nhìn trời. Bà nói, trên đời này có rất nhiều những thứ không biết đáng để bọn em kính nể, khi còn bé em không hiểu 'Những thứ không biết' là cái gì, bây giờ nhìn anh, đã hơi hiểu được."

Lâm Kiến Thâm lẳng lặng nghe, đột nhiên hỏi: "Mẹ của em, đã thấy yêu quái sao?"

"Em không biết, có lẽ là đã gặp. Nghe nói người yếu ớt nhiều bệnh ít nhiều gì cũng có thể chất hơi kỳ dị, bà lại sống ở thôn Linh Khê từ nhỏ đến lớn, có lẽ thấy nhiều hơn em." Hạ Ngữ Băng xoa xoa chóp mũi đã đỏ ửng, nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói, "Em thừa nhận, giống như cái tên của mình, em là một người nhát gan lại thiếu hiểu biết, đêm hôm đó nỗi sợ và kinh hoàng đã khiến em có hành động không đúng, em lùi lại và sợ hãi làm tổn thương anh, em xin lỗi anh... Xin lỗi, anh trai."

Có lẽ Hạ Ngữ Băng rất ít khi nhận lỗi, giọng nói nhỏ đến mức bị đứt đoạn, nhưng ánh mắt rất chân thành. Lặn lội cả một ngày, tóc tai rối bời, trên vầng trán trắng nõn còn có một khối sưng đỏ, cánh tay và bắp chân cũng có mấy chỗ trầy, giày cũng bị hư, bàn chân bị phồng rộp lên.

Lâm Kiến Thâm nhìn các vết thương trên người cô, da cô vốn trắng nên nhìn thấy mà giật mình, ngay sau đó, một chút tức giận còn sót lại trong lòng lập tức biến mất. anh nói: "Em buông tay ra trước đã."

Hạ Ngữ Băng ôm hông anh, chỉ cảm thấy các bắp cơ của anh đều kéo căng, cứng rắn giống như cục sắt chồng lên nhau, kiên định nói: "Không buông! Trừ phi anh tha thứ cho, theo em về nhà."

Lâm Kiến Thâm trừng mắt nhìn cô, anh hít sâu một hơi, nắm lấy cổ tay của cô, mạnh tay đẩy cánh tay cô ra. Hạ Ngữ Băng bị đau, kêu lên một tiếng đau đớn, có chút khẩn trương: "Anh, anh đừng đi nha! Hôm nay em leo núi cả ngày, đã không còn sức đuổi theo anh nữa."

Lâm Kiến Thâm đẩy cô ra, rầu rĩ ngồi dưới đất, trề môi một cái, vô lực nói: "Em đứng dậy trước đi, mặt đất rất ẩm, dễ bị cảm."

Hạ Ngữ Băng không dám cãi lại, ngoan ngoãn đứng dậy, tìm được một đoạn cây khô bên cạnh Lâm Kiến Thâm làm ghế ngồi xuống, nhu thuận giống như một học sinh tiểu học chờ đợi thành tích. Mèo già đem tự mình cuộn thành một đoàn, núp ở bên người cô ngủ gà ngủ gật, tựa không hề hứng thú với màn kịch trước mắt.

Ánh trăng sáng tỏ, đom đóm xanh biếc lăm lăm bay qua trước mắt, chiếu sáng sự thấp thỏm bất an trong ánh mắt Hạ Ngữ Băng. Lâm Kiến Thâm trầm mặc, tìm kiếm trong sân cỏ một lúc, tìm được chiếc giày búp bê bằng da mà cô làm rách.

Giày bị gai và đá làm trầy, có chút đáng tiếc. Lâm Kiến Thâm vung cho những vết bẩn trên giày rớt xuống bớt rồi đưa tới trước mặt Hạ Ngữ Băng, trong bóng đêm sừng sững mặt anh có vẻ sâu sắc mà hoàn mỹ, anh nói: "Tôi không có không tha thứ em, chỉ là đã thông suốt một chuyện. Tôi là yêu quái, không hợp với thế giới loài người, nếu như yêu quái phạm sai lầm, tôi có thể giết nó không chút do dự, nhưng con người phạm sai lầm, tôi lại không thể làm như vậy, việc này khiến tôi phải đối mặt với nhiều nguy cơ và thử thách hơn, nếu như đi nhầm một bước, hoặc là thân phận bại lộ, rất có thể sẽ khiến cho người bên cạnh gặp nguy hiểm, ví dụ như... Em."

"Thế giới loài người không phải ngang ngạnh như vậy, bọn em có nguyên tắc của mình, chỉ cần anh bằng lòng..."

"Tôi không muốn."

Lâm Kiến Thâm ngắt lời cô: "Tôi không muốn phải sống cẩn thận như vậy, cũng không muốn nhìn hết nhóm người này đến nhóm người khác sinh ra, phát triển, sau đó lại nhanh chóng già nua rồi tiến dần đến cái chết, núi sâu mới mãi mãi là chốn về của tôi, nhiều năm trôi qua như vậy, mấy trăm năm tiếp theo cũng không ngoại lệ."

"Nhưng mà, em không muốn anh đi." Cho đến giờ phút này, Hạ Ngữ Băng mới phát giác vốn từ của mình lại nghèo nàn đến vậy. cô nhìn anh, ngón tay vô ý thức khảy vỏ cây, nhẹ nhàng lên tiếng: "Trong lòng em, anh và bà ngoại đều quan trọng như nhau."

Thật ra cô rất muốn yêu cầu Lâm Kiến Thâm một câu: Có thể mượn dùng mấy chục năm của anh để ở cùng em được không? Anh trai?

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nếu nói ra những lời này thì quá ích kỷ. Mấy chục năm sau, khi mình chết rồi, Lâm Kiến Thâm tiễn bà ngoại đi, lại tiễn cô đi, thì tâm trạng sẽ như thế nào đây?

Hạ Ngữ Băng còn nhớ lúc cô đưa tro cốt của bà ngoại về, Lâm Kiến Thâm quỳ trên sàn nhà xoa di ảnh của bà ngoại, đôi mắt ướt đỏ và ánh mắt đau thương vẫn còn rất mới trong trí nhớ của cô.

"Hạ Ngữ Băng, em về đi, coi như chưa từng quen biết tôi." Lâm Kiến Thâm đứng dậy, ánh trăng khoác lên thân thể mạnh mẽ, giống như một vị thần.

Anh đưa lưng về phía Hạ Ngữ Băng, nhìn không thấy biểu cảm của cô lúc này, nhưng rõ ràng nghe thấy cô hít sâu một hơi, một lát sau, mới nghe giọng nói tủi thân và đáng thương của cô vang lên: "Vậy, em đi thật nha."

Lâm Kiến Thâm 'Ừ' một tiếng nhẹ nhàng.

Hạ Ngữ Băng mang giày xong đứng dậy, nhìn bóng lưng cao ngất của anh: "Trời tối như vậy, núi sâu rừng hoang đáng sợ như vậy, em có gặp phải sài lang hoặc yêu quái hay không?"

Lâm Kiến Thâm không nói chuyện, nhưng hai tay xuôi bên người đang siết chặt nắm tay.

Hạ Ngữ Băng cố ý lui về phía sau mấy bước, dẫm lên bụi cỏ vang lên tiếng sột soạt: "Thôi vậy, bị yêu quái dã thú ăn tươi cũng tốt, té xuống vách núi cũng được, đều là do mình, ai kêu mình không muốn sống nữa, còn muốn lên ngọn núi tìm anh trai gì đây?"

"Hạ Ngữ Băng!" Rốt cuộc Lâm Kiến Thâm không nghe nổi nữa, chợt xoay người.

Hạ Ngữ Băng cũng không đi quá xa, đứng ở phía xa nhìn anh cười, thu sự lo lắng trong mắt anh vào đáy mắt. cô cười rất giảo hoạt, vừa lòng mà cũng mềm mại.

"Rõ ràng lo lắng cho em như vậy, tại sao nhất quyết phải đuổi em đi?" Cô nói: "Anh, anh không thể thành thực một chút sao?"

Lâm Kiến Thâm quay đầu đi, cứng nhắc nói: "Đừng làm rộn nữa."

Hạ Ngữ Băng kiên định: "Lâm Kiến Thâm, mặc kệ anh là người hay là yêu, em không sợ, cũng không sợ sống cùng anh. Anh không muốn về nhà cũng được, nhưng em hi vọng có thể thường xuyên thấy anh, anh lên về nhà cũng được, em lên vào núi tìm anh cũng tốt, nói chung, em không muốn xem anh là người lạ."

Lâm Kiến Thâm im lặng thật lâu, mới lên tiếng: "Em không sợ tôi, là bởi vì em không nhìn thấy hình dáng thật sự của tôi. Khi tôi hiện nguyên hình, đừng nói là em, tất cả mọi người đều sẽ sợ tôi."

Hạ Ngữ Băng nghi hoặc, đi hai bước về phía anh: "Hình dáng thật sự của anh không phải em đã thấy rồi sao? Đêm hôm đó, em thấy cánh và sừng của anh."

"Đó cũng không phải là hình dáng thật sự của tôi." Lâm Kiến Thâm坦然 nhiên giương mắt lên, hít sâu một hơi như là đưa ra một quyết định quan trọng nào đó: "Em xoay người sang chỗ khác đi."

Hạ Ngữ Băng ngơ ngác.

"Xoay người sang chỗ khác." Lâm Kiến Thâm lại lập lại một lần nữa: "Nếu như người có thể chấp nhận hình dáng thật sự của tôi, tôi sẽ cùng em xuống núi."

Lúc anh nói câu nói này, vẻ mặt rất nghiêm túc, Hạ Ngữ Băng như là bị mê hoặc, ngoan ngoãn xoay người, thất thần nhìn gốc đa già che khuất bầu trời ở phía xa.

Tiếng bước chân đi xa, hình như Lâm Kiến Thâm núp trong bụi cây rậm rạp... Không bao lâu sau, một cơn gió rất mạnh nổi lên, biển hoa bị thổi nghiêng ngả, cánh hoa và cỏ bị cuốn lên, đom đóm như là những vì sao rơi xuống, lảo đảo trong gió.

Hạ Ngữ Băng gần như không mở mắt ra được, cố gắng đứng thẳng trong gió, giơ tay che mắt lại.

Một cái bóng lớn kéo tới, che đi ánh trăng, hoàn toàn bao phủ cô trong bóng tối.

Là mây đen sao?

Đến khi gió dừng lại, Hạ Ngữ Băng nghi ngờ ngẩng mắt lên, nhưng vẫn không thấy mây đen che trăng, vầng trăng sáng đang treo trên ngọn cây, vạn dặm không mây.

Như vậy, cái bóng che trên đầu cô chỉ có thể là...

Cô giật mình xoay người, quả nhiên, đứng ở sau lưng cô chính là một cái sừng bạc cánh đen, một con rồng đen to lớn cao hơn mười mét.

Hạ Ngữ Băng lui về phía sau một bước, muốn liều mạng ngược cổ khả năng thấy anh uy nghiêm mà anh tuần đầu -- nhắc tới cũng kỳ quái, cô dĩ nhiên sẽ cảm thấy một đầu long đầu anh tuần! ?

Bây giờ, la hét, kêu to, cũng không đủ để thể hiện cảm xúc trong lòng cô, Hạ Ngữ Băng hoàn toàn hóa đá.

Khác với con rồng có cái đầu lớn, lỗ mũi to, đôi mắt nhô ra được vẽ trong tranh, đầu Lâm Kiến Thâm mặc dù thú hóa nhưng mặt mũi vẫn thanh tú, cặp sừng rồng màu bạc giống như sừng của hươu đực thông thường, anh khí bức người, anh chậm rãi cúi đầu, đôi mắt thú màu ánh kim như một cặp lông đèn kề sát vào Hạ Ngữ Băng, nín thở ngưng thần, tựa hồ đang quan sát vẻ mặt của cô, cố gắng tìm một chút sợ hãi từ trong mắt cô.

Nhưng mà một trận gió kéo tới, anh không cẩn thận hút vào một cánh hoa, nhất thời xoang mũi ngứa ngứa, mạnh mẽ hắt hơi một cái.

Bạn có biết một con rồng hắc xì có uy lực như thế nào không? Hôm nay Hạ Ngữ Băng coi như là được lĩnh giáo.

Cô bị một luồng khí cực lớn ném trên mặt đất, cái mông rơi bịch xuống đất, nhất thời đau đến mức tối tăm mặt mũi.

Con rồng kia cũng luống cuống, phịch cái cánh lên trước, vươn chân trước như muốn đỡ Hạ Ngữ Băng lên, nhưng mà móng chân trước sắc bén, anh sợ quào trầy Hạ Ngữ Băng, do dự một hồi, mới đổi thành dùng đầu đẩy đẩy Hạ Ngữ Băng, nâng cô dậy.

Con vật to lớn ngoan ngoãn ngồi xổm trên đất cẩn thận nhìn cô, nháy đôi mắt thú ánh kim, tựa như đang hỏi cô thế nào.

Hạ Ngữ Băng hoàn hồn, nhưng không thể tin nổi. cô cho rằng thân thể sừng rồng cánh đen đã là nguyên hình của Lâm Kiến Thâm rồi, ai ngờ còn có hình thái biến hóa siêu cấp nữa chứ? Nói như thế nào đây, con rồng đen lớn với đôi cánh đen này... Thực sự quá đẹp trai!

Ôi, thế giới thần kỳ! Còn có cái gì mà thiên nhiên không thể sáng tạo? Thấy cô ngây người, chú rồng đen lớn lại cẩn thận dùng đầu cọ cọ cô, nhẹ nhàng, như là một con chó lớn.

"Được rồi được rồi, em không sao." Hạ Ngữ Băng dờ khóc dờ cười, do dự muốn đụng vào con rồng đen, nhưng lại bị lớp vảy rồng khảm tơ vàng vô cùng uy phong trên người nó dọa sợ.

Cô hơi sợ rần.

Cuối cùng chỉ sờ sờ cặp sừng cứng cáp ôn nhuận của anh, cô nói: "Em không sợ, anh mau biến trở lại đi."

Do dự trong khoảnh khắc trước khi chạm vào vảy rồng không thoát khỏi mắt của Lâm Kiến Thâm, anh hơi tức giận với sự che giấu của cô, chợt xoay người sang chỗ khác, đuôi rồng nặng nề vỗ bên cạnh người Hạ Ngữ Băng, làm đoạn cây khô nát bấy.

Hạ Ngữ Băng như một con chuột nhỏ phí hết lớn sức mới vòng qua thân thể thon dài cao lớn của anh, chạy đến trước đầu rồng của anh, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại giận rồi?"

"Ngoài miệng nói không sợ, không phải là không dám sờ tôi sao?" Mũi rồng đen lớn phun ra một cỗ khí, buồn buồn nói.

Nói là 'nói', thật ra cũng không quá chuẩn xác. Rồng không có miệng như con người, chắc là sẽ không há mồm nói chuyện, giọng nói kia giống như là từ trong đầu Hạ Ngữ Băng truyền đến.

"Được được được, em sờ anh." Hạ Ngữ Băng run rẩy vươn tay, tự ép mình không liên hệ cơ thể thật của Lâm Kiến Thâm với rắn, sau khi sờ xong thì cả người cảm thấy không thoải mái, cô khẩn cầu: "Bây giờ có thể biến lại, về nhà cùng em được chưa?"

"Không được." Rồng đen đặt đầu trên mặt đất, lông trên đôi cánh lớn rung rung trong gió, mất tự nhiên nói: "Em quay lưng lại trước đi, tôi không mặc quần áo."

Hạ Ngữ Băng mờ mịt: "A, em biết, không phải lúc này anh cũng ở trần hay sao?"

"..." Rồng ghen một lát: "Vì biến hình, quần cũng cởi."

CHƯƠNG 31: NƯỚNG BÁNH MÌ -- TÔI CHO RẰNG...

Edit: Yuzu

Dưới bầu trời đêm xanh đen, ánh sao như đuốc, đường nét của ngọn núi xa được khảm trong màn đêm, tạo thành một mặt cắt màu đen nhấp nhô. Đom đóm xanh biếc yên giấc trong nhụy hoa, Hạ Ngữ Băng ngồi trên đám rễ chằng chịt của cây đa, thân thể thon dài của con rồng đen lớn ngoan ngoãn nằm bên cạnh người cô, một người một rồng trong thâm cốc dưới màn đêm như hai cái chấm đen một lớn một nhỏ.

Từ sau khi Lâm Kiến Thâm nói anh không mặc quần, Hạ Ngữ Băng liền cảm thấy chỗ nào đó kì quái, ngay cả ánh mắt nhìn anh cũng thật cẩn thận, sợ nhìn thấy thứ gì đó mà thiếu nhi không nên nhìn.

Trong núi sâu vắng vẻ rét lạnh không gì sánh được, gió mang theo cái lạnh thấu xương, cái nóng do lặn lội đường xa của Hạ Ngữ Băng không còn chút gì, cũng không dám giục Lâm Kiến Thâm về nhà, chỉ lén chà xát hai tay, rùng mình.

Mãi cho đến khi lạnh run lên, đã thấy một cái bóng bao phủ trên đỉnh đầu, cánh chim màu đen mở rộng, như một tấm mây đen ấm áp che sau lưng cô, vì cô mà ngăn cái rét thấu xương của gió đêm.

Hạ Ngữ Băng quay đầu lại đã nhìn thấy rồng đen nhắm hai mắt, thông dong tự nhiên mở rộng cánh, cẩn thận che chở cô dưới đôi cánh đen. Lông chim ấm áp phất qua cánh tay, trong lòng Hạ Ngữ Băng cảm thấy ấm áp, xem cánh rồng như là đệm ghế sô pha, dựa vào trong khuỷu tay của anh.

Con rồng đen lớn tựa hồ bị động tác của cô làm cho kinh động, từng chiếc lông ánh kim trên đôi cánh dựng thẳng lên, mở mắt nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng chưa từng nghe nói đến "Ứng Long", tuy rằng có cánh chim, nhưng lại không giống với Ác Long trong truyền thuyết của phương Tây. Chân thân của Lâm Kiến Thâm thon dài có lực, vảy giống như ngọc đen khảm tơ vàng sắp xếp ngay ngắn, uy nghiêm mà lại đẹp dễ quý giá, nếu như đổi thành màu khác, sẽ làm cô nhớ đến nhân vật Tiểu Bạch Long trong một bộ phim hoạt hình nổi tiếng, có thể sinh ra một đôi cánh lớn hết lần này đến lần khác, vô cùng kỳ lạ.

Sau mấy ngày lẳng đọng, Hạ Ngữ Băng đã thuyết phục mình tiếp thu một thế giới thần kỳ khác hoàn toàn với khoa học, sự sợ hãi và hoảng loạn ban đầu rút đi, chỉ còn lại thích thú vô hạn đối với Lâm Kiến Thâm.

Cô quay đầu, lấy tay đi sờ vào chỗ mọc ra đôi cánh của anh, chạm tới chỗ giao nhau của vảy và lông, cô đột nhiên kêu thành tiếng, như là phát hiện một trò chơi hay.

Lâm Kiến Thâm bị cô mò ngứa, cánh run lên, giọng nói dường như phát ra từ sâu trong cổ họng: "Đừng táy máy tay chân."

Hạ Ngữ Băng không sợ anh, trái lại 'Ồ' một tiếng, hỏi: "Thì ra anh cũng sợ nhột sao? Em còn tưởng vảy của anh cứng như thế, chắc là không cảm giác được."

Lâm Kiến Thâm không nói gì, anh ngã vào bụi cỏ phủ đầy hoa cúc dại và cây xương bồ nhìn cô, giơ chiếc cánh lên rồi vỗ nhẹ làm cô ngã ngửa ra sau, trước khi cái ót cô chạm đất thì dùng cánh ôm lại. Thay vì nói là nghiêm phạt, không bằng nói đang vui đùa.

Hạ Ngữ Băng từ trong cánh của anh đứng lên, lại cào gốc vảy của anh để tìm đường chết, ngay sau đó lại bị cái cánh mềm mại vỗ ngược lại. Tiếp theo, cô lại đứng lên làm loạn, hai người chơi đùa không biết mệt mỏi, tiếng cười quanh quẩn trong không trung vắng vẻ của núi sâu.

Hạ Ngữ Băng cũng không biết là mình ngủ lúc nào, cô chỉ nhớ tối hôm qua sao rất sáng, ánh trăng nhu hòa, đôi cánh của Lâm Kiến Thâm vô cùng ấm áp, cô bất tri bất giác nhắm mắt lại, rồi rơi sâu vào mộng đẹp.

Trong cơn mơ ngủ, có tiếng cánh vỗ và tiếng gió thổi hoi hiu, như là một khúc hát ru.

Khi tỉnh lại, cô mở mắt thấy những bài trí quen thuộc trong phòng ngủ: Chiếc giường cũ, bộ chăn đệm màu hồng nhạt, cái tủ sơn mài thấp, các bản vẽ lộn xộn trên bàn sách và những sợi dây điện đủ màu... Trong giây lát cô chợt hoảng hốt, trong lòng dâng lên một cổ sự khủng hoảng không rõ, bỗng nhiên ngồi dậy xuống giường, mở chốt cửa phòng ngủ, gọi ra phía ngoài: "Anh ơi!"

Cửa đối diện vang lên tiếng bước chân trầm ổn mà lại thông thả, một lát sau, cửa phòng ngủ đối diện bị người mở chốt từ bên trong, Lâm Kiến Thâm mặc một bộ đồ cotton ở nhà ngắn tay, tóc tai vểnh lên, gương khuôn mặt lạnh lùng lên, không được tự nhiên hừ một tiếng: "Làm gì?"

Thì ra mọi thứ tối hôm qua không phải là mơ...

Hạ Ngữ Băng thở phào nhẹ nhõm, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, cười tủm tỉm nói: "Anh thực sự đã về rồi!" Nói xong, cô lại tựa như nhớ tới cái gì, sờ sờ vết trầy trên khuỷu tay và đùi, đau đến mức rít lên: "Đau quá! Xem ra đúng là không phải mơ."

Lâm Kiến Thâm xoay người vào phòng, chỉ chốc lát sau đã cầm bông băng và thuốc nước đi ra đưa cho cô: "Tự rửa đi."

Hạ Ngữ Băng nhận thuốc, trở về phòng cầm một bộ quần áo sạch: "Em tắm trước, ngày hôm qua cũng không kịp thay đồ, bẩn muốn chết."

"Ngày hôm em ngủ quá say, nên không gọi em dậy thay quần áo." Lâm Kiến Thâm nghiêng người nhường đường cho cô, suy nghĩ một chút, lại dặn dò: "Chú ý đừng để vết thương dính nước."

"Tối hôm qua trong lúc mơ màng hình như nghe có tiếng gió thổi, anh bay mang em về sao?"

Nghe câu hỏi của cô, Lâm Kiến Thâm gật đầu ngầm thừa nhận.

Hạ Ngữ Băng đi dép lệt xệt trên lối đi nhỏ vào phòng tắm ở lầu hai, nhớ tới cái gì, lại kéo cửa ra cười nói: "Đêm hôm đó cổ tay của em bị thương, anh liếm cho em một chút thì đã hết rồi, sao hôm qua lại không ban cho chút nước miếng rờn chứ?"

Mà nói xong mới phát giác là đã quá thân thiết rồi, trên mặt cô cũng có chút khô nóng, lại rút đầu về, vừa vuốt mái tóc tán loạn vừa lẩm bẩm: "Coi như em chưa nói gì."

Đóng cửa một lát lại nghe được tiếng nói nho nhỏ của Lâm Kiến Thâm: "Bắn muốn chết, có quỷ mới liếm." Tuy rằng giọng nói cực kỳ ghét bỏ, nhưng Hạ Ngữ Băng rõ ràng nghe thấy anh cười khi nói.

Hạ Ngữ Băng cũng cười, nhìn chiếc gương trong phòng tắm cời quần áo. Chốc lát sau, cô kéo cửa thò đầu ra, nhìn chung quanh một hồi, nhìn thấy Lâm Kiến Thâm đứng ở hành lang trên cầu thang, mới yên lòng thở ra một hơi: "Anh, bây giờ không đi nữa chứ?"

Tất nhiên Lâm Kiến Thâm biết cô đang lo lắng cái gì, cố ý đùa cô: "Đi, đợi lát nữa sẽ đi, cũng không quay lại nữa."

Hai hàng lông mi của Hạ Ngữ Băng tui nhử xuống, hừ nói: "Em vốn đang chuẩn bị quà cho anh đó, anh lai đi, vậy em sẽ đưa cho người đàn ông khác!"

Vừa nghe đến chữ 'quà' thì hai tai Lâm Kiến Thâm đều dựng lên, một mực giả bộ không thèm để ý, dựa vào tay vịn cầu thang hỏi cô: "Quà gì?"

"Bí mật." Hạ Ngữ Băng cười hắc hắc, xoay người đóng cửa, một lúc sau trong phòng tắm truyền ra tiếng nước và tiếng hát khe khẽ.

Đến khi rửa mặt sạch sẽ đi ra, trong phòng đã không còn thân ảnh của Lâm Kiến Thâm. Hạ Ngữ Băng lo lắng anh đi thật, vừa lau tóc vừa xuống lầu, tìm anh khắp nơi.

Cuối cùng tìm thấy anh ở ven hàng rào tường vi bên ngoài vườn hoa. Lâm Kiến Thâm đang ở cùng với mấy người lớn tuổi, Hạ Ngữ Băng an tâm, cô ngồi trên thềm đá ngoài hành lang quan sát.

Khoảng cách hơi, tiếng ve ồn ào, cô chỉ mơ hồ nghe thấy ông Ba chống gậy quở trách anh: "... Đột nhiên lại đi xa nhà, để em cháu một người một xe trở về, xảy ra tai nạn xe cháu có biết hay không! Con trai sao lại làm việc không cẩn thận như vậy? Đưa em gái cháu về nhà cũng không lỡ mất bao nhiêu thời gian, sao có thể để cho một cô gái nhỏ chạy xe trong đêm chứ?"

Lâm Kiến Thâm như là học sinh nghe dạy bảo, cúi đầu, cũng không phản bác. Mãi đến khi ông Ba quở trách xong, anh nhét một xấp tiền vào tay chú Hai nói: "Chú nhận số tiền này, đi mua chiếc xe mới."

"Một chiếc xe điện hồng sao nhiều tiền như vậy? Hơn nữa, em gái cháu đã bồi thường rồi, không cần cháu đưa nữa, cầm về đi." Chú Hai vỗ vỗ bờ vai của anh, phun một vòng khói nói sâu xa: "Đàn ông, gia đình là quan trọng nhất, trách nhiệm là quan trọng nhất, người nhà tối trọng yếu, mặc kệ có chuyện gấp gì, đều không gấp bằng chuyện trong nhà."

"Cháu hiểu." Lâm Kiến Thâm trầm giọng gật đầu.

Đến khi anh nói chuyện xong với bọn họ thì tóc Hạ Ngữ Băng đều đã khô. Cô đặt khăn lên trên đầu gối, tay chống ra phía sau thềm đá ngửa đầu nhìn anh: "Bọn họ không biết chuyện thật sự xảy ra đêm hôm đó, cho nên mới nghĩ đến anh để em trở về một mình, gặp phải tai nạn xe."

"Tôi biết." Lâm Kiến Thâm tiện tay đóng cổng, đi trên mặt đất đầy bùn đến ngòi xuống bên cạnh Hạ Ngữ Băng, cả người được bao phủ trong ánh mặt trời trong lành và ấm áp: "Hai người do Vương Uy phái tới đụng chúng ta thế nào rồi?"

Nhắc tới chuyện đêm đó, Hạ Ngữ Băng vẫn còn nghĩ đến là sợ, thấp giọng nói: "Một người té chết, một người điên rồi. Chắc là Vương Uy sợ âm mưu của mình bại lộ nên đã đẩy hết trách nhiệm lên người điên tên Nhị Mao kia rồi, cảnh sát cũng không điều tra được gì, việc này không giải quyết được."

Cô vốn muốn để Hạ Tông Trạch đứng ra tạo áp lực, bắt Vương Uy, kẻ chủ mưu phía sau vụ tai nạn, nhưng cẩn thận nghĩ lại, nếu muốn tố cáo tội của Vương Uy, tất nhiên sẽ liên quan đến tình hình vụ tai nạn đêm đó, cô sợ Lâm Kiến Thâm bị liên lụy, không thể làm gì khác hơn là tạm thời dè dặt xuống.

Nghe vậy, Lâm Kiến Thâm như đang do dự, muốn nói lại thôi, rất lâu sau mới qua đầu nhìn Hạ Ngữ Băng nhẹ nhàng lên tiếng: "Anh..."

Hạ Ngữ Băng biết anh băn khoăn cái gì, vội vàng giành trả lời trước: "Anh yên tâm, em sẽ không lấy an nguy của anh ra đùa giỡn, bí mật thân phận của anh em nhất định sẽ giữ miệng như bình, ngay cả ba em cũng không nói." Cô học lời thoại trong phim truyền hình: "Đảm bảo chỉ trời biết đất biết, anh biết em biết."

Lâm Kiến Thâm 'Ừ' một tiếng, co một chân lại, đưa tay đặt tại trên đầu gối, không biết đang suy nghĩ gì.

"Này, nếu như em không giữ bí mật này thì làm sao?" Hạ Ngữ Băng không sợ chết hỏi.

Lâm Kiến Thâm nghiêng đầu, dứt khoát cũng không che giấu, màu ánh kim chảy trong đáy mắt, nhìn cô nói từng chữ: "Sẽ ăn em, giết người diệt khẩu."

Hạ Ngữ Băng không nghi ngờ cứu có bao nhiêu đùa giỡn trong câu nói này, chỉ đưa một cánh tay trắng như tuyết ra, híp mắt cười nói: "Em đây nhất định sẽ là đứa trẻ ngon nhất mà anh từng ăn!"

Cánh tay trước mắt quá non mịn, dường như chỉ cần vừa đụng tới sẽ để lại vết bầm. Lâm Kiến Thâm dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu si nhìn cô, một lúc lâu mới nói: "Tôi vẫn cho là vảy của tôi đã dày."

Hạ Ngữ Băng: "? ? ?"

Lâm Kiến Thâm nói tiếp: "Nhưng vẫn không dày bằng da mặt của em."

Hạ Ngữ Băng nổi đóa, lại có chút vui mừng: "Anh à, em phát hiện nhân tính trên người anh càng ngày càng nhiều, đã biết đùa với em rồi à?"

Ai ngờ, Lâm Kiến Thâm không chút do dự nói: "Tôi không đùa, da mặt của em thực sự càng ngày càng dày." Ngay từ đầu lúc gặp mặt, bộ mặt chán đời của Hạ Ngữ Băng như kiểu 'cả thế giới đều nợ tôi vài trăm triệu', thực sự không đáng yêu lắm, ở chung lâu mới biết được cô chỉ là tính tình chậm nóng [1] mà thôi.

Hạ Ngữ Băng còn đắm chìm trong sự đả kích của câu 'Da mặt càng ngày càng dày', cô im lặng một hồi, đứng dậy làm bộ muốn đánh Lâm Kiến Thâm.

Lâm Kiến Thâm nhanh hơn cô một bước đứng dậy né đi, đang khi nói chuyện đã cầm cái cốc nhỏ đặt ở hàng lang, anh đội mũ rơm lên, đối chủ đề: "Tôi mới vắng nhà mấy ngày, cỏ dại trong vườn đã cao nhanh đến vậy."

Hạ Ngữ Băng quả nhiên mắc bẫy, cũng không kịp tức giận, phản đối: "Em lo nghĩ cách đi tìm anh, đâu còn nhớ tới việc chăm sóc vườn nữa chứ?"

Những lời này rõ ràng là lấy lòng Lâm Kiến Thâm. Khóe miệng hơi nhếch lên, lại mạnh mẽ nén ý cười xuống, đứng dưới ánh mặt trời nhìn cô: "Tối tưới nước phụ."

Hạ Ngữ Băng bị bệnh lười nhập, bỏ lại một câu "Em bị thương, vẫn còn chưa bôi thuốc" rồi phóng lên lầu nhanh như chớp, ở lì trong phòng ngủ râm mát không chịu xuống.

Thời gian trở lại yên tĩnh như lúc trước, dường như những đoạn nhạc đệm kia chưa bao giờ xảy ra.

Mấy ngày cuối tháng bảy trời lại mưa, trời mưa không cách nào làm việc đồng áng, Hạ Ngữ Băng bèn đọc mấy trang 'Tranh minh họa'. Tranh minh họa là sách mới của một đại thần trên Tấn Giang, bởi vì đại thần có lượng fans đông đảo, trước khi sách đưa ra thị trường đã có một số người vẽ các nhân vật nổi tiếng trong lòng họ, trước mặt châu ngọc, chỉ cần một chút sai lầm sẽ bị fans phun cho thương tích đầy mình.

Hạ Ngữ Băng đã dành vài ngày để đọc tác phẩm gốc của Đại thần từ đầu đến cuối, nghiền ngẫm nhân vật, không có việc gì làm bèn nhốt mình trong phòng chỉnh chỉnh sửa sửa, đợi đến khi thở phào nhẹ nhõm thì đã là nửa tháng sau.

Vương Toa Toa gửi tới mấy hình ảnh và một tin nhắn: 【[hình ảnh][hình ảnh][hình ảnh] Xưởng may đã đưa đồ của em tới rồi, em xem được chưa? 】

Hạ Ngữ Băng đóng phần mềm vẽ, đóng laptop và xem màn hình chính của điện thoại: Thứ Sáu, ngày 10 tháng 8 năm 2018 14:09.

Chỉ còn một tuần nữa là đến mừng 7 tháng 7, Hạ Ngữ Băng mở hình ảnh ra nhìn, cô trả lời: 【(Rất đẹp, cảm ơn chị Salsa! Nhanh gửi tới đi, phí chuyển phát nhanh sẽ gửi qua WeChat cho chị.)】

Vương Toa Toa gửi tới một biểu cảm 'OK': 【Chờ đi gói lại thật đẹp, ngày mai gửi tới địa chỉ em đưa, đảm bảo sẽ tới trước đêm thất tịch trước, cho anh em một niềm vui bất ngờ! 】

Hạ Ngữ Băng thiết kế không ít y phục, nhưng không có một bộ y phục thành phẩm nào có thể làm cô kích động như lần này. Chỉ nghĩ tới dáng vẻ Lâm Kiến Thâm mặc quần áo do cô tự thiết kế, cô đã không ngừng hưng phấn, miệng cười không thể khép lại được.

Cười cười, lại cảm thấy thiếu chút gì đó. Hạ Ngữ Băng ôm gối lăn một vòng trên giường, bỗng nhiên suy nghĩ lóe lên, hấp tấp xuống giường cầm giấy bút, tham khảo trên mạng vẽ xong một bản thiết kế, lại chạy đi sát vách, mượn xi-măng và gạch ở nhà chú Hai đang chuẩn bị xây nhà mới.

Lâm Kiến Thâm đang tưới nước ở vườn rau, thấy cô cầm bản thiết kế chạy tới chạy lui, không nhịn được hỏi: "Em làm gì vậy?"

Hạ Ngữ Băng khoa tay múa chân trên mảnh đất trống ở sân sau, sau đó lấy tay che nắng trên trán, ngăn cái nóng gay gắt sau cơn mưa, cười tùm tùm kiến nghị: "Anh, chúng ta xây một cái lò đi!"

Lâm Kiến Thâm nghe không hiểu đó là loại đồ chơi gì, giờ ông nước hỏi: "Là cái gì?"

Đùa giỡn với Lâm Kiến Thâm một buổi chiều mới miễn cưỡng xây xong cái lò.

Ngày hôm sau khi xây xong, Hạ Ngữ Băng liền vội vã dùng thử, đầu tiên là cắt nửa trái bí đỏ bỏ vỏ đi hấp, nghiền bí đỏ hấp chín thành bột rồi trộn với bột mì, thêm nước ấm, men và chút muối nhào cho mịn; trong khi chờ đợi bột lên men thì cho đậu đỏ ngâm vào nồi, thêm đường trắng nấu mềm nát vụn sền sệt, thêm lượng dầu ăn vừa phải tạo thành bột đậu thủ công.

Lâm Kiến Thâm thấy cô bận rộn trong phòng bếp, đi tới giúp cô cắt bột lên men thành miếng nhỏ, hỏi: "Đang yên lành xây cái lò làm gì? Đồ trong nhà còn chưa đủ em ăn sao."

Hạ Ngữ Băng chỉ cười không nói, bỏ đậu đỏ vào trong bột, bọc lại thành hình tròn, sau đó bỏ từng viên bột vào lò đã được làm nóng từ trước để nướng.

Không lâu sau, hương thơm mê người bay ra.

Lô bánh mì nướng đầu tiên này không tính là quá thành công, bởi vì ... này loại lò bằng gạch này rất khó điều chỉnh nhiệt độ, bánh mì hơi khô, ở góc cũng có chút cháy đen, nhưng khi lấy ra, mùi thơm nóng của bột mì và đậu đỏ xông vào mũi, vẫn hết sức mê người.

Lâm Kiến Thâm ăn một cái, gật đầu nói: "Cũng không tệ lắm."

"Hôm nay chỉ là dùng thử thôi, trò hay còn ở phía sau đó." Hạ Ngữ Băng ngậm bánh mì đậu đỏ nóng hằm hạp mới vừa ra lò, cúi đầu lấy điện thoại ở phần ghi chú lên, nhập một dòng chữ vào sáng sớm ngày 17 tháng 8 dương lịch, mừng 7 tháng 7 âm lịch, lên lịch.

Sau đó, cười đón ánh nắng mặt trời, trong mắt đầy kỳ vọng bí ẩn.

...

[1] Chậm nóng (慢热): chỉ làm việc yêu cầu một quá trình mới hòa nhập. Như thái độ đối với người khác, cần thông qua thời gian tích lũy nội tâm, đánh giá rồi dần dần sinh ra tình cảm tốt, đỡ lớp phòng bị xuống, từ từ hiện ra sự nhiệt tình.

CHƯƠNG 32: SINH NHẬT -- KHÓE MIỆNG EM DÍNH...

Edit: Yuzu

Lúc Lâm Kiến Thâm chạy bộ buổi sáng về chỉ thấy Hạ Ngữ Băng mặc một cái tạp dề màu hồng nhạt, đang hong hộc trong phòng bếp.

Công việc thủ công tốn thời gian và công sức, hẳn là cô đã thức dậy được một lúc, chớp mũi và mặt đều dính bột mì, đáng vẻ cụp mắt làm việc lại có vài phần đáng yêu.

Thấy Lâm Kiến Thâm trở về, mắt cô sáng lên, luống cuống mở nắp nồi nước, trong miệng hô: "Anh, chờ 15 phút nữa là có thể ăn."

Hôm nay cô vô cùng nhiệt tình, Lâm Kiến Thâm hơi nghi ngờ một chút, vẫn chưa liên hệ hôm nay với một dịp đặc biệt nào.

Khi anh tắm xong đi ra, vừa lúc Hạ Ngữ Băng đặt tô mì nóng hầm hập lên bàn, còn thân thiết lấy đĩa cho anh. Lâm Kiến Thâm ngồi xuống bàn ăn, tô mì này rõ ràng tốn không ít tâm tư, nước mì trong suốt, sợi mì dai mềm, bên trên còn có rau, thịt lợn béo và mỏng, còn có trứng luộc vừa tới, mùi thơm dậy lên bốn phía.

Lâm Kiến Thâm dùng chiếc đũa đâm đâm quả trứng, thấy Hạ Ngữ Băng nhìn mình chăm chăm không nháy mắt, trong mắt lấp lánh mong đợi, anh chần chờ một chút, mới hỏi: "Hạ Ngữ Băng, có phải em có chuyện gì cần tôi giúp hay không?"

Hạ Ngữ Băng không ngờ tới anh mở miệng nói một câu như vậy, nhất thời sửng sốt, mờ mịt nói: "Gì?"

Lâm Kiến Thâm trợn trợn lên, thấp giọng nói câu: "Tự dừng lấy lòng."

Hạ Ngữ Băng lộ ra vẻ mặt bị tổn thương, cô không nói gì, lát sau chưa từ bỏ ý định hỏi: "Lâm Kiến Thâm, anh không nhớ hôm nay là ngày mấy hả?"

Lâm Kiến Thâm ngẩn ra, hỏi lại: "Ngày mấy?"

Dáng vẻ ngơ ngẩn của anh không giống như là đang giả bộ, mà đúng là không biết thật. Hạ Ngữ Băng nhất thời có chút thất bại, nghĩ thầm mình đã chuẩn bị trước một tháng để cho anh một ngày sinh nhật thật kinh ngạc và vui vẻ, vô số lần ảo tưởng anh sẽ có biểu hiện gì khi nhận được sự chúc phúc được chuẩn bị tỉ mỉ ngay từ sáng này, nào ngờ anh lại không nhớ sinh nhật của mình... Như thế này thì sao chơi tiếp?

Cảm nhận được sự mất mát của Hạ Ngữ Băng, Lâm Kiến Thâm không khỏi có chút bất an, để đùa xuống đứng lên nói: "Tôi đi xem lịch."

"Ấy, đừng." Hạ Ngữ Băng dè cánh tay anh lại, hít sau một cái, nói: "Ngày mì thế giới, cho nên nấu mì cho anh, ăn đi!"

Lâm Kiến Thâm hiển nhiên không tin: "Có ngày lễ như vậy hả?"

"Có ngày đọc sách thế giới, ngày lương thực thế giới, tại sao lại không thể có ngày mì thế giới?" Hạ Ngữ Băng nói một hồi lại tự chọc cười mình, cô khoát tay: "Nhân lúc còn nóng ăn đi, ăn hết toàn bộ."

Đến trưa sau khi ăn cơm qua loa, Hạ Ngữ Băng lại trốn ở phòng bếp đình đình đang đang làm cái gì đó, Lâm Kiến Thâm đi ngang qua vài lần, tò mò muốn vào xem một chút, đều bị Hạ Ngữ Băng chặn ở cửa phòng bếp, chỉ nói mình đang nghiên cứu món ngọt mới, không cho anh vào.

Tuy rằng Lâm Kiến Thâm vô cùng hồ nghi, nhưng cũng không nói gì, kéo áo lên lau mồ hôi, ra cửa xử lý vườn rau.

Mãi đến buổi chiều, lúc ở trong rừng trúc cho gà ăn, Lâm Kiến Thâm lại thấy Hạ Ngữ Băng lén lút bưng nồi chén xô chậu ra sân sau, ngồi trước lò nhóm lửa. rõ ràng là cô không quen làm loại việc này, bị sặc khói đến mức ho khan.

Lâm Kiến Thâm hơi bận tâm, vô thức đi về phía cô hai bước, lại chậm rãi dừng lại, cuối cùng vẫn im lặng rải bắp viên trên mặt đất, dẫn một đám gà mái khanh khách lịch phịch chạy qua.

Anh muốn nhìn thử xem, Hạ Ngữ Băng lại đùa cái gì.

Hạ Ngữ Băng ở bên cái lò nửa giờ, sau đó rút hai cái chậu bánh ngọt thơm lừng ra khỏi lò-- dường như quá nóng lòng nên bị phỏng cả tay.

Lâm Kiến Thâm căng thẳng, anh từ trong rừng trúc đi tới, đẩy hàng rào ở sân sau ra. Hạ Ngữ Băng nghe được động tĩnh, giật mình xoay người giấu vật vừa mới nướng ra sau lưng, cảnh giác nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Sao anh lại ở đây?"

Cả ngày hôm nay Hạ Ngữ Băng cứ là lạ, cũng không kể cận mình như bình thường, cứ tự chơi một mình. Lâm Kiến Thâm kiểm chế một chút mất mát ở đáy lòng, tầm mắt rơi vào cánh tay đang giấu sau lưng của cô: "Tay em, không sao chứ?"

"Hả? Không sao không sao." Hạ Ngữ Băng trả lời có lệ rồi giục anh: "Anh mau đi lên lầu, không được nhìn lên."

Loại không khí thần thần bí bí, lén la lén lút này kéo dài đến tận lúc màn đêm buông xuống, Lâm Kiến Thâm nằm trên giường đọc sách, một tay gối đầu, nghe tiếng hỉ thước riu rít ngoài cửa sổ mới chợt nhớ tới: Hôm nay là mừng 7 tháng 7!

Hèn gì...

Anh ngồi dậy, kéo cửa phòng ra nói: "Hạ Ngữ Băng, tôi nhớ ra rồi..."

Ở cầu thang có một người đang đứng, không phải Hạ Ngữ Băng thì là ai?

Thừa dịp Lâm Kiến Thâm đang ngăn người, Hạ Ngữ Băng ngoắc ngoắc anh, thần bí nói: "Anh, anh xuống đây!"

Lâm Kiến Thâm đã đoán được cô muốn làm gì, tuy rằng thiếu vài phần ngạc nhiên, nhưng trái tim rộng bình thản mấy trăm năm bỗng nhảy lên thành thạch, khóe miệng cong lên không thể đè lại, ý cười lan từ khóe miệng đến đuôi mày.

Anh kìm lòng không đặt sai đôi chân dài xuống lầu, đến khi đi tới bậc thang cuối cùng, Hạ Ngữ Băng chợt tắt đèn điện, bốn phía tối đen. Một lát sau có ánh nến chập chờn trong phòng khách, Hạ Ngữ Băng cười đẩy Lâm Kiến Thâm về phía phòng khách, vừa đẩy vừa hát:

"Chúc anh sinh nhật vui vẻ ~ chúc anh sinh nhật vui vẻ ~ đương đương đương!"

Trên bàn trà trước ghế sofa bày một cái bánh sinh nhật khoảng 6 tấc. Lâm Kiến Thâm cũng không biết cái bánh ga tô phủ kem và trân châu này chính là loại bánh kem đang thịnh hành, bằng cái lò không dễ khống chế nhiệt độ, Hạ Ngữ Băng đã làm hỏng hai cái bánh mới miễn cưỡng thành công một cái.

Anh chỉ biết, đây là cái bánh sinh nhật đầu tiên anh nhận được trong suốt khoảng thời gian dài dang dở của mình.

Từ ba năm trước, mừng 7 tháng 7 hàng năm, bà cũng chỉ nấu cho anh một bát mì trường thọ. Sau khi bà qua đời, ngay cả sinh nhật cũng bị anh cố gắng quên đi, nhưng không ngờ Hạ Ngữ Băng vẫn còn nhớ.

"Thật ra, mừng 7 tháng 7 cũng không phải sinh nhật của tôi." Ánh nến tỏa ra từ chiếc bánh ga-tô chiếu vào trong đôi mắt của Lâm Kiến Thâm, chiết xạ ra ánh sáng vô cùng thông suốt và ấm áp. Hầu kết anh giật giật, mí mắt rũ xuống chậm rãi nói: "Tôi không có sinh nhật, mừng 7 tháng 7, là ngày bà nhận tôi về nhà."

Giọng Lâm Kiến Thâm lạnh lạnh, xen lẫn đau thương không dễ phát hiện, bộc lộ tường nhớ của một đại yêu quái chứng kiến thế sự xoay vần với cuộc đời phù du của một con người.

Ánh trăng từ cửa sổ thủy tinh soi vào phòng, dịu dàng rải khắp mặt đất, như là sợ phá đi một giấc mộng đẹp. Ngay cả mèo già cũng muốn ăn, nó nhảy lên bàn ngửi bánh ga-tô, 'Meo meo meo meo ô ô' giúp vui.

Hạ Ngữ Băng ôm mèo già vào trong ngực, ngăn cái móng vuốt nỗ lực ăn vụng của nó, cười nói: "Không sao, trước kia là bà ngoại ở với anh, từ nay về sau, em sẽ mừng sinh nhật anh."

Tiếng nói vừa dứt, chẳng biết tại sao, hai người đồng thời ngẩn ra, trong lòng không khỏi tê dại, ánh mắt của người nói chuyện và người lắng nghe chạm nhau, sau khi nhìn thấy ánh nước trong mắt đối phương thì cùng di chuyển tầm mắt.

"Mau thôi nển và ước đi!" Hạ Ngữ Băng hắng giọng, buông mẻo ra, cầm cái bánh bánh ga-tô 6 tắc lên, cẩn thận nâng lên trước mặt anh, trong ánh nển chớp chồn giục anh: "Đây là nghi thức không thể thiếu trong sinh nhật."

Lâm Kiến Thâm nở nụ cười: "Yêu quái phải ước cái gì?" Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Lâm Kiến Thâm vẫn nhắm mắt, sau đó nhẹ nhàng phù một cái, thổi tắt ngọn nến.

Hạ Ngữ Băng mở đèn, trong phòng sáng rực. Cô hỏi: "Anh, anh ước cái gì vậy?"

"Không ước gì cả." Nói xong, Lâm Kiến Thâm cẩn thận dùng con dao nhỏ cắt bánh ga-tô, kem lẫn vào hạt trân châu, nhìn giống như một trận tuyết lở.

"Lại gạt em, vừa rồi rõ ràng anh nhắm mắt cầu nguyện rồi." Nói xong Hạ Ngữ Băng lại cười khúc khích: "y da anh, lúc mới gặp em hỏi anh sinh năm nào, anh nói theo em là sinh năm 97...Thì ra bắt đầu từ đó anh đã nói dối không chớp mắt rồi."

Giả làm tiểu thít tươi sinh năm 97, không biết xấu hổ sao?

Ngược lại, Lâm Kiến Thâm rất thản nhiên: "Tôi cũng không nói là năm 97 của thế kỷ nào, sinh năm 997 không được sao?"

"..." Lời này cũng không sai.

Hạ Ngữ Băng cũng không phản đối, cô ghen một hồi, mới gạt đầu: "Được, quá được ấy chứ."

Lâm Kiến Thâm cắt một miếng bánh ga-tô nhỏ cho cô, bởi vì là bánh ga-tô tự làm, không có đĩa giấy, hai người dùng đĩa sứ để ăn. Hạ Ngữ Băng phân gần một nửa cho mẻo già, thờ ơ hỏi: "Anh, anh sống bao lâu rồi?"

"Không biết, có lẽ khoảng một ngàn năm. Nhưng trước khi hóa hình tôi không có ký ức gì, có lẽ sống vô tri vô giác giống như hoa cỏ dã thú thông thường, mãi đến lúc hóa thành hình người mới ký ức là trí tuệ. Dựa theo thời gian hóa hình mà nói, cũng khoảng hai, ba trăm năm."

Lâm Kiến Thâm nuốt miếng bánh ga-tô trong miệng xuống, nhớ lại nói: "Lúc bà thu nhận tôi muốn vào sổ hộ khẩu, nhưng tôi không biết sinh nhật của mình, bà nói mình có một cháu gái, nhìn tôi cũng cỡ tuổi đó, nên đã xác định ngày sinh của tôi là vào đêm thất tịch năm 97."

"Anh còn vào sổ hộ khẩu của nhà họ Lâm bọn em sao?" Một con rồng thế nào lại vào hộ khẩu!

Giống như nhìn thấu nghi ngờ của cô, Lâm Kiến Thâm liếm một ít kem dính trên khóe miệng, chậm rãi nói: "Bà nhờ quan hệ, nếu không thì không có hộ khẩu là không được." Nói xong Lâm Kiến Thâm đứng dậy lục trong ngăn tủ của tủ TV, lấy ra một tấm thẻ căn cước cho cô xem: "Em xem, loài người thật thú vị, mỗi người còn phải làm một tấm thẻ căn cước để chứng minh mình còn sống và dùng để đi ra ngoài, giống như thẻ bài của chó vậy."

"Thẻ căn cước không phải thẻ bài của chó, cảm ơn!" Hạ Ngữ Băng nhận thẻ căn cước của anh, quả nhiên đăng kí ngày sinh là 'ngày 7 tháng 7 năm 1997', cô than thở: "Ảnh trong thẻ căn cước của anh nhìn đẹp thật! Là tấm hình đẹp nhất trong các thẻ căn cước mà em thấy!"

Lâm Kiến Thâm cũng không để cho cô nhìn, rút thẻ căn cước rút lại: "Cảm ơn, hình thẻ căn cước của em... Cũng không tệ."

Ba chữ 'Cũng không sai' nói rất chần chừ, vô cùng qua quýt, không có độ chân thật.

Hạ Ngữ Băng cắn miếng bánh ga-tô, khẽ 'Hừ' một tiếng, chỉ chỉ cái hộp đóng gói rất đẹp trên bàn: "Này, quà cho anh."

Cô cố gắng bình tĩnh nói, Lâm Kiến Thâm cũng lộ vẻ kinh ngạc hiếm thấy: "Còn có quà?"

Anh mở ra xem, là mấy bộ quần áo nam theo phong cách cổ điển của Trung Quốc, chất vải mềm dễ chịu, thiết kế đơn giản trang nhã, từ mùa hè đến mùa thu đều vô cùng hoàn hảo, có thể thấy tốn không ít tâm tư.

Đầu ngón tay Lâm Kiến Thâm lướt qua chất liệu, dừng lại ở cái nút màu xanh đen, ánh mắt trầm lắng không rõ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Anh quay đầu, ngón tay không ngừng nhịp trên lớp vải, mỉm cười với Hạ Ngữ Băng, đôi môi hơi mở, hình như muốn nói câu gì đó, nhưng mà lời chưa ra khỏi miệng đã hóa thành ý cười.

Hạ Ngữ Băng chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, như là không thèm để ý chút nào, hoặc như là vui đến mức không nói được, có chút đáng yêu. Xem ra hẳn là rất hài lòng.

"Mau mặc vào đi." Hạ Ngữ Băng vừa ăn bánh ga-tô vừa âm ờ nói, không ngừng dùng khước mắt nhìn anh.

Lâm Kiến Thâm nâng mắt nhìn cô, tầm mắt dừng trên khước miệng của cô rất lâu.

Hạ Ngữ Băng bị anh nhìn đến ngứa ngáy, vô thức lấy mu bàn tay chà chà gương mặt, hỏi: "Anh nhìn em xong chưa?"

"Khước miệng em dính gì đó, chưa lau sạch." Lâm Kiến Thâm nói, vươn một cái khớp xương thon dài có lực tới, ngón cái nhẹ nhàng mơn trớn cánh môi ướt át của cô: "Ở chỗ này."

Bất ngờ không kịp đề phòng.

Ngón tay dịu dàng như chiếc lông vũ phớt qua, triệt để thổi bay mặt hồ yên ả của Hạ Ngữ Băng. Nhất thời cô có chút bối rối, cả người như là bị điện giật, dường như khẽ run lên, gương mặt ngơ ngác nhìn hẳn, tựa hồ còn chưa nhận ra rốt cuộc là trong nháy mắt vừa rồi mình đang sợ cái gì...

Lâm Kiến Thâm cũng đã thu ngón tay về, lau lau ngón tay, hài lòng nói: "Bây giờ sạch rồi, em ăn gì mà giống như trẻ con... Em sao vậy?"

Hình ảnh của Hạ Ngữ trong đôi mắt sạch sẽ thông suốt của anh hầu như không thể nào che giấu được, cô gục đầu xuống che đôi gò má đang nóng bừng của mình, vội ho một tiếng nói: "Không có gì."

"Em..."

Lâm Kiến Thâm mở miệng, nhưng ánh đèn trong phòng chớp lên một cái rồi tắt ngúm, xung quanh lại rơi vào bóng tối lần nữa.

"Chuyện gì vậy?" Bóng tối đột nhiên ập tới, Hạ Ngữ Băng lo lắng đứng lên, nhưng không thấy gì mà đá phải góc bàn trà, cô lập tức chúi người về phía trước, rơi vào một lồng ngực ấm áp.

"Không sao chứ?" Hai người đều chỉ mặc áo mỏng ngăn tay, xúc cảm rất rõ ràng, lại bị khuếch đại vô hạn trong bóng tối tĩnh lặng. Lâm Kiến Thâm đỡ cô, giọng nói trầm tĩnh vang lên trên đỉnh đầu: "Có lẽ là do điện áp không ổn định, đứt cầu dao, tôi đi xem thử."

Lâm Kiến Thâm cầm đèn pin rồi đẩy cửa đi ra ngoài, Hạ Ngữ Băng đứng tại chỗ, cảm giác ấm áp trên tay vẫn còn.

Cô sống trong tháp ngà 21 năm, cuối cùng cô cũng đã nhìn thấy một ánh sáng mặt trời, đó là một thế giới cô chưa bao giờ tiếp xúc...

Gọi là động lòng.

Hạ Ngữ Băng cũng không biết cái này có phải là 'cảm giác động lòng' trong truyền thuyết hay không, nhưng ít nhất cô cũng hiểu rằng, với cô mà nói, sự chăm sóc của Lâm Kiến Thâm dành cho cô và sự chăm sóc của Hạ Tông Trạch dành cho cô, tuyệt đối là hai loại nhận thức khác nhau.

Tách tách --

Đèn được bật lên, ánh sáng đã trở lại, bao phủ những suy nghĩ mơ hồ của cô.

Lâm Kiến Thâm đi tới, đặt đèn pin trên tủ giày, đột nhiên anh nở một nụ cười rất nhạt: "Vừa rồi ngại chưa nói... Cảm ơn em."

Hạ Ngữ Băng 'A' một tiếng, không phản ứng kịp.

"Lần sinh nhật này, tôi rất thích." Anh nói.

CHƯƠNG 33: DÙ ĐI MƯA MÀU ĐEN -- YÊU VÀ NGƯỜI ĐÃ ĐỊNH TRƯỚC KHÔNG...

Edit: Yuzu

Mây đen dày đặc trên đỉnh núi, báo hiệu một trận mưa gió sắp đến. Phí Hiên cất dụng cụ vẽ tranh xong, gõ một hàng chữ trên điện thoại:

【Trời sắp mưa rồi, cô Hạ, em đưa cô về nhà, nếu không dầm mưa sẽ bị cảm.】

Hạ Ngữ Băng cũng cất viết bluetooth, rời khỏi phần mềm vẽ trên Ipad đứng dậy vươn lưng: "Không cần đưa chị về đâu, em nhanh đi tới cửa thôn đi, chậm tí sẽ không có xe lên thị trấn đó."

Phí Hiên còn hơi do dự: 【Vẫn nên đưa cô về thì tốt hơn, lần trước nghe nói sau khi xem hí kịch cô về nhà một mình đã gặp tai nạn xe, quá nguy hiểm.】

"Lần trước là ngoài ý muốn. Từ đây về nhà đều là đường nhỏ, không có xe gì đi qua, em yên tâm đi!"

Một cơn gió râm mát thổi tới, mang theo hơi nước ẩm ướt, Hạ Ngữ Băng giục Phí Hiên: "Đi mau đi, mưa lớn đó!"

Đến khi Phí Hiên đi rồi, mây đen cuộn cuộn, trời đúng là đổ mưa lớn, lúc bắt đầu chỉ là hạt mưa rải rác rơi vào người, càng về sau lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày, nơi tầm mắt có thể nhìn thấy đều đã bị mưa phùn bao phủ.

Mưa lớn như vậy cũng không tiện về nhà, Hạ Ngữ Băng bị kẹt dưới một cái cây ở ven cầu đá, tuy rằng không đến mức ướt dầm người, nhưng trong đầu vẫn nhớ lời dạy "Trời mưa không được đứng dưới cây

tránh mưa', chung quy là lo lắng sét đánh xuống, bản thân sẽ biến thành một cái xác cháy xém tóc xoắn hết cả lại.

Nhưng Lâm Kiến Thâm, con người đó ngay cả cái điện thoại cũng không có, Hạ Ngữ Băng muốn gọi người đến đưa dù cũng không có cách nào, chỉ có thể ngồi chồm hổm dưới tàng cây đau khổ chống chọi.

20 phút trôi qua, cơn mưa vẫn không hề giảm đi, Hạ Ngữ Băng buông tiếng thở dài: "Mưa này không dứt rồi."

Vừa dứt lời, phía sau vang lên tiếng động rất nhỏ.

Hạ Ngữ Băng kỳ vọng có thể nhìn thấy Lâm Kiến Thâm, nhưng khi quay người lại thì nhìn thấy một chàng trai trẻ mặc áo sơ mi trắng và quần túi hộp mỉm cười với cô, cũng một cái áo sơ mi trắng đồ lao động khổ nam tử trẻ tuổi, hướng cô mỉm cười, lộ ra một vết lõm không rõ bên khóe miệng.

"Lâm Tây." Mặc dù chỉ nghe tên anh trong mơ, nhưng không biết tại sao, Hạ Ngữ Băng chắc chắn anh tên như vậy, lúc mở miệng gọi anh không hề có chút chần chừ nào.

Lâm Tây che cây dù cũ màu đen mà anh thường xuyên mang theo, nhẹ nhàng gật đầu, coi như là đáp lại. Cơn mưa lớn bị gió tạt đi, ngay cả váy của Hạ Ngữ Băng cũng bị ướt, nhưng anh lại không bị ảnh hưởng chút nào, trên người ngay cả một chút nước cũng không có, khô ráo một cách bất thường.

Từ sau khi tiếp nhận bí mật của Lâm Kiến Thâm, Hạ Ngữ Băng đã học được cách nhìn thế giới bằng một góc nhìn thần bí khác. Cô chỉ hơi kinh ngạc một lát, sau đó bèn đứng lên hơi ngửa đầu, nhìn khuôn mặt anh khí trắng nõn của Lâm Tây, cô hỏi: "Anh... Là con người sao?"

Lâm Tây ngẩn ra, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Quả nhiên...

Hạ Ngữ Băng nhìn thoáng qua ra phía sau, tựa hồ như đang chờ người nào xuất hiện. Nhưng mà phần cuối của cây cầu bị nước mưa rửa

trống không, không hề có thân ảnh cao lớn thon dài của Lâm Kiến Thâm.

Một thân một mình gặp phải giống loài khác trong cơn mưa, rõ ràng cô nên sợ, nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh, cũng không biết sức mạnh từ đâu tới, nói chuyện tiếp với anh: Lần trước, trong làn sương mù kia, là anh nhắc nhở tôi 'sương triều sinh, hồ yêu hiện đúng không?'

Cho nên, anh phải là một yêu quái tốt.

Tiếng mưa rơi xuyên rừng rơi vào lá, Lâm Tây từ chối cho ý kiến, chỉ yên lặng nhìn cô nói: "Con đã lớn như vậy rồi..."

Đó là một tiếng than thở cực thấp, ẩn chứa rất nhiều sâu lắng, Hạ Ngữ Băng không thể hiểu được. Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, ngón tay Lâm Tây nắm cán dù thật chặt: "Xin lỗi, ta yêu quái sinh từ nước của con suối, linh lực suy yếu đến mức không thể ngưng tụ thành người, chỉ khi trời mưa mới nhờ nước làm vật dẫn, làm là linh Khê Thủy sanh yêu quái, linh lực suy nhỏ đến không cách nào ngưng tụ người trưởng thành, chỉ trời đang mưa thiên mượn Thủy là môi giới, dùng dáng dấp của một linh hồn để trò chuyện với cô."

"Không sao, là tôi nên cảm ơn anh, lần trước nếu không phải anh nhắc nhở tôi, rất có thể tôi đã bị trận mây mù kì lạ kia cuốn đi rồi." Hạ Ngữ Băng suy nghĩ một chút, cười nói: "Nhắc tới cũng thật trùng hợp, mấy lần tôi nhìn thấy anh đều là ở trên cây cầu đá này."

Nước trên ngọn cây rơi xuống cây dù, lại theo bộ khung dù rơi xuống rồi dừng trên mép dù trong chốc lát -- chỗ đó có một hình thêu nho nhỏ, một đóa hoa sen rất sống động được thêu bằng chỉ hai màu.

Lâm Tây yên lặng một lát mới nói: "Tôi ở đây chờ một người, chờ cô ấy về nhà."

Không hiểu tại sao tim Hạ Ngữ Băng chợt đau nhói lên, cô hỏi: "Nhớ lần đầu tiên gặp anh trên cây cầu đá, anh từng hỏi tôi, mẹ của tôi có phải là Lâm Miểu hay không... Lâm Tây, anh biết mẹ tôi sao?"

Vừa nhắc đến Lâm Miếu, ánh mắt của Lâm Tây chợt nhu hòa, mỉm cười nói: "Mẹ của cô, là cô gái đáng yêu nhất trên đời này."

Hạ Ngữ Băng trợn to mắt, lại liên tưởng tới anh vừa nói 'chờ một người về nhà', nhin không được suy đoán: Yêu quái này không phải là đã từng thăm mền mẹ đó chứ?

Nhưng mà không chờ cô đặt câu hỏi, Lâm Tây cũng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, bật cười một tiếng, anh đưa cây dù trong tay tới trước mặt cô: "Cây dù này tặng cho cô, che đi về nhà đi, đừng để bị ướt."

"Nhưng mà..."

"Không sao, tôi không dùng được nó."

Lâm Tây nhét cây dù vào tay Hạ Ngữ Băng. Bàn tay của anh rất lạnh, như là ngọc thạch, không có độ ấm mà con người nên có.

Dừng một chút, anh nói một câu không rõ đầu đuôi: "Nếu như cô gặp được người tôi muốn tìm, xin mang cô ấy tới gặp tôi, được không?"

Hạ Ngữ Băng há miệng, rất muốn hỏi một câu 'Người anh phải đợi tên là gì', nhưng chưa kịp mới đã thấy vẻ mặt Lâm Tây có biến hóa rất nhỏ, nhìn phía trước khẽ cười: "Người tôi chờ còn chưa nhìn thấy, người cô chờ đã tới rồi."

Hạ Ngữ Băng nhìn theo tầm mắt của anh, chỉ thấy trong cơn mưa phùn, Lâm Kiến Thâm che một cây dù xanh đậm bước tới, rõ ràng là đang đi trong mưa rơi gió giạt nhưng anh lại mang khí thế đạp gió rẽ sóng mà đến.

Ánh mắt cô sáng lên, vội vàng ngoắc ngoắc anh: "Anh ới!"

Lâm Kiến Thâm mặc quần áo Hạ Ngữ Băng tặng càng lộ ra sự răn rỏi và phóng khoáng, trong tay còn cầm một cây dù mới, rõ ràng là đặc biệt đến đưa dù cho Hạ Ngữ Băng. Nhìn thấy cô cười tủm tỉm nhìn mình, Lâm Kiến Thâm khẽ cau mày, thấp giọng nói: "Em đứng ở đây làm cái gì?" Lời còn chưa dứt, anh nhìn thấy cây dù đen trong tay cô, vẻ mặt căng thẳng hỏi: "Em cầm dù của ai vậy?"

"Lâm Tây cho em..." Cô chỉ về phía sau, sau đó sững sốt.

Dưới tàng cây trống không, nào còn thấy bóng dáng của Lâm Tây?

"Tôi đã nói đừng tùy tiện bắt chuyện với những thứ trong núi." Lâm Kiến Thâm trầm mặt nói: "Gấp dù lại, dùng dù của tôi."

"À, vâng." Hạ Ngữ Băng cũng không nói nhiều, ngoan ngoãn gấp cây dù lại, bung cây dù hoa của Lâm Kiến Thâm đưa: "Anh, Lâm Tây là yêu quá gì, anh biết anh ta sao?"

"Trong nước, không biết." Lâm Kiến Thâm trầm ngâm một hồi, mới nói: "Nhưng mà, nếu anh ta có tên của loài người, cho thấy anh ta đã từng kết duyên với con người."

"Kết duyên?"

"Đó không phải là chuyện tốt gì, nhất là yêu quái kết hôn với con người. Yêu và người đã định trước là không thể cùng một chỗ, nếu như khư khư cố chấp, cuối cùng chỉ là hại người hại mình."

"..."

Một cơn gió núi bất ngờ thổi tới không kịp đề phòng, Hạ Ngữ Băng suýt bị gió thổi bay cả người lẫn dù, cũng may Lâm Kiến Thâm đúng lúc vươn tay đặt lên mu bàn tay cô, giúp cô ổn định tán dù bị gió thổi lật ngược.

Lòng bàn tay của Lâm Kiến Thâm đặt trên tay cô, ấm áp mà có lực. Lòng Hạ Ngữ Băng bỗng dừng căng thẳng, dường như thứ mà các khớp xương rõ ràng kia cầm không phải là mu bàn tay, mà là con tim đang đập loạn của cô.

Vẫn chưa suy nghĩ xem sự rung động này từ đâu mà đến, Hạ Ngữ Băng bướng bỉnh hỏi: "Anh, yêu quái và con người thực sự không thể ở chung với nhau sao?"

Lâm Kiến Thâm nhìn cô một cái.

Hạ Ngữ Băng chột cú đầu tránh khỏi tầm mắt của anh, nhìn mũi chân của mình nở nụ cười: "Không có gì, em tùy tiện hỏi thôi."

Lâm Kiến Thâm buông lỏng tay, cau mày giúp cô lật tán dù lại như cũ, rồi mới thấp giọng nói: "Được rồi, mau về nhà thôi."

Một dấu hiệu còn chưa mọc rễ đâm chồi, đã bị tàn nhẫn bóp nát, cảm thấy có chút không cam lòng.

Về đến nhà, Hạ Ngữ Băng chạy vào tắm nước nóng,. Sau khi tắm xong, cô vừa dùng khăn lau tóc, vừa trả lời WeChat Hạ Tông Trạch hỏi khi nào cô về Hàng Châu.

Lâm Kiến Thâm ở dưới lầu gọi: "Hạ Ngữ Băng, cái kéo có trong phòng em không?"

Hạ Ngữ Băng nghĩ nghĩ, hai ngày trước cô mượn Lâm Kiến Thâm cái kéo mà lại quên mất, vội nói: "Có, anh chờ một chút, em đưa xuống cho anh!"

Lúc đó sau khi dùng xong thì không biết đã tiện tay để đâu, cô trở về phòng lục tung một lúc, cuối cùng cô tìm thấy nó dưới đồng bàn vẽ đã bỏ lộn xộn trên bàn sách.

Cô gom đồng bàn vẽ đã bỏ sang một bên, lại không cẩn thận đụng ngã chồng sách trên bàn, một cuốn nhật ký cũ kỹ từ trên bàn rơi xuống, những bức ảnh ố vàng rơi khắp nơi.

Đó là quyển nhật ký của bà ngoại mà cô thỉnh thoảng lật xem, đã quên bỏ vào trong ngăn kéo, cô không khỏi đau lòng vạn phần, vội vàng ngồi xổm xuống - nhặt những bức ảnh rơi la tả...

Đầu ngón tay dừng lại thật lâu trên một bức ảnh trắng đen, cô như là gặp thứ gì đó không thể tưởng tượng nổi, đôi mắt mở to.

Dưới lầu, Lâm Kiến Thâm đề cao âm lượng hỏi cô: "Hạ Ngữ Băng, đã tìm thấy chưa?"

Hạ Ngữ Băng lại giống như không nghe thấy.

Đầu ngón tay của cô bắt đầu run nhè nhẹ, khó khăn nuốt nước bọt xuống rồi mới run run nhặt bức ảnh trắng đen đã ố vàng lên: Bà ngoại khi trẻ cắt tóc ngắn ngang tai, bụng hơi nhô lên, tay cầm một cây dù đen đứng trong mảnh sân xơ xác, mỉm cười nhìn ống kính.

Hạ Ngữ Băng thầm nghĩ, lúc đó người đứng sau ống kính nhất định là ông ngoại, bởi vì mặc dù năm tháng xóa đi màu sắc của bức ảnh, nhưng không thể xóa đi ánh mắt dịu dàng của bà ngoại khi đó.

Lúc này, mắt Hạ Ngữ Băng dừng trên cây dù đi mưa màu đen trong tay bà ngoại -- trên mép cây dù, có một hoa văn màu sáng không rõ ràng, nhìn kĩ thì như là một hình thêu. Bên dưới ảnh chụp dùng bút máy màu đen viết: Ngày 18 tháng 10 năm 1972.

Hơi thở của Hạ Ngữ Băng cứng lại, lật nhật ký như điên, cuối cùng cũng tình được trang nhật ký viết ngày 18 tháng 10 năm 1972.

【 ... Anh tặng tôi một cây dù đi mưa, anh nói, sau này tôi đi đến trường tiểu học ở thôn Thạch Ngưu sẽ không bị ướt nữa. Nhưng hôm nay thật xin lỗi, lúc để cây dù trong phòng học, không cẩn thận bị bạn học nhỏ Vương Hồng Quân làm thủng một lỗ, tôi rất đau lòng, rồi lại sợ anh trách đứa bé kia không hiểu chuyện, nên tự chủ trương thêu một đóa hoa sen ngay chỗ bị hỏng. Ai ngờ anh nhìn thấy, chẳng những không tức giận mà còn khen tôi khéo tay, xoay người vào nhà lấy vật đáng giá nhất trong nhà - chiếc máy chụp hình hiệu Red Flag, cương quyết kéo tôi chụp một bức ảnh... 】

Thấy cái này, dường như có một ánh sáng hiện ra, chiếu sáng một bí mật bị phủ bụi hơn 40 năm... Cô siết chặt bức ảnh trong tay, chột đẩy cửa xuống lầu, cũng không để ý Lâm Kiến Thâm đang bận rộn quét dọn trong phòng khách, lao người chạy vào màn mưa.

"Hạ Ngữ Băng!" Lâm Kiến Thâm buông khăn lau, vội vã đẩy cửa đi ra: "Em đi đâu vậy!"

Mưa rơi xối xả, quần áo Hạ Ngữ Băng mới vừa thay đảo mắt đã ướt đẫm, dính chặt lên người, cuốn lấy lý trí của cô. Cô bị màn mưa bao phủ, hầu như không mở mắt ra được, ngoại trừ tiếng mưa rơi ồn ào bên tai thì cô không hề nghe thấy gì nữa.

Nàng mờ mịt chạy hai bước, rồi quay ngược lại, cầm cây dù đi mưa màu đen bên ngoài hành lang dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Kiến.

Đóa sen thêu trên đó đâm đau mắt cô, làm cho vành mắt cô ướm đỏ, hơi thở run run...

Không quan tâm gì nữa, cô dứt khoát quay đầu, ra sức chạy về hướng cây cầu đá sau núi.

Lâm Kiến Thâm không biết cô bị cái gì kích thích, nếu như không phải cố kỵ bây giờ là ban ngày, mà anh lại ở trong thôn trang của con người, bằng không thì anh đã hóa hình bay đi, bắt Hạ Ngữ Băng đang chạy trong cơn mưa cuộn cuộn kia lại!

Trái tim đập thành thịch, như là muốn phá vỡ lồng ngực, phổi như bị đốt cháy vì cố sức chạy không ngừng, lại thêm bị nước mưa lạnh lẽo trút xuống người, làm cho cô không thể thở nổi... Nhưng hiện tại, cô không thềm để ý tới.

Để giày bị dính đầy bùn đất, cô tháo đôi giày nặng nề cầm trên tay, dùng đôi chân trần chạy thẳng tới cây cầu phía sau núi, nhếch nhác chống gối đứng trong mưa, đôi mắt đỏ bừng vội vàng gọi: "Lâm Tây! Anh ở đâu!"

Sau khi gọi xong, cô phát hiện giọng mình đã khàn đặc.

Cô lau nước mưa, ôm chặt bức ảnh trong ngực, cố gắng ngăn nước mưa đang tạt vào người, ngỡ ngàng mà lại run rẩy kêu khóc: "Ông ngoại! Con biết là ông, con nhận ra ông!"

CHƯƠNG 34: ÔNG NGOẠI... QUAY LƯNG LẠI...

Edit: Yuzu

【... Gần đây anh càng ngày càng bận, có đôi khi rất nhiều ngày mới gặp anh một lần, hỏi anh bận cái gì, anh cười nói: "Tú Anh, anh tìm được việc làm trên công trường ở thành phố, thân thể em không tốt, đừng làm việc trong đội sản xuất, anh nuôi em."

Anh giả vờ làm ra vẻ buồn lòng, cười rất miễn cưỡng, sao tôi lại không biết anh đang giấu giếm gì đó được chứ? Nhưng cuối cùng không đành lòng gặng hỏi anh, bởi vì dáng vẻ của anh thật sự là quá tiêu tụy. Con của chúng tôi mới một tuổi, không thể vắng cha trong thời gian dài, có đôi khi tôi cảm giác mình thật sắp không chịu nổi.】

【Chỉ khi trời mưa xuống anh mới trở về, mỗi lần đều xách theo mỗi đồng cá tươi về, nhưng hầu như không kiếm được tiền gì, anh nói anh chỉ trời mưa xuống thời điểm mới có thể trở về, mỗi lần đều biết xách một chuỗi dài sống cá trở về, nhưng hầu như không có kiếm đến tiền gì. anh nói vật tư thiếu thốn, anh đã đổi tiền công thành lương thực và thịt cá, trời mưa không thể thi công được, ông chủ sẽ cho anh về hai ngày.】

【Không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi đã trông mong ngóng trời mưa thật lớn, chỉ vì có thể gặp mặt anh một lần, vì muốn để anh ăn một bữa cơm thật ngon. Mặc dù tôi và Miếu Miếu đều đã ngán cá, vừa ngửi thấy mùi cá đã thấy buồn nôn, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy anh, trong lòng tôi vẫn vui mừng không gì sánh được.】

【Đã bốn tháng anh chưa về nhà, mỗi khi trời mưa xuống, Miếu Miếu đều khóc gọi ba ơi, nhưng trên con đường khúc khuỷu trước cửa đã không còn thấy anh che cây dù đen trở về nhà. Hôm nay quyết định

đến công trường mà anh đã nói, không ngờ người phụ trách nói, chỗ của họ căn bản không có người nào tên 'Lâm Tây', tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, lại đi hỏi khắp nơi, cho đến khi bị đuổi ra khỏi công trường. Miếu Miếu trong lòng tôi bị đánh thức, khóc kêu đói, trong khoảnh khắc đó, tôi cảm giác như trời sập xuống, toàn bộ thế giới đều đối nghịch với tôi... Anh lừa tôi, tôi thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt nữa.】

【Một năm, Miếu Miếu đã không đòi ba nữa, anh vẫn chưa trở về. Tôi biết người trong thôn đều đang nghị luận, anh hoặc là đã chạy theo cô gái khác, hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn... Tôi không tin anh sẽ phản bội tình cảm giữa hai chúng tôi, nhưng nếu như phải lựa chọn giữa tai nạn và phản bội, tôi thà hy vọng anh phản bội tôi.】

【Hôm nay Miếu Miếu đi học tiểu học, giáo viên của con bé từng là đồng nghiệp của tôi. Ta đứng ở cửa trường học thật lâu, tận mắt nhìn Miếu Miếu thắt bím tóc hai bên, đeo chiếc túi sách do tôi tự may, đã từng nhìn theo miếu miếu buộc Dương Giác biện, công ta một châm một đường vá chế ra túi sách, hoạt bát vẫy tay từ biệt... Tôi khóc, hy vọng dường nào anh có thể cùng tôi chứng kiến giờ khắc này.

【Trước cửa lại có hai con cá sống không giải thích được, nước trong bể cũng đã đầy, có đôi khi tôi đột nhiên cảm thấy, anh vẫn ở bên cạnh tôi, chưa từng rời đi, nhưng đôi mắt của tôi dù thế nào cũng không nhìn thấy thân ảnh của anh. Tôi có thể cảm nhận được gió, cảm nhận được mưa, cảm nhận được đau đớn và cô đơn, duy chỉ có không nhìn thấy anh về nhà.】

Mực nước dưới cầu đá dâng lên, dòng suối ôn thuận cuộn cuộn sóng, trở nên vẩn đục không thể tả, giống như Hạ Ngữ Băng không thể khống chế được tâm tình của mình.

Trong đầu cô không ngừng nhớ lại nội dung trong nhật ký của bà ngoại, cảm nhận được quá trình bà từ tình yêu cuồng nhiệt đến tương tư, rồi đến tuyệt vọng, tim như bị dao cắt, run rẩy la lên: "Ông ngoại!"

Nước mưa sặc vào khí quản, làm cho cô ho đến tê tâm liệt phế. Cô vịn rào chắn của cầu đá, ôm cây dù màu đen từ từ khom lưng ngồi xổm xuống, mặc cho mưa to đổ ập xuống, hòa cùng nước mắt nóng hổi.

Có thể nào Hạ Ngữ Băng cũng không nghĩ tới, con người mà Lâm Tây kết duyên... Hóa ra là bà ngoại đáng thương của cô!

"Con tìm được người mà ông phải đợi rồi, ông ngoại..." Cô chặt siết chặt bức ảnh trong tay, mãi đến khi bức ảnh ố vàng bị vo thành một nắm: "Nhưng mà, tại sao ông không chịu đi ra?"

Tiếng mưa rơi quá lớn, rất nhanh đã nhấn chìm tiếng nói yếu ớt của cô.

"Hạ Ngữ Băng!"

Giọng nói lạnh lùng mà lo lắng từ xa đến gần, đập vỡ thế giới đầy mưa mà đến, Lâm Kiến Thâm đứng ở trước mặt cô, che cây dù xanh lên đỉnh đầu cô, còn mình thì lộ hơn nửa người ngoài màn mưa, lạnh giọng nói: "Em đột nhiên chạy đi dầm mưa, phát điên cái gì vậy!"

Anh không khống chế được mình, lời nói hơi nặng nề. Nhưng khi nhìn thấy hai mắt ướm đỏ và đôi môi run run của Hạ Ngữ Băng, chút tức giận trong đáy mắt anh lập tức lui quân, trong lòng khó chịu như là có nghìn vạn cây kim đâm vào.

Chỉ là khi đó anh vẫn không rõ, loại khó chịu này gọi là 'Đau lòng'.

"Em làm sao vậy?" Lâm Kiến Thâm giơ dù ngồi xổm xuống, nhìn cô trong cơn mưa lớn.

"Anh..." Cô chậm rãi ngước mắt lên, trong đôi mắt cô phản chiếu mưa phùn khắp núi, yếu đuối và bất lực không nói nên lời.

Cô dựa trán vào bờ vai rộng của Lâm Kiến Thâm, giống như muốn tìm kiếm một điểm tựa, thất thanh khóc nức nở: "Lâm Tây... Là ông ngoại của em, cây dù mà ông ấy cho em, trước đây ông đã đích thân đưa cho bà ngoại."

Một trận gió thổi tới, cây dù màu xanh đậm lặn một vòng trên mặt đất, dừng lại dưới cây liễu ở đầu cầu.

Không biết khiếp sợ do chuyện mới nghe được, hay là vì trong lúc vô tình Hạ Ngữ Băng đã quá thân thiết mà ngỡ ngàng luống cuống, Lâm Kiến Thâm cũng không đi lấy cây dù đã bị gió thổi đi, mặc cho đôi tay trống trơn, cuối cùng từ từ nâng tay lên, vuốt ve vai Hạ Ngữ Băng như đang an ủi.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Mái tóc bị nước mưa làm ướt đầm dính chặt vào mặt, Lâm Kiến Thâm tỉnh táo mở miệng hỏi.

Hạ Ngữ Băng giơ bàn tay đang nắm chặt lên, một lát mới mở từng ngón tay ra, lộ ra một bức ảnh chụp nhàu nát và ướt sũng.

Một phụ nữ có thai tóc ngắn ngang tai, cây dù thêu hoa sen... Chỉ một cái nhìn này, Lâm Kiến Thâm đã hiểu tất cả.

"Bà ngoại đợi ông ấy hơn 40 năm, đến chết cũng không biết rằng, người mà bà chờ là một yêu quái." Hạ Ngữ Băng nắc lên, nói từng câu từng chữ: "Anh, anh có biết hơn 40 năm đối với con người mà nói, có ý như thế nào không?"

Lâm Kiến Thâm nhớ lại hơn ba năm trước, Lâm Tú Anh thường ngồi trên chiếc ghế mây trong sân, ngây người nhìn con đường quanh co ở phương xa, ánh mắt trần xuống, khẽ nói: "Tôi biết."

"Tại sao? Vừa nãy ông ấy vẫn nói chuyện với em, tại sao bây giờ lại không chịu ra gặp em?" Cả người Hạ Ngữ Băng run lên, đôi mắt đỏ bừng, cô nói: "Ông ấy bỏ bà ngoại và mẹ..."

"Hạ Ngữ Băng, em đừng khóc." Lâm Kiến Thâm giơ tay lên lau mặt cho cô, nước mắt và nước mưa đã hòa vào nhau, có lau thế nào cũng không hết, anh buông tiếng thở dài, đứng lên nhặt cây dù trên mặt đất, che lên đỉnh đầu Hạ Ngữ Băng lần nữa, nói với cô: "Có lẽ, ông ngoại em không phải là không muốn gặp em, mà là không thể."

Linh lực của con thủy yêu kia đã suy yếu đến mức gần như không còn, mỗi một lần cưỡng ép hiện nguyên hình đều hao tổn rất nhiều nguyên khí, trong thời gian ngắn không thể tụ lại linh khí, phải chờ một trận mưa lớn tới.

Lâm Kiến Thâm nói chậm lại: "Em về trước đi." Dừng một chút, anh lại bổ sung: "Tôi đảm bảo, đợi cơn mưa tiếp theo, hai người sẽ có thể gặp lại."

Anh lúng túng trúc trắc khuyên nhủ, rõ ràng cho thấy anh rất ít khi an ủi người khác, nhưng ánh mắt thành khẩn kiên định, có khả năng làm cho người khác tin phục. Đáy long cuộn cuộn dần bình tĩnh trở lại, lý trí dần trở về, Hạ Ngữ Băng cảm thấy mình không quan tâm gì mà chạy vào màn mưa như thế quả thật là quá kích động rồi.

Cuộc sống không phải như đóng phim thần tượng, cô làm như vậy ngoại trừ gây phiền phức cho mình và người khác thì có ích lợi gì đây?

Khi tỉnh táo lại, Hạ Ngữ Băng ngấm nhìn dòng nước cuộn cuộn dưới cầu, cuối cùng kiên quyết lau nước mắt, nghẹn ngào: "Vâng."

Sau khi về đến nhà không lâu, Hạ Ngữ Băng liên sốt cao, bực chán mông ngủ lại tỉnh, tỉnh lại ngủ, cứ như vậy đến tối mà vẫn không thấy hạ sốt.

Mưa đã tạnh hoàn toàn, không khí ẩm ướt làm cho ngọn đèn trở nên mơ hồ. Lâm Kiến Thâm nhú mảy cầm thuốc viên và thuốc pha nước đặt mạnh lên tủ đầu giường của cô, rồi khoanh tay đứng lui sang một bên, ánh mắt nặng nề nhìn cô chăm chăm, không biết là đang suy nghĩ gì nữa.

Bởi vì xông bừa ra trời mưa nên mới bị sốt rồi cảm, Hạ Ngữ Băng tự cảm thấy xấu hổ, giùng giăng đứng lên

Bởi vì không quan tâm đi ra ngoài gặp mưa dẫn đến nóng rần lên cảm mạo, Hạ Ngữ Băng tự giác có quý, giùng giăng đứng lên, đành hoảng uống thuốc. Dù cho thuốc chẳng có thể nghẹn chết người, cô cũng không dám nói thêm cái gì, rồi lại bò vào trong chăn đang hoảng nằm xuống.

Ly thủy tinh còn lưu lại cặn thuốc màu nâu, lẳng lẳng nằm trên đầu giường, Lâm Kiến Thâm cũng không lấy lại, đứng tại chỗ khoanh tay như trước.

Hai người không ai nói chuyện, chỉ có tiếng ho khan bị nén lại thỉnh thoảng vang lên, đánh vỡ đêm yên lặng, có chút xấu hổ.

"Anh..."

"Tôi..."

Hai người đồng thời lên tiếng, lại đồng thời câm miệng.

Hạ Ngữ Băng ho khan một tiếng: "Anh nói trước đi."

"Thân thể của em, vẫn luôn kém như vậy sao?" Lâm Kiến Thâm hỏi.

"Hả?" Hạ Ngữ Băng không ngờ anh sẽ hỏi vấn đề này, sợ run một hồi mới nói: "Vâng, từ nhỏ thân thể của mẹ em đã không tốt, có lẽ em giống bà."

Dưới ánh đèn mờ, Lâm Kiến Thâm trầm mặc một hồi, nhìn ánh mắt cô có chút phức tạp.

"Làm sao vậy?" Hạ Ngữ Băng cười cười, giọng vờ như buông lỏng:

"Nhắc đến mới nhớ, em cũng coi như là 1/4 yêu quái nhỉ, sao thân thể lại kém như vậy chứ? Nếu có thể giống như anh thì tốt rồi."

"Con của yêu và người..." Nói được một nửa, Lâm Kiến Thâm chợt ngậm miệng. Câu 'Sống không lâu' đánh một vòng tại cửa miệng, rồi lại bị nuốt xuống.

Vẫn không nên cho cô biết thì hơn.

"Con của yêu và người thế nào?" Hạ Ngữ Băng cũng không biết nội tình, ánh mắt sáng lên, khàn khàn truy hỏi: "Hỗn huyết giữa người và yêu có đặc biệt lắm không? Nhưng mà trước đây nhìn mẹ cũng giống như một cô gái bình thường, ngoại trừ thân thể yếu đuối một chút thì hình như không có gì đặc biệt cả."

"Không có gì." Lâm Kiến Thâm khom người, lấy ly thủy tinh không trên đầu giường cô đi.

Hạ Ngữ Băng thay đổi tư thế, nằm nghiêng, khụt khịt cái mũi bị nghẹt, nhìn ngoài cửa sổ nói: "Hết mưa rồi, khi nào mới có một trận mưa lớn đây?"

Lâm Kiến Thâm nhìn theo tầm mắt của cô, bầu trời đêm màu xanh đen, tinh thuần giống như hắc diệu thạch (đá vỏ chai).

"Đợi đến khi em hạ sốt, trời sẽ mưa." Anh nói.

Hạ Ngữ Băng bật cười: "Anh đừng đùa em. Trời mưa và em hạ sốt có liên quan gì nhau?"

"Ta nói có liên quan thì có liên quan." Lâm Kiến Thâm lạnh lùng mà cường ngạnh nói, rồi anh xoay người đi ra ngoài, khép cửa phòng lại.

Ban đêm trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, dường như Hạ Ngữ Băng lại nghe thấy tiếng vỗ cánh và gió thổi quen thuộc, cô mở mắt ra, vừa vặn thấy một bóng đen xẹt qua ngoài cửa sổ, bay về phía núi sâu.

...

Lâm Kiến Thâm liệu sự như thần, sau khi ngủ dậy, Hạ Ngữ Băng quả nhiên hạ sốt, chỉ là còn hơi nghẹt mũi và ho khan. Đi xuống lầu, trong phòng bếp tỏa ra mùi thơm của cháo, cô túm mái tóc đang xõa lại rồi buộc lên cao thành đuôi ngựa nhưng khá lỏng lẻo, nói bằng giọng mũi: "Thật là ngại quá, đã nói em phụ tránh ngày ba bữa, cuối cùng còn làm phiền anh."

Lâm Kiến Thâm múc cháo, hỏi cô: "Hạ sốt rồi hả?"

"Vâng, không sao." Hạ Ngữ Băng đi tới phòng bếp rửa tay.

Lâm Kiến Thâm đứng ở sau lưng cô, nhẹ nhàng nói: "Ban ngày ngủ nhiều một chút, mười giờ tối theo tôi vào núi đi."

"Hả?" Hạ Ngữ Băng sửng sờ "Đi làm gì?"

Lâm Kiến Thâm không nói nữa. Câu trả lời này, mãi đến 10 giờ tối mới được công bố.

Cuối tháng tám, gió đêm đã có chút lạnh, Lâm Kiến Thâm dẫn Hạ Ngữ Băng đi tới đầu nguồn suối: Nơi có đại thụ che trời, có một thác nước nhỏ được cây cỏ bao phủ, dưới thác nước là một hồ nước xanh biếc, ánh nước màu bạc dập dờn dưới ánh trăng.

Hồ nước sâu không thấy đáy, chính là đầu nguồn của con suối.

"Em ở đây chờ tôi một lát." Nói xong Lâm Kiến Thâm đưa cây dù đen cho cô, ra lệnh: "Bung dù."

"Hả?" Hạ Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, nghi ngờ hỏi: "Nhưng trời đâu có mưa, tại sao phải bung dù?"

"Đợi rồi sẽ biết." Lâm Kiến Thâm cứng rắn đưa cây dù đen cho cô, yên lặng một lát lại nói: "Quay lưng lại, không được nhìn lên."

Hạ Ngữ Băng lòng đầy nghi hoặc, nhưng giọng của Lâm Kiến Thâm quá cương quyết, căn bản không cho cô cơ hội chất vấn, cô không thể làm gì khác hơn là nghe theo, xoay người ngây người nhìn ánh nước dập dờn.

Phía sau vang lên tiếng ồn ào, Hạ Ngữ Băng dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, không biết Lâm Kiến Thâm đang chơi trò gì.

Cuối cùng cô không thể kiềm chế lòng hiếu kỳ đang cuộn cuộn trong tim phổi, cô bung dù, len lén xoay nửa khuôn mặt--

Lâm Kiến Thâm để trần, quần áo được gấp gọn gàng để trên tảng đá, anh khom lưng, tấm lưng thon dài rắn chắc tạo ra độ cong đẹp mắt, múi cơ bụng rõ ràng, ngón tay thon dài đang cầm quần trong kéo xuống, hình như muốn cởi ra.

Hạ Ngữ Băng hít thở không thông.

Lâm Kiến Thâm phát hiện của cô nhìn lên, chợt đứng thẳng người, đôi tai lập tức đỏ ửng lên vì xấu hổ: "Em!"

Hạ Ngữ Băng nhanh chóng quay đầu, lẩm nhẩm 'Sắc tức là không, không tức là sắc', cảm giác như mình là Ngưu Lang đang nhìn lên Chức Nữ tắm rửa.

Lâm Kiến Thâm đi vào trong rừng cây, đề phòng cô như đề phòng cướp vậy. Không lâu sau, gió chợt nổi lên, Hạ Ngữ Băng suýt nữa bị thổi vào hồ nước, cô vội vàng lui về sau vài bước, khi nhìn lại chỉ thấy một bóng mờ to lớn bao phủ mình, một con rồng lớn màu đen chậm rãi mở cơ thể ra, vươn đôi cánh ra, ngửa đầu phun ra một làn sương, phát ra tiếng rồng ngâm hùng hồn...

"Lâm Kiến Thâm!" Hạ Ngữ Băng kinh ngạc nhìn anh hiện nguyên hình: "Sao anh lại..."

Lá cây khắp núi bị gió thổi xào xạc, Lâm Kiến Thâm hóa rồng tất nhiên không nghe thấy tiếng la nhỏ bé của cô, vung đôi cánh bay thẳng tới chân trời.

Hạ Ngữ Băng thấy mây mù ngưng tụ với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, Ứng Long màu đen uốn lượn giữa đám mây màu đen được ngưng tụ, nuốt mây phun sương, gọi gió hô mưa, không lâu sau sấm chớp rền vang, từng hạt mưa như hạt đậu rơi xuống.

"Anh đây là... Đang gọi mưa?" Hạ Ngữ Băng bỗng nhiên hiểu ra, tối hôm qua Lâm Kiến Thâm nói "Chờ em hạ sốt, trời sẽ mưa" là có ý gì rồi !

Thật là lợi hại, lại có chút cảm động!

Mưa rơi càng ngày càng nhanh, càng lúc càng lớn, chẳng chịt rơi vào trong hồ nước, văng lên bọt nước thật nhỏ. Tiếng mưa này tựa hồ phá vỡ sự yên tĩnh của hồ nước, đánh thức thủy yêu thần bí đang ngủ say...

Ừng ục ừng ục --

Hồ nước dậy sóng, con sóng kia càng lúc càng lớn, có vật gì đó đang di chuyển dưới mặt nước, tạo thành một cái bóng dày đặc.

Hạ Ngữ Băng cũng không kịp thưởng thức tư thế oai hùng của Lâm Kiến Thâm, vội nắm chặt cán dù lui về phía sau một bước.

Ầm --

Bóng đen dưới nước đong đưa đuôi cá, chậm rãi nổi lên mặt nước.

Đầu tiên Hạ Ngữ Băng thấy một cái đầu người ướt nhẹp, khuôn mặt tái nhợt mà anh khí, tiếp theo là bộ ngực trần trụi răn chắc trắng như ngọc... Mặc dù thứ này có vây tai trong suốt, nửa đoạn thân thể còn ngâm trong hồ nước, dưới thắt lưng còn có lớp vảy rậm rạp chằng chịt màu xanh đậm, nhưng Hạ Ngữ Băng vừa liếc mắt là có thể nhận ra, đây là Lâm Tây.

Ông ngoại yêu quái của cô.

"Ông ngoại..." Cô nhìn yêu quái nửa người nửa cá kia, thì thào mở miệng, rõ ràng là có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng đến bên miệng lại biến thành một câu mang theo tiếng khóc nức nở: "Tại sao ông không về thăm bà ngoại một lát?"

Trong đêm mưa đặc biệt này, tất cả bi thương đều được khuếch đại, chờ đợi ngọn nguồn bí ẩn được công bố.

"Con à, ông vẫn luôn ở bên cạnh bà ấy."

Khuôn mặt tái nhợt của Lâm Tây nổi bật dưới ánh trăng, như là vừa chạm vào cảnh mộng đã vỡ nát, một lúc sau, môi ông lay động, ghé vào tảng đá bên bờ ngửa đầu nhìn cô, đôi mắt đỏ ửng: "Chỉ là thật lâu trước đây, bà ấy đã không còn nhìn thấy ông nữa."

...

Đoạn này hài quá nên edit để mọi người đọc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hạ Ngữ Băng: Ông ngoại ông ngoại, ai là cô gái đáng yêu nhất trên thế giới này?

Ông ngoại: Mẹ con.

Hạ Ngữ Băng: . . . anh anh. (Tiếng chim kêu nha)

Lâm Kiến Thâm: Đừng nghe ông ta, em đẹp nhất!."

CHƯƠNG 35: YÊU QUÁI TRONG NƯỚC -- ÁNH HOÀNG HÔN MÀU ĐỎ VÀNG...

Edit: Yuzu

Cơn mưa rào dừng lại, ánh trăng sáng mà lạnh lẽo phản chiếu trong giọt nước đọng trên lá. Hồ nước lạnh gợn sóng, khuôn mặt Lâm Tây tái nhợt không một chút huyết sắc, cánh tay bám trên tảng đá có một lớp vảy màu xanh đậm, khuỷu tay và lưng đều có vảy cá bán trong suốt... Mặc dù như vậy, ông vẫn đẹp không gì sánh được.

Hạ Ngữ Băng gấp dù, ngón cái mất tự nhiên vuốt ve hình thêu trên mép dù, sau khi cô biết được thân phận của ông ngoại, phải ứng đầu tiên chính là muốn tìm được ông, chất vấn lý do năm đó ông bỏ đi, bây giờ nhờ Lâm Kiến Thâm, vất vả lắm mới tìm được ông nhưng lại không biết nên mở miệng nói gì cho phải.

Hiện giờ, dưới ánh trăng bàng bạc như nước, tia thương cảm cứ quanh quẩn nơi đáy lòng mãi không tiêu tan, cô ghen lại một lúc, cuối cùng khẽ ho nhẹ một tiếng, giọng nói khàn khàn: "Ông ngoại còn trẻ và đẹp như vậy, lúc bà ngoại qua đời, bà đã già."

"Ông biết. Lúc ba của con đưa bà ấy đi chữa bệnh, khi xa đi qua cầu đá ông đã thấy bà ấy." Lâm Tây rũ hàng lông mi dày xuống, giọng nói khàn khàn đau thương: "Tóc bà ấy đã bạc, cách cửa sổ xe nhìn về phía dòng suối, nhưng lại không nhìn thấy ông."

Đây là điều Hạ Ngữ Băng không thể nghĩ thông, cô hít sâu một hơi hỏi: "Ông ngoại, ông nói bà ngoại không nhìn thấy ông là có ý gì? Tại sao lại đột nhiên không nhìn thấy ông?"

"Con có thể thông linh với yêu quái, đưa tay qua đây, ông sẽ nói cho con biết tất cả sự thật." Lúc nói chuyện, hai bên má cận gáy đóng mở, rõ ràng là trông rất quái dị, nhưng tiếng nói lại vô cùng dịu dàng trầm thấp.

Hạ Ngữ Băng dừng một chút, mới chậm chậm mà kiên định gật đầu, đưa tay về phía ông, cầm lấy bàn tay có lớp mạng giữa các ngón, ẩm ướt lạnh như băng.

Chỉ một thoáng, lấy tay làm vật dẫn, hồ nước lạnh, ánh trăng trước mắt như bị hút vào một cái động đen không đáy, ý thức bị tách ra, một chùm ánh sáng chói mắt chiếu tới, rồi hình ảnh đột nhiên đảo lộn, vô số cảnh tượng xa lạ hiện lên trong đầu cô như là đèn kéo quân!

Một hình ảnh màu vàng ấm áp mà loang lổ, toát ra hơi thở cổ xưa, ánh nắng xuyên qua làn nước hồ xanh biếc, chiếu sáng lớp tảo và đá cuội dưới đáy hồ, Hạ Ngữ Băng đứng trên cầu đá, ngơ ngác nhìn sóng nước dập dờn: Đám bèo mềm mại lung lay, dưới mặt nước có một con cá màu xanh đậm tung tăng dạo chơi...

Qua một lúc lâu, Hạ Ngữ Băng mới phản ứng được, đây là ký ức của ông ngoại! Cô bị ép đi vào trong trí nhớ của ông ngoại, dưới góc nhìn của người xem chứng kiến câu chuyện xưa cũ.

Đây là cầu đá Linh Khê, nơi bắt đầu tất cả mọi chuyện.

Hạ Ngữ Băng ghé vào cầu đá nhìn xuống dưới, chợt thấy một bóng mờ ập xuống mặt nước, con cá trong nước không kịp né tránh, bị một cái lưới lớn bao lại... Người kéo lưới là một thôn dân khỏe mạnh chừng ba mươi tuổi, mày rậm mắt to, đang đứng trên bè trúc kéo lưới, cười sang sảng nói: "Ha! Thật nặng nha, lại thu được mẻ lớn nữa, Anh Tử!"

Trên bè trúc có một cô bé tầm 6, 7 tuổi, tuy chỉ mặc một bộ đồ cũ màu xanh được chắp vá nhưng vẫn không giấu được khuôn mặt thanh tú và hào quang đầy mình. Đôi mắt như hắc diệu thạch của cô bé lóe sáng, chỉ vào lưới đánh cá mới được kéo lên rồi vỗ tay cười nói: "Ba xem ba xem kìa! Con cá này nhìn thật đẹp!"

"Yêu, con cá này thoát nhìn không lớn, nhưng lại rất nặng! Có thể bán được giá tốt, mua quần áo mới cho con nữa!" Người đàn ông khỏe mạnh vui vẻ ra mặt, dùng tay đè con cá lớn màu xanh đậm đang cố sức giãy giụa trong tấm lưới.

"... Ba, con cá này thật kỳ quái, vảy đẹp như là bảo thạch vậy, hay là, con thả nó có được hay không?"

"Anh Tử ngốc! Thả nó, chúng ta ăn cái gì? Mau về thôi!"

Anh Tử, Lâm Tú Anh... Cô bé này là bà ngoại khi còn nhỏ sao?

Hạ Ngữ Băng đang lưỡng lự thì hình ảnh lại thay đổi, từ sáng sớm đã đến hoàng hôn, cô bé nghi là bà ngoại kia đang ì ạch ôm một thùng gỗ chạy ra cầu đá.

"Này, Đợi chút!" Hạ Ngữ Băng vươn tay muốn bắt cô bé lại, nhưng cô bé kia giống như không hề nghe thấy, như một làn khói xanh xuyên qua thân thể cô, dĩ nhiên không phải là vật thật.

Hạ Ngữ Băng hơi thất vọng, chạy xuống cầu đá, chỉ thấy cô bé kia đang cố sức chuyển thùng gỗ đến bến thuyền bằng trúc bên con suối, làm bắn ra một trận bọt nước.

Cô bé giơ cánh tay lau lau khuôn mặt đỏ bừng của mình rồi vén tay áo lên, từ trong thùng ôm một con cá lớn màu xanh đen ánh lên ánh sáng màu ngọc bích, cô bé chần chừ một chút rồi thả con cá vào trong dòng suối.

"Lần sau cẩn thận một chút, đừng để bị mắc vào lưới cá nữa nhé!" Cô bé lau mồ hôi, sau đó đứng dậy, mang cái thùng gỗ không chạy lướt qua bên cạnh Hạ Ngữ Băng để về nhà.

Tại nơi cô bé không nhìn thấy, con cá lớn kia bơi quanh bến thuyền ba vòng, cái đuôi vẫy một cái, hóa thành một thiếu niên xinh đẹp mình người đuôi cá có vây tai và màng tay. Ánh hoàng hôn màu đỏ vàng chiếu lên vây cá, lóe lên ánh sáng rực rỡ, cậu đứng lặng trong nước, im lặng nhìn theo hướng cô bé rời đi, một lúc lâu sau mới lao xuống nước, hóa thành một cái bóng mờ dưới đáy nước...

Đó là, ông ngoại Lâm Tây.

Hình ảnh tiếp theo nhanh chóng hiện lên, hơi 10 năm trôi qua, cô bé dần lớn lên, trở mã thành một cô gái xinh đẹp trong sáng. Cô thường xuyên chải đầu bên dòng suối, mái tóc đen dài được thắt thành hai bím tóc thả trước ngực, đơn giản mà duyên dáng, chỉ là cô không biết, mỗi khi cô đến rửa mặt, chải đầu, giặt đồ bên dòng suối, luôn có một con cá màu xanh đen núp trong bóng tối, len lén làm bạn với cô.

Bước ngoặt của câu chuyện, là vào mùa hè năm 1969, mưa giông nổi lên.

Đêm đó mưa gió ào ạt, Lâm Tú Anh 20 tuổi dạy học ở thôn bên cạnh về, vì trời mưa đường trơn trượt, khi trở lại thôn Linh Khê thì trời đã tối đen như mực, lại có gió lớn thổi mạnh, cả người cô ướt đầm, giơ cây dù hồng lên phía trước, di chuyển từng chút một trong bóng đêm.

Khi đi lên trên cầu đá, một trận gió lạnh lẽo sắc bén thổi tới, cả người cô bị cây dù ném đi, phần eo bị đập mạnh lên tảng đá, thân thể cô mất cân bằng, rơi thẳng vào cơn sóng cuộn cuộn bên dưới dòng suối!

Trong lúc cô hét lên khi rơi vào trong nước, bị ngọn sóng lớn nuốt chửng, một bóng đen cố gắng di chuyển ngược dòng nước, bơi về phía cô!

Sáng ngày hôm sau, gió ngừng mưa tạnh, Lâm Tú Anh tỉnh lại trên bãi cỏ bên cạnh dòng suối, trong ánh nắng vàng sáng sớm, một người đàn ông anh tuấn ngồi ngược sáng bên cạnh cô, cười lộ ra hàm răng trắng tinh: "Em tỉnh rồi!"

Lâm Tú Anh ngây ngốc một hồi, nhất thời không phân rõ nụ cười của người đàn ông này và ánh nắng mùa hè, cái nào chói mắt hơn.

Nhưng mà rất nhanh, Lâm Tú Anh phát hiện có gì đó không đúng: Người đàn ông anh tuấn trắng nõn quá lộ liễu, ngoài trừ bên hông quần một tấm vải rách, khó khăn lắm mới che được bộ phận quan trọng thì những chỗ còn lại đều không có một sợi vải! Tóc anh ướt đầm bết trên trán, giọt nước theo tóc nhỏ xuống, rơi xuống tạo thành một độ cong trong suốt trên cơ bắp rắn chắc và cân xứng, kết hợp với

nụ cười tươi rói, không thể nghi ngờ là khiến cho người nhìn mặt đỏ tim run.

"Anh.." Đó là một khoảnh khắc rất hàm súc, trai đơn gái chiếc ở bên dòng suối, một người gần như là khóa thân, một người thì quần áo ướt đầm, tóm lại là không phải chuyện tốt gì.

Lâm Tú anh vô ý thức đẩy người đàn ông đang rất gần mình ra, đang lúc anh nhích lên phía trước muốn giải thích thì cô then quá hóa giận quăng cho anh một cái tát: "Anh giờ trò lưu anh!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lâm Tú anh mới biết được thì ra người đàn ông ày cứu mình, vớt cô từ trong dòng nước cuộn cuộn lên.

Nhất thời hơi xấu hổ, Lâm Tú Anh nhìn người đàn ông đang cúi đầu, vẻ mặt uất ức, vội ho nhẹ một tiếng, ngại ngùng nói: "Xin lỗi vì hiểu lầm anh, cảm ơn anh hôm qua đã cứu tôi. Còn có, anh tên gì vậy?"

"... Tên?"

"Ừ, anh là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi muốn biết tên của anh."

Người đàn ông rõ ràng có chút xấu hổ: "Tôi là Linh Khê..."

Yêu quái phương nam, lại là thủy yêu trẻ vừa biết nói, nhất thời nói giọng mũi không quá rõ, khiến Lâm Tú Anh hiểu lầm: "Anh tên là Lâm Tây? Là Tây nào? Tây trong phía tây sao?"

Người đàn ông như lọt vào trong sương mù, ngây thơ gật đầu, mơ mơ hồ hồ đặt một cái tên của con người.

Ngày hôm sau, Lâm Tú Anh tặng Lâm Tây một bộ đồ cô tự may.

Từ đó về sau các hình ảnh chồng lên nhau, mỗi một khung hình đều có bóng dáng của Lâm Tây: Mỗi buổi sáng khi Lâm Tú Anh ra ngoài, bên cạnh tấm bia ven cầu đá đều đặt một bó hoa dại mới hái còn đọng sương sớm, trên bia còn đọng lại ít nước, trên đó có rạch mấy chữ 'Tặng Lâm Tú Anh'... Lâm Tây trốn trong nước, thấy Lâm Tú Anh nhìn khắp xung quanh, sau đó đặt bó hoa ở chóp mũi, cười dịu dàng mà ngượng ngùng.

Mỗi buổi chiều, mặt trời sắp xuống núi, Lâm Tú Anh tù trường trở về, Lâm Tây bỗng nhiên nhảy ra từ phía sau, cất cao giọng gọi lên cô: "Tú Anh!"

Khi cô quay đầu lại, anh nở nụ cười nhe hàm răng trắng bóng, chạy nhanh như chớp vào trong rừng,

Đợi được cô quay đầu lúc, anh vừa cười ra một ngụm răng trắng, nhanh như chớp chạy về trong rừng đi, đôi mắt lộ ra sau kẽ lá, quan sát khuôn mặt đỏ bừng của cô mà thầm cười.

"Tú Anh, người kia là ai vậy? Rất lạ mặt, là cố ý chạy tới thôn chúng ta theo đuổi cậu sao!"

Cô bạn gái đi cùng trêu cô, mặt Lâm Tú Anh đỏ như trái táo chín mồi, vòng vo phủ định: "Đừng nói nhảm!" Nhưng mà đôi mắt kia, rõ ràng là hạnh phúc.

Khi ý thức được mình thích một con người, Lâm Tây cũng từng giãy giụa. Tu vi của anh quá thấp, chỉ vừa mới học được hóa hình, không thể nào rời khỏi nguồn nước để sống lâu dài trong thế giới con người, nhưng dù biết rõ như vậy, con tim của anh vẫn không thể kìm chế được mà đi theo Lâm Tú Anh.

Anh lưu luyến nụ cười của cô, lưu luyến sự ấm áp của cô, lưu luyến cô dành cho mình tất cả những điều tốt đẹp và hi vọng, dường như anh đang uống rượu độc giải khát.

Anh thử trốn tránh, ở trong nước mấy ngày. Trên tấm bia ven đường không còn hoa tươi, trên đường về lúc hoàng hôn cũng không có thân ảnh của anh đột nhiên nhảy ra, có nhiều lần, anh thấy Lâm Tú Anh đứng trên cầu đá nhìn khắp nơi, gọi tên của anh, cuối cùng khi màn đêm buông xuống lại cô đơn quay về...

Anh nghe cô gái trong thôn đùa với cô: "Tú Anh, người đàn ông hoang dã của cậu đã vứt bỏ cậu rồi sao?"

Lâm Tú Anh há miệng, cổ họng như là bị bóp lại, không nói được câu phản bác nào. Trong khoảnh khắc đó, Lâm Tây gần như muốn liều lĩnh nhảy ra khỏi mặt nước, ôm lấy thân thể cô đơn hiu quạnh của cô.

Nhưng, từ ngày đó, Lâm Tú Anh đã nửa tháng không đi qua cầu đá rồi.

Lại qua nửa tháng, Lâm Tây cũng không kiềm chế được nỗi nhớ nữa, cuối cùng trong một ngày mưa mịt mù, anh hóa hình lần hai đi vào trong thôn, gõ cửa nhà Lâm Tú Anh.

Trong trí nhớ, Hạ Ngữ Băng đứng trong ngôi nhà cũ nát, bị buộc phải đứng ngoài quan sát tất cả. Lúc Lâm Tây xuất hiện cửa nhà họ Lâm, cô tinh tường thấy vui mừng và nước mắt trong đôi mắt của bà ngoại.

Khi đó, ba của bà ngoại đã qua đời được nửa năm, người lớn trong thôn khi để bà ngoại không chỗ nương tựa, buộc bà phải gả cho một người đàn ông mà bà không yêu, những ngày qua bà ngoại đều phải lấy nước mắt để rửa mặt, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Đúng lúc này, Lâm Tây xuất hiện trước mặt cô lần nữa, như là vị cứu tinh từ trên trời giáng xuống, gạt đi bóng tối, cho cô hy vọng và ánh sáng.

Chỉ là, 'vị cứu tinh' này rất khẩn trương, từng bước từng bước đi theo phía sau bà ngoại, sự đấu tranh và đau đớn đan xen trong mắt, sau cùng thất bại bởi hạnh phúc mang tên 'tình yêu'.

Thật lâu sau, Lâm Tây ngẩng nhìn bà ngoại, hai tay lo lắng nắm chặt vào nhau, nói từng câu từng chữ: "Tú Anh, hay là, Anh lấy em nhé."

Tiếng mưa rơi tí tách, rơi vào cỏ dại trên thềm đá, lúc nghe được câu này, dáng người gầy gò của bà ngoại rõ ràng là ngẩn ra.

Bà đưa lưng về phía ông ngoại, hai vai không ngừng run rẩy. Rất lâu sau, bà quay người lại, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, nặng nề gật đầu, cười nói: "Được."

Bọn họ làm hôn lễ đơn giản, trải qua cuộc sống nam cày nữ dệt. Lâm Tây chịu khó và thành thạo, có thể chịu khổ, đặc biệt là bắt cá rất thành thạo, dần dần, cuộc sống của bà ngoại khá giả lên.

Rất nhanh, bọn họ có con, nhưng Lâm Tây lại không vui vẻ như trong tưởng tượng.

Anh chỉ là một thủy yêu chưa biến thành thần, không hợp với dòng máu của con người, đứa con sinh ra hơn phân nửa là không sống lâu được. Từ ngày Lâm Tú Anh sinh con gái, Lâm Tây không ngừng thăm hỏi tra cứu, thỉnh giáo các yêu quái lâu năm trong núi, cố gắng kéo dài sinh mệnh yếu ớt của con gái...

Nhưng mà, khi vừa mới tìm được một chút manh mối về phương pháp kéo dài tính mạng cho con gái, anh gặp phải nguy cơ vô cùng lớn.

Có một ngày anh tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện thân thể của mình bắt đầu trở nên trong suốt! Rõ ràng anh đang nằm cạnh vợ mình, nhưng cô ấy không hề nhìn thấy anh.

Loại tình huống này kéo dài hơn nửa năm, anh không thể giải thích được sao mình không thể duy trì hình người, ban đầu chỉ là 'biến mất' một hai tiếng, về sau lại dần biến thành một ngày, hai ngày, rồi mười ngày... Anh nhìn vợ mình ôm con gái tìm anh khắp nơi, có mấy lần chạy qua bên cạnh anh, nhưng lại không phát hiện sự tồn tại của anh.

Có một lần, con gái ngã trước mặt anh, anh muốn giơ tay đỡ con bé, nhưng bàn tay lại xuyên qua cơ thể nó, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô bé té lăn trên đất, vỡ đầu chảy máu.

Anh là yêu quái trong nước, mỗi khi trời mưa không khí ẩm ướt, anh có thể miễn cưỡng hóa thành hình người, ngay sau đó anh nói dối, gạt vợ nói anh tìm được một công việc mới, chỉ khi trời mưa mới có thể nghỉ làm về nhà.

Vợ anh nửa ngờ nửa tin. Nhưng anh biết, lời nói dối này không thể lừa vợ mình quá lâu, rất nhanh, tất cả yêu lực cuối cùng của anh tiêu hao gần như không còn.

Quả nhiên, anh lại không thể biến thành hình người nữa.

Con gái Lâm Miếu là một nửa yêu, trời sinh thân thể yếu ớt, nhưng ánh mắt thần rất kỳ lạ, đại khái bắt đầu từ lúc 3 4 tuổi, là có thể nhìn thấy trạng thái linh thể của anh. Thỉnh thoảng, Lâm Miếu sẽ nhìn về phía anh, giòn giả gọi: "Ba ba!"

Nhưng sau mỗi lần nói chuyện với anh, Lâm Miếu đều bị sốt cao. Lúc đó Lâm Tây mới biết, người có thể chất đặc biệt nói chuyện với yêu quái, sẽ đưa tới tai hoạ...

Lâm Tây ngay cả ngay người trong nhà cũng không được, anh sợ sẽ làm hại con gái.

Anh trở về đáy nước dưới cầu đá, ngày qua ngày, năm qua năm, nhìn Lâm Tú Anh dẫn Lâm Miếu đi học tiểu học ngang qua cầu đá, học trung học, cuối cùng đưa cô ra khỏi ngọn núi, đến thành phố phồn hoa học đại học... Con gái càng lúc càng lớn, càng ngày càng xinh đẹp, còn trẻ trung xinh đẹp hơn vợ anh lúc trước, nhưng mà người vợ đáng thương của anh lại càng lúc càng già, càng ngày càng tang thương, cũng càng ngày càng cô độc.

Anh không giúp được điều gì, chẳng những như vậy, thậm chí anh chưa kịp ngăn cái chết của con gái lại.

Để thu thập tàn hồn của con gái anh đã hao hết tu vi vất vả tích cóp được, anh lại chìm vào đáy nước, ngủ say 10 năm như một ngày, sau khi thức tỉnh, anh thấy con rể vội vàng lái xe đưa vợ mình vào thành phố chữa bệnh.

Ngày nào đó, ánh nắng xán lạn, giống như buổi sáng đầu tiên anh gặp vợ mình. Người vợ tóc đã hoa râm, tuổi già sức yếu dựa vào cửa sổ xe, ánh mắt vẫn đục nhìn về dòng suối trong vắt, tựa như đang nhớ nhung, tựa như đang mong chờ.

Lâm Tây ở trong nước gọi bà, nhưng ở trong mắt vợ mình, cũng chỉ là một con cá thon dài đang bơi lội.

Lâm Tây tại trong nước hô hoán nàng, nhưng đến rồi thê tử trong mắt của, cũng bất quá là thấy một cái thon dài cá lớn tại vụng về đang đưa đuôi cá.

Vợ đi rồi, cũng không bao giờ trở về nữa.

CHƯƠNG 36: KIẾP SAU GẶP LẠI -- HỌC MUỘI, ANH TỚI...

Edit: Yuzu

Hạ Ngữ Băng thoát khỏi dòng ký ức, chỉ cảm thấy viền mắt đau xót, lúc khôi phục lại tinh thần, khuôn mặt đã ướt từ lúc nào.

"Cho nên, mọi người nói ông chết, nói ông phản bội bà ngoại... Thì ra, những điều này đều không phải là sự thật."

Hạ Ngữ Băng còn đắm chìm trong ký ức bi thương, không khống chế được hơi thở run rẩy, giơ tay lên che mắt, nước nở nói: "Bà ngoại một mực ngóng trông ông về, trước khi mẹ qua đời cũng rất nhớ ông."

"Hạ Ngữ Băng... Ông nên gọi con là Tiểu Ngữ ah. Tiểu Ngữ, mỗi lần thấy con lại khiến ông nhớ tới Miếu Miếu."

Hàng lông mi của Lâm Tây rũ xuống, mỉm cười đau thương: "Con và mẹ con rất giống nhau, nhất là đôi mắt và sống mũi. Mấy năm gần đây, ông đã nghĩ vô số lần, rằng sẽ không tiếc tất cả để hóa hình, cho mọi người nhìn thấy ông, nhưng mà..."

Nước mưa từ tán dù rơi xuống, mắt Hạ Ngữ Băng đỏ bừng: "Ông ngoại, tại sao ông kết hôn với con người lại biến thành như thế này? Có cách nào để giúp ông hay không, để ông giống như Lâm Kiến Thâm, có thể sống với thân phận con người lâu dài?"

Lâm Tây lắc đầu: "Yêu quái, chia làm rất nhiều loại, đại yêu quái tu luyện tới cảnh giới nhất định sẽ trở thành thần linh, thọ mệnh và linh lực không phải một tiểu yêu thông thường có thể so sánh, sẽ không vì ở chung với con người mà yếu đi. Nhưng thủy yêu như ông không thể rời nguồn nước, nếu như từ bỏ tu luyện mà ở chung với con người, lâu ngày linh khí trên người sẽ càng ngày càng giảm cho đến khi hoàn

toàn biến mất, không còn cách nào để duy trì hình người, mãi cho đến kỳ đại nạn."

Hạ Ngữ Băng ngây người, ngơ ngác nhìn Lâm Tây: "Cái gì là... kỳ đại nạn?"

Lâm Tây trầm mặc không nói.

"Ông ngoại, cái gì là kỳ đại nạn?" Trong lòng Hạ Ngữ Băng loáng thoáng có đáp án, lại nhất định không muốn tin, run run: "Yêu quái không phải có thể sống mãi ư? Sao lại chết được!"

"Trên đời này không có người nào có thể sống mãi cả."

Một tiếng nói quen thuộc vang lên, Hạ Ngữ Băng nhìn lại, chỉ thấy Lâm Kiến Thâm không biết đã mặc xong quần áo từ lúc nào, một tay cầm một cái hộp, tay còn lại cầm một vật giống như là một bức tranh, chậm rãi đi ra từ rừng cây.

Tầm mắt của Hạ Ngữ Băng dừng trên tay anh, ánh mắt hơi trợn to, nói: "Anh mang tro cốt của bà ngoại đến sao?"

Lâm Kiến Thâm gật đầu, tiếp tục giải thích: "Yêu quái chỉ sống lâu hơn một chút so với người bình thường, nhưng cái 'lâu' này cũng có kỳ hạn, ít thì chừng trăm năm, lâu thì hơn ngàn năm, cuối cùng sẽ suy yếu và chết đi."

Đây chắc chắn là một đáp án tàn khốc, khác xa với vẻ đẹp được miêu tả trong phim truyền hình và tiểu thuyết, lòng Hạ Ngữ Băng nặng trĩu, khiến cô không thể nào thở nổi, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Nhìn thấy đôi mắt cô đỏ hoe, Lâm Kiến Thâm lại có chút không đành lòng, anh đưa hũ tro cốt cho Hạ Ngữ Băng: "Nguyện vọng của bà, giao cho em quyết định."

Đầu ngón tay Hạ Ngữ Băng run lên, nhận hũ tro cốt ôm vào trong ngực. Lúc ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải ánh mắt tràn ngập đau thương của Lâm Tây.

"Con à, ông có thể ôm Tú Anh không?" Lâm Tây khẩn cầu hỏi.

Hạ Ngữ Băng có lý do gì cự tuyệt ông đây?

"Trước khi lâm chung bà ngoại có dặn dò, muốn con đứng trên cầu đá rải tro cốt của bà xuống dòng suối phía dưới. Bà nói, đó là nơi bà và ông gặp nhau."

Mặc dù Hạ Ngữ Băng vạn lần không muốn rải chút tro cốt cuối cùng của bà ngoại vào trong dòng nước, nhưng cô vẫn vô cùng trịnh trọng đặt hũ tro cốt vào tay Lâm Tây: "Nhìn thấy ông, nhất định bà ngoại sẽ rất vui."

Lâm Tây run rẩy tiếp nhận hũ tro cốt. ông nhìn chiếc hộp nho nhỏ này, rồi lại ngẩng đầu nhìn Hạ Ngữ Băng.

Cái nhìn kia là mờ mịt luống cuống, mang theo đau thương nồng đậm, đau thương đến ngay cả vây tai cũng run rẩy dưới ánh trăng, sau đó lại dần nở một nụ cười tái nhợt.

"Bà ấy trở nên lạnh quá, còn lạnh hơn cả ông." Lâm Tây than nhẹ, một giọt nước mắt trong suốt ngưng kết thành hình trên khóe mắt, rồi lại rơi xoạch một tiếng vào nước.

Ông ôm chặt hũ tro cốt vào ngực, dựa vào tảng đá ven bờ, khó chịu gập người lại, dùng màng tay che mắt.

Làn nước dập dờn, Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm đứng ở trên bờ, chỉ nhìn thấy đôi môi không có chút huyết sắc nào của ông đang run rẩy, nói một câu như bị vỡ vụn: "Tôi không cảm giác được... Sự tồn tại của bà ấy..."

"Tàn hồn của bà, cũng không ở trong tro cốt." Lâm Kiến Thâm mở quyển trục, thì ra là bức cá chép vờn sen do anh thêu trước đây. Sợi tơ tinh mịn dưới ánh trăng phản xạ ra từng đợt ánh sáng, xinh đẹp mà lại biến hóa kỳ lạ, trông rất sống động.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hạ Ngữ Băng, Lâm Kiến Thâm thản nhiên thả bức thêu vào nước, trầm giọng nói: "Bà về quê trong thất đầu, có một luồng tàn hồn dừng lại mãi không đi, tôi đoán nhất định là bà có nguyện vọng chưa thực hiện được, nên đã dùng linh lực thêu một bức tranh, để linh hồn của bà sống trong đó."

Theo giọng nói trầm thấp dễ nghe vững chắc của Lâm Kiến Thâm, quyền trục kia mở ra dưới đáy nước, hoa sen và cá trong đó dường như sống lại, lá sen cuộn lại trong bức tranh lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, đằm chồi dưới đáy nước rồi vươn lên mặt nước, lá sen mở ra, đóa sen hồng rũ sương, chậm rãi nở rộ dưới ánh trăng...

Mùi hương hoa sen nhanh chóng tản ra khắp hồ nước vắng lặng, trong ánh sáng huỳnh quang màu vàng đang lơ lửng trên mặt nước, một thân thể già nua lưng còng dần hình thành.

Một bà lão hiền lành nửa trong suốt, loáng thoáng có thể thấy được vẻ đẹp và sự dịu dàng khi còn trẻ, Hạ Ngữ Băng không ngờ còn có thể gặp lại bà, bật lên tiếng gọi trước tiên: "Bà ngoại!"

Nếu không phải Lâm Kiến Thâm lôi cô lại đúng lúc, suýt nữa cô đã không quan tâm mà nhào vào trong nước.

Rõ ràng Lâm Tây còn kích động hơn so với cô.

Dưới ánh trăng, người cá ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú nhìn vào luồng tàn hồn trong không trung, vây cá run rẩy trong nước, làm xuất hiện vô số gợn sóng nhỏ.

"Tú Anh, Tú Anh..." Lâm Tây vươn tay, cẩn thận bắt lấy Lâm Tú Anh gầy gò: "Cuối cùng anh lại có thể chạm vào em."

Hồn phách kia thật sự quá yếu, gió thổi qua đã tán đi, trong mắt bà ngoại có lệ, không nói được câu nào. Hạ Ngữ Băng nhìn thấy lo lắng, quay đầu nhìn Lâm Kiến Thâm: "Anh, có cách nào để cho bọn họ ở cùng một chỗ không? Chúng ta không giúp được gì sao?"

"Tôi không giúp được gì nữa." Lâm Kiến Thâm trầm tư một hồi, nói với Lâm Tây: "Bức tranh này chỉ là ảo cảnh thù dệt bằng linh lực của tôi, nhưng linh hồn của bà không duy trì được lâu lắm, tâm nguyện hoàn thành, bà ấy cần phải đi."

Vốn tưởng rằng khó khăn lắm mới đoàn viên, không ngờ cuối cùng vẫn phải chia cắt, trái tim Hạ Ngữ Băng căng thẳng, cô vội hỏi: "Anh, 'cần phải đi' là có ý gì? Bà ngoại đã không còn là người, có phải bà có thể lấy thân phận này để sống lâu dài cùng ông ngoại không?"

Ngược lại Lâm Tây không nghĩ như vậy, ông hiểu rõ nói: "Đứa nhỏ ngốc, linh hồn dừng lại quá lâu sẽ biến thành một chấp niệm lang thang, mãi mãi không có cách nào vào luân hồi, cũng không còn ký ức và tình cảm nữa."

"Không có những cách khác sao?" Trái tim lơ lửng của Hạ Ngữ Băng khó khăn lắm mới hạ xuống giờ lại treo lên: "Nếu bà ngoại chuyển thể thành người khác, ông ngoại có thể tìm được bà trong hàng trăm triệu người không?"

"Chỉ cần Tú Anh nguyện ý, ông nhất định sẽ dùng hết cuộc đời để tìm." Lâm Tây trịnh trọng nói, từ trong nước đứng lên, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai gầy gò của vợ mình, nghiêm túc nói, "Tú Anh, người và yêu khác biệt khiến chúng ta xa nhau mấy chục năm, ngay lúc em đau khổ khó khăn nhất, anh chưa từng làm chỗ dựa cho em, điều mà một người chồng nên làm, em... Có bằng lòng tha thứ cho anh, cho anh cái hẹn ở kiếp sau không?"

Mắt bà ngoại đầm nước mắt, nở nụ cười lộ các nếp nhăn nơi khóe mắt, gật đầu thật mạnh, giống như khi đáp lại lời cầu hôn của anh vào 40, 50 năm trước, im lặng nói: Bằng lòng.

Ông ngoại bỗng nở nụ cười, khóe miệng có một vết lõm nhỏ.

Ông nắm bàn tay như que củi của bà ngoại, không hề do dự, tận tình hôn lên nếp nhăn nơi cổ tay bà, dùng chút linh lực ít ỏi của mình in lên một ấn ký.

Là một hoa văn vẩy cá hình quạt màu xanh.

"Tú Anh, em yên tâm đi." Lâm Tây vuốt làn tóc bạc của bà: "Có ấn ký này, dù ở chân trời góc biển anh cũng có thể cảm nhận được em... Lần này, anh tuyệt đối sẽ không gạt em."

Khi tiếng gà gáy sáng vang lên, linh hồn của bà ngoại rời cuộc cũng tiêu tán trong lòng Lâm Tây, hóa thành nghìn vạn điểm sáng màu vàng tản ra, bay về nơi xa không hề biết tên.

Hạ Ngữ Băng vội vã đi lên phía trước, nhưng bàn tay xuyên qua khi thân ảnh trong suốt của bà ngoại bắt đầu biến mất. Cô nhìn một linh

hồn trở lại, rồi lại mong chờ chùm sáng này sẽ sáng lên trong một gia đình xa lạ khác.

Cô chứng kiến sự kết thúc của một câu chuyện, cũng chứng kiến sự bắt đầu của một câu chuyện khác.

Lâm Kiến Thâm bình tĩnh nhìn Hạ Ngữ Băng lặng lẽ lau nước mắt, hàng lông mi dài nhú lại rồi lại thả lỏng ngay sau đó, anh nói với Lâm Tây: "Với trạng thái thân thể hiện giờ của ông, sợ chưa kịp chờ bà chuyển thể lớn lên thì ông đã hồn phi phách tán rồi."

Hạ Ngữ Băng đang đau khổ vừa nghe lời này cô còn đau hơn, khóc thút thít lườm anh: "Anh không được nói xui xẻo!"

Lâm Kiến Thâm hoàn toàn không biết gì về kiêng kỵ và mê tín của con người, bình tĩnh quét mắt trừng cô, nói tiếp: "Bức tranh trong nước là ảo cảnh do tôi dùng linh lực để thêu thành, cũng thuộc tính thủy giống ông, có thể giữ linh lực không tiêu tan. Nếu như ông bằng lòng, có thể vào trong tranh tu luyện, sau vài chục năm cố gắng sẽ có thể tu thành hình người lần nữa."

Rồng là thần của một phương, linh lực vô cùng mạnh mẽ, có được sự giúp đỡ của anh tất nhiên là như hổ thêm cánh.

Trong mắt Lâm Tây cuối cùng cũng có một tia hy vọng, thấp giọng hỏi: "Có thể chứ?"

Lâm Kiến Thâm không đưa ra biểu hiện rõ ràng, anh chỉ nghiêng đầu mất tự nhiên nói: "Nhưng mà, cũng cần phải xem tư chất, tư chất tốt có thể chỉ cần chừng 20 năm."

Hạ Ngữ Băng cảm kích nhìn anh, trái tim như ngồi tàu lượn siêu tốc, từ đầm lầy bay thẳng lên chân trời.

Lâm Kiến Thâm hừ một tiếng, giấu đầu hờ đuôi nói với Hạ Ngữ Băng: "Nói trước, tôi là vì bà, không phải vì em."

Sau đó, giữa trưa ngày hôm sau tỉnh lại, Hạ Ngữ Băng kinh ngạc phát hiện trong phòng bà ngoại đã không còn tro cốt, thay vào đó là một bức thêu hoa sen tinh xảo.

Trong bức thêu, dưới lá sen không còn hai con cá chép đỏ bạc nữa, thay vào đó là một người cá cường tráng, mình người đuôi cá. Người cá nhô đầu lên khỏi gợn sóng dưới lá sen, mỉm cười với Hạ Ngữ Băng. Hạ Ngữ Băng biết, đó là ông ngoại Lâm Tây của cô.

Ông đang ở trong bức tranh, chờ đợi mấy chục năm sau gặp lại.

Hạ Ngữ Băng dụi dụi mắt, nói với người cá anh tuấn trong bức tranh: "Buổi sáng tốt lành, ông ngoại!"

Người cá vẫy đuôi coi như đáp lại, rồi lập tức biến thành một con cá màu xanh lớn, lẳng lặng dừng dưới lá sen. Hạ Ngữ Băng biết, ông ngoại linh lực yếu, muốn tu luyện lần nữa có lẽ phải rơi vào giấc ngủ sâu.

Cô ngáp một cái rồi ra cửa, thân thể chưa bao giờ khoan khoái như bây giờ, cô đi thẳng đến phòng bếp, lười biếng nói: "Anh, sáng sớm muốn ăn cái gì nè?"

"Cái gì mà sáng sớm? Phiền em nhìn mặt trời trên đỉnh đầu đi!"

Lâm Kiến Thâm từ ngoài sân đẩy cửa bước vào, tức giận nói: "Bữa trưa đã nấu xong rồi, rửa tay rồi ăn."

"Hắc hắc." Hạ Ngữ Băng lấy một miếng sen nhồi [1] cho vào miệng, híp mắt thưởng thức, nhún vai gật gù nói: "Bình thường thôi, thông qua."

Lâm Kiến Thâm bình tĩnh chuyển cơm nước tới trước mặt mình, trả về một câu: "Cũng không uất ức em thông qua, tự làm đi."

"Thông qua không có nghĩa là thông qua, cả đời này cũng không thể thông qua. Sen nhồi chiên cũng sẽ không chiên, chỉ có thể bám vào cơm của anh để duy trì cuộc sống..." Lảm nhảm một hồi rồi Hạ Ngữ Băng đoạt đồ ăn lại.

Ánh mắt Lâm Kiến Thâm lộ ra kiểu 'trẻ em bị thiếu năng trí tuệ đáng thương.'

Hai người như trẻ con náo loạn một lúc lâu, chuông tin nhắn của cô vang kên, Hạ Ngữ Băng vừa gắp thức ăn vừa móc điện thoại ra, có

một tin nhắn trên màn hình.

【Trịnh Ngạn: Học muội, anh tới quê của em, mới vừa xuống xe buýt.】

...

[1]: Sen nhồi chiên (炸藕夹): Món ăn truyền thống của Hồ Bắc, thịt xay sau khi ướp gia vị thì được kẹp vào hai lát củ sen thái mỏng, sau đó lăn qua bột và chiên lên.

CHƯƠNG 37: TRỊNH HỌC TRƯỞNG -- HAI NGƯỜI ĐÀN ÔNG TRONG MỘT...

Edit: Yuzu

Hạ Ngữ Băng nhìn thấy tin nhắn của Trịnh Ngạn, một miếng cơm nghẹn lại trong cổ họng, mãi không biết nên trả lời anh ta như thế nào, đơn giản là úp điện thoại lên bàn.

Loại chuyện tình cảm này, lưỡng tình tương duyệt là hạnh phúc, nhưng nếu như chỉ một bên tình nguyện, mà đối phương lại vô cùng nhiệt tình nhưng lại không tôn trọng mong muốn của bạn, vậy thì nó trở thành gánh nặng.

Hiện tại Hạ Ngữ Băng cảm thấy đôi vai nặng trĩu, trên người đều là gánh nặng mang tên 'Trịnh Ngạn'.

Thấy cô không có dấu hiệu trả lời, Trịnh Ngạn lại gửi tin nhắn qua, như là đã hiểu ra một chút: 【Học muội không chào đón anh sao?】

Hạ Ngữ Băng cắn chiếc đũa trả lời: 【Ha ha, không có không có. Học trưởng một ngày kiếm tỷ bạc, qua đây nhất định là có việc cần xử lý ah?】

Trịnh Ngạn: 【Tới đây làm một dự án lớn, dứt khoát tự cho mình nghỉ mấy ngày, tới quê em ngắm sông nước thiên nhiên, không làm phiền em chứ?】

Hạ Ngữ Băng có chút nghi hoặc: Anh đi chơi của anh, lại không biết tôi ở trấn nào thôn nào, sao lại nói làm phiền?

Lâm Kiến Thâm nhìn cô, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì." Hạ Ngữ Băng khóa màn hình, nghĩ thầm: Trịnh Ngạn cũng không biết chỗ mình ở mà?

Nhưng sự thực chứng minh, cô đã đoán sai.

Lúc Trịnh Ngạn đang cầm một bó hoa tươi, cầm quà cười tủm tỉm gõ cửa nhà Hạ Ngữ Băng, cô sững sốt, bị ánh nắng vô cùng rực rỡ đâm vào mắt, mất rất lâu mới phản ứng được: "Học trưởng, sao anh biết nhà em ở đây?"

"Đi theo hướng dẫn của con tim." Trịnh Ngạn cũng không nói thật, mỉm cười: "Đường đột quấy rầy, đây là quà gặp mặt." Nói xong, anh ta đưa bó hoa cát cánh tươi rất lớn và túi quà tới.

Bó hoa này của anh ta rất xảo quyệt, không phải là hoa hồng mập mờ, mà là hoa cát cánh tươi tắn thanh lịch, được gói bằng giấy tiếng Anh cổ điển, khiến người ta không tiện từ chối. Tay Hạ Ngữ Băng đang đặt trên chốt cửa, một lát sau cô mới nhận hoa, nhẹ nhàng nói tiếng 'cám ơn', bỏ quên túi quà tặng xa xỉ trong tay anh ta.

Trịnh Ngạn cũng không ngượng ngùng, anh ta thu túi quà lại.

"Trời nóng quá, học muội không mời anh vào nhà ngồi một chút sao?"

Hạ Ngữ Băng còn chưa kịp trả lời thì chợt nghe thấy tiếng kéo kẹt của cầu thang cũ kỹ, Lâm Kiến Thâm từ trên lầu đi xuống, hỏi: "Ai tới hả?"

Hạ Ngữ Băng nghiêng người trả lời: "Là học trưởng của em, tới đây nghỉ phép."

Vừa nghe đến hai chữ 'học trưởng' Lâm Kiến Thâm không khỏi cảnh giác. anh băng qua phòng khách đi đến, Trịnh Ngạn cũng cảnh giác đi vào nhà một bước, tầm mắt của hai người đàn ông giằng co với nhau, hai người hí hóp mắt như hai đầu sư tử đang tranh giành con mồi, đột nhiên nhiệt độ không khí giảm xuống mấy độ.

Hạ Ngữ Băng cảm giác mình chính là con mồi bị săn đáng thương kia, có hơi xấu hổ.

Trịnh Ngạn vẫn cười như trước, chỉ là sóng mắt tối đi vài phần, chủ động vươn tay với Lâm Kiến Thâm: "Chào anh, tôi là Trịnh Ngạn, anh là anh trai của Ngữ Băng đúng không?"

Anh ta cố ý tăng ngữ điệu hai chữ 'anh trai', tựa như đang muốn nhấn mạnh cái gì đó. Hạ Ngữ Băng nhất thời không nói được mình đang có cảm giác gì: Chuyện nhà của mình, còn có cái gì mà Trịnh Ngạn không biết?

Ai nói dáng vẻ đẹp trai bám đuôi thì không phải là kẻ điên bám đuôi?

Lâm Kiến Thâm cũng không bắt tay lại, anh cũng không để ý là có thất lễ hay không, tầm mắt đảo qua đảo lại trên tay Trịnh Ngạn, rồi dừng trên bó hoa hoa cát cánh trong lòng Hạ Ngữ Băng, gương mặt vốn lạnh lùng lại lạnh thêm vài phần.

Tay Trịnh Ngạn cứng đờ giữa không trung, nụ cười không được tốt cho lắm.

Hạ Ngữ Băng biết Lâm Kiến Thâm vô cùng bài xích người ngoài, mà Trịnh Ngạn lại tâm cao khí ngạo, cô thật sự sợ hai người này sẽ gây nhau trước cửa nhà, vội vàng hòa giải: "Học trường đi từ xa tới hẳn là rất mệt, vào nhà ngồi một lát đi."

Trịnh Ngạn thu tay về, nhìn Lâm Kiến Thâm vài lần bằng ánh mắt ngờ vực, nói tiếng 'Quấy rầy', rồi xoay người lại tháo giày.

"À, không cần đổi giày, trong nhà cũng không có dép dư cho anh mang." Hạ Ngữ Băng để Trịnh Ngạn ngồi trong phòng khách, thuận tay đặt bó hoa trên bàn trà, đi bật quạt cho anh.

Lâm Kiến Thâm lạnh lùng nhìn Hạ Ngữ Băng bận tới bận lui, ánh mắt trầm hơn, đẩy cửa đi ra ngoài.

Hạ Ngữ Băng nghe thấy tiếng, bưng trà lạnh đi ra, lên tiếng gọi: "Anh?"

Lâm Kiến Thâm không đáp lại, tự mình đi vào trong vườn hoa. Hạ Ngữ Băng cho là anh lại cắt tỉa hoa cỏ nên không nói gì nữa, rót cho Trịnh Ngạn một ly trà lạnh giải khát, thuận miệng hỏi: "Từ thành phố đến đây có xa không?"

"Vòng vo 3 chuyến xe, thiếu chút nữa không tìm ra đường." Trịnh Ngạn nhân tiện đặt túi quà trên bàn trà, nhìn cô nói tiếp: "Cũng may có thể gặp em, chuyến đi này cũng không uổng công."

Hạ Ngữ Băng phớt lờ câu nói lấy lòng của anh ta, vừa muốn đổi chủ đề đã thấy Lâm Kiến Thâm loảng xoảng mở cửa ra, cầm một xấp dày nào là hoa nhài, tường vi, hồng, tú cầu vào tất cả các bình hoa trong nhà, nhất thời trên bàn trà trong phòng khách, bàn ăn cơm trong phòng bếp, bệ cửa sổ, giàn trồng hoa... tất cả đều ngập hoa với các màu sắc khác nhau, không chỉ tươi tắn mà còn rất đẹp, khiến cho bó hoa cát cánh thanh nhã trên bàn trở nên nhợt nhạt không có sức sống...

Căn nhà biến thành biển hoa, mùi hương không gì sánh được, lẫn át đi mùi thơm của hoa cát cánh. Trịnh Ngạn im lặng hồi lâu mới nói: "Anh trai của em rất hiếu khách."

Hạ Ngữ Băng ha ha cười khan một tiếng.

Ngay từ đầu cô còn không biết Lâm Kiến Thâm làm như thế với mục đích gì, mãi đến khi cô suy nghĩ muốn cầm bó hoa cát cánh vào bình thì mới bỗng nhiên phát hiện...

Căn bản là không có bình hoa trống, tất cả bình hoa đều bị hoa tươi do Lâm Kiến Thâm hái xâm chiếm, ngay cả chiếc ly súc miệng cũng không bỏ qua, ngay sau đó bó cát cánh chỉ có thể vô lực nằm trên bàn trà, dưới tiết trời nắng nóng của mùa hạ không kiên trì được nửa ngày thì đã héo rồi.

Biểu hiện tức giận tranh giành tình cảm của cậu bé Lâm Kiến Thâm này làm cho Hạ Ngữ Băng không hiểu sao lại cảm thấy vui mừng, nghĩ thầm: Lẽ nào Lâm Kiến Thâm cũng đã hơi vượt qua tình cảm yêu mến giữa anh trai em gái ư?

Ồ, tại sao lại nói là 'Cũng' ?

Cô suy nghĩ miên man, đôi mắt hận không thể dính vào bóng lưng đang im lặng cầm hoa của Lâm Kiến Thâm, mãi đến khi Trịnh Ngạn quơ quơ tay trước mắt cô, gọi thần trí cô quay trở lại.

"Nghĩ gì thế, nghiêm túc như vậy?" Trịnh Ngạn tận lực giảm tiếng nói chuyện xuống, có vẻ vô cùng thân thiết thâm tình, giơ tay muốn chạm vào mái tóc rối tung của cô, nhưng bị cô ngầm tránh đi.

"Không có gì." Hạ Ngữ Băng cười cười giấu đi, cô cầm dao gọt hoa quả cắt mấy miếng dưa hấu trong đĩa, nói với Trịnh Ngạn: Học trưởng, ăn miếng dưa hấu, là do nhà em trồng, tốt cho sức khỏe lại ăn ngon."

"Được." Giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, Trịnh Ngạn tự nhiên cắn một miếng.

"Rất ngọt." Sau đó anh ta bỏ dưa hấu qua một bên, không ăn tiếp nữa.

Dáng dấp kiều ngạo làm ra vẻ này cũng khiến cho Hạ Ngữ Băng nhớ tới lúc mình mới đến, có loại cảm giác vượt trội hơn người mang tên 'người thành phố', bây giờ suy nghĩ lại, thật là quá khờ khạo.

Cô cười hỏi: "Học trưởng đến đây chơi mấy ngày vậy?"

Trịnh Ngạn hỏi lại: "Em hi vọng anh chơi mấy ngày?"

"... Học trưởng là người bận rộn, em cũng không dám giữ anh lại."

"Chỉ cần em muốn giữ, tất nhiên là giữ được."

"..."

Nói đến mức này, đã không phải đơn thuần là học muội nữa, nhưng Hạ Ngữ Băng cũng là cô gái được nhiều người theo đuổi, sao lại dễ bị lừa như vậy chứ?

Hạ Ngữ Băng cười mà không nói, còn chưa kịp đáp lại chợt nghe thấy tiếng Lâm Kiến Thâm đang cắt tia hoa ở phía sau buồng kéo xuống, bình tĩnh nói: "Hẹn trước mới đến cửa viếng thăm, đây là lễ nghi cơ bản, anh không nghĩ mình đang làm khó em ấy sao?"

Những lời này rõ ràng là nói với Trịnh Ngạn, đương nhiên Trịnh Ngạn cũng biết anh đang nhắm vào mình, không khỏi thu lại nụ cười.

Cậu chủ Trịnh có gia cảnh sung túc, ăn ngon mặc đẹp đã khi nào bị uất ức như vậy? Trong lúc nhất thời Hạ Ngữ Băng cho là anh ta sẽ tức giận, ai ngờ Trịnh Ngạn chỉ im lặng một lúc, rồi thu ánh mắt đầy địch ý lại, nhìn Hạ Ngữ Băng cười áy náy: "Phải như vậy không, Ngữ Băng?"

Hạ Ngữ Băng trả lời 'phải' cũng không được, 'không phải' cũng không được, dù sao người tới đều là khách, hơn nữa lại là học trưởng đã cho cô rất nhiều lời khuyên, không cần phải quá âm ỉ cứng nhắc như vậy.

"Không sao, nhưng quả thực là rất giật mình, không ngờ học trưởng lại thật sự tìm đến đây." Khí áp càng lúc càng thấp, Hạ Ngữ Băng không thể làm gì khác hơn là hết sức cố gắng chuyển chủ đề: "Học trưởng tìm được chỗ ở chưa? Ở đây là làng nhỏ, không có khách sạn đẳng cấp năm sao đâu."

Trịnh Ngạn nhìn quanh ngôi nhà cũ được bố trí ấm áp, câu 'anh thấy nhà em còn rất lớn' chưa nói ra miệng đã bị Lâm Kiến Thâm cắt đứt: "Trên thị trấn có chỗ nghỉ lại."

Những lời này nhiều ít đều chứa ý 'đuổi người', huống chi Lâm Kiến Thâm không thể học được dáng vẻ 'khẩu Phật tâm xà', thẳng thắn và ngang ngược, không hề che giấu địch ý trong mắt.

Vẻ mặt Trịnh Ngạn không thay đổi, nhìn lại anh: "Không cần, tôi thích sống ở trong thôn."

Con người Lâm Kiến Thâm co lại, càng thêm lạnh lùng, tay không khống chế được mạnh yếu, rắc một cái, cắt đứt một nhánh hồng. Hạ Ngữ Băng đứng ở bên cạnh, thật là được nhìn trò hay.

Hai người đàn ông trong một vở kịch, thật thú vị!

Nhưng mà, cô rất lo lắng Lâm Kiến Thâm nhất thời kích động hiện ra đôi cánh lớn, sừng rồng và vân vân, không thể làm gì khác hơn là vội ho một tiếng, chen miệng nói: "Chuyện này, nhà chú Hai kế bên có phòng trọ trống, hay là học trưởng ở đó?"

Trịnh Ngạn mỉm cười, chỉ đơn giản nói: "Có thể ở đây không? Anh rất an tĩnh, sẽ không làm phiền em."

"Nhà của em chỉ có phòng của bà ngoại còn trống, bà vừa mới qua đời, vẫn không nên quấy rầy bà."

Hạ Ngữ Băng cố ý nói như vậy, quả nhiên, Trịnh Ngạn nhú nhú mày, lập tức cười nói: "Là anh đường đột, xin lỗi."

Bây giờ vẫn còn lâu mới đến bữa cơm chiều, Trịnh Ngạn nhắc hành lý của mình đứng lên, tha thiết nói với Hạ Ngữ Băng: "Anh không biết nhà chú Hai của em ở đâu, có thể làm phiền học muội dẫn đường không?"

"Tôi dẫn anh đi." Lâm Kiến Thâm cầm mạnh cành hoa sau cùng vào bình, phúi phúi tay rồi hất cầm lên với Trịnh Ngạn: "Đi thôi."

Trịnh Ngạn không để ý tới anh, chỉ chờ Hạ Ngữ Băng, tựa như đang đợi quyết định của cô.

"Cùng đi cùng đi." Hạ Ngữ Băng đẩy hai người đi ra cửa, đầu đầu nói: "Ai, đi thôi đi thôi, cùng đi thôi."

Vào thu, thời tiết vẫn còn nóng, ba người đi trên con đường nhỏ với một sự sắp xếp vị trí kỳ lạ, Trịnh Ngạn bên phải, Lâm Kiến Thâm bên trái, Hạ Ngữ Băng kẹp ở giữa, như là cái bánh quy có nhân, nhận áp lực dễ thấy từ một người một yêu, cô cảm giác mình sắp nổ tung.

Trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc là xu hướng của đêm nay.

Không phải đang trầm mặc trong bạo phát, mà là đang trầm mặc trong tử vong.

Thật vất vả chịu đựng để đến được nhà chú Hai, Hạ Ngữ Băng thở dài nhẹ nhõm, lên trước giới thiệu Trịnh Ngạn, nói rõ ý định đến đây.

Chú Hai rất nhiệt tình, bảo vợ dọn dẹp phòng trọ tốt nhất cho Trịnh Ngạn, nhân lúc Lâm Kiến Thâm và chú Hai nói chuyện, Trịnh Ngạn yên lặng đi tới, nghiêng người nói với Hạ Ngữ Băng: "Ngữ Băng, anh của em và em không có quan hệ huyết thống à? Em có cảm thấy ánh mắt anh em nhìn em là lạ không, không có ý tốt."

"..." Nói Lâm Kiến Thâm như vậy, Hạ Ngữ Băng có chút không vui, giống như thứ mình coi trân bảo lại bị người khác nói là đồ bỏ đi.

"Không có đâu," Hạ Ngữ Băng nói: "Anh ấy chăm sóc em rất nhiều, là một người rất tốt."

"Như vậy à." Trịnh Ngạn miễn cưỡng cười: "Có thể là do anh suy nghĩ nhiều, em đừng để ý."

Anh ta nói rất nhỏ, gần như là ghé vào tai Hạ Ngữ Băng nói, Lâm Kiến Thâm nói chuyện với chú Hai xong, xoay người liền thấy hai người gần như là dính vào nhau, sắc mặt lập tức trầm xuống, sai bước tới kéo Hạ Ngữ Băng ra sau lưng mình, nhìn chăm chăm Trịnh Ngạn như là dã thú đang bảo vệ thức ăn., anh nói: "Phòng của anh chuẩn bị xong rồi."

"Ừm, cảm ơn." Trịnh Ngạn xách hành lý lên, vào phòng dưới lời mời nhiệt tình của chú Hai.

Đi được hai bước, anh ta lại quay đầu vẫy vẫy tay với Hạ Ngữ Băng, cười vô cùng quyến luyến và đầy ý nghĩa.

"Tôi không thích anh ta." Lâm Kiến Thâm đi thẳng vào vấn đề, nói với Hạ Ngữ Băng: "Cách anh ta nhìn vào mắt em khiến người ta vô cùng khó chịu, chắc chắn là không có ý tốt."

Ờ? Hạ Ngữ Băng mặt mày khinh bỉ: Sao câu này quen tai vậy?

Đàn ông các anh ai cũng là nhân tài, nói chuyện dễ nghe nhỉ!

CHƯƠNG 38: BÌNH DẤM CHUA -- ANH TRAI FA TỨC GIẬN...

Edit: Yuzu

Hạ Ngũ Bång nghĩ tới nghĩ lui, người biết địa chỉ quê cô mà lại có liên lạc với Trịnh Ngạn thì chỉ có mình Vương Toa Toa.

Chẳng lẽ là chị ấy giúp đỡ, nói cho Trịnh Ngạn biết?

Tâm trạng không mấy thoải mái, cô gửi một tin nhắn WeChat cho Vương Toa Toa: 【Làm sao Trịnh học trưởng biết quê em ở đâu? Em nhớ, em chớ nói với mỗi chị. ㄟ(ゝ^ㄔ)ㄏ】

【 ??? 】

Vương Toa Toa gửi tới 3 dấu hỏi: **【Anh ta tới chỗ em rồi hả ? ! !】**

Hạ Ngữ Băng: 【Đúng vậy, vui mừng sao? 】

Vương Toa Toa: 【...】

Vương Toa Toa: 【Không phải! Không phải là chị! Chị có thể giải thích!】

Hạ Ngữ Băng: 【Ha ha.】

【Chị nhớ ra rồi, ngày đó không phải là đồ của anh em cho em sao? Lúc đó mấy chị em trong cửa hàng cùng nhau ăn liên hoan, tiện thể mời Trịnh Ngạn. Lúc người chuyển hàng tới lấy gói đồ thì anh ta cũng ở đó...】 Vương Toa Toa giải thích: 【Sau đó chị điền địa chỉ của em, có lẽ lúc đó bị anh ta nhìn thấy.】

Hạ Ngũ Bǎng: 【...】

Thật là không biết nên nói cái gì cho phải rồi.

Trên bàn còn để một túi quà tặng màu đen, dùng tơ lụa thắt thành một cái nơ bướm, một chiếc hộp đóng gói như bình thường, khi mở ra thì là một sợi dây chuyền có kiểu dáng thời thượng, tuy không phải là giá

trị liên thành, nhưng giá trị tuyệt đối không thấp. Chắc là Trịnh Ngạn lo lắng cô thấy quá đắt sẽ không chịu nhận, cho nên mới cố ý đổi thành một cái hộp thông thường.

Rất có tâm, nhưng nằm trong lòng bàn tay Hạ Ngữ Băng lại như nặng ngàn cân.

Con người Trịnh Ngạn nếu nói là người xấu thì cũng không xấu, ngược lại, trong mắt phần lớn các cô gái, anh ta là cậu ấm phú nhị đại đẹp trai ấm áp lại chịu chi tiền. Ban đầu Hạ Ngữ Băng cũng từng đánh giá cao và thích anh ta, nhưng tiếp xúc với nhau càng lâu sẽ càng hiểu rõ, chút yêu thích ấy cũng đã phai nhạt.

Anh ta kế thừa dòng máu thương nhân, luôn muốn đặt lợi ích của mình ra, rồi chờ đợi giá cả. Anh ta xác định rõ mục đích, hành động dứt khoát, nhưng lại bỏ quên điều quan trọng nhất: Chưa từng hỏi Hạ Ngữ Băng thích gì.

Giống như cô thích bánh rán trái cây ven đường, Trịnh Ngạn lại đưa tới bánh ga-tô Black Swan giá trị xa xỉ, điểm xuất phát là tốt, nhưng dù cho nó tốt thế nào, cũng không phải mong muốn thật sự của cô.

Ánh nắng chiều xinh đẹp rải ở chân trời, chim bay về vờn quanh đỉnh núi, con đường nhỏ ven đồng ruộng xanh biếc, ông Ba còng lưng, hai tay chắp sau lưng dắt một con trâu già mình đầy bùn đất chậm rãi đi qua, từ trong vườn rau ngẩng đầu nhìn Lâm Kiến Thâm: "Ái chà, thằng nhóc này đúng là càng nhìn càng đẹp nha, giống như ngôi sao trên TV vậy."

Lâm Kiến Thâm lấy một cọng rơm, cột chừa 20 gốc cải trắng con mới nhổ lên, mang đôi ủng đi mưa nhẹ nhàng nhảy lên bờ ruộng, nói với ông Ba: "Cám ơn đồ ăn của ông. Vừa lúc Hạ Ngữ Băng có làm một lò bánh mì đậu đỏ, nói là đưa cho ông và ông Hai."

"Ai, mấy cây cải trắng của ông cũng không đáng bao nhiêu tiền, các cháu quá khách khí rồi."

"Nên làm mà."

Con trâu già tham ăn, thường xuyên rướn cổ lên lén ăn rau cải, ông Ba lớn tuổi kéo không nhúc nhích kia, Lâm Kiến Thâm bèn chủ động tiến lên cầm dây thừng buộc trâu, nói: "Ông Ba để cháu làm cho."

"A yêu, cảm ơn cháu." Ông Ba cười toe toét, có chút tán thưởng nhìn người trẻ tuổi chịu khó hiểu thuận trước mặt, bỗng nhiên than thở: "Tiểu Hạ khéo tay, cháu cũng chịu khó hiểu chuyện, ông thấy hai người các cháu là trai tài gái sắc, rất xứng đôi nha!"

"Ông lại nữa rồi." Lâm Kiến Thâm sợ run, nghiêng đầu qua chỗ khác thấp giọng nói: "Em ấy là em gái của cháu, sau này... sau này sẽ về thành phố."

"Cháu đừng xấu hổ, tuy nói Tú Anh nhận cháu làm cháu trai, nhưng cháu và tiểu Hạ không có liên hệ máu mủ nha! Không cản trở các cháu kết hôn."

Ông Ba vui vẻ hơn hờ khuyên anh: "Tiểu Hạ là người thành phố, cháu cũng có thể đi theo vào thành phố, cứ ở mãi trong thôn trông chừng đám già này làm gì? Đàn ông mà, đi ra ngoài xông xáo một lần chung quy cũng là một ý tưởng hay."

Trâu già lại muốn ăn vụng lúa muện trên ruộng, bị Lâm Kiến Thâm vút một ánh mắt, lưỡi của nó cứng đờ giữa không trung, mắt trâu trợn lên thật lớn, cuối cùng nó chỉ cố liếm giọt nước đọng trên lá, ngoan ngoãn rụt đầu lưỡi lại.

Ông Ba thấy Lâm Kiến Thâm buồn bực không nói lời nào, cũng sốt ruột vì chuyện chung thân của anh: "Nhóc Thâm, một cô gái xinh đẹp như vậy suốt ngày đi lại trước mặt cháu, cháu không có chút động lòng nào sao?"

Lâm Kiến Thâm không biết 'động lòng' là có ý gì. Đối với anh mà nói, Hạ Ngừ Bãng hình như có chút đặc biệt, lại hình như không phải vậy.

"Cháu còn trẻ, mới 21 tuổi." Con yêu quái già 1000 năm vì trốn tránh vấn đề chưa giải thích được, dĩ nhiên mặt dày nói mình còn trẻ...

Lâm Kiến Thâm hung hăng khinh bỉ chính mình.

"Không còn trẻ nữa! Gặp người thích hợp phải nắm chặt, không thì sẽ bị người khác cướp đi mất." Ông Ba tấm tắc lắc đầu, đội nón rơm lên, cẩn thận bên tai Lâm Kiến Thâm: "Cháu xem anh chàng trẻ tuổi mới tới hôm qua, gọi là gì gì..."

"Trịnh đáng ghét."

"Gì? Đúng là Đáng Ghét? Lại có người tên này..."

Ông Ba kinh ngạc một hồi, dựa vào nguyên tắc 'Gần quan được ban lộc, phù sa không chảy ruộng ngoài', hết sức cố gắng kích thích ý chí chiến đấu của Lâm Kiến Thâm: "Nếu như cháu thích Tiểu Hạ, trước hết phải dỗ dành cô bé một tí, ông thấy bình thường Tiểu Hạ rất quan tâm tới cháu. Nếu như cháu còn chưa chịu ra tay, cô gái tốt như Tiểu Hạ sẽ thật sự bị cái tên 'Đáng Ghét' kia cướp đi."

Lâm Kiến Thâm chợt dừng bước.

Dãy núi nhấp nhô, ruộng lúa xanh biếc, những con chim mang nắng chiều bay qua tầng mây, ánh đỏ vàng lấp đầy ngôi làng nhỏ biệt lập này. Trên con đường nhỏ trước cổng, chuồn chuồn bay là tà, hai người một già một trẻ tính cả con trâu già tạo thành một hình phác họa.

Đáy mắt Lâm Kiến Thâm hiện lên chút giằng co, dần dần, sự giằng co này chuyển thành bối rối mờ mịt. Gió chiều thổi qua, anh im lặng một lúc lâu, mới kéo dây thừng, nhẹ nhàng nói: "Em ấy thích ai là chuyện của em ấy, có quan hệ gì với cháu..."

Vừa dứt lời, liền thấy ở rừng trúc quanh co phía trước, Hạ Ngữ Băng và Trịnh Ngạn vừa nói vừa cười đi tới.

Mặt Lâm Kiến Thâm đen lại, câu 'em ấy thích ai là chuyện của em ấy' giống như một lá cờ thật cao vẫy sau lưng anh!

"Hạ Ngữ Băng, có biết trời sắp tối rồi không?" Anh bỏ sợi dây thừng vào tay ông Ba, nhíu mày nhìn hai người đang sóng vai đi tới, lạnh giọng nói: "Đừng có đi lang thang trên núi với người rảnh rỗi, bị thương thì ai quan tâm?"

Anh chàng bị nói thành 'người rảnh rỗi', 'tiên sinh' Trịnh Ngạn đứng ra, bình thản nói: "Là tôi nói Ngữ Băng đưa tôi đi dạo chung quanh

một chút, hơn nữa, tôi sẽ bảo vệ tốt cho cô ấy."

"Anh để một cô gái đưa một người đàn ông là anh đi dạo?" Lâm Kiến Thâm dáng vẻ lạnh lùng, nhưng lời nói làm Trịnh Ngạn vô cùng xấu hổ: "Trước tiên không nói đến an toàn hay không, em gái tôi mang giày cao gót, anh để em ấy đi với anh trên đường núi lâu như vậy, có từng hỏi xem em ấy có mệt hay không?"

"Tôi..." Trịnh Ngạn cúi đầu nhìn một chút, mới phát hiện Hạ Ngữ Băng vì để hợp với quần áo, đang mang một đôi giày mũi nhọn màu đen, đế giày khoảng 5cm, không tính là cao, nhưng đế giày mỏng, đi trên đường núi không gập ghềnh lâu như vậy có lẽ sẽ rất mệt.

Nhớ lại dáng dấp Hạ Ngữ Băng hay ngồi trên đá nghỉ ngơi, gương mặt Trịnh Ngạn trở nên xấu hổ và áy náy, quay đầu nói với Hạ Ngữ Băng : "Xin lỗi, anh không để ý..."

"Không sao, cũng không mệt mỏi như vậy, học trường ngàn dặm xa xôi tới chỗ này, dù sao em cũng phải làm chủ nhà tận tình chứ."

Hạ Ngữ Băng còn đắm chìm trong câu 'em gái tôi' của Lâm Kiến Thâm, sự mệt mỏi dường như đã bị sang phẳng, cười nói với Trịnh Ngạn: "Hôm nay muộn rồi, em còn phải về nhà nấu cơm, không giữ học trường nữa, ngày mai lại tìm em đi chơi."

Nghe Hạ Ngữ Băng giải vây cho Trịnh Ngạn, Lâm Kiến Thâm không khỏi có chút khó chịu, lúc nhìn chăm chăm Trịnh Ngạn trong ánh mắt như có chứa gai nhọn.

Ông Ba dắt con trâu già đi tới bên cạnh Lâm Kiến Thâm, mặt không biến sắc nói: "Ôi, là ai nói Tiểu Hạ thích ai thì mặc kệ chuyện của con bé?"

Lâm Kiến Thâm lựa chọn quên đi.

Hạ Ngữ Băng nói phải về nhà nấu cơm, lại cũng không mời Trịnh Ngạn cùng ăn, đương nhiên Trịnh Ngạn biết cô đang uyển chuyển từ chối sự theo đuổi của mình, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Hôm nay em quá mệt rồi, anh có thể giúp em không?"

Hạ Ngữ Băng cúi đầu cười: "Không cần đâu! Em nhớ đôi tay này của học trưởng rất quý giá, cũng chưa từng chạm vào dầu muối gì."

"Anh có thể học nấu ăn, " Trịnh Ngạn hơi ngượng ngùng nói: "Đừng chê anh, anh vẫn có thể giúp em một tay."

"Thật sự không cần, thím Hai hầm gà chiêu đãi anh, đừng lãng phí tấm lòng của thím ấy." Hạ Ngữ Băng phất tay một cái rồi cười nói với Lâm Kiến Thâm: "Anh, tối nay ăn gì?"

Cô mỉm cười, sự không vui mà Lâm Kiến Thâm tích tụ từng chút một trong nháy mắt đã tiêu tán không ít, anh thốt lên: "Để anh làm, em ngồi một bên nghỉ ngơi."

Hạ Ngữ Băng được người thương mà hoảng sợ, rất sợ Lâm Kiến Thâm đổi ý, hoan hô một tiếng đã vào nhà rồi.

Nụ cười rạng rỡ trên mặt cô Trịnh Ngạn chưa từng nhìn thấy. Trước đây Hạ Ngữ Băng cũng hay cười, nhưng rất mỏng manh, như là một con búp bê sứ tinh xảo không chịu được người khác chạm vào, không tươi tắn đầy năng như bây giờ.

Lâm Kiến Thâm cầm một bó rau non, đi phớt qua Trịnh Ngạn, lại bị anh ta gọi lại: "Tôi biết anh là Ngữ Băng không có quan hệ máu mủ gì, nhưng sự chênh lệch thân phận địa vị vẫn còn đó, coi như là vì tốt cho cô ấy, tôi muốn khuyên anh một câu: Đừng có ý nghĩ không an phận với cô ấy."

Lâm Kiến Thâm xem chưa không nhìn thấy anh ta, đi thẳng tới mở cánh cổng màu đỏ.

"Không phải tôi coi thường người ở nông thôn, chỉ nói vài câu thật lòng, Ngữ Băng cảm thấy sông núi ở quê mới mẻ, thảnh thơi trở về ở một chút là sở thích, nhưng không thể theo anh chịu khổ ở nơi hẻo lánh này cả đời được." Trịnh Ngạn nắm chặt hai tay, nói tiếp: "Anh biết cô ấy muốn tới nước nào để tu nghiệp nhất không? Biết khát vọng của cô ấy là gì không? Thậm chí, anh phải cày cấy bao lâu mới có đủ khả năng mua quần áo, trang sức cho cô ấy?"

Lâm Kiến Thâm chợt dừng bước, xoay người, rốt cuộc tầm mắt cũng dừng lại trên người anh ta, ánh mắt lạnh như băng.

Trịnh Ngạn cho rằng đã đâm đúng chỗ đau của anh, về để anh biết khó mà lui, anh ta lại dùng cách khinh thường mình từng làm, rên sất khi còn nóng: "Tôi sẽ cho cô ấy cuộc sống tốt nhất, cho nên, anh hãy duy trì khoảng cách giữa anh trai em gái nên có, sau này, tôi cũng sẽ kính nể anh như anh em."

"Nói xong chưa?"

"Cái gì..."

"Nói xong rồi thì để tôi nói vài câu." Lâm Kiến Thâm tỉnh táo nhìn anh ta, đôi mắt thâm trầm, ẩn chứa đã tính 1000 năm, chậm rãi nói: "Trước khi anh nói nhảm cái gì 'Ở nông thôn' 'khát vọng', tôi không hề phản ứng lại anh câu nào, không phải là bởi vì tôi đui lý, mà là tôi biết, tương lai của Hạ Ngữ Băng nằm trong tay em ấy."

Không ngờ anh sẽ nói như vậy, Trịnh Ngạn sững sờ một chút.

"Anh chạy đến thị uy trước mặt tôi, ngoại trừ thể hiện sự nôn nóng và bất lực của anh thì có lợi ích gì? Em ấy thích ai, qua lại với ai..." Anh dừng lại một chút, chữ P vừa ra tới khóe miệng đã bị anh cứng rắn đổi lại: "Gặp gỡ ai, đều là tự do của em ấy, tôi cũng không thể quyết định thay em ấy, anh cũng không thể."

Trịnh Ngạn bị anh nói á khẩu không trả lời được.

"Cho nên, đừng cảm thấy rằng anh tiêu tiền cho em ấy, thì nhất định em ấy phải ở cùng anh. Dù sao thì, em ấy cũng không thích anh."

Nói xong câu này, Lâm Kiến Thâm xoay người mở cổng ra.

Vườn hoa tươi đẹp, đường nhỏ quanh co, ngôi nhà phía trước có ánh đèn xuyên qua cửa kính, chiếu lên thềm đá màu xanh thẫm. Phía sau, Trịnh Ngạn không cam lòng hạ chiến thư: "Chúng ta cạnh tranh công bằng, xem cô ấy sẽ chọn ai." [Yuzu: Vâng, người cạnh tranh với rồng, rất công bằng.]

Lâm Kiến Thâm không nói gì, tay đặt lên vòng cửa, nghiêng đầu nhìn anh ta bằng nửa con mắt.

Đó là loại mạnh mẽ, ánh mắt tự cao tự đại như thế nào?

Trịnh Ngạn không thể không lui về phía sau một bước, chỉ cảm thấy lúc Lâm Kiến Thâm nhìn anh ta, giống như nhìn một con kiến hôi sáng sinh chiều chết...

Lâm Kiến Thâm đẩy cửa vào nhà, vòng qua phòng bếp, chỉ thấy Hạ Ngữ Băng đang ngồi ở trên ghế sofa gọi điện thoại: "... Ngồi xe lửa về đi, trong thành phố có nhà ga xe lửa, đi máy bay còn phải thêm một chuyến xe về thành phố. Hả? Trịnh Ngạn? Sao ba biết Trịnh Ngạn tới quê mình rồi?"

Điện thoại bên kia không biết nói gì đó, khuôn mặt Hạ Ngữ Băng sượng đờ, nói cho có lệ: "Cùng anh về Hàng Châu? Không muốn đâu, ngại lắm... Ai nha có cái gì mà không yên lòng? Được rồi, đừng lo lắng, ba tới ga phía đông đón con nha."

Chờ cô cúp điện thoại, Lâm Kiến Thâm vẻ mặt phức tạp đứng bên cạnh bàn ăn, hỏi: "Em... Phải về sao?"

"Hả?" Hạ Ngữ Băng nhìn ánh mắt phức tạp của, bỗng nhiên không biết mình đang có tâm trạng gì, mũi cô ê ẩm, cô xoa chớp mũi khẽ nói: "Ừ, phải đi học."

Lâm Kiến Thâm 'à' một tiếng, cúi đầu đứng một lát rồi mới chậm rãi xoay người vào phòng bếp.

Hạ Ngữ Băng đi theo vào, phát hiện Lâm Kiến Thâm bỏ một mớ rau xanh đầy bùn đất vào nồi, không khỏi kinh hãi: "Anh, đây là món gì vậy? Không rửa hả!"

Lâm Kiến Thâm cúi đầu nhìn, lúc này mới nhận ra tinh thần của mình đã bay mất, vậy mà lại ném mớ cải trắng con vào nồi.

CHƯƠNG 39: TÂM Ý -- CÓ PHẢI EM ĐÃ CÓ...

Edit: Yuzu

Sáng sớm, Lâm Kiến Thâm đặt một sọt rau dưới bóng mát của hành lang, trong sọt trúc, rau quả đọng đầy sương sớm, nhìn tươi ngon bóng loáng.

Anh ngồi hóng mát trên thềm đá, chợt nghe thấy cửa phòng sau lưng bị đẩy ra, Hạ Ngữ Băng cầm một cây tre dẹt gầy gầy cái giá làm bằng trúc, khơi đều đám ớt xanh trụng nước sôi đang phơi nắng trên giá.

Đây là một phối liệu của địa phương, gọi là ớt trắng, dùng để làm cá là tốt nhất.

Sau khi phơi ớt, Hạ Ngữ Băng lại vội vã vào nhà lấy cái bình thủy tinh, chuẩn bị muối chua dưa chuột và ớt ngâm. Vé tàu về nhà là ba ngày sau, cô dường như dùng toàn bộ sức lực, như muốn dùng ba ngày để chuẩn bị đồ ăn cho ba tháng.

Lâm Kiến Thâm vén vạt áo T-shirt lên, lau mồ hôi ở cằm -- Hạ Ngữ Băng thích nhất anh làm động tác này trong lúc lơ đãng, tùy ý mà lại gợi cảm, sẽ lộ ra một phần cơ bụng rắn chắc.

Anh đứng dậy dời ghế xếp tới ngồi trước mặt Hạ Ngữ Băng, cầm kéo lên giúp cô cắt cuống ớt, tùy ý hỏi: "Làm nhiều nông sản như vậy, là muốn đem về Hàng Châu sao?"

"Không phải, giữ lại cho anh." Hạ Ngữ Băng hào hứng nói: "Bình thường anh phải làm việc nhiều như vậy, chỉ là quét dọn vệ sinh thôi đã tốn hết cả ngày, đâu còn thời gian làm đồ ăn ngon? Em chuẩn bị cho anh ít đồ ăn chung với mì, phở, có thể giữ được lâu."

Lâm Kiến Thâm dừng một chút, mới nói: "Tôi không ăn cái gì cũng sẽ không đói."

Hạ Ngữ Băng lắc đầu: "Vậy không được, anh sống trong thế giới loài người, sao có thể không có một chút khói bếp? Hơn nữa, sau này anh thấy một chút đồ ăn này, sẽ nhớ tới em gái vừa đáng yêu vừa hiền lành của anh, thấy vật nhớ người."

Lâm Kiến Thâm muốn hỏi cô lúc nào có thể về đây, mà nói đến tới bên mép lại trở thành một câu: "Tôi sẽ không nhớ em."

"Khẩu thị tâm phi." Hạ Ngữ Băng liếc mắt nhìn anh: "Nói một câu câu khen em khó khăn đến vậy sao?"

Hai người vui đùa trong buổi sáng mát lạnh mà ẩm ướt, chỉ chốc lát sau nghe thấy tiếng gõ cổng. Trịnh Ngạn xách hành lý đứng ở cổng, vẫy vẫy tay với cô: "Chào em, Ngữ Băng."

Vừa nghe tiếng của anh ta, Lâm Kiến Thâm rõ ràng không vui, lực cắt ớt cũng lớn hơn vài phần.

Hạ Ngữ Băng vừa nhìn thấy hành lý trên tay Trịnh Ngạn liền hiểu: "Học trường phải về sao?"

Trịnh Ngạn cười cười: "Ừ, công ty có việc, ông già đang hối."

"Có xe đưa anh đến thành phố không?"

"Chú Hai của em gọi giùm anh một chiếc xe nhỏ, chờ ở con đường phía sau núi, anh tới đó là được."

Trịnh Ngạn ngoài miệng nói tự mình đi tới, nhưng đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm Hạ Ngữ Băng, mong ước trong mắt rất rõ ràng.

Hạ Ngữ Băng ở trong thôn hai tháng, đón khách tiễn khách là lễ nghi cơ bản nhất, suy nghĩ một chút, cô buông công việc trong tay, chạy vào trong sân rửa tay, nói: "Anh chờ một chút, em đưa anh đi."

Cô xoay người đi vào trong nhà một lúc, khi đi ra thì cầm một túi giấy màu vàng, bên trong là một mớ đặc sản địa phương tự làm, tuy rằng không bao nhiêu tiền nhưng rõ ràng Trịnh Ngạn rất vui.

"Hạ Ngữ Băng, việc còn chưa làm xong." Lâm Kiến Thâm bỗng nhiên gọi cô, giọng nói cũng không vui vẻ.

"Hả?" Hạ Ngữ Băng vội vã thay giày, ngẩng đầu nhìn Lâm Kiến Thâm, cười nói: "Em về ngay mà, không chậm trễ đâu."

Lâm Kiến Thâm gục đầu xuống không nói, tay anh rơi xuống, rào rào, cuống ột bắn tung tóe đầy đất.

"Đây là cho anh sao?" Trịnh Ngạn nhìn túi giấy Hạ Ngữ Băng đưa, bên trong mơ hồ có thể thấy mấy hộp mứt và đồ ăn vặt, khó nén ngạc nhiên nói: "Đây là lần đầu tiên anh nhận được quà từ em, anh rất vui."

"Không có gì, thói quen của người trong thôn, lúc khách gần đi sẽ tặng quà." Đi qua đoạn đường được rừng trúc che chắn, ánh nắng trút xuống, làm Hạ Ngữ Băng nheo mắt, cô nói: "Cà chua phơi khô và thịt bò khô em tự làm, không đáng bao nhiêu tiền, học trưởng cầm lên xe làm đồ ăn vặt."

"Anh không nỡ ăn." Trịnh Ngạn cười nói.

Hạ Ngữ Băng kinh ngạc nhìn anh ta.

Trịnh Ngạn nhận túi giấy, dời trọng tâm câu chuyện: "Chỗ của bà ngoại em vô cùng tốt, phong cảnh đẹp, người cũng nhiệt tình. Anh mới rời khỏi nhà chú Hai em, chú ấy cũng tặng rất nhiều trứng gà, khoai tây và các loại đặc sản ở quê, anh không nhận, chú ấy còn nôn nóng đến đỏ mặt."

Người của thôn Linh Khê quá mộc mạc hiền lành, Trịnh Ngạn trả tiền thuê nhà cho chú Hai, dù nói thế nào chú Hai cũng không chịu nhận, lại còn cho anh ta rất nhiều đặc sản. Trịnh Ngạn thật sự không ứng phó được loại tình huống này, không thể làm gì khác hơn là bỏ tiền vào bao lì xì len lén nhét dưới gối đầu.

"Nếu anh không nhận quà của chú ấy, chú ấy sẽ cảm thấy mình tiếp đãi không tốt, làm cho anh không hài lòng."

"Như vậy thì..."

Nhớ tới cái gì, Trịnh Ngạn lại hỏi: "Ngữ Băng, em cũng sắp đi học rồi, thật sự không về cùng anh sao?"

Hạ Ngữ Băng lắc đầu: "Mấy ngày nữa, em vẫn chưa muốn đi, ở đây thật sự rất thư thái."

"Anh thấy em hình như rất cực khổ, mỗi ngày đi sớm về tối, phải giúp anh em làm nhiều việc như vậy. Nhớ trước đây gặp em, đi dưới trời hè hai phút đã than mệt. Chú Hạ chăm sóc em tốt như vậy, sao lại có thể bỏ em ở nông thôn chịu khổ được?"

Trịnh Ngạn nói rất uyển chuyển, nhưng Hạ Ngữ Băng sao lại không biết anh ta đang ngấm ngầm chỉ trích Lâm Kiến Thâm?

Không khỏi giải thích: "Vậy là anh sai rồi, không phải là em giúp anh em làm việc, là anh em giúp em làm việc. Nếu không có anh ấy, vườn rau và vườn hoa do bà ngoại tỉ mỉ chăm sóc lúc còn sống không biết bị em bỏ bê thành cái dạng gì nữa."

Trịnh Ngạn ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của Hạ Ngữ Băng, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Ừ."

Qua rừng trúc, chính là cây cầu đá mang phong cách cổ xưa với nước suối chảy róc rách, cuối cầu đá có lối đi bộ đơn giản bằng xi măng, một chiếc xe một chiếc thông thường đang đậu ở đó, chắc là tài xế do chú Hai gọi tới.

Hạ Ngữ Băng nói: "Em đưa anh đến đây thôi, chờ em về Hàng Châu...lại tìm anh đi chơi."

Trịnh Ngạn nhìn cô một hồi, ngón tay không tự chủ nắm chặt, như là nén một câu nói gì đó. Hạ Ngữ Băng cũng không giục anh ta, đứng ở dưới bóng cây chờ anh ta rời đi.

Tiếng ve mùa thu kéo dài mà vô lực, như tiếng kéo cửa văng vẳng bên tai, một lúc lâu sau, Trịnh Ngạn hít sâu một hơi, cuối cùng quyết định mở miệng: "Ngữ Băng, em có thể suy nghĩ cùng anh..."

"Học trưởng." Hạ Ngữ Băng đoán anh muốn nói gì, nhỏ giọng cắt ngang; "Từ năm nhất đến nay anh giúp em rất nhiều, em cũng rất quý trọng người bạn như anh, cũng rất tôn kính anh, nhưng nếu như muốn đề cập tới những mặt khác, em không thể nào đáp lại."

Mặt trời lớn như vậy, Trịnh Ngạn lại giống như bị định thân, sững sờ đứng tại chỗ, hoàn toàn không cảm nhận được cái nóng.

"Ngữ Băng, em..." Trịnh Ngạn cười mất tự nhiên, tay vô thức sờ bao thuốc lá trong túi, lại từ từ buông ra: "Có phải em đã có người mình thích rồi không?"

Lúc nghe Trịnh Ngạn hỏi câu này, thứ xuất hiện đầu tiên trong đầu Hạ Ngữ Băng chính là khuôn mặt của Lâm Kiến Thâm.

Trịnh Ngạn như nhìn thấu suy nghĩ của cô, chậm rãi nói: "Có phải Lâm Kiến Thâm hay không?"

Hạ Ngữ Băng ngược mắt nhìn anh ta, đôi môi đỏ tươi hơi mở ra, muốn nói lại thôi. Cô muốn lắc đầu phủ nhận, nói với Trịnh Ngạn cô và Lâm Kiến Thâm là không có khả năng, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nói được lời trái với lương tâm mình.

Cô vẫn luôn kiềm chế, che giấu, nhưng thì ra chỉ là nguy trang vụng về, có thể dễ bị người ngoài nhìn ra.

Người duy nhất không nhìn ra, chính là anh trai ngu ngốc kia của cô...

"Chỉ cần có Lâm Kiến Thâm ở đó, ánh mắt của em luôn nhìn anh ta, thật ra trong lòng em, căn bản là không coi anh ta là anh trai, có đúng không?"

"Học trường..."

"Em nói sao anh có thể cam tâm đây, Ngữ Băng?" Trịnh Ngạn cười khổ một tiếng: "Anh và em biết nhau 4 năm, không sánh bằng một người đàn ông mới xuất hiện hai tháng."

Hạ Ngữ Băng khôi phục lại tinh thần, có một số lời đã nén trong cổ họng quá lâu rồi, cuối cùng cô không nhịn được nói ra: "Nếu biết 4 năm, 3 năm rưỡi trước, học trường đã làm gì?"

Giọng nói của cô rất nhẹ, nhưng rơi vào trong tai Trịnh Ngạn, lại giống như tiếng sấm, làm anh ta không thể nói gì để bác bỏ.

"Duyên phận là như vậy, không hề có quan hệ gì với thời gian ngắn dài, đúng không?"

Tài xế nhăn còi, Hạ Ngữ Băng cũng không muốn nói thêm gì nữa, sợ nói thêm thì ngay cả tình bạn của hai người cũng không còn, đành cười nói: "Nhanh lên xe đi, cẩn thận không lại lỡ xe lửa."

"Em cố ý đến tiễn anh, là vì muốn chặt đứt niệm tưởng của anh?"
Trịnh Ngạn đứng tại chỗ thật lâu, khó khăn mở miệng: "Ngữ Băng, anh nghiêm túc..."

"Em cũng nghiêm túc như vậy." Hạ Ngữ Băng nói: "Nhanh lên xe đi học trường, có chuyện gì chúng ta lại liên lạc bằng điện thoại."

"Ông chủ này, anh có đi hay không vậy?" Tài xế hạ cửa kính xe xuống, hét lên với Trịnh Ngạn.

Trịnh Ngạn hít sâu một hơi, như là một quý tộc bị thua cố gắng bảo vệ chút tôn nghiêm sau cùng của mình, trầm giọng nói: "Hẹn gặp lại, anh chờ em ở Hàng Châu." Nói xong anh cất hành lý vào cốp sau, mở cửa ngồi vào xe.

Túi quà màu vàng không cẩn thận bị chạm ngã, hộp thủy tinh và túi giấy dầu rơi ra, Trịnh Ngạn nhặt lên, trong lúc vô ý anh ta phát hiện có một hộp quà đang nằm lẳng lẳng dưới đáy túi giấy .

Chiếc hộp màu đen thông thường, trong đó có sợi dây chuyền anh ta đưa cho Hạ Ngữ Băng mấy ngày trước, vật về chủ cũ, thái độ quả quyết.

Nhất thời Trịnh Ngạn cảm thấy nhiều cảm xúc đan xen nhau, trong lòng khó chịu, ngẩng đầu nhìn lại, Hạ Ngữ Băng vẫy tay chào anh ngoài cửa sổ xe, xoay người đi về hướng nhà cô.

Xe khởi động, bóng Hạ Ngữ Băng càng ngày càng xa, Trịnh Ngạn bỗng nhiên cảm thấy vành mắt hơi xót. Trong ngọn núi nhấp nhô xanh biếc, cô vẫn sống như một công chúa, nhưng không phải là bệnh công chúa với gai nhọn khắp người, ngược lại cô càng thêm rực rỡ chói mắt, nhưng mà, cô tốt như vậy, cũng đã không thuộc về anh ta nữa.

"Anh, em đã về rồi!" Hạ Ngữ Băng đẩy cửa sân, chỉ thấy Lâm Kiến Thâm vẫn còn vẫn duy trì tư thế lúc cô rời đi, cầm kéo ngây người.

Nhìn thấy cô trở về, anh không dấu vết thở phào nhẹ nhõm, như là một cái máy bị kẹt chậm rãi chuyển động bánh răng, tiếp tục cắt cây ốt.

Hạ Ngữ Băng cũng dời ghế xếp tới ngồi bên cạnh anh, cười tủm tỉm hỏi: "Anh, anh có lo lắng em sẽ cùng đi với Trịnh học trưởng hay không?"

Lâm Kiến Thâm nói: "Em sẽ không làm vậy."

"Vậy vừa rồi anh thở dài một hơi là có ý gì?" Hạ Ngữ Băng nở nụ cười, mặt mày cong cong: "Hôm nay em, vậy mà đã làm một việc lớn."

Cô đã xác định rõ hướng tình cảm của mình, đồng thời với điều kiện tiên quyết là không làm liên lụy tới Lâm Kiến Thâm, cô quyết ý dừng cảm tiến tới.

Lâm Kiến Thâm nghi ngờ lướt nhìn.

" ư, anh!" Hạ Ngữ Băng nhìn anh, hỏi dò, "Anh có muốn đi Hàng Châu không? Ta có thể bao ăn bao ở bao chơi."

"Không đi." Lâm Kiến Thâm nhú mày suy nghĩ một chút, mới thấp giọng nói: "Yêu quái không thể nào cách cố thổ của mình quá xa trong thời gian dài, sẽ trở nên suy yếu."

Khí hậu một phương, nuôi yêu quái một phương, có lẽ chính là do đạo lý này.

Hạ Ngữ Băng có chút mất mát.

"Thế nhưng, em có thể gọi điện thoại cho tôi." Lâm Kiến Thâm cúi thấp đầu, lông mi hơi run run: "Có thể gọi mỗi ngày."

CHƯƠNG 40: CUỘC CHIA TAY NHỎ -- CHO DÙ LÀ CHẾT ĐI HAY...

Edit: Yuzu

Hạ Ngữ Băng tìm một cái thùng giấy đựng tất cả những thứ cô muốn mang về Hàng Châu. Con mèo già nằm ngủ bên cạnh thấy chiếc thùng thì như chó thấy xương, không cách nào khống chế được tự nhét thân thể béo ú của mình vào.

"Sơ Hạ, người lại béo lên, cả người đều là mỡ!" Hạ Ngữ Băng ôm nó ra khỏi hộp, dùng ngón tay chỉ chỉ vào cái mũi đen của mèo già, than thở: "Thật là không nỡ xa cái người. Đáng tiếc yêu quái không thể rời xa cố thổ (quê hương), nếu không ta nhất định sẽ dẫn người đi Hàng Châu ăn hải sản, chúng ta có một siêu thị hải sản rất lớn, nhất định người sẽ thích."

Mèo già dựng đứng hai lỗ tai lên, đôi mắt mèo màu hổ phách nghiêm nhiên biến thành hai con cá nhỏ, nuốt nước miếng.

Lâm Kiến Thâm từ sân sau đi tới, đặt một cái sọt rau quả và thịt lên bàn cơm, sau đó để cho Hạ Ngữ Băng sắp xếp.

"Anh, anh đưa mấy thứ này vào nhà làm gì?" Hạ Ngữ Băng lục lọi cái sọt, nào là anh đào, cà chua, cà tím, bí đỏ...thậm chí còn có hai con vịt khô và con gà mái mới làm thịt.

"Mang về cho em ăn." Lâm Kiến Thâm dùng dây thừng xâu vịt khô lại bỏ vào trong thùng giấy: "Cái này cũng cho em." Nói xong lại cầm con gà mái đã nhổ sạch lông kia lên.

"Còn có cái này." Mấy chuối anh đào đỏ au và cà chua cũng bỏ vào.

"Cái này." Lại bỏ bình ớt ngâm và hai bó đậu đũa khô vào.

"Cái này cũng..."

Thấy trái bí đỏ nặng gần 5kg cũng sắp bị mạnh mẽ nhét vào thùng giấy đã chất như núi, Hạ Ngừ Bắg không nhin được nữa, dờ khóc dờ cười ngán anh lại: "Cái này không cần, em không mang nổi nhiều đồ như vậy đâu."

"Không phải em còn có cái rương kéo sao? Đi lấy xuống, tôi nhét vào cái rương cho em, kéo đi sẽ dễ hơn."

"Thật không cần..."

Lâm Kiến Thâm ôm trái bí đỏ ước chừng một chút, đúng là có hơi nặng, đành thôi vậy. Suy nghĩ một chút, anh lại nói: "Không phải là em thích ăn khoai lang dẻo sao? Mang vài cân đi."

Làm thế này, là hận không thể dời cả vườn rau cho cô sao, Hạ Ngừ Bắg kìm lòng không đặng nhìn chớp mũi ướt mồ hôi của anh, nói: "Anh giữ cho em, lần sau em quay lại ăn."

Có lẽ Lâm Kiến Thâm không nghĩ cô sẽ nói hai chữ 'quay lại', anh sừng sốt một hồi, cuối cùng khoe nhin không được mà hơi nhếch một chút, gật đầu nói: "Được."

Phải có mặt trên xe lửa lúc 2 giờ chiều, mất hai giờ lái xe từ thôn đến ga xe lửa cao tốc trong thành phố, bây giờ gần như đã sẵn sàng để rời đi.

Hạ Ngừ Bắg đặt cuốn sổ tay và máy tính bảng kỹ thuật số vào cái túi lớn, lúc xuống lầu tiện tay vuốt bộ lông trơn tuột mềm mại của Sơ Hạ. Khi ra cửa đã thấy Lâm Kiến Thâm thay cô đặt hành lý lên xe.

Trước khi đi, mấy bà mấy thím của các nhà thường lui tới đều tặng quà chia tay, cơ bản đều là trứng trứng vịt của nhà mình, cộng lại khoảng 10 kg, ngay sau đó hành lý của Hạ Ngừ Bắg nặng hơn rất nhiều, phải lấy thêm cái rương nữa để xếp vào.

Xe chạy lên đường núi, con đường uốn lượn, dãy núi nhấp nhô trong tầm nhìn, lúc mới tới đây thì xanh biếc, bây giờ lúc đi lại phát hiện có lá cây đã chuyển vàng.

Lâm Kiến Thâm im lặng lái xe, mắt nhìn phía trước, không biết đang nghĩ cái gì.

Lúc đầu chú Hai gọi người tài xế đưa Hạ Ngữ Băng đi lên thành phố, Lâm Kiến Thâm không chịu, kiên trì muốn tự mình đưa đi. Hạ Ngữ Băng nhìn ra được anh không hài lòng với chính anh, nhưng không dám ngẫm nghĩ, không hện mà cùng duy trì im lặng, ẩn chút tâm tư mềm mại kia vào tận đáy lòng.

Đến thị trấn, Hạ Ngữ Băng nói: "Anh, anh cho em xuống ven đường, em bắt xe ra thành phố."

Lâm Kiến Thâm cũng không giảm bớt tốc độ xe, vòng qua cái chợ chen chúc, thản nhiên nói: "Tôi đưa em đến thành phố."

"Như vậy sao được? Anh không có bằng lái mà." Tuy rằng có thể ở cùng Lâm Kiến Thâm nhiều hơn một chút, nhưng an toàn là trên hết, Hạ Ngữ Băng cũng chỉ đành kiềm chế sự vui vẻ ở đáy lòng, khuyên nhủ: "Trong thành phố kiểm soát giao thông rất nghiêm, bị giam xe sẽ gây thêm phiền phức cho chú Hai."

"Không sao." Lâm Kiến Thâm kiên trì.

Hạ Ngữ Băng khuyên bảo không thành, đành phải thôi.

May mắn không gặp xe tuần tra của cảnh sát giao thông, cả đường bình an tới cái sân lớn của nhà ga, Lâm Kiến Thâm giúp cô lấy hành lý xuống xe, đưa vào trạm kiểm tra an ninh.

"Lần sau quay lại, là lúc nào?" Lâm Kiến Thâm cách lan can sắt hỏi cô.

Hạ Ngữ Băng thẩm tra đối chiếu thẻ căn cước, đặt cái rương lên băng chuyền kiểm tra an ninh: "Kỳ nghỉ gần nhất cũng phải đến Quốc Khánh vào tháng 10, nhưng khi đó vé xe rất hiếm."

Nữ nhân viên cầm máy kiểm tra an ninh giục Hạ Ngữ Băng: "Được rồi, hai người nói ngắn gọn thôi, phía sau đang đứng xếp hàng đó, đôi tình nhân nhỏ đúng là ngọt ngào quá."

Hạ Ngữ Băng có chút không thoải mái, cô đeo dây ba lô vào, hơi đỏ mặt nói: "Anh về đi, em lên xe sẽ báo cho anh."

Sau đó chợt nhớ tới, ông già cổ hủ Lâm Kiến Thâm cũng không có điện thoại, không thể làm gì khác hơn là đổi giọng: "Khi em đến nhà sẽ gọi điện cho anh, có lẽ khoảng 8, 9 giờ."

Lâm Kiến Thâm đứng ngoài lan lan nhìn cô, khẽ gật đầu.

Lúc này Hạ Ngữ Băng mới qua kiểm tra an ninh, kéo cái rương cẩn thận đi từng bước, ở nhà ga rất đông người, cô bị kẹp giữa đám người leo lên thang máy, thấy Lâm Kiến Thâm vẫn còn đứng đó, ánh mắt theo bước chân của cô. Lòng cô đau xót, vẫy vẫy chào anh, không biết tại sao lại nhớ tới bài văn kinh điển 《 Bóng lưng 》 .

Trước đây cô không hiểu một cái bóng lưng có gì phải cảm động, hiện giờ đã hơi hiểu rồi. Cho dù là người yêu hay là người thân, ẩn sau bóng lưng mãi là sự lo lắng trong im lặng.

Tám giờ tối, Hạ Ngữ Băng kéo rương hành lý ra khỏi nhà ga, ở nơi đầu người nhốn nháo nhìn Hạ Tông Trạch đang dựa trên cửa xe.

"Ba ba!" Hạ Ngữ Băng lấy tai nghe xuống, cười chạy tới.

"Tiểu Ngữ, mừng con về nhà." Hạ Tông Trạch nhận cái rương của cô một cách tự nhiên, đưa cô lên xe.

Mà cùng lúc đó, Lâm Kiến Thâm ngồi một mình trong căn nhà trống vắng, ngẩng đầu nhìn cái đồng hồ cổ treo trên vách tường, lại dừng tầm mắt trên chiếc điện thoại bàn.

Tám giờ, tiếng chuông vẫn chưa vang lên, Lâm Kiến Thâm vuốt vuốt tờ giấy ghi chú trong tay, nhìn số điện thoại do Hạ Ngữ Băng để lại mà xuất thần.

"Biết vì sao ta ghét loài người như vậy không? Bởi vì bọn họ ích kỷ, đa tình mà lại cực kỳ không chịu trách nhiệm, ta ghét kết duyên với loài người, bởi vì cho dù là chết đi hay là thay lòng đổi dạ, cuối cùng cũng sẽ có một ngày bọn họ rời bỏ ta."

Mèo già kêu meo meo meo meo ô ô, dùng tiếng nói chỉ có Lâm Kiến Thâm nghe hiểu được: "Mấy chục năm sau, bọn họ được giải thoát mang theo tất cả ký ức vui sướng, để lại cô độc và năm tháng dài đằng đẳng cho chúng ta. Nực cười, một người có thói quen ăn kẹo ngọt làm

sao có thể ăn được vị đắng? Một yêu quái được con người dạy cho thất tình lục dục làm sao có thể thích ứng với cuộc sống cô độc trăm năm như một? Cho nên mới có nhiều tiểu yêu bị vứt bỏ mà tự sát, hoặc là rơi vào ngủ đông vĩnh viễn."

Nếu như con người có thể nghe hiểu nó nó, sẽ kinh ngạc với một con mèo già như thế, mà lại có giọng nói trong trẻo và kiêu căng của một thiếu niên.

Lâm Kiến Thâm giương mắt, lạnh lùng nói: "Không thích con người, người có thể trở về ngọn núi đi."

Mèo già lúc lắc đuôi, nhàn nhã dạo chơi nói: "Ta coi bọn họ là nô lệ mà sai khiến, không có tình cảm, cho dù sau này nô lệ chết rồi, ta cũng sẽ không đau lòng."

Lâm Kiến Thâm không chút lưu tình vạch trần nó: "Người tu luyện không đột phá nổi bình cảnh, tư chất quá kém, có thể chết trước cô ấy."

"..." Mèo già im lặng một hồi, lỗ tai run một cái nói: "Vậy cũng tốt. Bởi vì ở chung thời gian ngắn, cho dù ta chết, cô ấy cũng sẽ không đau lòng."

Mèo già ghé vào cái tủ thấp, lẩm bẩm 'Con người chính là phiền phức, động một chút là trong mắt chảy nước muối', chuông điện thoại liên vang lên.

Lâm Kiến Thâm đặt tờ giấy ghi chép trên bàn trà, gần như là lập tức đứng dậy nhận điện thoại.

Anh không có thói quen chủ động hỏi thăm, nhưng bên kia điện thoại đã truyền tới giọng nói vui vẻ của Hạ Ngữ Băng: "Anh, em đến Hàng Châu rồi, đang dùng cơm với ba!"

Ổng nghe có chút rè rè, khiến giọng nói hơi khác. Lâm Kiến Thâm nắm ống nghe 'Ừ' một tiếng, nói: "Vậy là tốt rồi."

Điện thoại bị Hạ Tông Trạch cầm lấy, giọng nam thành thực truyền tới: "Tiểu Lâm, hai tháng này vất vả cho cháu đã chăm sóc Tiểu Ngữ, có thời gian tới Hàng Châu chơi một chút."

Lâm Kiến Thâm nói: "Vâng."

Chỉ chốc lát sau, điện thoại lại trở về tay Hạ Ngữ Băng: "Anh, anh ăn cơm chưa?"

Lâm Kiến Thâm: "Ăn rồi."

"Ôi không được rồi, đứng đầu đại hoang, thần của sông ngòi cũng học nói dối, đại yêu quái đáng thương bị loài người ô nhiễm." Mèo già gục xuống bàn lái nhái: "Rõ ràng là một ngày không mở phòng bếp, không có cá, không có có súp, ông đây chết đói rồi."

Hạ Ngữ Băng nghe tiếng mèo kêu, vội hỏi: "Sơ Hạ là nhớ em không? Kêu lợi hại như vậy."

"Không có, động dục..." Nói được một nửa, mới ý thức được Hạ Tông Trạch đang ở bên cạnh, nói câu này thì thiếu lịch sự, không thể làm gì khác hơn là sửa lời: "Không có việc gì, em ăn cơm đi."

"Vâng, em cúp máy trước, có việc gì thì gọi điện thoại cho em."

"..."

Lâm Kiến Thâm há miệng, cuối cùng chỉ thốt ra hai chữ: "Tạm biệt."

Hạ Ngữ Băng: "Bái bai."

Căn nhà này, nay lại càng trống trải hơn trước.

"Hôm nay chờ điện thoại của cô ấy, ngày mai chờ cô ấy về nhà, sau này người còn có thể một mực chờ đợi." Mèo già ngáp một cái thật dài: "Thần linh đáng thương."

Rốt cuộc Lâm Kiến Thâm không thể nhịn được nữa, cái bóng trên tường phóng lớn vô hạn, sinh ra sừng rồi và cánh chim, ánh mắt màu ánh kim nhìn chăm chăm mèo già, trầm giọng nói: "Dài dòng nữa, ta sẽ cho người tiêu tan sớm hơn."

phóng tại trên tường bóng dáng vô hạn kéo dài thành lớn, sinh ra Long Giác cùng cánh chim, toái màu vàng ánh mắt nhìn chăm chăm Mèo già, trầm giọng nói: "Dài dòng nữa, ta cho người sớm tiêu tan mất hết."

"Meo meo ~" Mèo già nghiêng đầu, nâng hai chân trước lên xuống, cố gắng lặn lội ra cửa.

Hạ Ngữ Băng trở về Hàng Châu, cuộc sống năm tư căng thẳng tới đúng hạn, mặc dù ngay cả vào ngày chủ nhật cô vẫn tràn ngập các bữa tiệc và hoạt động khác nhau. Cô từng tận hưởng cuộc sống xa hoa này, nhưng giờ cô cảm thấy trống rỗng và buồn tẻ.

Ở đây không có ngân hà khắp bầu trời, không có màu xanh biếc nhấp nhô, không có tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót, liễu xanh hoa thắm, cũng không có Lâm Kiến Thâm.

Mỗi tuần cô sẽ trò chuyện cố định với Lâm Kiến Thâm vài lần, bởi vì Lâm Kiến Thâm không có điện thoại di động, chỉ có thể liên lạc bằng chiếc điện thoại bàn cũ trong nhà, Hạ Ngữ Băng chỉ biết chọn buổi tối gọi cho anh, mỗi lần gọi, điện thoại reo trong vòng ba lần đã được bắt máy.

"Này." Chữ lạnh lùng này thường được Lâm Kiến Thâm dùng để hỏi thăm, nhưng khi nghe lại làm cho người ta cảm xúc dâng trào.

Cuối tháng chín là sinh nhật Hạ Tông Trạch, được đặt trong nhà hàng phong cách phương Tây, Từ Miêu chắc chắn sẽ tới.

Ngoài ý liệu là, Hạ Ngữ Băng không hề đối xử lạnh lùng với cô, tuy rằng chưa phải quá nguyện ý chủ động nói chuyện, nhưng ít ra cũng không có địch ý gì. Về quê hai tháng khiến cô chứng kiến nhiều điều, nhất là bà ngoại chờ ông ngoại 40 năm, trong đó có vô số khổ cực và uất ức, cô không muốn ba mình chịu khổ như thế.

Cho nên, chỉ cần ông thích Từ Miêu, chỉ cần Từ Miêu là một người phụ nữ tốt, có thể chăm sóc nửa đời còn lại của ông, cô sẵn lòng tiếp nhận.

Ánh nến, rượu vang đỏ, bò bít tết, đàn vi-ô-lông du dương, bầu không khí trên bàn cơm vừa phải, Hạ Tông Trạch cắt xong bò bít tết đưa cho Từ Miêu, giống như vô ý hỏi Hạ Ngữ Băng: "Nghe nói, thằng nhóc họ Trịnh kia theo đuổi con?"

Hạ Ngữ Băng thất thần trong giây lát, cũng không phải kinh ngạc tại sao Hạ Tông Trạch lại biết chuyện Trịnh Ngạn, mà là trước đây khi Lâm Miêu còn sống, cũng phải cần Hạ Tông Trạch cắt thịt bò xong mới chịu dùng bữa.

Mà bây giờ, phần dĩa dĩa này cuối cùng lại thuộc về người phụ nữ khác.

Không khó chịu sao? Nhiều ít cũng có một chút.

"Con chỉ coi anh ta là đàn anh, còn những thứ khác, không thể nào." Hạ Ngữ Băng cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, không dám ngược mắt nhìn vẻ hạnh phúc của Từ Miêu.

"Không có chút khả năng nào sao? Ba thấy đứa bé kia rất tốt, có năng lực có gia thế, vừa nghe đến tên của con thì ánh mắt đã sáng rõ." Hạ Tông Trạch cười chế nhạo cô.

"Ba à, con và anh ta biết nhau 4 năm, trong thời gian đó thái độ của anh ta rất lấp lửng, ba biết anh ta bắt đầu theo đuổi con từ lúc nào không? Hạ Ngữ Băng dừng một chút mới nói tiếp: "Đầu năm nay, sau khi anh ta biết con là con gái một của Hạ tổng."

Hạ Tông Trạch khẽ gật đầu: "Thì ra là thế. Đàn ông trẻ tuổi khí thịnh, không thể tránh được chủ nghĩa thực dụng, nhưng nếu Tiểu Ngữ không thích đương nhiên sẽ không miễn cưỡng. Con cứ việc tìm người mình thích là được, ba làm chỗ dựa cho con."

"Cảm ơn ba đã hiểu, sinh nhật vui vẻ."

"Nào, chạm cốc đi." Hôm nay tâm trạng của Từ Miêu rất tốt, cô mỉm cười đề nghị.

Đình --

Ba người chạm ly, rồi từng người lại rơi vào im lặng.

Chỉ chốc lát, Hạ Tông Trạch mở miệng: "Gần đây nhà họ Trịnh có ý định hợp tác với công ty của ba, cuối tuần hẹn ba dự một bữa tiệc, người hai gia đình cùng tham gia, có lẽ cần con xuất hiện, Trịnh Ngạn cũng đi..."

Hạ Ngữ Băng chỉ do dự một chút, rồi cắt lời ông: "Được."

"Tiểu Ngử," Hạ Tông Trạch mỉm cười, khuôn mặt anh tuần rạng rỡ dưới ánh đèn: "Ý ba là, nếu con không muốn gặp Trịnh Ngạn, có thể không đi."

"Ăn một bữa cơm mà thôi, con không sao đâu." Hạ Ngử Băng lạnh nhạt nói: "Đã có hợp tác làm ăn với nhau, con muốn đi để giữ thể diện cho ba."

Động tác cắt bút tét của Hạ Tông Trạch ngừng một lát, hơi kinh ngạc nói: "Việc này không giống con chút nào, nếu như là con trước kia, sợ là đã sớm vứt đĩa bỏ đi rồi."

Hạ Ngử Băng cười hì hì, nhìn màn hình điện thoại đen kịt một lát.

Đến ngày dự tiệc, Trịnh Ngạn quả nhiên ở đó, anh ta mặc Tây trang, mang giày da, tóc cũng xử lý cẩn thận, nhìn phong cách nhẹ nhàng và rất có phong độ, đôi mắt nhìn Hạ Ngử Băng vẫn chứa ý cười như trước.

Trên bàn cơm, người lớn hai nhà đang bàn chuyện kinh doanh, đột nhiên chuyển một cái, lập tức rơi trên hai người trẻ tuổi.

Ba Trịnh nói: "... Ôi, A Ngạn cũng không còn nhỏ nữa, cũng 24, 25 tuổi, có đối tượng phù hợp thì cũng nên nói chuyện rồi."

Đôi mắt của mẹ Trịnh không rời Hạ Ngử Băng, cười tủm tỉm nói: "Nếu như Băng Băng là con dâu của bác thì tốt rồi, đáng tiếc thằng nhóc không chịu cố gắng, thâm mến lâu như vậy mà cũng chưa theo đuổi được."

"Mẹ!" Trịnh Ngạn thấp giọng cắt ngang lời nói vô cùng nhiệt tình của mẹ Trịnh, lại quay đầu nhìn về phía Hạ Ngử Băng, dịu dàng nói: "Mẹ anh nói bừa thôi, em đừng để ý."

"Chuyện này có gì mà ngại ngùng chứ! Hai đứa là bạn học cùng trường, lại là bạn bè, hai nhà cũng có qua lại làm ăn, là duyên phận trời ban đó, chỉ sợ Băng Băng không coi trọng A Ngạn nhà bác thôi."

Không chờ Trịnh Ngạn ngăn lại, mẹ Trịnh lại hỏi: "Băng Băng à, bác mạn phép hỏi một câu, cháu có bạn trai chưa?"

Bây giờ Hạ Ngữ Băng mới biết, nhà họ Trịnh hơn phân nửa là mượn danh nghĩa việc nói chuyện làm ăn để làm mỗi đây thuyền cho con trai của mình.

CHƯƠNG 41: NIỀM VUI BẤT NGỜ.

Edit: Bạch Lan Tửu

"Ngữ Băng, có thể chờ một chút không, anh có mấy câu muốn nói với em."

Yến tiệc kết thúc, Hạ Ngữ Băng theo Hạ Tông Trạch xuống lầu lại bị Trịnh Ngạn gọi lại.

Hạ Ngữ Băng quay đầu lại, nhìn thấy Trịnh Ngạn đang đứng ở đầu cầu thang, một tay đặt lên tay vịn bằng sắt, thân thể hơi nghiêng về phía trước, tựa hồ muốn tiến về phía trước đến gần cô hơn lại sợ cô ghét bỏ.

Hạ Tông Trạch vỗ vỗ bả vai cô, nhẹ giọng nói: "Ba chờ con trong xe."

Hạ Ngữ Băng gật gật đầu, chờ khi Hạ Tông Trạch quay người đi, tươi cười trên mặt cô dần nhạt đi, lạnh lùng nói: "Học trưởng muốn nói gì thì liền nói tại đây luôn đi."

"Anh....."

Trên cầu thang có phục vụ lui tới, không tiện nói chuyện, Trịnh Ngạn liền ra hiệu cho Hạ Ngữ Băng, ý bảo cô xuống lầu, hơi áy náy nói: "Thật xin lỗi, anh phải nói lời xin lỗi với em."

Hạ Ngữ Băng chợt cười một tiếng: "Thay cha mẹ anh xin lỗi ư?"

Tròng mắt tinh khiết của cô phản chiếu ánh ngược bóng dáng quần bách của Trịnh Ngạn, khiến anh ta không thích ứng kịp. Trịnh Ngạn "ừ" một tiếng, một tay rút trong túi quần: "Anh vốn cho rằng đây chỉ là một buổi tiệc thân mật, vì việc làm ăn mà xúc tiến hợp tác giữa hai nhà mà thôi, không ngờ ba mẹ anh lại còn có mục đích khác như vậy..... Người già tương đối nhiệt tình, nhất định đã mạo phạm đến em, anh thay bọn họ nói tiếng xin lỗi, mong em và Hạ tổng đừng để ý."

Trịnh Ngạn hơi cúi đầu, nói ra những lời này là cực kỳ khó khăn, càng cảm thấy thẹn nhiều hơn. Nhớ lại trong bữa tiệc, khi mẹ Trịnh không hề cố kỵ mà hỏi ra câu "Cháu có bạn trai chưa", Hạ Ngữ bằng nên trả lời thế nào đây?

Như những cô gái nhỏ khác cho dù có đối tượng cũng sẽ vì ngại mặt mũi của trường bối mà hàm súc nói một câu: "Còn chưa có đâu ạ", nhưng Hạ Ngữ Bằng lại không như vậy. Cô chỉ ngẩng đầu hơi hơi mỉm cười, không cần suy nghĩ mà trả lời: "Có rồi ạ."

Mấy chữ này hoàn toàn chặt đứt mơ mộng của nhà họ Trịnh, mẹ Trịnh ngây ngẩn cả người, ngay cả bản thân Trịnh Ngạn cũng ngẩn ra. Ba Trịnh miễn cưỡng sốc lại tinh thần đứng ra mời rượu, đem đề tài đổi đi, nhưng không khí sau đó rõ ràng xấu hổ đi rất nhiều, không bao lâu liền kết thúc qua loa.

"Bác trai bác gái quan tâm anh cũng là chuyện bình thường, em đương nhiên sẽ không so đo với bọn họ, nhưng đối với anh thì chưa chắc."

"Ngữ Bằng, anh thật sự không phải....."

"Bác trai bác gái sắp xếp vở diễn lần này, anh dám nói một chút cũng không biết?"

Dưới ánh đèn, tóc dài búi cao, cái cổ thon dài, vô cùng mỹ lệ, nhưng những lời Hạ Ngữ Bằng nói ra lại vẫn mang theo sự kiêu ngạo và tùy ý từ trong xương tủy, nhẹ nhưng thực bén nhọn: "Nhiệt tình của anh và ba mẹ anh, em không nhận nổi, ngày đó ở thôn Linh Khê, có thể em đã chưa nói rõ ràng, hôm nay nói lại lần nữa, em đã có người em thích, xinh học trường lùi lại ranh giới bạn bè, việc chung có thể bàn bạc, việc tình cảm riêng tư thì không can thiệp chuyện của nhau, có được không?"

Cho dù ăn mặc tây trang giày da được tỉ mỉ chuẩn bị cũng không che giấu được chật vật lúc này của Trịnh Ngạn, hắn nghiêng đầu nhìn sang một bên, miễn cưỡng cười cười: "Đương nhiên có thể."

"Cảm ơn, cũng chúc phúc học trường." Hạ Ngữ bằng duỗi tay ngăn lại bước chân Trịnh Ngạn: "Không cần tiễn, trở về chăm sóc ba mẹ anh

đi."

"Anh đưa em đến cửa, nếu không cũng quá không thân sĩ đi." Trịnh Ngạn rất nhanh đã sắp xếp lại cảm xúc cô đơn, làm một động tác tay "mời": "Đừng khẩn trương, đây là lễ nghi cơ bản để đối đãi với nữ sĩ, không quan hệ với tình cảm."

Xe của Hạ Tông Trạch đỗ tại cửa nhà hàng, Hạ Ngữ Băng mở cửa xe ra, gật gật đầu bới Trịnh Ngạn, nói: "Cảm ơn."

Trịnh Ngạn lộ ra một nụ cười hoàn mỹ: "Đừng khách khí, tạm biệt."

Cửa xe đóng lại, ánh mắt Trịnh Ngạn cũng u ám theo.

Nhưng Hạ Ngữ Băng cũng không chú ý đến những việc này, bên trong xe vang lên khúc nhạc du dương, Hạ Tông Trạch duỗi tay điều chỉnh âm lượng nhỏ lại, hỏi: "Có ổn không, tiểu Ngữ?"

"Vẫn ổn ạ." Hạ Ngữ Băng tháo giày cao gót, đem thân thể ngã về phía sau, thở phào nhẹ nhõm.

"Xin lỗi ba, trước đó con cũng không biết nhà họ Trịnh lại đánh chủ ý lên người ba." Hạ Tông Trạch hiểu tính tình con gái nhà mình, càng ép buộc cô làm những việc cô không thích, cô sẽ càng phản nghịch, bần tính như ý mà Trịnh gia đánh lần này coi như hoàn toàn chọc giận cô, không có trở mặt tại trận đã xem như rất lý trí rồi.

Hạ tông Trạch có ý trêu cô: "Làm sao mới có thể khiến con nguôi giận đây? Băng không, công ty hai nhà hợp tác liền thôi đi, cho nhà bọn họ sốt ruột chết đi."

"Đừng mà, có thể kiếm tiền nhà anh ta thì tội gì không kiếm?" Hạ Ngữ Băng ngược lại bị chọc cười, đưa điện thoại di động qua, sốt ruột nói: "Ba, nạp chút pin cho điện thoại của con đi, hôm nay còn chưa hề gọi qua cho Lâm Kiến Thâm đâu."

Xe chạy nhanh, cảnh đêm dưới ánh đèn nê ông mau chóng lùi xa, trong khúc dương cầm du dương, Hạ Tông Trạch liếc mắt nhìn kính chiếu hậu một cái, Hạ Ngữ Băng che lại di động, nhỏ giọng mà nói chuyện điện thoại, không cần nói cũng biết đầu dây bên kia là ai.

"..... Ừm, không mua được vé đâu, Quốc khánh cũng không về được."
Hạ Ngữ Băng hạ giọng, ra vẻ buồn rầu nói.

"Không về ư?" Lâm Kiến Thâm im lặng trong chốc lát mới làm bộ vô tình nói: "Vườn hoa không ai chăm sóc, một mình tôi không lo liệu nổi nhiều việc như vậy, lo là hoa sẽ bị sương giá làm hỏng mất."

Lấy cớ vụng về, Hạ Ngữ Băng nhin cười: "Lúc trước khi không có em, không phải anh cũng chăm sóc vườn hoa rất tốt đó sao?"

"..." Một lát sau, Lâm Kiến Thâm lại nói: "Các ông, các bà đều rất nhớ em."

"Ừm."

"Mèo già cũng nhớ em."

"Ừm."

"..."

Ổng nghe an tĩnh trong chốc lát, Hạ Ngữ Băng có thể nghe được tiếng hít thở trầm ổn và đều đặn của Lâm Kiến Thâm. Một lát sau cô hỏi: "Anh không nhớ em ư?"

"Không nhớ chút nào." Rõ ràng là lời nói dối, Lâm Kiến Thâm nhấp nhấp môi, cúp điện thoại.

Hạ Ngữ Băng cũng cười, nhìn dãy số máy bàn quen thuộc trong nhật ký trò chuyện đến xuất thần, lại không biết dáng vẻ của mình bị Hạ Tông Trạch thu vào trong đáy mắt.

"Tiểu Ngữ, ba có thể hỏi con một chút không?" Hạ Tông Trạch thành thạo cầm vô lăng, cười hỏi: "Con nói con đã bạn trai, thật vậy không?"

Hạ Ngữ băng há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn lựa chọn bầm báo sự thật: "Con có người thương rồi, chỉ là....."

"Chỉ là cái gì?"

"Con không biết anh ấy có thích con hay không, cũng không biết chúng con có thể đi xa hay không, cho nên....."

"Cho nên hiện tại còn chưa làm rõ quan hệ, các con còn chưa có kết giao đúng không?" Hạ Tông Trạch hiểu rõ: "Do do dự dự thật không

giống con gái ba nha, con có gia thế có dung mạo, bằng cấp cũng không thấp, rốt cuộc là đang lo lắng gì đây?"

Cái cô lo lắng là một thế giới mà người bình thường sẽ không thể nào biết đến, Hạ Tông Trạch làm sao đoán được?

Đây là vấn đề mà Hạ Ngữ băng vẫn luôn trốn tránh từ trước đến nay. Tình cảm của cô và Lâm Kiến Thâm như một đóa hoa hồng đầy gai, vừa thơm vừa đẹp, nếu xem xét ở một khoảng cách an toàn sẽ chỉ cảm nhận được mùi thơm ngào ngạt nhưng một khi đòi hỏi quá đáng mà muốn đoạt lấy, tất sẽ bị gai đâm đến mình đầy thương tích.

Mệnh như con kiến, sao dám đòi cùng sánh ngang với trăng sáng?

Thật lâu sau, cô hỏi: "Ba, nếu người con thích và con không cùng một thế giới, chúng con có lẽ sẽ có hạnh phúc ngắn ngủi nhưng cuối cùng nhất định phải ly biệt..... Tình cảm như vậy con có nên tiếp tục không?"

Hạ Tông Trạch hơi kinh ngạc vì bi quan trong lời nói của cô.

"Tiểu Ngữ, con miêu tả hơi giản lược, ba không rõ rốt cuộc thì nội tình bên trong là gì, nhưng ba muốn nói với con, mọi việc trên thế gian này không có lúc nào là không ngừng biến động, tìm đường sống trong chỗ chết, nhờ họa được phúc cũng đều có thể xảy ra."

"Giống như ba và mẹ vậy. Mẹ rời khỏi thế giới này trước ba một bước, để một mình ba chịu bao đau khổ, mười mấy năm qua, ba đã từng hối hận chưa?"

"Tiểu Ngữ, ba chưa bao giờ hối hận." Hạ Tông Trạch trầm giọng nói:

"Nếu một người bởi vì sợ hãi tử vong mà cự tuyệt sinh tồn, bởi vì lo lắng mất đi mà sợ hãi có được, bởi vì sợ hãi té ngã mà trì trệ không tiến, vậy cuộc đời kia mặc dù dài lâu nhưng lại có ý nghĩa gì đây?"

Những lời nói này khiến tai Hạ Ngữ băng chấn động, lồng ngực đau đớn. Không biết vì sao mà hốc mắt cô bỗng nhiên đỏ lên, liều mạng trợn mắt hít sâu cũng không thể ngăn được nước mắt chảy xuống.

Trong nháy mắt, giọt nước mắt đọng nơi khóe mắt kia đã bị cô nhanh chóng lau đi. Cảm xúc cũng chỉ tụt dốc trong chớp mắt đó mà thôi, cô

đã sốc lại tinh thần rất nhanh, thở ra một hơi thật dài, nhẹ giọng nói: "Ba, con do dự không phải bởi vì con nhát gan mà là không muốn hại anh ấy, số con đã định là sẽ rời đi trước anh ấy một bước."

"Tiểu Ngữ, đừng nói loại lời nói nản trí này!" Hạ Tông Trạch cắt lời cô, trầm ngâm trong chốc lát, ông hỏi: "Người con thích có phải là Lâm Kiến Thâm hay không?"

Nghe thấy cái tên này, Hạ Ngữ Băng hoảng hốt trong chớp mắt.

"Vâng." Cô thừa nhận: "Làm sao mà ba biết?"

"Con là con gái ba, ba đương nhiên là nhìn ra được." Hạ Tông Trạch cười cười hỏi: "Đối với Lâm Kiến Thâm ba không có hiểu biết sâu, nhưng xét ở ấn tượng đầu tiên, nó là một chàng trai tuy ít nói nhưng lại trất đáng tin cậy, nếu là người đáng tin, những vấn đề khác như bằng cấp, gia thế, bối cảnh con đều không cần để ý. Tiểu Ngữ, ba vẫn có chút năng lực, không cần dựa vào việc con đi liên hôn để củng cố sự nghiệp, con có thể yên tâm đi theo đuổi chàng trai mà con thích, cho dù nó có là dân quê hay người nước ngoài, chỉ cần con thích, ba đều tuyệt đối ủng hộ."

"Ba....."

Nên nói với Hạ Tông Trạch thế nào về việc chần ngang giữa quan hệ của cô và Lâm Kiến Thâm không phải vấn đề chênh lệch địa vực, mà là ranh giới chủng tộc đây?

"Kỳ thực con đã sớm mua vé về quê rồi, đúng không?" Hạ Tông Trạch dừng xe ở ven đường, xoay người, đuổi tay sờ sờ đầu Hạ Ngữ Băng, hỏi: "Vì sao muốn gạt nó vậy?"

"..." Hạ Ngữ Băng đỏ mắt, không nói gì.

"Vé đừng đẩy lùi, trở về đi, coi như cho nó một niềm vui bất ngờ." Hạ Tông Trạch mỉm cười, nhìn cô chăm chú, cổ vũ: "Ba nghĩ, trước khi đi, mẹ con cũng nhất định không hối hận vì đã gả cho ba. Dừng cảm một chút đi, ít nhất cũng nên đi hỏi xem ý kiến của Lâm Kiến Thâm thế nào, đừng nói vội quyết định thay nó."

Tháng mười, ánh mặt trời ấm áp, núi rừng úa vàng, ruộng lúa cũng chỉ còn lại một màu vàng của gốc rạ. Sau khi non nước của thôn Linh Khê trải qua một hồi xuân hạ náo nhiệt, cuối cùng cũng chìm vào vẻ đẹp an bình của mùa thu.

Điện thoại trong nhà vang lên, Lâm Kiến Thâm từ ngoài phòng đẩy cửa tiến vào, thuận tiện đem một bó cúc cắm vào bình hoa trên bàn ăn, lau khô tay, ở một giây trước khi tiếng chuông cuối cùng kết thúc thì nhận máy: "Alo?"

"Anh ời!" Tiếng nói quen thuộc vang lên, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Lâm Kiến Thâm sửng sốt trong chốc lát, nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường, hơi kinh ngạc hỏi: "Hôm nay sao lại gọi điện sớm như vậy?"

"Cho anh một niềm vui bất ngờ." Tiếng nói ở đầu dây bên kia phập phồng bất định, có tiếng thở hỗn hển thật nhỏ, thỉnh thoảng còn vang lên cả tiếng gà mái cục tác sau khi đẻ trứng.

Cùng lúc đó, bên ngoài rào tre có một con gà mái già hoa vổ cánh kêu khanh khách, hợp lại làm một với âm thanh trong ống nghe.

Lâm Kiến Thâm vốn đang bình tĩnh chợt có chút khẩn trương. Hô hấp của anh cứng lại, có chút chờ mong mà cẩn thận dò hỏi: "Em ở đâu?"

"Anh đoán đi!"

Không cần đoán, khứu giác nhạy bén của đại yêu quái đã ngửi được hơi thở chỉ thuộc về cô, mùi hương như có như không mà bay ở trong không khí, đó là hương vị mà anh đã từng xem nhẹ, nhưng sau khi mất đi lại nhớ nhung gấp đôi.

"Em đứng đó chờ tôi." Anh nói xong một câu này liền vội vàng cúp điện thoại, gấp gáp khó nhịn mà xoay người đẩy cửa đi ra ngoài, còn bởi vì nôn nóng mà suýt nữa một chân dẫm bẹp mèo già đang phơi nắng ngoài thềm đá.

Cửa phòng và cánh cửa được sơn màu đỏ của vườn hoa hồng đồng thời được đẩy ra, Lâm Kiến Thâm dừng bước, đứng dưới nắng vàng,

cách khoảng sân đầy những bụi hoa xinh đẹp mà đối diện với người ở cửa.

Hạ Ngữ Băng mặc một chiếc chân váy dài xòe có dây đeo màu đỏ rượu vang, đầu đội một chiếc mũ nồi cùng màu, chân đi một đôi ủng ngắn màu đen, tóc dài rối tung, một tay kéo vali, một tay nghịch điện thoại, như một tiểu công chúa hay thấy trong khung ảnh lồng kính, lộ ra một nụ cười rạng rỡ với Lâm Kiến Thâm.

"Anh ơi! Em đã về!" Hạ Ngữ băng đơn giản bỏ xuống hành lý, xuyên qua bụi hoa, chạy về phía Lâm Kiến Thâm.

Rất nhiều năm sau, Lâm Kiến Thâm vẫn nhớ rõ khung cảnh ngày hôm ấy. Ánh mặt trời là thuốc màu tốt nhất, khiến toàn thân cô tỏa sáng lấp lánh, anh nhớ rõ nụ cười lúc ấy của cô, nhớ rõ làn váy dung đưa lúc cô chạy vội, nhớ rõ mái tóc bay trong gió nhẹ của cô, cứ vậy mà ngỡ ngẩn, như là mất hồn nhìn cô nhào vào trong ngực bản thân.

Sau đó, linh hồn bị thiếu hụt liền được lấp đầy tại giây phút đó.

Hạ Ngữ Băng ôm chặt lấy eo anh, trên người dính vài cánh hoa tường vi màu hồng thắm, mùi hương mê người. Có lẽ là hơi khẩn trương, cánh tay mềm yếu của cô hơi phát run.

Cánh tay Lâm Kiến Thâm giật giật, cuối cùng là nhẹ nhàng đặt lên vai cô, nhẹ giọng hỏi: "Không phải nói không mua được vé à? Sao đột nhiên lại về?"

"Bởi vì em nhớ anh." Hạ Ngữ Băng hơi ngượng ngùng mà buông anh ra, lui về sau một bước, nhìn vào mắt anh cười nhẹ: "Đặc biệt, đặc biệt nhớ."

"..."

Môi Lâm Kiến Thâm giật giật, tay phải theo bản năng nâng lên, nhẹ nhàng che bên ngực trái, tựa như có chút nghi hoặc, nghiêng đầu trầm tư.

"Hạ Ngữ Băng." Anh đột nhiên mở miệng, vừa lạ lẫm lại như có chút tìm tòi nghiên cứu, nói: "Tim tôi nảy lên thật nhanh."

CHƯƠNG 42: NHẬT HẠT DẸ.

Edit: Bạch Lan Tửu

Phí Hiên bị thương, Hạ Ngữ Băng cũng là sau khi trở lại dịp Quốc Khánh mới biết được việc này, vốn dĩ định nhân kì nghỉ này mà huấn luyện cho cậu một ít kỹ thuật vẽ tranh sơn dầu, bây giờ xem ra là không được rồi.

"Sao lại thế này?" Hạ Ngữ Băng hỏi.

【 Không sao, chỉ là vô tình làm cánh tay bị thương thôi. 】 Phí Hiên trả lời.

Nếu bị thương không đi được thì cũng thôi đi, Hạ Ngữ băng đã gửi mấy tin nhắn thoại, dặn dò Phí Hiên phải đi bệnh viện tiêm. Thời tiết Quốc Khánh đúng là cực kỳ tốt, mây xanh trời cao, ánh mặt trời không gắt không nhạt, không ẩm không nóng, thoải mái đến mức khiến cho người ta ngủ gà ngủ gật.

Hạ Ngữ Băng lưu lại bản phác thảo, đóng phần mềm vẽ lại, quyết định đứng dậy đi làm chút đồ ăn vặt.

Vừa vặn là mùa bắp chín, dưới mái hiên mỗi nhà tại thôn Linh Khê đều treo bắp vàng óng ánh, bà Hai đem tặng cho Lâm Kiến Thâm một sọt nhỏ, Hạ Ngữ băng nướng một ít bắp còn tươi coi như bữa sáng, còn dư lại thì đem phơi khô, rã hạt ra làm thành caramel bắp rang, cho vào bình thủy tinh đóng kín, lúc muốn ăn thì lấy hai viên ra gặm.

Lâm Kiến Thâm không có chút hứng thú nào đối với những thứ đồ ăn vặt này, mỗi lần chỉ ăn một chút ra vẻ tượng trưng, hơn phân nửa đều vào bụng Hạ Ngữ Băng.

Ăn nhiều bắp rang có chút khô lưỡi khô miệng, Hạ Ngữ Băng liền làm trà sữa mà hiện nay đang rất thịnh hành, hồng trà thêm ít sữa bò đun sôi, không có trân châu thì liền dùng cơm rang thay thế, một nồi nóng

hồi đổ vào trong ly thủy tinh, mùi hương tinh khiết tỏa ra bốn phía, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trà sữa mềm mại và cơm rang giòn tan hòa quyện vào nhau, hạnh phúc đến cả đôi mắt cũng phải nheo lại theo.

Lâm Kiến thâm đẩy cửa sân đi vào thì thấy Hạ Ngữ băng đang ngồi nghiêng trên ghế sofa, trong lòng ôm con mèo thềm ăn kia, một ngụm trà sữa một ngụm cháo hoa, cuộc sống gia đình trôi qua đến dễ chịu.

"Anh, có để lại cho anh một ly ở trên bàn." Hạ Ngữ băng lưỡi nhác chỉ chỉ bàn ăn.

Mới vừa đi cửa thôn khiêng gạo về nhà, Lâm Kiến Thâm đúng là đang khát nước, anh rửa sạch mặt, thuận tay bưng ly trà sữa ấm trên bàn, đầu tiên là nhấp một ngụm nhỏ, sau đó phát hiện hương vị ngon ngoài dự đoán, vì thế bèn ngửa đầu một hơi cạn sạch, rót đến mức để ly hướng lên trời.

Hạ Ngữ Băng nhai bắp rang, thấy khi Lâm Kiến thâm ngửa đầu uống trà sữa, hầu kết lên xuống, không hiểu sao lại cảm thấy thật gọi cảm, không khỏi nhập thần, tiểu tâm tư trong lòng lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch.

Sau lần gặp mặt ngày hôm qua, câu "trái tim đập thật nhanh" như là sợ lông vũ lay động đến tiếng lòng, cô không biết là anh cố ý hay vô tình, đành phải trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, tiếp tục giữ im lặng, chờ đợi một thời cơ thích hợp mà khai phá.

"Anh!" Cô gọi anh, hỏi: "Anh nói xem, con người có cách nào để nâng cao tuổi thọ hay không? Ý em là tu chân ngự kiếm, mọc cánh thành tiên linh tinh ấy..."

"Sao đột nhiên lại hỏi cái này?" Lâm Kiến Thâm đặt ly xuống, bên môi dính một vòng sữa, lại bị anh dùng đầu lưỡi liếm sạch.

"Đương nhiên là do em muốn sống lâu hơn một chút rồi." Hạ Ngữ Băng bón cho mèo già một hạt bắp rang, vuốt vuốt bộ lông mượt mà của nó, tùy ý nói: "Nếu không mấy chục năm sau em không còn nữa, anh phải làm sao đây?"

Hạ Ngữ Băng không còn nữa thì anh nên làm thế nào bây giờ..... vấn đề này khiến Lâm Kiến Thâm bất ngờ.

Anh nghiêm túc tự hỏi một phen, nghĩ thầm: Có lẽ mình sẽ trốn trở về núi nhĩ, chìm vào giấc ngủ say vĩnh viễn theo như kế hoạch đi.

"Con người tu tiên thành thần đều là lừa gạt trong TV mà thôi, nếu một người vứt bỏ tạp niệm quy ẩn sơn lâm, tu luyện tại nơi linh khí dồi dào, bỏ cũ lấy mới, đích thực có thể kéo dài tuổi thọ sống thêm mấy chục năm, thậm chí qua trăm năm cũng có."

"Không thể giống yêu quái sống mấy trăm mấy ngàn năm ư?"

Lâm Kiến Thâm lắc lắc đầu: "Tôi chưa từng thấy người nào sống quá ba trăm tuổi, hơn nữa bọn họ cũng không thể giống như yêu quái lưu giữ làn da tươi trẻ, cho dù là cao nhân đắc đạo cũng là đều dần dần già đi cả."

Hóa ra là như vậy.....

Hạ Ngữ Băng có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã sốc lại tinh thần:

"Sống ba trăm tuổi cũng được rồi, anh, anh dạy em tu luyện đi."

Lâm Kiến Thâm hơi khó xử, sau một lúc lâu mới mím môi, thấp giọng nói: "Tôi không biết."

"Gì cơ?"

"Tôi không biết con người nên tu luyện thế nào."

"..." Hạ Ngữ Băng khiếp sợ: "Tại sao lại như vậy? Vậy thường ngày anh tu luyện như thế nào để hóa thành hình người?"

"Yêu quái sống đến độ tuổi nhất định, tích cóp đủ linh lực, toàn bộ thất khiếu sẽ khai mở, cứ tự nhiên như vậy mà biết thôi." Lâm Kiến Thâm chậm rãi nói: "Chúng tôi tu luyện đại khái đơn giản như con người ăn cơm vậy, trời sinh ra đã biết, không liên quan đến học tập, cho nên tôi không dạy được em."

"Vậy ư." Nhiệt tình sôi sục của Hạ Ngữ Băng đều bị dập tắt, thở dài một tiếng, dựa trên sô pha, ngay cả mèo già kêu đòi ăn, cô cũng không có tâm trạng cho nó.

"Thật hy vọng em có thể gặp được cao nhân trên đường đi, nhặt được một viên đan dược gì đó." Cô thất thần nói, đơn giản lại bắt đầu mơ tưởng hảo huyền.

Lâm Kiến Thâm nhìn dáng vẻ ủ rũ của cô cũng hơi không đành lòng, chần chờ nói: "Kỳ thật tôi biết có một cách, tuy rằng không thể biến con người thành thần tiên yêu quái, nhưng có thể..."

Hạ Ngữ Băng nổi lên hứng thú: "Có thể cái gì?"

Lâm Kiến Thâm lại ngừng câu chuyện, thấp giọng nói: "Không có gì, tôi nhớ không rõ lắm."

Vì thế, Hạ Ngữ Băng mới vừa khôi phục một chút tinh thần xong lại ủ rũ.

"Đừng nghĩ những việc này nữa, không phải ai cũng có thể tu tiên đâu." Thân thể Hạ Ngữ băng có một phần tư thể chất của yêu, bẩm sinh đã khuyết tật, đừng nói là tu tiên, có thể bình an sống qua trăm tuổi không đã là vấn đề rồi. Lâm Kiến Thâm đặt ly đựng sữa trên bàn cơm, bước hai bước về phía cô, dỗ dành: "Sau núi có cây hạt dẻ trăm năm tuổi, hiện tại hạt dẻ đã chín, có muốn đi hái một ít làm đồ ăn vặt?"

Vừa nghe đến có ăn, cuối cùng Hạ Ngữ băng cũng có chút hứng thú, nhắc mi mắt lên hỏi: "Anh đi cùng em à?"

"Đi cùng em." Lâm Kiến Thâm nói: "Sợ em bị ném ở sau núi, còn phải phiền tôi đi nhặt."

"Đừng mạnh miệng, anh chính là lo lắng cho em thôi." Hạ Ngữ băng híp mắt, cười tủm tỉm mà "hừ" nói: "Mùa hè lạnh lẽ qua đi, lưu lại trong lòng bí mật nhỏ, không thể nói với anh---"

"Ít nói nhảm đi." Lâm Kiến Thâm nhàn nhạt liếc cô một cái: "Mau đi thay một chiếc áo dài tay cũ một chút, trong núi nhiều bụi gai."

"Được rồi." Hạ Ngữ Băng gật gật đầu, lại trong nháy mắt khi Lâm Kiến Thâm xoay người đi, ý cười của cô nhạt dần, khe khẽ thở dài.

Cô không biết rằng, bên ngoài nhà, Lâm Kiến Thâm đang ngồi trên thềm đá, che lồng ngực đau đớn lại, hơi nhúu mày.

Từ lúc Hạ Ngữ Băng hỏi anh về chuyện tu tiên, muốn sống lâu thêm mấy năm, trong lòng anh giống như có một cục bông chặn lại, buồn bực đến phát hoảng.

...

Đường sau núi quả nhiên rất dốc, rơi đầy lá thông và lá cây khô, Lâm Kiến Thâm cầm dao chặt củi đi trước mở đường, tự mình san bằng cỏ dại và bụi gai, xong mới duỗi tay kéo Hạ Ngữ Băng lên sườn dốc.

Vừa mở đường vừa leo núi như vậy, quanh quanh co co đi mất một giờ, cuối cùng cũng thấy được cây hạt dẻ cao hơn mười mét, ba người ôm mới hết một vòng thân.

Trên lá khô rơi một tầng dày hạt dẻ chín đã mở miệng, đàn sóc và thỏ hoang thoải mái tìm kiếm, thấy có người đến, chúng nó như ong vỡ tổ, còn vì chạy trốn quá gấp gáp mà suýt nữa đụng phải thân cây. Hạ Ngữ Băng lau mồ hôi, đi đến một phiến đá lạnh dưới thân cây ngồi nghỉ tạm, liền nghe thấy tiếng sần sật, những con thỏ hoang và sóc trốn dưới gốc cây lại từ bốn phương tám hướng mà thò đầu ra, âm thầm đánh giá.

"Đừng nhúc nhích, chúng nó sẽ không dả thương người." Lâm Kiến Thâm đặt sọt xuống mặt đất, thấy Hạ Ngữ băng xoay người, nhặt những vỏ hạt dẻ rơi trên mặt đất, vội ngăn cản: "Đừng động vào!"

Nhưng đã chậm, Hạ Ngữ Băng bị đâm phải kêu thảm một tiếng, vội rút tay về, hô: "Có con nhím đâm em!"

"...Không phải nhím đâu, là một hạt dẻ chưa lột vỏ thôi. Đưa tay tôi xem nào, không sao chứ?" Lâm Kiến Thâm ngồi xổm xuống, kéo bàn tay Hạ Ngữ Băng giấu sau người ra.

Đầu ngón tay non mịn bị đâm ra một nốt đỏ, cũng may không chảy máu. Lâm Kiến Thâm nhẹ nhàng thở ra, lấy một đôi bao tay màu trắng trong sọt ra đưa cho cô: "Đeo cái này vào."

Hạ Ngữ Băng bị đâm đến sợ, đành phải thành thành thật thật mà đeo bao tay vào. Lâm Kiến Thâm dạy cô cách lấy hạt dẻ thế nào, đầu tiên là lấy hạt dẻ chưa lột vỏ đặt dưới chân nghiền mấy cái, để cho vỏ mở miệng, lộ ra hạt dẻ màu nâu bên trong, lấy hạt dẻ ra, liền thành loại hạt dẻ hồng hồng đỏ đỏ mà thường thấy ở chợ.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã nhặt gần được một sọt hạt dẻ, Lâm Kiến Thâm nhắc sọt lên ước lượng, gật đầu nói: "Cũng tạm tạm rồi, trở về thôi."

Hạ Ngữ Băng còn chưa chơi đủ, có chút nhớ mãi không quên, Lâm Kiến Thâm đành phải dỗ cô: "Mặt trời sắp xuống núi rồi, lần sau lại dẫn em đi nhặt nữa."

Đều nói lên núi dễ xuống núi khó, lời này không có chút giả dối nào. Vừa rồi khi leo núi, Hạ Ngữ Băng chỉ cảm thấy mệt, lúc xuống núi nhìn thấy đường núi chênh vênh mới nhận thấy nguy hiểm.

Đường núi vừa dốc vừa trơn, thỉnh thoảng Lâm Kiến Thâm sẽ đưa tay đỡ cô một lần, gặp chỗ thật sự là quá cao và quá dốc, anh liền dứt khoát chặn ngang bế Hạ Ngữ băng lên mà đi, đến chỗ an toàn lại thả cô xuống. Hoàng hôn xuyên qua lá cây chiếu vào trong rừng, tầm nhìn bị che phủ bởi một mảng màu hồng vàng, Hạ Ngữ băng được Lâm Kiến Thâm ôm vài lần, khuôn mặt so với hoàng hôn còn muồn đỏ hơn vài phần.

Đoạn đường rừng cuối cùng là gần với một dốc núi nghiêng bốn mươi lăm độ, mặt đường tương đối bằng phẳng, Lâm Kiến Thâm nghĩ sẽ không ngã được, liền đặt Hạ Ngữ Băng đứng vững trên mặt đất, liếc mắt đánh giá cô một cái, hỏi: "Mặt em sao lại đỏ như vậy? Nóng vậy sao?"

"Đúng vậy." Hạ Ngữ Băng nhếch khóe môi, dùng tay quạt gió như che dấu: "Nóng quá."

"Chờ ra khỏi rừng, có gió sẽ mát mẻ." Lâm Kiến Thâm vẫn chưa nghi ngờ gì, tiếp tục công sọt đi về phía trước.

Đợi anh đi xa gần mười mét, Hạ Ngữ Băng mới dần bình tĩnh lại, vội đuổi theo, hô: "y da, anh, anh đi chậm thôi!"

Nhưng cô đã quên dưới chân mình là một sườn dốc, một khi tăng tốc mà chạy vội thì căn bản là không thể bám trụ được. Vì thế, một câu "từ từ thôi" mạnh mẽ kéo dài thành "từ từ thôi thôi thôi a a a a...."

Lâm Kiến Thâm nghĩ nha đầu này đang êm đẹp sao lại học gà trống gáy sáng thế? Vừa quay đầu lại nhìn liền thấy khuôn mặt cô đầy hoảng sợ mà chạy như điên lại đây, vừa chạy vừa hô như điên: "Anh, em không dừng lại được a a a a."

Dưới sườn dốc là một hàng cây phong, nếu Hạ Ngữ Băng không dừng lại kịp nhất định sẽ đụng đầu vào thân cây. Lâm Kiến Thâm vội ổn định thân thể, dang hai tay ra, chặn ở phía trước: "Em dừng vội! Chạy chậm một chút."

"Chậm không được a a a a a!"

Cuối cùng là đâm vào trong ngực của Lâm Kiến Thâm! Lâm Kiến Thâm bị đâm vào khiến anh phải lui về sau một bước, lưng chạm vào thân cây, ngực cứng rắn dán cùng bộ ngực mềm mại, khiến lòng người ra không khỏi run lên.

Càng đáng sợ hơn chính là, Hạ Ngữ Băng đứng ở phía trên sườn dốc, Lâm Kiến Thâm đứng ở phía dưới sườn dốc, chênh lệch chiều cao được sườn dốc san bằng, mũi hai người dính lại cùng nhau, môi dán môi, tạo thành một nụ hôn.

Hạt dẻ trong sọt rơi ra rải đầy mặt đất, lẻ tẻ lăn giữa đám lá khô, nhưng cũng không có ai để ý.

Một tia nắng chiều cuối cùng len lỏi qua khe hở nơi hai người chặt chẽ dính lại, biến thành một tia sáng hẹp, chim tước không động, ngay cả tiếng gió cũng nhẹ đi, trong lúc nhất thời chỉ còn lại tiếng tim nhảy và tiếng thở nặng nề loạn xạ của hai người, hết đợt này đến đợt khác vang lên trong khu rừng yên tĩnh.

CHƯƠNG 43: KHÔNG THÍCH.

Edit: Bạch Lan Từu

Môi Lâm Kiến Thâm vừa mỏng vừa mềm, xúc cảm kỳ dị, cả người tựa như bị điện giật, khiến cô khẩn trương đến quên cả hô hấp.

Mãi cho đến khi Lâm Kiến Thâm đẩy cô ra.

Vẻ mặt anh đều là kinh ngạc, trong kinh ngạc còn hàm chứa cả hoảng loạn, ngực rắn chắc phập phồng dồn dập, khuôn mặt tuấn lãng trắng trẻo nổi lên một tầng ửng đỏ vừa xấu hổ vừa buồn bực, ánh mắt nhìn Hạ Ngữ Băng tràn ngập không thể tin.

Ánh chiều tà trong mắt anh lảng lạng nhạt nhòa, ngay cả gió cũng như ngừng thổi, trong rừng an tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng hô hấp dồn dập của hai người.

Hạ Ngữ Băng cũng nhìn anh, khuôn mặt đỏ bừng nóng lên, đôi môi hồng nhuận hơi động đậy, sau một hồi lâu không biết nên nói cái gì mới tốt.

Lâm Kiến Thâm không dám nhìn môi cô, tầm mắt tránh đi, che giấu bằng việc ngồi xổm xuống nhặt hạt dẻ rơi trên đất, vừa vặn không biết vì đâu mà Hạ Ngữ Băng cũng ngồi xổm xuống nhặt hạt dẻ, ngón tay hai người chạm cùng một chỗ, lại giống như bị bỏng mà nhanh chóng rút lại.

Không khí đang xấu hổ, hầu kết Lâm Kiến Thâm giật giật, mở miệng nói: "Để tôi."

Vì thế Hạ Ngữ Băng yên lặng thu tay về, lời vọt đến cổ họng lại nuốt trở về. Cuối cùng cô được ăn cả ngã về không, mở miệng: "Vừa rồi, em không phải cố ý đâu."

"Tôi biết." Lâm Kiến thâm không nâng mắt lên, chỉ là động tác nhặt hạt dẻ càng nhanh hơn một chút, mu bàn tay khớp xương rõ ràng ánh

đầy màu vàng của đất và lá khô, đặc biệt đẹp mắt, khiến người ta muốn cầm lấy ngón tay thon dài của anh, cùng anh mường ngón đan xen, cùng anh đi đoạn đường thật xa.

"Nhưng mà, em cũng không hối hận." Hạ Ngữ băng nuốt nước miếng, trong đôi mắt xinh đẹp lập lòe ánh sáng kiên định: "Đó là nụ hôn đầu của em....."

Tay Lâm Kiến Thâm khựng lại, nắm chặt một hạt dẻ tròn xoe, sau một hồi lâu im lặng mới ngẩng đầu hỏi: "Vậy thì sao? Tôi đã từng hôn hoa cỏ, hòn đá, cây cối trong núi, đã sớm không còn nhớ rõ nụ hôn đầu ném ở đâu rồi."

"Không giống nhau, một người sống sờ sờ, làm sao đánh đồng với cây cỏ, hòn đá được?"

"..... Ở trong mắt tôi, em và chúng không có gì khác biệt."

Cũng chỉ là khách qua đường như nhau trong trời đất này thôi, sớm sống tối chết, không có gì đáng lưu luyến.

Sau một hồi lâu, Hạ Ngữ Băng vẫn không nói lên lời. Có lẽ là bị cái hôn ngoài ý muốn vừa nãy làm cho tâm trí mê muội, tình cảm trong đáy lòng cuối cùng cũng không kiềm chế được, khiến cô không quan tâm gì nữa, hỏi: "Lâm Kiến Thâm, anh có nghĩ đến chuyện yêu đương với con người không?"

Lâm Kiến Thâm nhìn cô một cách kinh dị, không ngờ cô sẽ hỏi ra vấn đề ly kinh phản đạo như vậy, rõ ràng cô đã biết bi kịch tình yêu của Lâm Tây và Lâm Tú Anh, người và yêu sao có thể lâu dài?

"Ừm..... Em điên rồi sao, Hạ Ngữ Băng?"

"Em không điên, em rất tỉnh táo."

Hai tay đặt bên người của Hạ Ngữ Băng lặng lẽ nắm chặt, chặt đến nỗi lòng bàn tay đều đã phát đau, cô lại không để ý mà cười: "Có lẽ em sẽ hối hận vì hôm nay đã hỏi anh câu này, nhưng nếu không hỏi ra miệng thì em cũng sẽ hối hận cả đời."

Tuy cô cười, nhưng biểu tình lại nghiêm túc và kiên quyết chưa từng có. Lâm Kiến Thâm bỗng nhiên dự cảm được không hay, nhú mào nói: "Rốt cuộc em muốn nói cái?"

Hạ Ngữ Băng hít sâu một hơi, hỏi: "Anh có nghĩ đến việc thay đổi quan hệ của chúng ta, ví dụ như không làm anh em....."

"Không thể nào." Lâm Kiến Thâm gần như không cần nghĩ ngợi, thấp giọng nói: "Bà để tôi trở thành anh trai của em, bảo vệ em, em vĩnh viễn đều là em gái tôi."

'...'

Nói thế nào đây, tình lý bên trong câu trả lời, xem như ngoài dự đoán, Hạ Ngữ Băng mặc dù đã làm tốt công tác chuẩn bị bị từ chối, nhưng thấy Lâm Kiến Thâm từ chối dứt khoát như vậy, trong lòng vẫn ghen muốn chết, đau vô cùng.

Hạ Ngữ Băng cup mắt, không nói chuyện, sự khó chịu của Lâm Kiến Thâm không ít hơn cô, rõ ràng muốn ôm cô, nhưng lại chỉ dậm nhiên nói một câu: "Chuyện vừa rồi ... tôi sẽ quên đi, em cũng quên đi."

"Nếu em không thể quên được?" Hạ Ngữ Băng hỏi lại. Cô cũng định tiêu sái bước qua đoạn xấu hổ này, coi như chưa hề xảy ra chuyện gì, nhưng chung quy vẫn không thắng nỗi sự không cam lòng và không thể từ bỏ, nắm chặt tay, thấp giọng nói: "Anh thật sự không có chút lo lắng nào về việc tương lai em sẽ gả cho người đàn ông khác, trở thành vợ của người ta, vì người ta sinh con dưỡng cái, từ đó không còn về đây nữa sao?"

Lâm Kiến Thâm chột giương mắt nhìn cô, trong con ngươi màu nhạt nổi lên sóng gió, sâu không thấy đáy.

Hạ Ngữ Băng thuận buồm xuôi gió mà trôi qua hai mươi một năm, mãi cho đến giờ phút này mới cảm nhận được sự kiên quyết của mũi dao treo trên đỉnh đầu. Thành hay bại chỉ trong một cái chớp mắt này đây, cô cho rằng ngay cả khi Lâm Kiến Thâm tự tay thả dao xuống, đâm thủng tia hy vọng cuối cùng của cô, cô cũng không nuối tiếc.

Cô nghĩ, bản thân thật là một người ích kỷ, biết rõ người và yêu không thể bên nhau lâu dài, lại còn muốn đem Lâm Kiến Thâm kéo xuống nước! Thật là xấu xa!

Từ chối em đi, khiến em hết hy vọng đi.

Cô nhìn Lâm Kiến Thâm không chớp mắt, trong lòng không ngừng cầu nguyện kết quả xấu nhất, nhưng lại không nhìn được mà đỏ mắt.

"Về thôi." Nhưng mà, Lâm Kiến Thâm chỉ nói một câu này.

Cây đao kia không bị lấy đi, cũng không có rơi xuống, mà vẫn chói lọi treo trên đỉnh đầu, khiến cô đứng ngồi không yên, muốn tức nhưng lại tức không nổi.

Cô cúi đầu, đá đá mấy cục đá vụn dưới chân.

Hoàng hôn buông xuống, sắc thái trong rừng là một màu u ám, Lâm Kiến Thâm ném một hạt dẻ cuối cùng trong tay vào trong sọt, quay đầu đi xuống sườn núi.

"Anh." Hạ Ngữ Băng đập lên lá rụng đi về phía trước, gọi anh.

Lâm Kiến Thâm hơi ngừng lại bước chân, hơi nghiêng đầu nhìn cô.....
Mãi đến lúc này Hạ Ngữ Băng mới nhìn thấy trong mắt anh có sự phức tạp và giãy giụa chột lóe rồi tắt.

Cô bỗng nhiên thật hận sự ích kỷ và mù quáng của bản thân, vốn đã không nhìn ra phương hướng của con đường tương lai, lại vẫn vọng tưởng có được Lâm Kiến Thâm như trước, sao cô có thể đáng giận như vậy?

"Mấy lời em vừa nói đó, là đùa giỡn thôi." Cô đi qua, nghĩ nghĩ rồi nói: "Anh đừng coi là thật."

Cô rõ ràng nghe được Lâm Kiến Thâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, như là giải quyết được một đề khó, bỏ xuống được một gánh nặng ngàn cân.

Một tiếng thở dài nhẹ nhõm này đã cho cô đáp án. Hạ Ngữ Băng cũng cười, nhưng chỉ bản thân cô mới biết nụ cười này chứa bao nhiêu chua xót, lại chứa bao nhiêu hạnh phúc.

Loại mùi vị này cô không bao giờ muốn nếm qua. Cũng may Lâm Kiến Thâm cũng còn chưa hăm sâu vào trong đó, hiện tại dừng cương trước bờ vực vẫn còn kịp, cô không nỡ khiến anh phải chịu khổ.

Không lâu sau khi về nhà thì trời đổ mưa, lần mưa này kéo dài hai ba ngày liền, tựa như ông trời cũng vì cô thất tình mà tạo chút không khí. Hạt dẻ nhạt về vẫn còn đặt trong phòng bếp chưa xử lý, Hạ Ngữ Băng hơi mất hứng thú, chỉ để chúng trên giàn hong khô hơi nước, thế mà chúng lại trở thành đồ chơi của mèo già.

Đêm đã khuya, phòng khách chỉ có âm thanh truyền ra từ chiếc TV cũ, không có thân ảnh bận rộn ngược xuôi của Hạ Ngữ Băng, trong nhà đúng là an tĩnh hơn không ít, loại an tĩnh này khiến Lâm Kiến Thâm không thoải mái.

Lâm Kiến Thâm xem bản tin Thời sự xong, thất thần cầm lấy điều khiển từ xa đổi kênh, đôi mắt lại không tự chủ nhìn sang phía cô gái đang nghiêng người gửi tin nhắn trên sofa. Sau khi liên tục đổi mấy kênh, kênh truyền hình nào đó đang chiếu một bộ phim thần tượng đang nổi, trong phim, nam chính đẹp trai đang nổi cẩu với nữ chính gốc nghèo, nhưng cơn giận này nguôi nguôi liền đổi vị.....

"Thật là cô gái gốc!" Nam chính nhả ra một câu như vậy xong liền ôm chầm lấy nữ chính, cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô ta.

Một màn này là đặc tả, màn hình đối góc độ mà chiếu cận cảnh môi lưỡi nam nữ quấn quýt, phối hợp với bài hát chủ đề dịu dàng, vô cùng lãng mạn.

Lâm Kiến Thâm nhìn chăm chăm hai nhân vật chính đang hôn môi trong màn hình, không biết nghĩ đến điều gì, thế nhưng đã quên đổi kênh.

Tiếng hôn môi "ưm ưm" hơi lớn, rất dễ dàng gợi lên một đoạn hồi ức bí ẩn, Hạ Ngữ Băng đứng ngồi không yên, trước khi để khuôn mặt hoàn toàn nóng lên, cô nâng mắt lên, nói với Lâm Kiến Thâm: "Đổi kênh khác đi!"

Lâm Kiến Thâm cầm điều khiển từ xa lại không có động tĩnh gì, hai mắt nhìn hai nhân vật chính đang ôm hôn trong màn hình, lời lại hướng về Hạ Ngữ Băng: "Em nói xem, vì sao con người muốn hôn môi? Loại hành vi trao đổi nước bọt này có cái gì đáng tôn trọng?"

Hạ Ngữ Băng cảm nhận được trái tim mình đã hoàn toàn chết lặng, nghe thấy vấn đề sắc bén như vậy của anh, cũng chỉ hơi đau đầu một chút, cười nói: "Còn có thể là vì sao, phần lớn là bởi vì thích đối phương, cho nên muốn cùng người ấy làm động tác thân mật như vậy."

Cái hôn thật dài cuối cùng cũng kết thúc, nam chính thở hỗn hển, khẩu thị tâm phi mà uy hiếp nữ chính: "Em là của anh! Không được đi tìm người đàn ông khác!"

Nghe thấy câu thoại như thế, cuối cùng ánh mắt của Lâm Kiến Thâm đã dịch chuyển khỏi màn hình TV, nhẹ nhàng dừng trên người Hạ Ngữ Băng.

Anh nhìn cô, mặc dù là cách nửa cái xô pha, Hạ Ngữ Băng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt thâm trầm của anh, nóng bỏng, tìm tòi nghiên cứu, phảng phất như muốn đốt cháy nhân sinh.

Mấy ngày nay, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh càng ngày càng hay dừng lại trên người cô, như là đang nghiên cứu một vật phẩm mới lạ gì đó, khiến Hạ Ngữ Băng thật khó xử.

Cô như rơi vào một cục diện bế tắc, tiến thoái lưỡng nan.

Cô dứt khoát đứng dậy, đi vào phòng bếp lột hạt dẻ.

Bóng đèn trong phòng bếp đã rất già rồi, ánh sáng vừa vàng vừa mờ. Vỏ hạt dẻ lại rất cứng nên cần dùng dao nhỏ mở miệng, lột vỏ cứng ra, rồi lại phải cho vào nước ấm ngâm cho mềm. Công việc vừa rườm rà vừa buồn tẻ, vừa hay có thể khiến cho suy nghĩ vừa ngo ngoe rục rịch của cô bình tĩnh lại.

"Hạ Ngữ Băng." Không biết anh đã đứng phía sau cô từ khi nào, nhỏ giọng hỏi: "Em đang tức giận ư?"

"Không có." Hạ Ngữ Băng máy móc lặp lại động tác trên tay, tầm mắt mất tiêu điểm. Trong tay cô còn cầm dao, thất thần như vậy thật sự là quá nguy hiểm, đành phải dừng lại động tác, hít sâu một hơi, hừ một tiếng, hỏi: "Vì sao em phải tức giận?"

Lâm Kiến Thâm trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Bởi vì em thích một yêu quái nhưng hẳn lại không thể đáp lại em, cho nên em tức giận. Rõ ràng ngày em mới trở về kia còn rất vui vẻ, từ sau khi em hôn tôi, liền không vui."

"..." Dừng khí đã dùng hết ở lần thổ lộ đầu tiên, hiện tại lại sinh ra thật nhiều băn khoăn, Hạ Ngữ Băng máy móc phản bác: "Em không thích ai cả."

"Nói dối."

Hạ Ngữ Băng có thể cảm nhận được tầm mắt thông thấu dừng lại trên lưng cô, nhìn thấu tất cả. Lâm Kiến Thâm nói: "Em vừa nói thích một người sẽ muốn cùng người đó hôn môi, mà ngày đó ở rừng cây, em nói em không hối hận cùng tôi tiếp....."

"Đừng nói nữa." Dao nhỏ trong tay mất lực, đi chệch quỹ đạo, sượt qua vỏ hạt dẻ, cắt trúng ngón trỏ của cô.

Cô hô đau một tiếng, ném dao đi, che ngón trỏ tay trái lại, đau đến mức cong eo, đau đến chảy nước mắt.

"Sao vậy?" Lâm Kiến Thâm mới vừa bình tĩnh lập tức luống cuống, ngồi xổm xuống, nắm lấy tay trái cô, sốt ruột nói: "Cho tôi xem!"

Hạ Ngữ Băng che ngón trỏ lại, nắm thật chặt, chết cũng không chịu buông, sợ một khi buông lỏng tay sẽ nhìn thấy hình ảnh máu thịt kinh khủng.

Cô hít khí, sau một lúc lâu mới thốt ra một chữ: "Không..."

"Đừng làm loạn, em đang chảy máu!" Giọng điệu Lâm Kiến Thâm trầm đi mấy phần, nhíu mi nói: "Buông tay!"

Đại yêu quái vẫn rất có quyết đoán, dáng vẻ lạnh mặt nói chuyện thật là đáng sợ, Hạ Ngữ Băng sợ hãi, nhắm chặt mắt lại, buông lỏng tay.

Lâm Kiến Thâm không nói gì nhưng cô biết một dao này không cạn, bởi vì cô có thể cảm nhận được trong nháy mắt máu theo khe hở ngón tay mà chảy xuống, rơi trên sàn nhà.

Cũng may, bị thương là tay trái, rất đau nhưng cô còn có sức lực để cảm thấy may mắn, nếu không may bị thương tay phải thì đúng là mất nhiều hơn được, sau này vẽ tranh nhất định sẽ có ảnh hưởng.

Đang miên man suy nghĩ, ngón tay bị thương bị Lâm Kiến Thâm dứt khoát nắm lấy, tiếp theo liền rơi vào một nơi vừa ướt át, mềm mại lại vừa ấm áp.

Hạ Ngữ Băng kinh ngạc mở mắt ra, thân thể lập tức cứng đờ như bị sét đánh! Chỉ thấy Lâm Kiến Thâm rũ hàng mi thật dày xuống, hai tay nắm ngón trỏ của cô, đang dùng lưỡi liếm đi vết máu trên tay cô, đưa miệng vết thương của cô vào trong miệng, đầu lưỡi ướt át có lực di chuyển trên miệng vết thương, người khác làm thì có chút màu sắc tình dục, nhưng anh làm thì lại giống như điều đương nhiên, khiến người ta không thể nảy sinh một chút ý nghĩ hạ lưu nào.

Nhưng Hạ Ngữ Băng vẫn không có tiền đồ mà đỏ mặt, bắt đầu giãy giụa.

"Đừng nhúc nhích, liếm cho em sẽ khiến vết thương khép miệng càng nhanh hơn." Lâm Kiến Thâm mạnh mẽ giữ cô lại, hàm hồ nói.

Đây là cái loại tình tiết gì trong tiểu thuyết ngôn tình vậy?! Hạ Ngữ Băng lặng lẽ chửi bậy trong lòng, nhưng thân thể lại như bị mê hoặc mà mất đi sức lực phản kháng.

Nhớ tới ngày mà Lâm Kiến Thâm vì tai nạn xe mà hiện nguyên hình hôm đó, anh cũng từng dùng nước bọt của rồng mà chữa thương cho cô, nhưng sau lại vì tìm anh mà đi vào từng bị thương rách da, anh lại không muốn liếm nữa, chỉ nói một câu: "Bắn muốn chết, quỷ mới liếm."

Bây giờ vì sao lại không chê bắn đây?

Tâm tư Hạ Ngữ Băng mới vừa kiểm chế lại lần nữa sôi sục, như dây leo sinh trưởng thật tốt trong lòng cô. Trên mặt Hạ Ngữ Băng khô

nóng, động động tay, khẽ thở dài: "Bẩn."

"Cũng may." Lâm Kiến Thâm nhả tay cô ra, nhìn vết thương đã khép miệng nói.

"Lâm Kiến Thâm." Hạ Ngữ Băng cuối cùng không nhịn được nữa, nhìn Lâm Kiến Thâm chăm chăm, gọi thẳng cả họ lẫn tên, chất vấn: "Anh cảm thấy giữa anh trai em gái bình thường sẽ làm những việc này ư?"

Lâm Kiến Thâm ngẩn ra.

Hạ Ngữ Băng quơ quơ ngón tay của mình: "Em không thích quan hệ ái muội nhào nhào dính dính, vậy sẽ khiến em thực sự mê muội."

CHƯƠNG 44: NGUY HIỂM TRONG NÚI.

Edit: Bạch Lan Tửu

Hạ Ngữ Băng rút tay về. Miệng vết thương trên ngón trỏ thực sự đã khép lại, không còn chảy máu nữa, chỉ để lại một đường thịt mới màu hồng nhạt.

"Tôi chỉ muốn chăm sóc em." Lâm Kiến Thâm nói với cô: "Bà nói chúng ta là anh em, giữa anh em không phải nên chăm sóc lẫn nhau ư?"

Trong lòng Hạ Ngữ Băng trở nên phức tạp, lắc lắc đầu: "Giữa anh trai và em gái đã trưởng thành sẽ không có những hành động này, càng sẽ không có chuyện sống chung cả đời. Đối với em mà nói, anh cũng không tính là anh trai em, nếu em đã nói rõ tâm ý, có lẽ thay vì tiến lên một bước thì nên là lúc lùi về phía sau một bước để đưa ra lựa chọn. Đúng như lời anh nói, em là một con người có lòng tham không đáy, Nếu anh muốn đánh nát ý tưởng không an phận của em, liền nói thẳng và rõ ràng rằng anh không thích em đi."

Lâm Kiến Thâm vẫn duy trì tư thế quỳ một gối, đã lâu như vậy nhưng lại không hề cảm thấy mệt mỏi, anh hơi ngẩng đầu, biểu tình vừa chuyên chú vừa nghiêm túc, cố gắng hiểu ý nghĩa lời nói của cô, một hồi lâu sau anh mới hỏi: "Chúng ta như vậy không phải tương đối tốt ư?"

"Như vậy là như nào?" Hạ Ngữ Băng ngẩng đầu cười cười: "Trên mức anh em nhưng lại chưa đến người yêu?"

Lâm Kiến Thâm há miệng thở dốc: "Hạ Ngữ Băng, tôi....."

"Anh không cần vội vàng trả lời, em hy vọng anh có thể suy xét thật rõ ràng, không cần sợ em bị tổn thương, càng không cần vì muốn thử

cảm giác mới mẻ một lần mà đáp ứng mù quáng." Bóng đèn trong phòng bếp không ổn định, ánh sáng lập lòe, sáng tối luân phiên dừng ở trong mắt Hạ Ngữ Băng, làm biểu cảm của cô trở nên mơ hồ.

Dừng một chút, cô lại khẽ cười, bổ sung thêm: "Anh, thật xin lỗi vì đã thêm phiền cho anh nhưng anh không cần quá áp lực, cho dù anh đưa ra lựa chọn gì em cũng đều sẽ hiểu cho anh, tôn trọng anh."

"Hạ Ngữ Băng, tôi vẫn còn chưa hiểu rõ." Lâm Kiến Thâm đứng dậy, trong mắt là vẻ nghi hoặc rõ ràng: "Em biết rõ yêu và người khác biệt, vì sao lại vẫn còn có loại tâm tư này?"

Hạ Ngữ Băng suy nghĩ một lát mới nói: "Ai mà biết. Có lẽ bởi vì anh quá tốt đi, cho dù là làm thiêu thân lao đầu vào lửa cũng muốn thử một chút."

Lâm Kiến Thâm không nói gì, chỉ yên lặng nhìn cô, ánh mắt âm trầm.

"Anh, anh có thời gian thì từ từ suy ngẫm, hai ngày này không vội."

Một hơi nói sạch những lời tích tụ trong lòng đã lâu, Hạ Ngữ Băng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm đến lạ, cô đứng dậy, đi vòng qua thân thể cao lớn của anh, thấp giọng nói: "Đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

Suốt cả đêm Hạ Ngữ Băng đều không ngủ ngon, lại hơi hối hận vì hồi tối đã vì xúc động mà nói ra toàn bộ lời trong lòng, đối với tình yêu, Lâm Kiến Thâm như một trang giấy trắng, cần gì phải ép buộc anh đến vậy đây?

Nhưng nước đổ khó hốt, lời đã nói ra muốn thu lại thực rất khó khăn, cô trằn trọc suốt cả một đêm, mãi đến khi trời tờ mờ sáng mới nặng nề nề nề mà chìm vào giấc ngủ, không biết ngày hôm sau nên đối mặt anh thế nào.

Cũng may, sáng sớm có Phí Hiên đến thăm, mang đến cho Hạ Ngữ Băng một cái chân dê. Học kỳ này của cậu đã lên lớp mười hai, việc học rất bận, nhưng vẫn luôn kiên trì vẽ tranh, còn bớt thời gian ôn luyện trên thành phố, phác họa cơ bản đã chắc tay, tranh sơn dầu và tranh màu nước cũng tiến bộ không ít, Hạ Ngữ Băng thảo luận các kỹ

thuật rải màu trên tranh sơn dầu cùng Phí Hiên nên cũng không còn thời gian rảnh đi nghĩ về mấy chuyện tình tình ái ái linh tinh kia.

Chớp mắt liền trôi qua một giờ đồng hồ, ngoài cửa sổ, mưa thu đã ngừng, nước từ trên mái hiên tí tách tí tách mà nhỏ xuống, như là một tấm màn nước trong suốt. Hạ Ngữ Băng tựa lưng vào ghế nắn nắn eo, tầm mắt dừng trên cánh tay phải quần đầy băng gạc của Phí Hiên, hỏi: "Đang yên đang lành sao lại bị thương? Là bị chó cào ư?"

Phí Hiên Ngẩng ra, kéo ống tay đồng phục áo màu trắng xanh xuống, che miệng vết thương lại, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, dùng khẩu hình, nói: Không phải.

Hạ Ngữ Băng lại hỏi: "Đánh nhau với người ta?"

Phí Hiên vẫn lắc đầu, dùng dao nhỏ đi cạo thuốc màu dư thừa trên vải vẽ tranh sơn dầu, chàng trai trẻ vốn đã an tĩnh lại càng yên lặng thêm không ít, tựa hồ không muốn đề cập đến chuyện này nữa.

Hạ Ngữ Băng đoán là cậu có thể có lý do khó nói gì đó, không tiện nói ra, đành phải đổi đề tài khác.

Buổi chiều Phí Hiên còn phải đến trường đi học, ở chỗ Hạ Ngữ Băng ngây ngốc cũng khoảng hai giờ thì phải đi. Hạ Ngữ Băng đành phải đứng dậy đưa cậu ra cửa, đi đến rừng trúc nhỏ sau núi thì vừa vặn gặp Lâm Kiến Thâm lưng đeo gùi trúc nhỏ, trong tay cầm một chiếc cuốc nhỏ, đang từ một phía khác của rừng trúc từ từ đi đến.

"Anh!" Hạ Ngữ Băng vẫy vẫy tay với anh: "Anh đi đâu vậy?"

Lâm Kiến Thâm không nói gì, chỉ dừng bước, đứng tại chỗ nhìn cô.

Phí Hiên thấy Lâm Kiến Thâm ở đây, liền xua tay ý bảo Hạ Ngữ Băng dừng bước, gõ chữ nói với cô: 【 Anh Lãng chờ em trên đường cái phía trước, cô giáo Hạ không cần đưa em nữa. 】

Hạ Ngữ Băng gật gật đầu: "Vậy em cẩn thận một chút." Nói xong, cô chạy nhanh về phía Lâm Kiến Thâm.

"Em và thằng nhóc nhà họ Phí kia quen nhau thế nào vậy?" Vừa thấy cô qua đây, Lâm Kiến Thâm liền nhíu mày hỏi.

"Cậu ấy học vẽ tranh chỗ em, anh quên rồi sao?"

Chuyện tối hôm qua dường như chưa hề xảy ra, trải qua một buổi tối bình tâm lại, giữa hai người lại khôi phục trầm tĩnh như ban đầu, mặc dù bề ngoài bình tĩnh có gợn sóng lăn tăn nhưng cũng đã che dấu rất tốt.

"Nhà họ Phí có chuyện, thời gian này ít qua lại với cậu ta thôi." Lâm Kiến Thâm cảnh báo.

Gia đình Phí Hiên xảy ra chuyện? Khó trách vừa rồi lúc hỏi về chuyện vết thương của cậu, về mặt cậu ta lại né tránh.

Dù sao cũng là một cậu em ngoan ngoãn nghe lời, Hạ Ngữ Băng khó tránh có chút lo lắng, hỏi: "Nhà cậu ấy xảy ra chuyện gì?"

"Tổ tiên nhà cậu ta tổn hại âm đức, đùa giỡn yêu quái, nên tai họa ập xuống con cháu." Hạ Ngữ Băng trừng lớn hai mắt, Lâm Kiến Thâm lại an ủi cô: "Em cũng đừng lo lắng, Phí Lãng sẽ bảo vệ cậu ta."

Hạ Ngữ Băng nhớ, Phí Hiên từng nhắc đến, Phí Lãng là con trai mà ba Phí nhận nuôi, lại là "đồng loại" của Lâm Kiến Thâm, nói như vậy.....

"Phí Lãng cũng là yêu quái? Anh ta là yêu quái gì? Có lợi hại không?"

"Lang yêu." Lâm Kiến Thâm lời ít ý nhiều: "Không lợi hại bằng tôi."

Hạ Ngữ Băng vốn đang định đuổi theo hỏi việc nhà họ Phí đùa giỡn yêu quái, nhưng lực chú ý đã bị dời đi khi nhìn thấy giỏ trúc mà Lâm Kiến Thâm đang đeo trên lưng, hỏi: "Anh muốn đi đâu vậy?"

Lâm Kiến Thâm xoay người, cũng không quay đầu lại nói: "Mới vừa mưa xong, trong núi có rất nhiều nấm, hái một ít cho em mang về Hàng Châu."

Lòng Hạ Ngữ Băng trầm xuống, không ngờ kỳ nghỉ lại trôi qua nhanh như vậy, ngày mai cô đã phải trở về đi học. Cố gắng kiềm chế một chút không nổi và thương cảm trong lòng kia, cô chạy qua cầu đá sương khói lượn lờ, đuổi theo bước chân Lâm Kiến Thâm: "Từ từ đã nào, em đi cùng anh!"

Đường núi sau mưa vô cùng trơn, trong không khí tràn ngập hương vị vừa tươi mát vừa ẩm ướt, đi nửa giờ về phía tây trên con đường núi cỏ mọc thành cụm, dưới gốc cây tùng trải một tầng lá dày mềm mại, thỉnh thoảng có thể thấy một vài cây nấm nhô ra từ dưới tầng lá, run run rẩy rẩy mà xòe ra như chiếc ô nhỏ.

Đây gọi là nấm cây tùng, dùng để nấu canh gà thì vô cùng tươi ngon, Hạ Ngữ Băng bắt chắp để giày dính một tầng bùn thật dày, vui vẻ hái đầy một túi áo. Lâm Kiến Thâm ngồi xổm xuống để tiện cho cô bỏ nấm vào trong giỏ trúc.

Giỏ trúc này chính là cái dùng để nhặt hạt dẻ lần trước, Hạ Ngữ Băng không nhìn được lại nhớ đến nụ hôn đầu ngoài ý muốn kia, còn có hạt dẻ lăn đầy đất nữa.

"Chia ra tìm đi, em sang bên kia tìm xem." Hạ Ngữ Băng hăng hăng giọng nói, chỉ về phía rừng cây rậm rạp càng nhiều cây già kia.

Lâm Kiến Thâm hơi do dự, nghĩ đến có anh ở đây canh giữ chắc hẳn là không có vấn đề gì, liền gật đầu đáp ứng: "Đừng đi xa."

Hạ Ngữ Băng lên tiếng đáp ứng, dọc theo đường đi hái được một ít, lúc ngẩng đầu lơ đãng thấy cách đó không xa có một đoạn gỗ khô đổ. Gỗ khô rỗng ruột, bên trên phủ một lớp rêu phong loang lổ và thứ gì đó màu đen tuyền, đến gần mới phát hiện những thứ màu đen đó là mộc nhĩ mới mọc.

Hạ Ngữ Băng nhớ, khi mình còn rất nhỏ có về quê nghỉ hè, cũng đã từng đi hái mộc nhĩ cùng bà ngoại, sau khi phơi khô rồi bảo quản qua một mùa đông, hầm canh xào thịt đều đặc biệt ngon.

Cô vượt qua bụi gai, ngồi xổm xuống rồi cẩn thận hái mộc nhĩ xuống, bọc lại vạt áo coi như vật chứa tạm thời. Đang hái đến nhập thần lại chợt cảm thấy sau lưng một trận lạnh, có từng đợt từng đợt sương mù tản ra từ dưới chân cô.

Mới đầu cô còn không mấy để ý, mãi đến khi sương mù này càng lúc càng đậm, như dây leo từ mắt cá chân cô mà bò lên, cảm giác lạnh lẽo

khiến cả người cô phát run, cô mới phản ứng lại..... Màn sương mù bất thường này không phải thứ lần trước cô đã gặp đó sao!

Cô đột nhiên đứng dậy, há miệng thở dốc, một tiếng "anh" còn chưa thốt ra khỏi miệng đã thấy từ trên đầu rơi xuống một hạt mưa như trên châu, ngay sau đó là hai ba hạt mưa ngay dưới trời nắng.

"Trên người của người có hương vị mà ta ghét nhất!" Phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nữ thực mờ ảo, vừa mềm mại như tơ, vừa quyến rũ mị hoặc.

Giọng nói này cổ cổ quái quái, rõ ràng là không thuộc về tiếng nói của con người, như mạng nhện từ trên trời hạ xuống, khiến tay chân Hạ Ngữ Băng lạnh lẽo, sau một lúc lâu mới dùng hết sức lực toàn thân xoay người.....

Cô nhìn thấy một cô gái.

Không, nghiêm túc mà nói thì là một quái vật nửa người nửa yêu với hai cái tai hồ ly trắng như tuyết -- tóc dài đen như mực của cô ấy kéo dài đến tận mắt cá chân, mặc một thân váy áo đỏ rực, trong tay cầm một cây quạt xếp màu xanh đen, mi dài nhẹ quét, khuôn mặt thon môi hồng anh đào cười như không cười hơi nhếch lên, làn da trắng như giấy, ghép cùng với mặt mày miệng môi lại càng có nét kinh diễm đến không có hơi thở con người, cứ như vậy mà đứng trong làn sương trắng cuồn cuộn, con người xanh ngọc bích nhìn chăm chăm Hạ Ngữ Băng, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Đây là yêu quái có thể tu ra hình người thứ tư mà Hạ Ngữ Băng tận mắt nhìn thấy, sau Lâm Kiến Thâm, ông ngoại và Phí Lăng. Thậm chí cô ấy so với Lâm Kiến Thâm còn đáng sợ hơn, bởi vì quanh thân có yêu khí lượn lờ, ngoại trừ cảm hận vô tận thì không có một tia thiện niệm nào.

Một quái vật khát máu chân chính.

"Anh....."

Cô lui về sau một bước, lời cầu cứu còn chưa nói xong đã bị hồ yêu kia bước lên, dùng những ngón tay với móng tay sắc nhọn bóp lấy cổ

họng.

Cảm giác hít thở không thông vô cùng khó chịu, cổ họng bị nắm nên không nói được một âm tiết hoàn chỉnh.

"Nói! Hắn ở đâu!" Hồ yêu hung tợn nói: "Kẻ phụ bạc kia ở đâu!"

Hạ Ngữ Băng căn bản không biết kẻ phụ bạc trong miệng cô ấy là ai, chỉ dùng đôi mắt hằn đầy tơ máu mà trừng trừng nhìn cô ấy, trơ mắt nhìn tay hồ yêu càng thu hẹp hơn, môi đỏ mọng mở ra, lộ ra toàn là răng trắng sắc nhọn!

Cô ấy muốn ăn cô!

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Hạ Ngữ Băng!

Lâm Kiến Thâm! Lâm Kiến Thâm!

Cô ra sức mở miệng, trong lòng không ngừng điên cuồng gọi tên Lâm Kiến Thâm, ý đồ khiến cho Lâm Kiến Thâm ở cách đó không xa có thể phát hiện ra sát khí bên trong làn sương mù dày đặc này.....

Có lẽ là tâm linh tương thông, ngay sau đó, gió mạnh càn quét sương mù dày đặc, có một thân ảnh màu đen nhanh như chớp vọt đến, đánh hồ yêu bay ra xa mười mấy mét, hung hăng ấn cô ấy trên mặt đất!

Cổ họng bị bóp lấy cuối cùng cũng được tự do, không khí không ngừng được nạp vào phổi, Hạ Ngữ Băng xụi lơ trên mặt đất, che phần cổ bị đau lại, điên cuồng ho khan.

Cô thở hỗn hển dồn dập, mắt miễn cưỡng mở ra, nhìn thấy Lâm Kiến Thâm nửa người nửa yêu đang bóp chặt cổ họng của hồ yêu, sau lưng một đôi cánh mở rộng, lông màu đen dựng đứng, rõ ràng là đang động sát niệm.

"Ta đã cảnh cáo ngươi, đừng xuống núi làm loạn nữa!" Lâm Kiến Thâm trầm giọng nói, trong ngực có tiếng rùng rùng âm hùng hậu thật chấn động, khiến trăm yêu run rẩy cúi đầu.

"A ha ha ha ha ha ha ha!" Hồ yêu kia điên cuồng cười khiêu khích, nghe rằng hung tợn nói: "Tốt nhất là ngươi nên giết ta đi, nếu không trăm năm ngàn năm ta vẫn sẽ nghĩ mọi biện pháp xuống núi giết hẳn!"

"Hắn đã chết mấy trăm năm rồi." Lâm Kiến Thâm lạnh giọng nói.

"Chỉ giết một mình hắn làm sao đủ! Hắn trêu chọc ta, cho ta một cái tên, dạy ta biết ái - dục, đưa ta vào mười trượng hồng trần, sau đó lại ghét bỏ ta vì ta là một yêu quái, hung hăng vứt bỏ ta lại nhân thế, ngược lại đi lấy người phụ nữ khác làm vợ....."

Hồ yêu dưới bàn tay Lâm Kiến Thâm run rẩy, vẫn cười khanh khách: "Từ trước đến nay yêu quái chúng ta đều yêu ghét rõ ràng, lúc trước yêu hắn bao nhiêu thì hiện tại liền hận hắn bấy nhiêu. Chỉ giết một mình hắn làm sao mà đủ? Ta phải giết hết hậu nhân của hắn, giết tất cả những người có dính hơi thở chán ghét của hắn! Thù này hận này, không chết không ngừng!"

Lời nói tràn đầy ác niệm và yêu khí lượn lờ hoàn toàn chọc giận Lâm Kiến Thâm. Tay anh dùng sức, tàn nhẫn nói: "Nể mặt là đồng loại, ta đã nhiều lần bỏ qua cho người, nhưng người ngàn vạn lần không nên khiến cô ấy bị thương!"

Dứt lời, anh gầm nhẹ một tiếng, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy mà kéo dài và biến to thân thể, làn da trắng nõn bị vảy cứng màu đen thay thế, quần áo mạnh mẽ căng ra, anh lại ở dưới mi mắt Hạ Ngữ Băng mà hiện nguyên hình, tung hoành bên trong rừng thông cổ mộc che trời!

Ứng Long thét dài trong đêm, vượt rồng ra lực nắm lấy thân thể hồ yêu như nắm một món đồ chơi, dùng sức siết chặt, hồ yêu lập tức kêu thảm thiết một tiếng, hóa thành một trận sương trắng nổ tung, sau đó tiêu tán trong không khí.

Chỉ có một chiếc quạt xếp màu xanh đen bay từ trên không trung xuống, chậm rãi dừng trước mặt hạ Ngữ Băng.

Đây là một cây quạt đã rất rất cũ, nan quạt không biết đã gãy bao nhiêu lần, lại được người dùng cao su và tơ hồng cẩn thận tu sửa lại. Mặt quạt lấy màu chàm làm nền, vẽ núi tuyết, bông tuyết và một vầng trăng tàn cong cong, bên cạnh dùng chữ tiểu triện viết một hàng chữ nhỏ:

【 Minh Thiên Khải, năm thứ sáu, tú tài Thần Châu Phí Nguyên An tặng ái thiếp Hồ A Tuyết】

Phí Nguyên An, Phí Hiên..... đều là người nhà họ Phí.

Hôm nay Phí Hiên đến tìm cô, cho nên hồ yêu mới nghĩ thấy hương vị người nhà họ Phí mà cô ấy chán ghét trên người cô.

Thần Châu đời Minh cách khu vực trấn Phỉ Thúy mà hiện tại người nhà họ Phí đang cư trú vô cùng gần, lại liên hệ với những lời mà Lâm Kiến Thâm nói lúc trước "Phí gia tổn hại âm đức, làm loạn với yêu quái", Hạ Ngữ Băng không nhìn được phỏng đoán: Chắc là tổ tiên của Phí Hiên - Phí Nguyên An vô tình gặp hồ yêu này, cũng cùng cô ấy yêu đương, rồi lại vứt bỏ hồ yêu đi lấy người khác, do đó mới khiến cô ấy oán hận đến nay, liên tiếp xuống núi hại người làm loạn, quấy rầy hậu nhân của Phí gia.....

Đang nghĩ ngợi, một cái đầu rồng thật lớn chậm rãi thò lại đây, con người màu vàng nhạt lo lắng mà đánh giá trên dưới Hạ Ngữ Băng, sau đó lại dùng đầu cọ cọ lên vai cô. Đại hắc long vừa rồi còn hung khí lan tràn sát yêu vô tình, lúc này lại dịu ngoan đến kỳ lạ.

"Em không sao, anh." Hạ Ngữ Băng hoàn hồn, đặt quạt xếp gấp lại trên mặt đất, giơ tay sờ sờ sừng rồng màu bạc của Lâm Kiến Thâm, thở dài: "Hiện tại em sầu lo là vì, anh xé rách quần áo, lát nữa phải cởi trần về nhà ư?"

Đại hắc long ngẩng ra, con người màu vàng nhạt trừng đến cực đại, rõ ràng là không nghĩ đến vấn đề này.

Hạ Ngữ Băng bị dáng vẻ ngốc nghếch luống cuống của anh chọc cười, nhưng chỉ trong chớp lát cô liền thu lại ý cười, lòng bàn tay mơn trớn chỗ bị tụ máu trên cổ, lâm vào trầm tư.

"Hắn trêu chọc ta, cho ta một cái tên, dạy ta biết ái - dục, đưa ta vào mười trượng hồng trần, sau đó lại ghét bỏ ta vì ta là một yêu quái, hung hăng vứt bỏ ta lại nhân thế....."

"Từ trước đến nay yêu quái chúng ta đều yêu ghét rõ ràng, lúc trước yêu hắn bao nhiêu thì hiện tại liền hận hắn bấy nhiêu."

Lời trước khi chết của hồ yêu tựa như những mũi kim, hung hăng đâm vào tim Hạ Ngữ Băng, khiến cô đau đớn. Hồ yêu đang mang kẻ phụ bạc Phí Nguyên An, nhưng sao lại không phải đang mang cô - một kẻ si tâm vọng tưởng và ích kỷ đây?

Nếu cô thật sự chọc đến Lâm Kiến Thâm, nhưng tương lai lại bỏ lại anh, Lâm Kiến Thâm có thể cũng giống như hồ yêu này không, ngày ngày rơi vào thống khổ?

CHƯƠNG 45: ĐÊM SINH NHẬT.

Edit: Bạch Lan Từu

Không có quần áo khiến Lâm Kiến Thâm thật khó xử, không thể cởi trần đi xuống núi đâu nhỉ?

Hạ Ngữ Băng nhìn dáng vẻ anh nỗ lực giấu thân thể cao lớn của mình sau thân cây, không nhịn được cười, đề nghị: "Nếu không anh từ từ đợi ở đây, em về lấy quần áo tới cho anh?"

Đại hắc long ló cái đầu từ trong cành lá rậm rạp, con người màu vàng nhạt dừng lại trên chỗ tụ máu trên cổ Hạ Ngữ Băng, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Hạ Ngữ Băng không yên tâm: "Còn có biện pháp khác ư? Anh không định chờ trời tối rồi trở về chứ?"

Đại hắc long không nói gì, chỉ là đem thân thể lui vào trong tán cây, biến mất trong nháy mắt.

"?" Hạ Ngữ Băng chạy đến dưới gốc cây tùng kia, ngẩng đầu lên nhìn lại chỉ thấy nhánh cây ngang dọc, không hề thấy bóng dáng Lâm Kiến Thâm. Cô không khỏi có chút nóng nảy, đem tay hợp lại đặt bên môi, hô: "Anh!"

Cô vừa bị hồ yêu bóp cổ, dưới tình thế cấp bách giọng nói có hơi phá âm, chỉ thấy lá cây trên đỉnh đầu kêu sột soạt, tiếp theo một món đồ tinh tế màu đen rơi từ trên cây xuống, vừa vặn dừng trên vai Hạ Ngữ Băng.

Hạ Ngữ Băng theo bản năng sờ một cái, sờ đến vảy mịn ấm áp như ngọc ----- lập tức sợ hãi mà nhảy dựng lên.

"Có rắn!" Cô thét chói tai một tiếng, tay mắt lạnh lẽo mà vung tay ném đi vật thể màu đen chỉ to tương tự ngón tay út!

Bịch-----

"Con rắn" màu đen bị ném trên thân cây, dính trong chốc lát rồi lại bẹp một tiếng mà rơi xuống tầng lá cây rụng trên mặt đất, mặt ngửa lên trời, hai cái cánh nhỏ bầy vung tám vẩy, bốn cái móng vuốt không ngừng khua khua loạn xạ, mãi sau một lúc lâu mới lật người lại được, lắc lắc hai cái sừng nhỏ dài trên đầu.....

Từ từ đã, cánh và sừng?

Hạ Ngữ Băng lấy lại tinh thần, vội vàng ngồi xuống tập trung nhìn lại, con rồng màu đen nho nhỏ này không phải bản thu nhỏ của Lâm Kiến Thâm ư?

"Anh không sao chứ?" Hạ Ngữ Băng cuống quýt nâng anh lên, nhìn tiểu hắc long chưa lớn bằng ngón tay út trong lòng bàn tay, vừa mới lạ vừa buồn cười: "Sao anh lại biến thành dáng vẻ này?"

Đại khái là do thu nhỏ nên không tiện nói chuyện, hoặc là bởi vì vừa rồi bị ném đi nên ngốc luôn rồi, Lâm Kiến Thâm không lên tiếng, chỉ dọc theo cổ tay trắng nõn của Hạ Ngữ Băng mà vòng thành một vòng đầu đuôi gặp nhau, như là một cái lắc tay hình con rồng màu đen.

Thế này lại tiện hơn không ít, vì thế Hạ Ngữ Băng đeo nó về nhà, mới vừa buông giỏ trúc xong liền phát hiện trên cổ tay trống không, tiểu hắc long vẫn luôn vòng trên tay không thấy đâu. Cô sợ không cẩn thận đã đánh rơi Lâm Kiến thâm trên đường núi, liền vòng từ trong ra ngoài gọi một lượt: "Anh, anh có ở nhà không?"

Không ai trả lời, chỉ là phòng ngủ của Lâm Kiến Thâm trên lầu hai truyền đến tiếng vang rất nhỏ.

Hạ Ngữ Băng không yên tâm, đem nắm trong sọt treo lên tường, sau đó giày cũng chưa cởi, bất chấp mà chạy chậm lên lầu hai, đẩy cửa phòng Lâm Kiến Thâm ra: "Anh....."

Lời còn chưa dứt, cô đã thấy một thân thể thon dài chọt lướt qua..... không hề mặc quần áo.

Tiếp theo là một loạt tiếng động lách cách, long cong, loảng xoảng, cô nhanh chóng đóng cửa lại, ngây ngốc đứng ở cửa phòng mà từ từ đỏ mặt.

"Em không biết gõ cửa sao?" Tiếng nói tức giận của Lâm Kiến Thâm truyền đến từ sau cửa phòng.

"Em tưởng là đã làm mất anh rồi, gấp muốn chết được còn nhớ gì gõ cửa chứ!" Hạ Ngữ Băng cũng xấu hổ không kém gì Lâm Kiến Thâm, cô không cam lòng yếu thế, phản bác; "Em gọi tên anh, ai bảo anh không trả lời em."

Cửa đột nhiên bị người kéo ra, Lâm Kiến Thâm mặc một bộ quần áo sạch sẽ đi ra từ trong phòng, khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú có vết hồng khả nghi.

Anh mặc bộ quần áo Hạ Ngữ Băng tự tay thiết kế, không dám nâng mắt nhìn cô, cúi đầu lạng lẽ đi xuống lầu, Hạ Ngữ Băng suy nghĩ, cũng đi xuống theo.

Lâm Kiến Thâm dường như chợt nhớ đến cái gì, quay đầu nói: "Vết thương của em...." Anh duỗi tay muốn chạm vào chỗ bị thương của Hạ Ngữ Băng lại bị cô lui về phía sau một bước né tránh.

Không ngờ cô sẽ tránh né, Lâm Kiến Thâm rõ ràng ngẩn ra một chút. Hạ Ngữ Băng che lại chỗ bị thương trên cổ, mắt tự nhiên nói: "Không sao, ngủ một giấc là tốt thôi."

Sau một lúc lâu nhìn cô, Lâm Kiến Thâm mới chần chờ nói: "Thật sự không cần tôi giúp đỡ?"

Hạ Ngữ Băng vừa nhớ đến phương pháp trị liệu vết thương của anh liền không nhìn được mặt đỏ tim đập nhanh, vội lắc đầu: "Thật sự không cần."

Lâm Kiến Thâm không nói nữa, chỉ là xoay người đi đến ngăn tủ lấy ra một lọ dầu bôi hoạt huyết tan bầm, nói với Hạ Ngữ băng: "Để tôi bôi ít thuốc cho em."

Hạ Ngữ Băng không tiện từ chối, an vị ở trên sofa ngoan ngoãn ngẩng cổ, để cho bông gòn dính nước thuốc nhẹ nhàng xoa xoa trên cổ mình, vừa lạnh lại hơi ngứa. Cô nhắm mắt lại, không nhìn khuôn mặt sát đến thật gần của Lâm Kiến Thâm, lúc nhắm mắt lại, trong đầu đều là lời nói cảm hận trước khi chết của hồ yêu.

Nếu không thể sống lâu bên yêu quái, cần gì phải vì nhất thời ham mê mà đi trêu chọc bọn họ đây?

Cô hoảng hốt nghĩ, mãi cho đến khi Lâm Kiến Thâm nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô, nhắc nhở: "Thoa xong rồi, ngăn người ra vậy."

"Không có gì, anh, hôm nay anh nấu cơm đi." Cô ngả người vào sofa, không có tinh thần liên chơi xấu: "Em muốn ăn đồ ăn anh làm."

Có lẽ, sau này sẽ không thể ăn được nữa. Cô yên lặng nói trong lòng.

"Em đúng thật là càng ngày càng yếu ớt." Ngoài miệng Lâm Kiến Thâm ghét bỏ nhưng cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn vào phòng bếp.

Hạ Ngữ Băng nghe thấy trong phòng bếp vang lên tiếng vo gạo, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, có không nở và vương bận, cũng có nỗi đau nhàn nhạt như kéo tơ.

Đêm nay, Hạ Ngữ Băng mơ một giấc mộng.

Cô mơ thấy sơn cốc hẻo lánh ít dấu chân người mà cô từng đi qua kia, đom đóm và ánh trăng vẫn như cũ, một con Ưng Long đen nhánh cuộn tròn ngủ sâu nằm dưới gốc cây đa xù xì, đôi cánh bị dây leo dây dưa khóa lại, trải qua xuân hoa thu nguyệt hạ loi đông tuyết, ngày qua ngày như là một năm mờ biết hô hấp, chìm vào giấc ngủ vĩnh viễn.

Cảnh trong mơ yên tĩnh, có một loại áp lực khiến người ta bi thương, cô nhớ rõ bản thân đã đứng ngay dưới hắc long, nhưng làm sao cũng không lay tỉnh được nó, bên tai không ngừng vang lên giọng nói mang theo căm ghét của hồ yêu: "..... Người trêu chọc hắc, cuối cùng lại bỏ lại hắc, người đúng là tội nhân ích kỷ!"

"Không phải....."

"Là người! Là người hại hắc thật thảm!"

"Ta không có!" Hạ Ngữ Băng hét lên một tiếng, bừng tỉnh lại từ trong mộng, trên mặt ướt sũng nước, tất cả đều là nước mắt.

Mộng đã tỉnh, nhưng trái tim không ngừng hoảng loạn vẫn là thật lâu vẫn chưa bình ổn lại được. Lau khô đôi mắt, lấy ra di động trên đầu

giường, vừa nhìn thì thấy mới là rạng sáng năm giờ, trời còn chưa sáng.

Cô không ngủ được, dứt khoát mở trình duyệt ra, tìm một ít biện pháp kéo dài tuổi thọ và một ít kỳ văn dị sự có liên quan đến yêu quái và thần linh, vừa mới mở trình duyệt ra liền nhìn thấy trên khung vuông nhật ký tìm kiếm nhảy ra mấy dòng lịch sử tìm kiếm:

【Em gái tức giận nên đổ thế nào】

【Em gái đột nhiên không để ý đến tôi là vì nguyên nhân gì】

【Làm sao để xác định mình có thích một người】

【Yêu quái và con người có thể yêu đương không】

...

Ban đầu hạ Ngữ Băng còn chưa hiểu gì, không hiểu mình đã làm ra chuyện kì quái kia khi nào, chẳng lẽ là khi nằm mơ đã mộng du đi làm? Qua một hồi lâu mới nhớ lại, ngày hôm qua cô vẫn luôn nghĩ đến những lời hồ yêu đã nói trước khi chết, vẫn luôn ngoài sáng trong tối mà tránh né Lâm Kiến Thâm lại gần, không hề có phản ứng gì với anh. Lâm Kiến Thâm ngoài miệng không nói nhưng trong lòng nhất định đã cảm nhận ra khác thường.

Trước khi đi ngủ, Lâm Kiến Thâm gõ cửa phòng ngủ của cô, đứng trước cửa nhìn cô một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Có thể mượn ipad của em dùng một chút không?"

Tài khoản Baidu mà hạ Ngữ Băng dùng cho ipad và di động là cùng một cái, vừa nhìn là hiểu hết nhật ký tìm kiếm. Hai người ở chung lâu như vậy, Hạ Ngữ Băng cũng thường cho anh mượn ipad xem tin tức, hoặc là nhờ anh làm một ít nhiệm vụ trong trò chơi, cho nên lần này Lâm Kiến Thâm muốn mượn ipad của cô, cô cũng cho rằng Lâm Kiến Thâm muốn mượn xem tin tức mà thôi, không nghĩ đến anh lại đi tra những cái đó.

Hạ Ngữ Băng dựa theo nhật ký tìm kiếm của anh mà dò xem từng cái một, càng xem càng chua xót. Cô xoa xoa đôi mắt, nắm chặt di động

đang nóng lên, nằm ngửa ra, nghĩ thầm: Có phải anh ấy cũng có một chút thích mình không?

Nhưng mà, vì sao lại vào đúng lúc này?

Cô thở ra một hơi thật dài, dùng chăn che mặt lại, trần trọc đến hừng đông.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong kỳ nghỉ, cô nên về Hàng Châu, theo thường lệ thì sẽ là Lâm Kiến Thâm lái xe đưa cô đến nhà ga thành phố. Tối hôm qua Hạ Ngữ Băng ngủ không ngon, vừa lên xe đã nặng nề nề nề mà chìm vào giấc ngủ, mãi đến khi đến nhà ga cô mới lấy lại phản ứng, dọc theo đường đi cô đều không nói chuyện với Lâm Kiến Thâm.

Lúc từ biệt để vào nhà ga, Lâm Kiến Thâm thật sự không chịu nổi yên lặng mà hỏi cô một câu: "Lần trở về tới là khi nào?" Còn chưa chờ Hạ Ngữ Băng trả lời Lâm Kiến Thâm đã bổ sung: "Tôi có thể đến đón em."

Ánh mặt trời màu vàng nhạt, dừng ở trên người không có chút hơi ấm nào, gió thổi qua là có thể cảm nhận được vẻ lạnh lẽo hiu quạnh của gió thu, hạ Ngữ Băng kéo hành lý đứng trong đám người tới tới lui lui, qua một lúc lâu mới nói: "Để nói sau."

Đáp án thay đổi, tâm tình Lâm Kiến Thâm cũng thay đổi theo, thậm chí trong một cái chớp mắt anh còn hơi hoảng loạn, e sợ nếu để hạ Ngữ Băng xoay người rời đi sẽ không bao giờ cô quay về nữa.

"Em sẽ gọi điện thoại cho tôi chứ?" Anh lại hỏi.

Hạ Ngữ Băng nghĩ nghĩ, kiên định gật đầu: "Em sẽ, mặc kệ ra sao, anh mãi mãi là người thân của em."

Lúc này Lâm Kiến Thâm mới cười, nhẹ gật đầu: "Được."

Hạ Ngữ băng phất phất tay tạm biệt anh, lúc xoay người lại nghe tiếng nói vững vàng của Lâm Kiến Thâm truyền đến, không có chút do dự nào: "Hạ Ngữ Băng, vấn đề hôm đó em hỏi tôi, tôi sẽ cho em đáp án."

Hạ Ngữ Băng kinh ngạc xoay người, thấy Lâm Kiến Thâm nổi bật đứng trong đám người, nghiêm túc mà bổ sung: "Rất nhanh thôi."

Ngoài dự liệu, Hạ Ngữ Băng không có vui sướng như trong tưởng tượng, chỉ có hốc mắt hơi chua xót, cực lực khống chế mong muốn lao đến ôm anh, nhẹ giọng nói: "Không vội."

Vẫn là trời cao mây thưa, vẫn là thiếu niên mặt mày tươi sáng đứng đối diện, nhưng so sánh với ngày đó thì càng nhiều thêm mấy phần hiu quạnh của mùa thu.

Năm bốn đại học cơ bản đã kết thúc chương trình học, bắt đầu tạo dựng sự nghiệp, đi thực tập, Hạ Ngữ Băng lấy cái giấy chứng nhận đã thực tập tại công ty Hạ Tông Trạch, dọn từ trường về chung cư nhỏ của mình, mỗi ngày ngoại trừ phác thảo thì chính là nấu ăn, thỉnh thoảng có thể cùng bạn bè ra ngoài mà ăn chơi trụy lạc ngập trong vàng son một lần, mỗi ngày đều sắp xếp lịch trình bản thân đến kín mít, như là muốn cố tình quên đi một người không nên nhớ thương, một ít chuyện không nên hy vọng xa vời.....

Chỉ là ngẫu nhiên những lúc đêm khuya yên tĩnh, một mình cô nằm trong ổ chăn cũng sẽ nhớ đến đom đóm và ánh trăng ở dưới quê, cùng với Ứng Long cô đọc dưới ánh trăng kia.

Đảo mắt đã đến sinh nhật của Hạ Ngữ Băng, dựa theo quy tắc cũ, buổi trưa cô sẽ ở nhà cùng Hạ Tông Trạch ăn sinh nhật, còn lại buổi tối là cùng các bạn bè vui chơi.

Vương Toa Toa làm cho cô một bữa tiệc sinh nhật, ăn cơm đi KTV, đánh bi-a, chơi điện tử, trong bữa tiệc ngoại trừ có mấy cô gái chơi thân với nhau, còn có không ít người thân của họ và một ít nam sinh muốn theo đuổi Hạ Ngữ Băng. Trịnh Ngạn cũng tặng quà, nhưng là nhờ Vương Toa Toa mang đến, bản thân không lộ diện, chắc là không muốn khiến cô xấu hổ.

Một đám người trẻ tuổi ầm ĩ đến tận hơn mười giờ tối vẫn chưa chịu ngừng, sau khi cắt bánh sinh nhật, Hạ Ngữ Băng lấy lý do đi WC mà trốn khỏi đám bạn đang khóc đến quỷ khóc thần sầu kia.

Ở trong WC trang điểm lại, di động trong túi kêu lên không ngừng, cô một tay cầm son môi, một tay gian nan móc di động ra, vừa nhìn thì thấy hóa ra là dây số quen thuộc đến từ vùng quê xa xôi

Đây là lần đầu tiên Lâm Kiến Thâm chủ động gọi điện thoại cho cô.

Tút -----

Ngón tay không chịu khống chế mà ấn xuống nút nhận, nghe được giọng nói thanh lãnh xuyên qua ống nghe di động truyền đến: "Alo, Hạ Ngữ Băng?"

"Vâng, anh?" Có lẽ là do uống rượu, giọng nói có chút khô, như là bị nước mắt quét qua.

Sau một lúc, Lâm Kiến Thâm thấp giọng nói: "Hôm nay là sinh nhật em, chúc em sinh nhật vui vẻ."

Một câu nhẹ nhàng đã gọi lên ký ức từ xa xưa.

【Anh còn chưa trả lời tôi đâu? Tháng mấy năm chín bảy?

Ngày bảy tháng bảy.

Thất tịch à, khéo vậy sao? Tôi là ngày hai mươi tám tháng mười ăn sinh nhật dương lịch.】

Không ngờ lúc trước chỉ là thuận miệng nhắc đến sinh nhật, vậy mà anh lại lặng lẽ ghi nhớ trong lòng. Cổ họng Hạ Ngữ băng như bị lấp kín, trong nháy mắt ngôn từ đều tụt về số âm, suốt nửa ngày mới khó khăn mà "a" một tiếng, nói: "Cảm ơn."

Lại là một hồi yên lặng, thiên ngôn vạn ngữ đều giấu ở trong hơi thở phập phồng của hai người.

"Sao em không nhận điện thoại?"

"Sao đến giờ anh còn chưa ngủ?"

Hai người trăm miệng một lời, lại không hẹn mà cùng mở miệng.

Hạ Ngữ Băng phản ứng lại, vội dò lại nhật ký cuộc gọi, vừa nhìn, quả nhiên thấy không ít cuộc gọi nhờ của lâm Kiến Thâm, bắt đầu từ bảy giờ tối đến tận hơn mười rưỡi, mỗi cuộc cách nhau nửa giờ.

"Xin lỗi nha anh, di động để ở trong túi xách, hơn nữa trong phòng thật ồn, em không nghe thấy." Hạ Ngữ Băng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ lúc Lâm Kiến Thâm canh giữ trước bộ điện thoại đã cũ kia, và biểu tình mỗi lần anh ấn số điện thoại của cô, trong lòng lại không ngừng khó chịu, vội vàng giải thích: "Em thật sự không nghe được."

"Tôi biết rồi." Dừng một chút, Lâm Kiến Thâm hít một hơi thật sâu, hỏi: "Em nói địa chỉ nhà em cho tôi được không? Tôi đã làm cho em một bộ....."

"Hạ Ngữ Băng, mau ra hát đi!" Vương Toa Toa và mấy nữ sinh cãi cọ ầm ĩ mà đi vào WC, lôi kéo tay Hạ Ngữ Băng, náo loạn: "Sinh nhật lại trốn trong nhà vệ sinh làm gì hả? Tiếp khách đi chứ! Đi đi đi!"

Hạ Ngữ Băng bị cô ấy náo loạn đến hết cách, cũng không nghe rõ vừa rồi Lâm Kiến Thâm nói gì, vội vàng ngắt lời anh: "Anh, đợi lát nữa em gọi lại cho anh nha."

Tút tut -----

Trong điện thoại truyền đến từng tiếng tut, Lâm Kiến Thâm rũ mi mắt xuống che lại cô đơn trong đáy mắt, nhẹ nhàng gác điện thoại.

Ở trên bàn trà ngoài phòng khách có một cái hộp gỗ tinh xảo sơn màu đỏ, trong hộp đặt một bộ dụng cụ ăn được làm thủ công. Mâm gỗ có tai mèo, chén gỗ, đĩa, đũa, tổng cộng mười hai món, tất cả đều lấy cổ mộc trong núi làm nguyên liệu, lấy linh lực làm đao, từng nhát từng nhát mà mài, mỗi một món đều được Lâm Kiến Thâm tỉ mỉ làm ra, trong lúc phơi nắng trên thượng du bởi vì không cẩn thận mà làm hỏng một cái mâm, anh phải làm lại lần nữa.

Bên cạnh hộp gỗ còn đặt một tờ đơn hàng chuyển phát nhanh, đáng tiếc lại không lấy được thông tin người nhận.

CHƯƠNG 46: ĐÊM GIÁNG SINH.

Edit: Bạch Lan Từu

"Con và Lâm Kiến Thâm thế nào rồi?" Ở nhà hai ngày, Hạ Tông Trạch liền nhìn ra cô không có tinh thần: "Gần đây cũng không thấy con gọi điện thoại cho nó."

"Là thế này ba ạ." Hạ Ngữ Băng nuốt cơm trong miệng xuống, đặt đũa xuống, nói: "Con chỉ là muốn suy nghĩ kĩ một việc, có rất nhiều thứ không phải mình muốn là có thể đi lấy."

"Xem ra con thực sự rất thích nó. Chỉ có toàn tâm toàn ý quan tâm một người, con mới có thể chấp nhận bỏ qua cái tôi cá nhân mà đặt mình vào vị trí của người khác để lo lắng." Hạ Tông Trạch múc cho cô một bát canh gà hầm với nấm đại: "Đây là nấm đại mà lần trước con mang từ dưới quê về, ba đã bảo chị Lý phơi khô rồi đem đi hầm với canh gà, nếm thử xem có phải đặc biệt ngon không?"

Hạ Ngữ Băng hoảng hốt nhớ lại tình cảnh cô và Lâm Kiến Thâm hái nấm trên cây tùng, ở đó một ngày một đêm, cô từ trong truyện cũ của người khác mà hiểu được, yêu là thấu hiểu và cho đi.

Hạ Ngữ Băng đẩy bát canh gà ra, buồn bực và hờn dỗi nói: "Con không uống, vừa thấy là lại không nhìn được nhớ đến anh ấy." Nhưng đẩy được một nửa lại hơi luyến tiếc, không chút tiết tháo mà lấy lại bát rồi đưa lên miệng, từng ngụm từng ngụm mà uống.

"Nếu đã cố gắng mà vẫn là có duyên không phận, vậy thì thôi đi, thiếu một người bạn trai thì thêm một người anh trai. Con vẫn còn rất trẻ, tất cả rồi sẽ thành quá khứ thôi." Hạ Tông Trạch buông đũa xuống, cười nói: "Huống chi còn có ba ở đây."

"Hừ." Hạ Ngữ Băng khuấy canh gà, nói: "Ai biết về sau, khi mà ba và dì Từ kết hôn liệu có cho con làm cô bé lọ lem không?"

"Tiểu Ngử." Hạ Tông Trạch nghiêm mặt, sửa lại lời cô: "Cô bé lọ lem là do ba đã chết, đừng có trù ba con như vậy."

"Ha ha ha, đúng nha." Hạ Ngử Băng ngược lại lại bị chọc cười, tâm tình cũng tốt lên không ít.

Chỉ là cô nhớ thật sự là đã mấy ngày cô không gọi cho Lâm Kiến Thâm, từ sau hôm sinh nhật đó, Lâm Kiến Thâm cũng không gọi qua nữa, Hạ Ngử Băng cũng cố tình lảng tránh, có đôi khi dăm ba bữa cũng không nói một câu.

Không phải không nhớ anh mà là biết bản thân không thể nhớ đến anh. Hạ Ngử Băng không muốn để Lâm Kiến Thâm đi vào vết xe đổ của ông ngoại và Hồ yêu, làm cho đoạn tình cảm vốn không thể có kết quả dừng lại tại đây, hai bên không vượt qua giới hạn, là lựa chọn tốt nhất.

Từ trong lòng mạnh mẽ khoét đi một khối, lúc mới bắt đầu có thể sẽ đau, nhưng dần dần đau sẽ trở thành thói quen.

Sau này tần suất trò chuyện ngày càng gần với con số không, Lâm Kiến Thâm vội vàng thu hoạch vụ thu, Hạ Ngử Băng cũng cùng với shop online của Vương Toa Toa tham gia một hoạt động có tên là "Hán phục đẹp nhất cho thiếu nữ", cả ngày đều bận rộn sửa bản thảo để dự thi rồi vận động bình chọn, chờ đến khi phục hồi lại tinh thần thì Hàng Châu đã rơi trận tuyết đầu tiên.

Đêm Giáng sinh tụ tập cùng người trong shop, ngày hôm sau lại bị Vương Toa Toa kéo đi xem cảnh tuyết ở Tây Hồ, để lấy cảnh chụp tuyên truyền cho series Hán phục mùa đông của shop, đến khi vội vội vàng vàng kết thúc công việc, trở về Tiêu Sơn đã là bảy giờ tối.

Tiêu Sơn vẫn lạnh rất nhanh, trong quảng trường bày một cây thông Noel cao chót vót, trên đường phố cũng treo rất nhiều đèn màu Giáng Sinh, ông già Noel đứng phía sau tủ kính mỉm cười hòa ái, ông đội chiếc mũ màu đỏ đứng cùng con tuần lộc, nhìn từng đôi tình nhân đi qua đi lại trên phố.....

Bầu trời đêm đầy tuyết vô cùng yên tĩnh, không hề ăn nhập với đường phố náo nhiệt, Hạ Ngữ Băng lẫn trong dòng người, yên lặng kéo khăn quàng cổ cao lên một chút, che đi chóp mũi bị lạnh đến đỏ bừng.

Đi ngang qua một tiệm cà phê, bên trong đang phát đến đoạn cuối của khúc 《 sáng đi chiều về 》 , giọng nam trong trẻo đang hát: Nói với anh đáp án cuối cùng của em, cho dù đó không phải đáp án mà anh muốn, anh cũng sẽ không vì vậy mà hủy đi toàn bộ tình yêu dành cho em.....

Lúc đó anh và em chỉ là tình cờ gặp mặt, ngay cả bản thân anh cũng không ngờ đến sẽ không thể kiềm chế, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy em, muốn em hiểu được điều này cỡ nào.....

Đôi khi chính là như vậy, một ca khúc xuất hiện gài đúng chỗ ngứa, một đoạn ca từ vang lên đánh thẳng vào hồi ức, sẽ có thể dễ như trở bàn tay mà khơi gợi lên chỗ yếu ớt nhất trong lòng một người.

Lúc này Hạ Ngữ Băng đang đứng trên đường cái lập lòe ánh đèn, ngẩng đầu lên nhìn những bông tuyết đang rơi xuống dưới ánh đèn nê ông, lại vẫn có một loại cảm giác vừa buồn vừa thiếu thốn, một cảm xúc cô độc tràn khắp đầu óc. Rõ ràng cô là một cô gái có tài hoa, có gia thế, có ba luôn yêu thương cô, có một nhóm bạn gọi là lập tức có mặt, nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, trong lòng thật vắng vẻ.

Vị trí của người tên là "Lâm Kiến Thâm" ẩn ẩn đau, nghe bài hát tiếng Nhật này xong, cô đột nhiên nhớ đến Lâm Kiến Thâm, rất nhớ, rất nhớ, nghĩ đến mũi lại chua xót, ngực lại khó chịu.

Một khi phóng thích áp lực mang tên "nhớ nhung" thì như lũ tràn bờ đê, gần như đập đổ lý trí. Cô đứng ở đầu đường gió lạnh thấu xương, tùy ý để tuyết rơi trên đuôi lông mày và khóe mắt, chỉ run rẩy lấy di động từ trong túi xách nhỏ ra, ấn xuống dây số mà cô đã sớm thuộc nằm lòng.

Rất nhiều lần, ngón tay cô không chịu không chế mà muốn ấn lên biểu tượng trò chuyện, lý trí và tình cảm đấu tranh kịch liệt, khiến cho ngón

tay đông lạnh đến đỏ bừng hơi run run, gần như không cầm nổi điện thoại nữa.....

Chính vào lúc cô ngẩn ra, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, một dãy số vô cùng quen thuộc nhảy ra trên màn hình, Hạ Ngữ Băng trừng to hai mắt, trong nháy mắt liền cho rằng bản thân vì quá nhớ nhung mà sinh ra ảo giác.

Run run rẩy rẩy ấn nhận điện thoại, cô suýt nữa đã vì quá kích động mà đánh rơi điện thoại, trong chớp mắt giọng nói lạnh lùng của Lâm Kiến Thâm đã truyền đến: "Này, Hạ Ngữ Băng?"

Hạ Ngữ Băng hít sâu một hơi, để giọng nói của bản thân nghe ổn định hơn một chút: "Anh, là em."

Lâm Kiến Thâm "ừ" một tiếng, tiếng thở dài xuyên qua ống nghe mà truyền đến, thỉnh thoảng còn kèm theo cả mấy tiếng mèo kêu, nhất định là con mèo kia lại đòi ăn cá khô đây.

"Anh, có chuyện gì à?" Im lặng kéo dài khiến cho Hạ Ngữ Băng cảm thấy bất an, cô thử dò hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là đã lâu không nói chuyện với em thôi." Tiếng nói của Lâm Kiến Thâm thật trầm, không phải cố ý giận dỗi, giọng điệu bình tĩnh như là chỉ đang kể lại một sự việc, nhưng lại kích thích đến sợi dây đàn yếu ớt nhất trong lòng Hạ Ngữ Băng.

"Lúc sinh nhật em, tôi đã chuẩn bị cho em một món quà." Lúc nói lời này, trong giọng nói lạnh lùng của Lâm Kiến Thâm có lộ ra một tia thẹn thùng khó phát hiện: "Nhưng lại không biết địa chỉ của em, nên vẫn luôn không có cơ hội gửi cho em được."

Hóa ra đêm sinh nhật hôm đó, câu mà Lâm Kiến Thâm chưa kịp nói ra là câu này. Hạ Ngữ Băng không ngờ tới anh còn chuẩn bị quà cho mình, trong nhất thời cái gì gọi là lý trí cái gì gọi là lo lắng, tất cả đều ném ra sau đầu, cô vội vàng nói: "Anh chuẩn bị quà cho em? Vì sao không nói sớm?"

Lời vừa ra khỏi miệng thì cô liền hối hận, chẳng lẽ không phải là bản thân cô vẫn luôn trốn tránh, không cho Lâm Kiến Thâm cơ hội nói ra

sao?

Cũng may Lâm Kiến Thâm không để ý, chỉ bình tĩnh nói: "Gần đây có chút bận, đã quên hỏi lại em."

Ánh sáng bảy màu lấp lánh trên cây thông Noel, thế giới tựa như lại khôi phục sắc thái, Hạ Ngữ Băng đứng trên đường phố, cầm điện thoại, vừa cười vừa báo ra một dãy địa chỉ.

"Được." Đầu bên kia điện thoại có tiếng sần sật của ngòi bút xẹt qua trang giấy, Lâm Kiến Thâm nghiêm túc ghi lại dãy địa chỉ mà cô báo lại, sau đó lại nói: "Trời trở lạnh rồi."

"Đúng vậy, Hàng Châu đã có tuyết rơi rồi." Hạ Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đầy tuyết, mắt cay cay, nói: "Thời tiết ở nhà thế nào?"

"Ướt, lạnh, đã có hai trận mưa đá, suýt nữa thì làm đông lạnh hỏng củ cải trắng trong đất."

"Anh....."

"Hử?"

"Không có gì, em chỉ là....."

Hạ Ngữ Băng hít hít chớp mũi đỏ bừng, giọng nói buồn rầu giấu dưới lớp khăn quàng cổ có vẻ đặc biệt mơ hồ: "Em chỉ là, rất nhớ anh."

Nhưng Lâm Kiến Thâm vẫn nghe được, nghe rất rõ ràng.

Trong điện thoại im lặng trong chớp mắt, anh tựa như đã im lặng thật lâu mới nhẹ nhàng hỏi: "Em nói em..... nhớ tôi?"

"Anh, Giáng Sinh vui vẻ." Tuy rằng cô biết Lâm Kiến Thâm sẽ không hiểu được sự náo nhiệt trong mấy ngày lễ như thế này, nhưng đây là lời duy nhất mà cô có thể mở miệng nói.

Dùng phương thức vụng về để đổi đề tài, lại ở trước khi cảm xúc hoàn toàn vỡ nát mà vội vàng cúp máy, Hạ Ngữ Băng dựa vào bên cạnh tủ kính của tiệm cà phê, chán nản thở dài một hơi.

Cô thật sự rất chán ghét bản thân bởi vì tình yêu mà không dứt khoát, chán ghét trái tim không chịu nghe lời mà cứ nhảy loạn này.

Thật tra (cận bã)! Tra nữ! Cô không ngại mà tự dán lên cho mình cái nhãn, để bình ổn lại tâm tình thống khổ mãnh liệt và cảm giác chịu tội. Đêm náo nhiệt nhất, Hạ Ngữ Băng trở lại căn hộ chung cư nhỏ của mình, bọc bản thân vào trong chăn lông. Trong phòng không bật đèn, chỉ có một chút ánh sáng đèn nê ông xuyên qua cửa sổ kính sát đất mà chiếu vào phòng, Hạ Ngữ Băng làm ố ở trên giường, một màn hình màu lam chiếu ánh sáng vào trong mắt cô, cô cứ tìm tin tức về vé tàu hỏa cao tốc về quê hết lần này đến lần khác, lại một lần rồi một lần thay đổi, cuối cùng vào lúc mười một giờ đêm cướp được một vé chuyển đi sớm mất ngày mai.....

Nhưng sau một hồi do dự, cô lại đem vé lùi lại, tắt máy điện thoại di động, cưỡng chế bản thân đi ngủ.

Trong mơ thật là lạnh khiến cô nhớ đến sự ấm áp dưới đôi cánh màu đen của Lâm Kiến Thâm.

Sáng ngày hôm sau, Hạ Ngữ Băng mới biết được tin tức Hạ tông Trạch và Từ Miêu đã chia tay.

Lúc cô vội vàng về đến nhà, Hạ Tông Trạch mới từ công ty trở về. Ông vẫn tóc vuốt ngược, có vài sợi rũ xuống, tây trang tùy ý vắt lên lưng ghế sofa, tay áo xoắn lên tận khuỷu tay, cúc áo cũng mở hai cái, một mình ngồi ở phòng khách thưởng thức bình rượu vang đỏ mười mấy năm quý giá, trên mặt mất đi vài phần tinh thần anh khí.

Hạ Ngữ Băng nhận ra bình rượu kia, là năm đó Lâm Miếu đã chuẩn bị để trải qua ngày kỉ niệm mười năm kết hôn, chỉ là còn chưa kịp thưởng thức liền đã trở thành một đoạn hồi ức không thể chạm vào.

"Chuyện của ba và dì Từ là thế nào vậy ạ?" Hạ Ngữ Băng ngồi sát lại phía Hạ Tông Trạch, cẩn thận hỏi.

"Không thích hợp, không muốn chạm trề cô ấy." Hạ Tông Trạch cười một tiếng, đem ly chân cao chứa rượu vang đỏ như hồng bảo thạch uống một hơi cạn sạch: "Tính đến bây giờ, ba vẫn không rõ bản thân là thích Từ Miêu hay là thích một Từ Miêu giống Lâm Miếu nữa."

Hạ Ngữ Băng nói: "Ba, ba không phải loại đàn ông lấy người khác làm thể thân để qua ngày, nếu không có tình cảm, ba sẽ ở cùng dì ấy tận hai năm ư?"

"Ba biết, chỉ là gần đây xảy ra chút chuyện." Hạ Tông Trạch xoa xoa ấn đường, cũng không nói chi tiết mà chỉ nói: "Có lẽ là do ba suy nghĩ quá nhiều, tuổi lớn rồi luôn có chút lo được lo mất."

Vừa nói, ông vừa xoa đầu Hạ Ngữ Băng: "Đừng lo lắng, ba sẽ xử lý ổn thỏa mà, ba còn chưa già đến mức hồ đồ để con gái phải đi nhọc lòng vì ba."

Hạ Ngữ Băng nhớ đến Lâm Kiến Thâm, không nhịn được dựa vào bờ vai rộng lớn của Hạ Tông Trạch, thở dài: "Lại nói, chúng ta coi như là ba và con gái cùng khó yêu nha, thật là đáng thương mà."

Người một nhà thất tình móc mĩa nhau đến buồn nôn, ở lại nói chuyện với Hạ Tông Trạch xong trở về đã là chín giờ tối, Hạ Ngữ Băng xuống xe, dẫm lên tuyết vun tiến vào tiểu khu chung cư. Dưới ánh đèn mờ nhạt ở cửa tiểu khu, thấp thoáng thấy một bóng dáng thon dài đang đứng.

Có chút mơ hồ, nhưng lại rất quen thuộc.

Hạ Ngữ Băng còn chưa kịp phản ứng lại, thì người đàn ông đang dựa vào cột đèn kia đã gửi được hương vị của cô trước một bước, chậm rãi đứng thẳng thân thể, cứ để nguyên đầu vai dính một lớp tuyết mỏng mà nhìn cô, gọi lên tên của cô: "Hạ Ngữ Băng."

Vẫn là tiếng nói thanh lãnh, trầm thấp, như là một bông tuyết rơi vào trong lòng, đảo mắt đã hóa thành lệ nóng.

Cô đột nhiên dừng bước, giống như là bị rút mất linh hồn mà đứng ngây ra tại chỗ, dùng sức chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, thân ảnh kia vẫn đứng dưới đèn đường, dưới những ngọn đèn của khu chung cư, với cái đầu đầy tuyết, gọi cô: "Hạ Ngữ Băng, vấn đề em hỏi tôi lần trước, khi trở về, còn tính hay không?"

CHƯƠNG 47: Ở BÊN NHAU.

Edit: Bạch Lan Từu.

Anh ngồi xe bay qua trời đến đây à? Cảm giác kích thích như kiểu một giây trước còn ở dưới thung lũng, một giây sau đã bay lên tận trời cực kỳ giống tâm trạng hiện tại của Hạ Ngữ Băng.

Cô chưa từng nghĩ đến có một ngày Lâm Kiến Thâm sẽ rời khỏi mảnh đất mà anh đã cố thủ suốt gần một ngàn năm qua, đi vào đô thị toàn là bê tông cốt thép. Tầm mắt Hạ Ngữ Băng dừng lại trên đầu vai Lâm Kiến Thâm, áo bông màu đen cũng chỉ là một chiếc áo ngắn tay đơn bạc, trên lông mày và lông mi đều đã kết một tầng băng mỏng, cũng không biết đã đứng trong thời tiết giá rét này bao lâu.

Hạ Ngữ Băng máy móc đi về phía anh, cởi khăn quàng cổ màu đỏ của mình xuống rồi đeo lên cổ Lâm Kiến Thâm, gần như phải dùng hết lý trí của bản thân mới bày ra được dáng vẻ không để bụng, nói: "Chuyện gì? Em không nhớ."

"Em nhớ." Lời nói dối vụng về không thể qua mắt được Lâm Kiến Thâm. Anh nắm lấy khăn quàng cổ màu đỏ của Hạ Ngữ Băng, vải dệt vừa mềm mại vừa ấm áp, còn mang theo mùi hương nhàn nhạt đặc trưng trên người cô, bình ổn lại chấp niệm đã kéo dài hơn hai tháng nay.

"Tôi không lạnh." Khớp xương ngón tay thon dài vân vê khăn quàng cổ, sau đó lại đem nó quàng trở lại trên cổ của Hạ Ngữ Băng, còn cẩn thận cuốn lên vài vòng, chỉ để lộ ra đôi mắt ươn ướt át và chóp mũi đỏ lên vì lạnh của cô.

Trong lúc khăn quàng cổ cứ tháo ra rồi cuốn lại, hơi ấm bên trên đã tản đi không ít, nhưng Hạ Ngữ Băng vẫn bị nóng đến đỏ mặt, thậm chí

cô còn có thể ngủ được hơi thở tự nhiên và sạch sẽ trên người anh, là hương vị mà cô tham luyến nhất.

Hai người im lặng trong chốc lát, chú bảo an dưới lầu chung cư làm hết chức trách, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trước cửa phòng trực ban, thường xuyên nhìn về phía Hạ Ngữ Băng, cuối cùng nhịn không được, hỏi: "Cô gái nhỏ, cháu quen cậu nhóc này à? Đứng ở cửa đã lâu, cũng không thích giao lưu với người xung quanh, chỉ nói là đến tìm người."

Gần đây trên mạng luôn có tin tức các cô gái nhỏ sống một mình bị đàn ông lạ theo đuôi, nghĩ lại có lẽ chú bảo an cũng chỉ lo lắng cô gặp phải người dây dưa kỳ quái thôi. Hạ Ngữ Băng hoàn hồn, cười nói với chú bảo an: "Chú Vương, anh ấy là anh trai cháu, không phải người xấu."

Lâm Kiến Thâm muốn sửa đúng lời cô: "Tôi không phải anh trai em."

"Anh chính là anh của em." Hạ Ngữ Băng nhỏ giọng phản bác, lại kéo lấy ống tay áo của anh: "Đi thôi, lên lầu nói chuyện."

Trong thang máy chật chội, số hiển thị tầng cứ nối tiếp nhau sáng lên, Lâm Kiến Thâm xách theo hành lý đơn giản mà đứng bên cạnh Hạ Ngữ Băng, anh vẫn luôn nghiêng đầu chăm chú nhìn cô, sau một lúc lâu mới nói: "Em còn chưa trả lời tôi."

..... Chuyện lần trước em hỏi tôi khi trở về, còn tính không?

Hạ Ngữ Băng không biết nên trả lời anh như thế nào. Cô cúi đầu, một bàn tay không ngừng vuốt khăn quàng cổ mềm mại, hồi lâu sau mới thở ra một hơi khói trắng thật dài, nói: "Anh, anh có từng nghĩ đến, vấn đề chần giữa hai ta rất nhiều, nhiều đến nỗi không cách nào giải quyết được. Lúc trước em không hề để ý mà cứ đi thổ lộ, tự cho mình là thật dũng cảm, hiện tại ngẫm lại, thật sự là quá qua loa."

Lời này của cô nói rất uyển chuyển, Lâm Kiến Thâm suy nghĩ rồi mới hỏi: "Hạ Ngữ Băng, em hối hận sao? Mấy tháng này, em vẫn luôn tránh tôi."

"Em....."

"Đình" một tiếng, thang máy đã lên đến tầng lầu được chỉ định, ngoài cửa còn có một đôi vợ chồng trẻ tuổi đang chuẩn bị ra ngoài, Hạ Ngữ Băng đành phải tạm dừng câu chuyện, kéo tay Lâm Kiến Thâm đi ra khỏi thang máy: "Bên này."

Cô móc chìa khóa ra mở cửa, Lâm Kiến Thâm vẫn luôn im lặng mà đi theo phía sau cô, trong nháy mắt khi vừa vào cửa rồi bật đèn, anh nhẹ giọng nói: "Là bởi vì em không muốn về quê nên hối hận ư? Nếu là như vậy thì tôi có thể ở lại đây để bên em."

Trong tay Hạ Ngữ Băng cầm một đôi dép lê của nam chưa bóc giấy gói, khiếp sợ mà nhìn anh.

Sợ cô không tin anh, Lâm Kiến Thâm lặp lại lần nữa: "Tôi có thể ở lại Hàng Châu."

"Anh, anh biết bản thân đang nói gì không?" Hạ Ngữ Băng đứng ở cửa, trong mắt đều là vẻ khó tin: "Anh là một yêu quái, anh không thể rời khỏi nơi anh có thể sinh tồn được."

"Tôi có thể." Lâm Kiến Thâm nói chắc nịch: "Linh mạch của thôn Linh Khê đích thực có lợi cho tu luyện, nhưng tôi đã sống lâu như vậy rồi, hóa cánh rồi hóa thành người, không cần phải sống lâu thêm nữa, có thể ở bên cạnh em so với tất cả thì quan trọng hơn nhiều."

Trong giây phút đèn cảm ứng tại cửa vụt tắt, nửa khuôn mặt của Lâm Kiến Thâm giấu trong bóng tối, lông mi rũ xuống, nói: "Lúc em không có ở bên cạnh, tôi thường xuyên nhớ đến em, từ trong điện thoại nghe được em và người đàn ông khác nói chuyện, trong lòng tôi đều không thoải mái. Thời khắc vui mừng nhất trong hai tháng qua, chính là vào buổi tối hôm đó, em gọi điện thoại cho tôi, em nói em nhớ tôi....."

Lâm Kiến Thâm rất hiếm khi biểu lộ tình cảm của bản thân ra ngoài, có lẽ nguyên nhân là vì anh là một yêu quái, đối với khái niệm tình cảm của con người vô cùng mơ hồ, loại lời nói như thế này, nếu không phải đã được cân nhắc suy nghĩ rất cẩn kẽ, anh tuyệt đối sẽ không nói ra miệng.

Trong thời khắc này, Hạ Ngữ Băng không thể hình dung ra cảm xúc trong lòng là gì, khi một người cao ngạo như Lâm Kiến Thâm lại chịu vì cô mà cúi đầu, đau đớn trong lòng cô đã vượt qua vui mừng.

"Anh....."

"Hạ Ngữ Băng, tôi không muốn làm anh của em."

Lâm Kiến Thâm đứng bên cạnh tủ giày, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, nghiêm túc nói: "Bà không hề dạy tôi làm sao để yêu một người, là em dạy cho tôi biết. Em đừng hối hận được không, chúng ta có thể thử ở bên nhau."

"Hắn cho ta một cái tên, dạy ta yêu hận, lại đưa ta vào vạn trượng hồng trần, sau đó thì ghét bỏ ta là một yêu quái, đem ta hung hăng vứt bỏ....."

Lời của Hồ yêu vẫn còn văng vẳng bên tai, trong nháy mắt Hạ Ngữ Băng có chút hoảng hốt, thấp giọng nói: "Không thể."

"Vì sao không thể?" Lâm Kiến Thâm nắm lấy cổ tay cô, ánh mắt nặng nề mà hỏi: "Có phải tôi có chỗ nào làm không đúng hay không? Em có thể nói với tôi, lần đầu tiên tôi thích một người nên chưa có kinh nghiệm, em phải nói ra thì tôi mới có thể biết được."

"Không phải là em hối hận mà là em sợ, so với bất kỳ ai đều sợ hơn."

Hạ Ngữ Băng ngẩng đầu, ngăm nhìn đại yêu quái vừa cao vừa đẹp trai trước mắt: "Vào lúc em còn rất nhỏ thì mẹ đã qua đời, em đã tận mắt chứng kiến ba trải qua mười năm này ra sao. Nhưng mà Lâm Kiến Thâm, tương lai chờ đợi anh còn có vô số cái mười năm, anh muốn trôi qua thế nào đây? Nếu anh có thể quên em đi thì cũng đành, nếu anh cũng giống như ba em, ngây ngốc vì một người vợ đã mất và một đứa con gái không hiểu chuyện lại luôn làm tổn thương anh mà sống cô độc cả đời, thì cho dù em có chết cũng không thể an tâm."

Ánh mắt Lâm Kiến Thâm ngây ra, lực trên tay cũng giảm đi không ít.

Hạ Ngữ Băng dùng sức tránh khỏi anh, đóng cửa lại rồi nói: "So với làm tổn thương bản thân em, em càng sợ sẽ tổn thương đến anh hơn,

càng sợ để lại sự cô độc và thống khổ cho một mình anh chịu đựng, anh hiểu không?"

"Hóa ra là em đang lo lắng cái này." Lâm Kiến Thâm thở phào nhẹ nhõm một hơi, thấp giọng cười: "Nói như vậy, em vẫn là thích tôi, phải không?"

"Em không thích anh!" Hạ Ngữ Băng bị cảm xúc lên xuống do những chuyện gặp phải trong mấy ngày nay khiến cho thần trí không rõ, đỏ mắt, đẩy anh một cái: "Trước kia, khi em hạ quyết tâm mà thổ lộ thì anh thờ ơ, hiện tại em khó khăn lắm mới nghĩ thông suốt được thì anh lại muốn quăn lầy! Là yêu quái thì ghê gớm à? Là yêu quái thì có thể muốn làm gì thì làm à? Anh dựa vào cái gì mà đáng ghét như vậy hả! Cứ tiếp tục làm anh trai em không được à? Để em hết hy vọng mà ai cũng vui vẻ không được à?"

Nói lâu như vậy, cuối cùng lại kết một câu để cho nhau vui vẻ, Lâm Kiến Thâm bị cô nói đến có chút sững sốt, không biết nên giải thích thế nào với cô mới tốt, bèn đơn giản không giải thích nữa, một tay đẩy cô áp lên cánh cửa chống trộm lạnh băng, cúi đầu hôn lên môi cô.....

Kỹ thuật hôn của đại yêu quái cũng không tốt lắm, chỉ chạm nhẹ vào môi rồi ma sát, nhưng đối với một Hạ Ngữ Băng đã độc thân suốt hai mươi một năm cũng đủ chấn động rồi.

Trong đầu cô trống rỗng, chỉ biết trợn to mắt, cảm thụ nhiệt độ và sự ẩm ướt mềm mại bên môi, trái tim dường như cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, trong đầu như có một làn đạn dày đặc lướt qua: Anh ấy hôn mình!

Anh ấy thế mà lại hôn mình!

Sao anh ấy có thể hôn mình!

Chưa từng nghĩ tới việc yêu đương loạn luân cuối cùng lại trở thành một người trong số đó sao?

Anh ấy sao mà còn hôn được? Không thấy khẩn trương sao? Cô nên ăn nói với ba cô thế nào về chuyện con gái ông thích anh trai của mình, hơn nữa còn là một đại yêu quái đây!

Cô còn loạn cào cào với mớ ý niệm kỳ kỳ quái quái trong đầu, hoàn toàn không hề để ý đến Lâm Kiến Thâm bên kia đang đỏ ửng cả khuôn mặt và khẩn trương đến mức ngừng thở.

Dù sao cũng là bản lĩnh của đại yêu quái đã độc thân hơn một ngàn năm, Hạ Ngữ Băng mới độc thân hai mươi một năm, chút "tu vi" đó tính là cái gì chứ?

Dưới ánh đèn vàng trước cửa, hai người hôn nhau như cá môi kề môi dán lại với nhau một hồi lâu, có lẽ là chỉ vài phút, có lẽ là đã lâu như trôi qua cả thế kỷ. Đại yêu quái thì có thể nín thở nhưng Hạ Ngữ Băng thì không thể, nếu tiếp tục hôn như vậy thì cô sẽ chết mất.

Cô đẩy Lâm Kiến Thâm ra một cái, đôi môi phiếm hồng và ướt át ẩn dưới khăn quàng cổ, cô thở không nổi mà nói: "Anh làm gì thế?" Nói xong, cô xoay đầu, từ dưới những sợi tóc mai lộ ra đôi tai đỏ đến sắp nhỏ ra máu.

"Hạ Ngữ Băng, mấy vấn đề mà em lo lắng đó, chúng ta còn có mấy chục năm để từ từ đi xử lý mà, tôi cũng đã đủ lớn mạnh, sẽ không đột nhiên biến mất giống như ông ngoại của em đâu, nếu em lo lắng cho đời sau, chúng ta cũng có thể không sinh con." Lâm Kiến Thâm cũng nghiêng nghiêng đầu, rời tầm mắt đi, nâng mu bàn tay đặt bên môi, rất lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Cho nên, kết giao với tôi đi."

Trên mặt anh còn có đỏ ửng chưa tan hết, nhưng biểu tình lúc nói chuyện lại là nghiêm túc mà trước nay chưa từng có.

Đến cả năng lực tự hỏi Hạ Ngữ Băng cũng sắp không còn rồi thì lấy đâu ra năng lực nói ra lời từ chối đây? Vì giờ khắc này có thể có được sự chú ý của người đàn ông này, cho dù cô có chết cũng cam lòng!

Cô cúi đầu, đem dép lê đã bỏ giấy bọc trong tay đưa cho Lâm Kiến Thâm, lại đứng một lát, cuối cùng là "ừ" một tiếng, nói: "Được."

Lâm Kiến Thâm như trút được gánh nặng, khẩn trương trong mắt hóa thành ý cười, anh vừa đổi giày vừa nói: "Như vậy là xem như chúng ta đã ở chung à?"

"Là ở nhờ." Hạ Ngữ Băng đỏ mặt, lườm anh.

Lâm Kiến Thâm "a" một tiếng rồi lấy ra một chiếc hộp gỗ sơn đỏ từ trong túi hành lý, do dự đưa cho Hạ Ngữ Băng: "Quà sinh nhật của em, vốn định gửi qua đây cho em, nhưng tối hôm trước em gọi điện cho tôi... Tôi liền nghĩ, không bằng tự mình đưa qua đây cho em. Đã trễ lâu như vậy, em còn muốn không?"

"Muốn, tặng không mà, vì sao lại không muốn?" Hạ Ngữ Băng nhận lấy cái hộp, vừa mở ra nhìn, liền thấy trong lớp vải nhung tinh mỹ là một bộ dụng cụ ăn làm từ gỗ được chế tác hoàn toàn bằng tay, khắc hoa tinh tế, cổ kính, mỗi một món đều dạt dào cảm xúc, cũng không biết là dùng loại gỗ gì chế tác mà thành, nằm ở trong tay thế mà lại ấm áp và trơn bóng như ngọc.

Hạ Ngữ Băng vuốt ve bát đĩa, không giấu nổi ý cười, hỏi: "Làm được bao lâu rồi?"

"Cũng chưa được bao lâu." Lâm Kiến Thâm nhìn quanh căn hộ nhỏ nhỏ của Hạ Ngữ Băng một vòng, lầu một là phòng khách và ban công, còn lại cả lầu hai đều là phòng ngủ, chỉ có một cái giường. Vì thế Lâm Kiến Thâm trong giây thơ lại xen chút chờ mong mà đặt câu hỏi: "Chúng ta..... phải ngủ chung sao?"

CHƯƠNG 48: ĐƯA VỀ NHÀ.

Edit: Bạch Lan Từu

"Nếu không thì em đi thuê cho anh một phòng ở khách sạn bên cạnh nhé." Hạ Ngữ Băng như là ngày đầu tiên quen biết Lâm Kiến Thâm vậy, có một loại cảm giác co quắp không thể hiểu được: "Căn phòng này của em hơi nhỏ, lúc trước mua là để tiện dùng cho việc đi học, không nghĩ đến sẽ có người khác vào ở...."

Cô càng nói thì tiếng càng nhỏ, bởi vì bắt đầu từ lúc cô nói câu để Lâm Kiến Thâm ở khách sạn kia, Lâm Kiến Thâm liền mím chặt môi thành một đường, tuy là không hề phản đối nhưng lại chỉ cầm chén trà ngồi trên sô pha, dùng ánh mắt đậm sự mất mát mà chăm chú nhìn Hạ Ngữ băng, trong mắt tràn ngập trăm vạn lần không muốn.

"Vậy được." Hạ Ngữ Băng quả thật thua bởi ánh mắt này, đầu hàng: "Vậy anh muốn nằm giường hay nằm sô pha."

Ánh mắt Lâm Kiến Thâm sáng lên, hít một hơi, đang muốn nói chuyện thì Hạ Ngữ Băng đã cắt ngang: "Chúng ta còn chưa hẹn hò, không thể ngủ cùng nhau."

Bị chọc thủng tâm tư, Lâm Kiến Thâm thở một hơi kia ra, thấp giọng nói: "Sô pha đi."

Hạ Ngữ Băng dọn dẹp sô pha sạch sẽ, điều chỉnh một chút, có ba vị trí ngồi được trải vải bố lên, lại mang thêm một chiếc trường kỷ dài một mét ra nối vào, nhưng để một người đàn ông thân cao một mét tám mươi mấy ngủ thì có vẻ vẫn hơi chật chội.

"Hay là đi khách sạn đi." Hạ Ngữ băng ôm tay đánh giá sô pha trong nhà mình, nhìn kiểu gì cũng không thấy hài lòng: "Sô pha quá nhỏ, anh ngủ ở đây sẽ không thoải mái."

"Thoải mái." Lâm Kiến Thâm đã rửa mặt sạch sẽ nằm trên sô pha, cẩn thận kéo chăn che đến ngực, như là một cậu bé ngoan đi nhà trẻ.

Hóa ra khi đại yêu quái đến một chỗ xa lạ cũng sẽ rất cẩn thận mà lấy lòng người ta nha. Hạ Ngữ Băng cảm thấy buồn cười: "VẬY ĐƯỢC RỒI, anh ngồi xe cả ngày hẳn đã rất mệt, ngủ sớm chút đi."

Lâm Kiến Thâm gật đầu, Hạ Ngữ Băng lại hỏi: "Đúng rồi, vì sao anh không dùng yêu lực gì đó mà bay qua đây? Thế mà lại giống như con người bình thường mà tranh vé chen xe."

Ở Hàng Châu đều là chi trả điện tử, có thể tưởng tượng được một người đến cả điện thoại thông minh cũng không có như Lâm Kiến Thâm, một đường mò mẫm đến đây có bao nhiêu gian nan.

Lâm Kiến Thâm không ngờ cô sẽ đột nhiên hỏi loại vấn đề này, nằm ở trên sô pha, cẩn thận nghiêng đầu trả lời: "Nếu là hiện hình bay qua đây, sẽ bị con người phát hiện."

Hạ Ngữ Băng buông tiếng thở dài, không biết vì sao, đột nhiên rất muốn đi qua ôm anh một cái.

"Ngủ ngon!" Cô nói xong thì tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn treo tường màu vàng nhạt ở chỗ cầu thang.

Trong mắt Lâm Kiến Thâm là ánh đèn mờ nhạt, giọng thật nhẹ mà nói: "Ngủ ngon."

Hạ Ngữ Băng nhìn anh một cái, nhìn không được cười, trong lòng nảy lên một cảm giác an tâm chưa từng có. Chỉ trong nháy mắt, khi cô nhìn thấy người đàn ông này ở bên dưới lầu nhà mình thì cô đã nghĩ xong rồi, cả đời này chỉ cần có anh.

Lâm Kiến Thâm chịu vì cô mà rời khỏi núi sâu đi đến nơi này, thì cô vì cái gì mà không dám cùng anh dừng cảm một lần đây? Nghĩ như vậy, cô liền chìm vào mộng đẹp.

Ban đêm đang ngủ đến cực kỳ thoải mái, đột nhiên nghe được dưới lầu vang lên "phanh" một tiếng. Hạ Ngữ Băng liền bừng tỉnh, vội vàng xuống giường rồi mở đèn, lúc rời giường ghé vào lan can lầu hai mà

nhìn xuống dưới, chỉ thấy Lâm Kiến Thâm đang xòe hai cánh mà bò dậy từ trên sàn nhà.

Có lẽ là xô pha quá hẹp, khi anh xoay người do không chú ý mà ngã xuống, trong nháy mắt lại theo bản năng sử dụng hai cánh để duy trì cân bằng.

Cánh lớn mang theo gió quạt lên bức màn ở phòng khách lầu một, đồ đạc trên bàn trà cũng rơi đầy đất, Hạ Ngữ Băng bị gió thổi đến phát run, ôm cánh tay, hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Không sao." Lâm Kiến Thâm xoa xoa đôi mắt, từ từ thu lại đôi cánh, sau đó nhẹ chân nhẹ tay đi nhặt đồ vật bị anh quạt rơi lên, tiếng nói khi vừa tỉnh dậy vừa khàn vừa trầm: "Đã đánh thức em, xin lỗi."

Biết rõ thể chất yếu đuối của Lâm Kiến Thâm sẽ không bị thương, nhưng Hạ Ngữ Băng vẫn là đau lòng muốn chết. Lại vì đã trở thế này, đi ra ngoài thuê phòng cũng thật phiền phức, nghĩ nghĩ, cô nói: "Anh lên giường của em ngủ đi."

Tình thần của Lâm Kiến Thâm lập tức tỉnh táo, cơn buồn ngủ bay sạch, giương mắt nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng ghé lên lan can, sau đó nói: "Thân thể em nhỏ hơn anh, em ngủ xô pha đi."

Ánh mắt Lâm Kiến Thâm vốn đang phát sáng lại nhạt đi, gục đầu xuống, nhào một cái về phía xô pha, đập chần lên, giọng buồn rầu: "Không cần."

Không cần thì không cần, đồ con rồng ngang ngược..

Hạ Ngữ Băng lại nằm vào trong ổ chần, điều chỉnh độ ẩm điều hòa cho lên cao một chút, sau khi tắt đèn thì lăn qua lộn lại một hồi mà ngủ không được nữa, lo lắng Lâm Kiến Thâm sẽ lại từ trên giường mà lăn xuống nữa. Sau cô lại ghé vào trên lan can lầu hai nhìn thoáng qua, trong bóng tối mơ hồ thấy Lâm Kiến Thâm nằm ngửa, hai tay đặt trên bụng, ngủ đến là an ổn.

Cô giống như một bà mẹ già thích vất vả, rón ra rón rén mà trở lại trên giường của mình.

Một giấc ngủ đến tận hừng đông luôn, lúc tỉnh lại đã là hơn tám giờ sáng.

Nếu là quá khứ, cô có thể ngủ nướng đến độ cơm sáng và cơm trưa cùng nhau xử lý luôn, hôm nay lại phá lệ bật dậy, lấy tốc độ nhanh nhất mà rửa mặt thay quần áo trên lầu hai, sau đó tinh thần phấn chấn mà xuống lầu chào hỏi Lâm Kiến Thâm. Đây là ngày đầu tiên hai người chính thức kết giao, nhất định phải trải qua thật ý nghĩa mới được!

Nhưng có người so với cô còn có tinh thần hơn.

Phòng khách đã được sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề, bộ dụng cụ ăn thử công kia được bày lên giá, trên sofa, chăn được gấp thành một khối vuông chỉnh tề, gối dựa dường như cũng được xếp thành hàng rất cẩn thận, sáng sủa sạch sẽ, sàn nhà được quét đến sáng bóng, ngay cả không khí dường như cũng sáng lấp lánh lên, suýt nữa lóa mù đôi mắt Hạ Ngữ Băng.

Lâm Kiến Thâm đi ra từ nhà vệ sinh, phơi khô khăn lau, tháo bao tay nilon và tạp dề màu hồng nhạt xuống, sau đó lộ ra một nụ cười cực kỳ nhạt với Hạ Ngữ Băng: "Em tỉnh rồi."

Hạ Ngữ Băng quả thực không dám xuống lầu, sợ chân mình sẽ vấy bẩn sàn nhà sáng lấp lánh này, hỏi từ tận đáy lòng: "Lâm Kiến Thâm, anh là cô gái ốc đồng à?"

Lâm Kiến Thâm hơi hơi ngẩng đầu, lộ ra dáng vẻ nghi hoặc.

"Không có gì, anh....." Hạ Ngữ Băng điểm mũi chân đi xuống lầu, cảm khái: "Anh quá chăm chỉ, thật tốt."

"Loại người thật là yếu ớt, tôi lớn hơn em, mạnh hơn em, sống được lâu hơn em, đương nhiên phải chăm sóc em nhiều hơn một chút rồi." Anh nói như tất nhiên phải vậy: "Vốn dĩ muốn tiện thể hâm chút cháo, nhưng mà đồ làm bếp nhà em... tôi không biết dùng mấy."

Hạ Ngữ Băng cười, trong lòng vô cùng thoải mái, nói: "Bữa sáng là ra ngoài ăn biết không? Bên ngoài có nhà làm bánh bao gạch cua đặc biệt ngon, ăn xong chúng ta đi ra ngoài chơi."

Lâm Kiến Thâm gật gật đầu: "Chúng ta thế này là đi hẹn hò ư?"

"Đúng vậy, hẹn hò." Hạ Ngữ Băng giang hai tay ra, dạo một vòng trước mặt anh: "Lần đầu tiên hẹn hò, anh hy vọng bạn gái mình sẽ buộc tóc hay buông tóc? Mặc váy dài hay là mặc quần?"

"Buông tóc đi." Lâm Kiến Thâm nói: "Tối hôm qua tuyết rơi, lỗ tai em bị lạnh."

Nói xong, anh lại hỏi: "Hẹn hò xong là chúng ta có thể ngủ cùng nhau ư?"

"Anh vẫn nên im miệng đi." Hạ Ngữ Băng trả lời.

Lâm Kiến Thâm là một người anh trai rất đũ tư cách, càng là một người bạn trai ưu tú, có kêu cùng đi dạo phố cả ngày cũng sẽ không than mệt, đặc điểm không tốt duy nhất chính là luôn tranh trả tiền. Hạ Ngữ Băng biết có một số đàn ông có lòng tự trọng rất cao, không thích con gái trả tiền, nhưng cô cũng biết Lâm Kiến Thâm chưa va chạm bên ngoài nhiều, tiền kiếm được cũng không dễ, cô tiếc phải tiêu tiền của anh, có khi nhân lúc anh rút ví sẽ sẵn lại lén quét mã tính tiền trước, sau khi Lâm Kiến Thâm phát hiện liền quay đầu nghiêm túc nhìn cô: "Hạ Ngữ Băng, không thể như vậy."

Hạ Ngữ Băng ha ha mà lừa gạt lấy lệ, kéo cánh tay Lâm Kiến Thâm, nói: "Đi thôi, đi thôi, chúng ta đi chơi gấp búp bê đi."

Vì thế, đến tối, Lâm Kiến Thâm một tay xách theo túi lớn túi nhỏ đủ màu, một tay xách theo hải sản mới mua về, bên cạnh còn có một Hạ Ngữ Băng đang ngâm tiểu khúc đi theo, như là một người đàn ông đang yêu lòng đầy thỏa mãn bình thường mà trở về nhà.

Đi ngang qua một tiệm thuốc ở cửa tiểu khu, tiệm tên là "tiệm thuốc Nghênh Xuân", như bởi vì ngọt đèn ở chỗ từ đầu tiên bị tắt nên ban đêm liền biến thành ba chữ "tiệm thuốc Xuân"[1], Hạ Ngữ Băng nhìn thấy liền kéo theo Lâm Kiến Thâm cười đau cả bụng.

[1] Vì cách viết của Trung Quốc là "Nghênh Xuân tiệm thuốc" nên từ đầu tên là từ "Nghênh".

Hóa ra hai người ở bên nhau, có tình yêu làm xúc tác, dù là một việc vặt hàng ngày cũng sẽ trở nên có tư có vị.

Buổi tối Hạ Ngữ băng làm chủ phòng bếp, làm một bàn tiệc lớn những hải sản mà ở thôn Linh Khê không thường thấy, Cua Hoàng Đế ăn kèm với rượu nho, dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, hai người trong lúc lơ đãng lại đối diện nhau, sau đó lại là từng người cúi đầu cười ngây ngô, trên bàn hai tay vô tình chạm phải liền không hề tách ra nữa.

Hai người đi Tây Hồ, đi Vân Khê trúc kính và hồ Ngàn đảo, thừa dịp cảnh tuyết còn đẹp mà hẹn nhau thêm mấy lần nữa, càng ngày càng thêm ngọt ngào đến phát ngấy.

Buổi tối, ăn cơm xong, Hạ Ngữ Băng dạy Lâm Kiến Thâm làm sao để sử dụng máy rửa bát, sau đó hỏi anh: "Anh rời khỏi nhà, vườn rau và vườn hoa trong nhà ai chăm sóc?"

Lâm Kiến Thâm điều chỉnh các nút mà đùa nghịch với máy rửa bát, thuận miệng nói: "Nhờ mấy ông bà giúp đỡ chăm sóc, con mèo kia sẽ trông nhà, không cần lo lắng."

"Nhưng các ông bà cũng không thể thay chúng ta chăm sóc cả đời đâu." Khu vườn xinh đẹp như vậy, đã tốn biết bao tâm huyết của bà ngoại và Lâm Kiến Thâm, nếu để hoang phế thì thật là đáng tiếc.

"Để nói sau." Lâm Kiến Thâm nói: "Vườn hoang có thể xử lý lại lần nữa, nhưng nếu bỏ lỡ em thì mới là tiếc nuối cả đời."

Toàn thân Hạ Ngữ Băng tê dại, xoa xoa cánh tay, ghét bỏ nói: "Mấy lời âu yếm này anh học từ đâu vậy?"

Lâm Kiến Thâm cười mà không nói.

Hai người ân ân ái ái, còn mang theo chút ngượng ngùng, buổi tối cùng nhau rúc ở trên ghế sofa xem TV, nhìn thấy nam nữ nhân vật chính đang hôn nhau trên màn ảnh, Lâm Kiến Thâm liền cười, chỉ vào màn hình rồi nói với Hạ Ngữ Băng: "Loại chuyện này chúng ta cũng đã từng làm."

Cười cười, hình ảnh trên TV vừa chuyển, nam nữ chính trong phim đang ôm hôn đã bắt đầu phát triển đến trên giường, Lâm Kiến Thâm

liền thu lại ý cười, ánh mắt nhìn chăm chú Hạ Ngữ Băng có chút thâm trầm.

Hạ Ngữ Băng cũng nhìn anh, sau một lúc lâu mới rụt người về phía sau, lấy gối ôm chặn trước ngực, cảnh giác hỏi: "Anh nhìn chăm chăm em làm gì?"

"Muốn hôn em." Lâm Kiến Thâm thể thối nhưng rất thẳng thắn thành khẩn, không hề che giấu dục vọng của bản thân một chút nào: "Giống như trong TV vậy..."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ!" Hạ Ngữ Băng ném gối dựa về phía Lâm Kiến Thâm, lại bị anh nhẹ nhàng mà bắt được.

Từ phía sau gối dựa, Lâm Kiến Thâm để lộ ra một đôi mắt, cười đến cực kỳ đắc ý, Hạ Ngữ Băng liền hiểu ra là anh đang đùa bỡn cô, không nhìn được tức giận, chồm người qua nắm lấy lỗ tai của Lâm Kiến Thâm: "Từ bao giờ mà anh đã trở nên hư hỏng như vậy hả?"

Lâm Kiến Thâm thuận thế bắt được cổ tay của cô, kéo cô vào trong lòng rồi ôm chặt, cuối cùng còn nhẹ nhàng xoa xoa ở trên eo của cô, làm như là đang đánh giá cái gì, nói: "Trước kia không nhận ra, thân thể của em sao lại mềm mại vậy hả?"

"..." Hạ Ngữ băng cảm thấy bản thân bị đùa giỡn.

Hai người thân kề thân, hô hấp quấn quýt, tầm mắt giao nhau, ánh đèn ấm áp vẫn cứ đều đều mà chiếu lên thân thể hai người, trong yên lặng lại ẩn chứa một loại xao động xa lạ.

Không biết là ai tiến lại trước, cánh môi kề cánh môi, chính vào lúc mềm mại ấy, chuông cửa đột ngột vang lên, phá đi khung cảnh mới mẻ tràn ngập tình yêu của hai người trẻ tuổi.

Trước tiên Hạ Ngữ băng đẩy Lâm Kiến Thâm ra, đỏ mặt bỏ dậy từ trên người anh, "hừ" một tiếng, thầm nói: "Ai mà không biết điều như vậy..."

Lâm Kiến Thâm cũng không vui, tiến lại gần chống lên trán của cô: "Hay là tiếp tục?"

"Tiếp tục cái đầu anh ấy." Hạ Ngữ Băng trừng anh một cái, sau đó đứng dậy đi mở cửa, rồi nhìn thấy Hạ tông Trạch đang đứng ở cửa.

"Ba....." Hạ Ngữ Băng theo phản xạ có điều kiện mà muốn đóng cửa, nhưng đã quá muộn, vóc dáng cao ráo kia của Lâm Kiến Thâm, cô căn bản là không che được.

Hạ Tông Trạch đứng bên ngoài cánh cửa, Hạ Ngữ Băng đứng bên trong cánh cửa, từ phía sau Hạ Ngữ băng, Lâm Kiến Thâm ló ra một cái đầu, ba người hai mặt nhìn nhau, lâm vào một trận yên lặng quỷ dị. Không biết qua bao lâu, Hạ Tông Trạch đặt hộp quà trong tay xuống mặt đất, bình tĩnh nói; "Tiểu Ngữ, tổ yến này nhớ phải ăn, rất tốt với thân thể của con."

Hạ Ngữ Băng máy móc gật đầu, lại có chút khấn trương.

Lâm Kiến Thâm lại bình tĩnh hơn cô, mở miệng chào hỏi Hạ Tông Trạch: "Chú Hạ."

Hạ Tông Trạch gật đầu đáp lại: "Kiến Thâm đến đây khi nào, Tiểu Ngữ cũng không nói với chú một tiếng." Dừng một chút, ông lại nhìn sắc mặt ửng đỏ của Hạ Ngữ Băng: "Khi nào về nhà ăn một bữa cơm?"

CHƯƠNG 49: GẶP BA VỢ.

Edit: Bạch Lan Tửu

Hạ Ngữ Băng không ngờ rằng, mới xác định quan hệ yêu đương với Lâm Kiến Thâm được ba ngày đã bị Hạ Tông Trạch phát hiện.

Phát hiện thì cũng không có gì không được, bản thân Hạ Tông Trạch cũng là một người ba tiến bộ, cũng sẽ không vì hai người yêu xa hoặc là quan hệ anh em trên danh nghĩa của hai người mà ngăn cản, nhưng vấn đề Lâm Kiến Thâm vốn không phải con người lại cản trở giữa mối quan hệ của hai người, là khác biệt giống loài..

Hôm sau vừa vặn là tiết Nguyên Đán, trước khi rời đi, Hạ Tông Trạch có đề nghị Lâm Kiến Thâm và Hạ Ngữ Băng ngày đó trở về cùng ăn một bữa cơm. Hạ Ngữ Băng còn đang bối rối vì chuyện yêu đương bị phát hiện mà khẩn trương, trong mơ màng hồ đồ đáp ứng.

"Làm sao bây giờ?" Hạ Tông Trạch vừa đi, Hạ Ngữ Băng tê dại ngồi trên sô pha, lấy gối dựa che mặt, rầu rĩ nói: "Nếu không, trước đừng nói với ba thân phận thật sự của anh, Ông chắc chắn không chấp nhận nổi."

"Hắn là không đâu." Lâm Kiến Thâm ngồi bên cạnh cô, kéo khuôn mặt ửng đỏ của cô từ sau gối dựa ra: "Tôi thấy chú Hạ khá dễ nói chuyện, thấy tôi và em ở chung cũng chưa nói gì."

"Anh không hiểu, điều kiện tiên quyết để ba em không làm khó con rể, được thành lập trên cơ sở con rể là một con người bình thường." Hạ Ngữ Băng duỗi tay chọc chọc cái trán của Lâm Kiến Thâm: "Anh nhìn xem anh thường xuyên thò ra sừng rồng." Lại chọc chọc xương bả vai xinh đẹp của anh: "Còn có đôi cánh lớn mỗi khi ngã liền xuất hiện, có chỗ nào giống con người?"

Lâm Kiến Thâm thuận thế nắm lấy đầu ngón tay của cô, nghiêm túc nói: "Tôi sẽ nguy trang cẩn thận thành một con người bình thường, sẽ không bị phát hiện."

Hạ Ngữ Băng nhìn chăm chăm anh, Lâm Kiến Thâm cũng nhìn lại cô, ánh mắt thản nhiên.

Có một vấn đề Hạ Ngữ Băng đã băn khoăn từ lâu, rốt cuộc cũng không nhìn được nữa mà hỏi ra miệng: "Lâm Kiến Thâm, anh thành thật nói cho em biết, mấy tháng nay anh đều đang suy nghĩ biện pháp trả thù Vương Uy?"

Đại yêu quái còn chưa học được cách nói dối, vừa bị hỏi như vậy thì đáp án liền viết hết lên trên mặt. Chỉ là anh cũng không tính toán lừa gạt Hạ Ngữ Băng, nói thẳng: "Em biết từ lúc nào?"

"Lúc em còn ở dưới quê, có rất nhiều đêm đều nghe thấy âm thanh anh hiện hình bay ra ngoài, sau đó không lâu thì nghe được tin trong nhà Vương Uy bị kẻ trộm cạy kết sắt, có lần ban đêm sau khi hãm đua xe trở về nhà thì có nhìn thấy "quỷ" cánh dài và sừng nhọn, sợ tới mức suýt chút nữa thì xảy ra tai nạn giao thông..... Khi đó em đã đoán được những việc này chỉ có thể do anh làm." Nói đến đây, cô lắc lắc đầu, duỗi tay nhéo nhéo cái mũi vừa cao vừa thẳng của hã: "Có biết là quá nguy hiểm không hả! Còn nói muốn nguy trang cẩn thận thành con người, con người có thể làm được đến mức độ này ư?"

Lâm Kiến Thâm "hừ" một tiếng, tựa như thực sự không muốn đề cập đến vấn đề này: "Chẳng lẽ hã không đáng phải chịu trừng phạt ư?"

"Ác giả ác báo, Vương Uy bày kế hãm hại anh, đương nhiên nên bị trừng phạt, nhưng không phải dùng phương thức này." Hạ Ngữ Băng vừa lo lắng vừa sốt ruột nói: "Anh thật là không hiểu về thế giới của con người, hiện tại góc nào cũng có camera, ngộ nhỡ bị chụp được đáng vẻ không giống người của anh thì làm sao bây giờ?"

Lâm Kiến Thâm cúi đầu, dựa thân thể lên trên người Hạ Ngữ băng, còn dùng chóp mũi cọ cọ lên cổ cô, lấy lòng: "Tôi biết rồi."

"Ba em cũng đã điều tra gốc gác của Vương Uy, đã nắm không ít chứng cứ, anh đừng vội, sớm muộn gì cũng khiến hắn phải trả một cái giá thật đắt." Hai người vánh tai kề tóc mai, hơi thở vừa ấm áp vừa ướt át đan xen, khiến cho đêm lạnh giá cũng ấm áp hơn rất nhiều. Hạ Ngữ Băng bị anh đùa đến cười khanh khách không ngừng, hơn nửa ngày mới dừng lại để hít thở, ôm lấy cổ Lâm Kiến Thâm, nói: "Việc cấp bách hiện tại là làm sao để qua cửa của ba em này."

Lừa gạt thì lại luôn có cảm giác áy náy, nói thật thì lại sợ một Hạ Tông Trạch đã có mấy mươi năm luôn tôn thờ chủ nghĩa duy vật bị đả kích mạnh mẽ, sẽ lấy gậy đánh uyên ương mất.

Trong lúc đang suy tư, Lâm Kiến Thâm hỏi: "Chú Hạ thích cái gì? Ngày mai là lần đầu đến nhà em, tôi dù sao cũng phải mang ít quà để làm lễ gặp mặt chứ."

Hạ Ngữ Băng cười: "Còn chưa hề bắt đầu mà anh đã nghĩ cách lấy lòng ba em rồi?"

"Hy vọng ấn tượng của ông đối với tôi tốt một chút, nói không chừng sẽ không ngại tôi là một yêu quái." Lâm Kiến Thâm thật nghiêm túc mà suy nghĩ về tính khả thi của kế hoạch này.

"Ba em cũng không thiếu gì, trước kia thích cất giữ rượu vang đỏ ngon, hiện tại có lẽ là tuổi lớn rồi, bắt đầu có hứng thú với nghệ thuật pha trà."

"Rượu vang đỏ, trà." Lâm Kiến Thâm gật gật đầu, ghi nhớ, lại nói: "Sớm biết như vậy đã làm cho ông một bộ trà cụ mang qua đây."

"Anh không cần khách khí như vậy, rượu vang đỏ quá quý, mua chút lá trà và ít trái cây mang qua là được rồi." Hạ Ngữ Băng cảm thấy đáng vẻ nghiêm túc chuẩn bị này của Lâm Kiến Thâm vô cùng đáng yêu, mỗi lời nói và hành động đều là đáng vẻ mà cô thích nhất, nhin không được cong cong mắt mày, nói: "Hơn nữa, anh đối với con gái của ba em tốt một chút, so với tặng bất kỳ thứ gì đều tốt hơn nhiều."

Sáng sớm hôm Nguyên Đán đó, Hạ Ngữ Băng dẫn Lâm Kiến Thâm về nhà chính.

Nhà họ Hạ nằm trong khu biệt thự xa hoa, trước khi vào cửa, Lâm Kiến Thâm một thân trang phục chỉnh tề không được tự nhiên mà chỉnh chỉnh cà vạt, một tay xách giỏ trái cây, một tay xách hai chai rượu vang đỏ, có chút lo lắng hỏi Hạ Ngữ Băng: "Em chắc chắn tôi như vậy được rồi chứ? Có cần chuẩn bị thứ gì khác nữa không?"

"Không cần mà, bạn trai của em là đẹp trai nhất." Hạ Ngữ Băng nhón mũi chân, đem một sợi tóc rũ xuống bên thái dương của Lâm Kiến Thâm vén ra sau đầu, rồi dùng keo xịt tóc cố định, chỉ cảm thấy khuôn mặt hoàn toàn lộ ra vẻ mạnh mẽ của Lâm Kiến Thâm anh tuấn, đẹp vô cùng.

Cô thường thức mỹ mãn trong chốc lát, mới vỗ vỗ bả vai Lâm Kiến Thâm: "Không sao đâu, ba em đã từng gặp anh rồi, hôm nay chỉ được tính như lướt qua sân khấu mà thôi, đừng khẩn trương."

Lâm Kiến Thâm cười đến có chút thẹn thùng: "Tôi không bắn nha.[1]"

[1] Đây là do tác giả chơi chữ 脏 (nghĩa là bắn, dơ) và 张 (trong từ khẩn trương) có phát âm gần giống nhau là zang và zhang.

"....." Hạ Ngữ Băng cười đến gập người.

"Tôi không khẩn trương." Lâm Kiến Thâm làm như không có chuyện gì mà thay đổi lời nói.

Hạ Ngữ Băng ấn chuông cửa, người mở cửa là chị Lý, người phụ nữ đến từ phía Nam nhỏ bé này rất chăm chỉ này giỏi về nấu canh, luôn là người phụ trách vệ sinh và việc nấu nướng trong nhà.

"Tiểu Ngữ và bạn trai đến rồi." Chị Lý cười đến là hiền lành mộc mạc, hai tay xoa xoa trên tạp dề, nghiêng người đứng ở một bên, không nhìn được đánh giá Lâm Kiến Thâm vài lần, khen: "Ánh mắt Tiểu Ngữ thật tốt, đây là một chàng đẹp trai nha."

Lâm Kiến Thâm đã sớm học thuộc bài, gật đầu với chị, mỉm cười: "Chị Lý."

Thấy anh nho nhã lịch sự, chị Lý vui vẻ đến không kiềm chế được, liên tục gật đầu, nói Hạ Ngữ Băng biết chọn bạn trai.

"Cảm ơn chị Lý." Haj Ngữ Bằng vui vẻ đổi giày, lại lấy một đôi dép mới từ tủ giày cho Lâm Kiến Thâm đi vào, hỏi: "Ba em đâu?"

"Ông Hạ đang đợi ở phòng khách đấy." Chị Lý đánh một ánh mắt, thấp giọng cười nói: "Hôm nay, ông Hạ gác lại hết việc ở công ty, từ sớm đã ngồi ở sô pha đợi rồi, trong một giờ đã nhìn đồng hồ hơn mười lần rồi."

"Ha ha ha!" Chút lo lắng của Hạ Ngữ Bằng cũng tan biến, chỉ cảm thấy Lâm Kiến Thâm và Hạ Tông Trạch một người người so với một người đáng buồn cười hơn, hai người ngày thường đều là lạnh lùng đứng đắn, vừa đến lúc ba vợ và con rể gặp mặt liền khẩn trương giống như mấy đứa trẻ vậy.

"Mau vào đi!" Hạ Ngữ Bằng nhiệt tình kéo kéo tay Lâm Kiến Thâm, chống lưng cho anh, đưa cái tên đại yêu quái anh tuần đến kỳ lạ này đến trước mặt Hạ Tông Trạch, cười nói: "Ba, chúng con đến rồi!"

Nghe vậy, Hạ Tông Trạch mới vừa rồi còn đang xem đồng hồ liên vắt hai chân, chậm rãi cầm lấy một tờ báo mở ra, bày ra dáng vẻ của một tinh anh trong giới kinh doanh, khiến người ta cảm thấy nghiêm túc.

"Chú Hạ." Lâm Kiến Thâm chủ động chào hỏi ông, đặt trái cây và quà tặng lên bàn trà phía trước ghế sô pha, hiếm khi cung kính đến vậy, nói: "Lần đầu đến nhà, cũng không biết chú thích cái gì, đây là một chút tấm lòng."

Người thường ngày vẫn luôn ôn hòa lễ độ - Hạ Tông Trạch chỉ nâng lên một đôi mắt thâm thúy từ sau tờ báo, khẽ "ừ" một tiếng, rồi lại hạ mắt xuống chỗ nào đó trên tờ báo, thật sự rất lãnh đạm.

Hạ Tông Trạch không nói lời nào, Lâm Kiến Thâm đành đứng bất động ở một bên, sắc mặt bình tĩnh đến mức không nhìn ra vui hay giận.

Ba mình đang làm cái gì đây? Hạ Ngữ Bằng thầm nghĩ: Ba đột nhiên bày ra dáng vẻ cao thâm khó dò như vậy là muốn cho con rể tương lai một đòn phủ đầu ư?

Hóa ra một người đàn ông thành thực ổn trọng, khi đề cập đến chuyện lớn cả đời của con gái, cũng sẽ trở nên lo được lo mất như người già thế này sao!

Hạ Ngữ Băng tháo khăn quàng cổ, bỏ mũ xuống, nhào xuống ngồi bên cạnh Hạ Tông Trạch, sau đó lấy tờ báo trong tay ông, gấp gọn, đặt lên bàn trà, nén cười nói: "Ba ba tốt, đừng giả bộ thâm trầm dọa người ta. Ba cũng không phải lần đầu gặp Lâm Kiến Thâm, tỏ ra chính thức như vậy làm gì ạ?"

Lúc này Hạ Tông Trạch mới thay đổi sắc mặt, cuối cùng trên khuôn mặt căng chặt lộ ra tươi cười, đối trở về dáng vẻ luôn tươi cười trò chuyện trước kia, xoa xoa đỉnh đầu Hạ Ngữ băng, nói: "Con đó! Ba để con trở về nhận anh trai, con thì hay rồi, trực tiếp mang một người bạn trai quay về."

Lâm Kiến Thâm nhay bén bắt được hai chữ "bạn trai"[2], trong mắt cũng mang ý cười, vội hỏi: "Nói vậy là, chú đồng ý cho cháu và Ngữ băng ở chung một chỗ ạ?"

[2] Trong tiếng Trung, từ bạn trai là "nam bằng hữu", ở bản raw để là ba chữ, nhưng sang tiếng Việt chỉ để là "bạn trai" nên mình đổi thành hai chữ nhé.

"Không đồng ý có tác dụng sao? Tiểu Ngữ trở về từ dưới quê, tâm thần luôn không yên, chỉ có những lúc gọi điện cho cháu mới có thể lộ ra dáng vẻ tươi cười, lúc mà hai đứa vẫn chưa xác định quan hệ đó, con bé vẫn luôn rơi lệ trước mặt chú, từng lời từng chữ đều là lo lắng cân nhắc vì cháu....."

"Ba!" Bị vạch trần, Hạ Ngữ Băng then quá hóa giận, cắt ngang lời Hạ Tông Trạch: "Nào có nghiêm trọng như lời ba nói đâu!"

Lâm Kiến Thâm không phải người am hiểu biểu đạt tình cảm qua lời nói, ngay cả khi nghe được chuyện Hạ Ngữ Băng vì chuyện giữa hai người mà rơi lệ, anh cũng không thể nói được một câu dỗ ngọt, nhưng lại nhìn Hạ Ngữ Băng thật sâu, nghiêm túc nói: "Tiểu Ngữ là cô gái đầu tiên cháu thích, trước kia cháu không am hiểu mấy chuyện này

nên đã khiến cho cô ấy chịu ảm ức, nhưng sau này sẽ không vậy nữa a."

Lời nói chất phác, so với bất kỳ lời thề non hẹn biển nào đều khiến lòng người rung động hơn.

Hạ Ngữ Băng không giấu được nụ cười và sự cảm động, ngược lại Hạ Tông Trạch từ chối cho ý kiến, chỉ khẽ vuốt cằm: "Ăn cơm trước đã."

Trên bàn ăn Hạ Tông Trạch lấy ra sự khôn khéo của người làm ăn, luôn vặn hỏi Lâm Kiến Thâm, ví dụ như sau khi hai người ở chung một chỗ thì yêu xa hay là ở chung? Nếu là quyết định ở chung thì là ở lại Hàng Châu hay là trở về quê? Hai người có tính toán gì cho tương lai không? Dự tính mấy năm nữa thì kết hôn?

Ví dụ như này đó, nhiều đêm không xuể, Lâm Kiến Thâm lại từ từ trả lời từng cái một, không hề có một chút không kiên nhẫn nào.

"Cháu có thể vì Tiểu Ngữ mà ở lại Hàng Châu, chú đương nhiên rất vui." Hạ Tông Trạch buông bát đũa, dùng khăn ăn lau lau miệng, mới nói: "Nhưng mà cháu có nghĩ đến về sau cháu sẽ làm gì không? Nên làm sao để nuôi gia đình? Việc này rất quan trọng."

"Ba." Hạ Ngữ Băng vẫn đang yên lặng ngồi một bên, không nhin được xen miệng, thay người bị hỏi mà một miếng cơm cũng không ăn tử tế - Lâm Kiến Thâm mở miệng: "Con nghĩ kĩ rồi, nghề nghiệp của con tương đối tự do, về sau có thể cùng Lâm Kiến Thâm định cư ở dưới quê, sống cuộc sống tự cung tự cấp, cũng không có gì không ổn."

Lâm Kiến Thâm dĩ nhiên không dự đoán được Hạ Ngữ Băng sẽ nói như vậy, ngẩn ra trong chốc lát mới nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngữ, em....."

Hạ Ngữ băng duỗi tay ngăn anh lại: "Cứ quyết định vậy đi."

Hạ Tông Trạch im lặng trong chốc lát, hai đầu lông mày anh nhí nhảnh lại: "Tiểu Ngữ, thân là ba của con, ba vẫn hy vọng con có thể thận trọng suy xét về phương hướng phát triển của mình trong tương lai. Tuy rằng ở nông thôn thật nhẹ nhàng tự tại, nhưng tương đối bí bách, rất nhiều chuyện cần con phải tự tay giải quyết, một hai tháng thì con còn có thể chịu đựng, nhưng muốn sống lâu dài, con chịu được à? Còn

nữa, thân thể con không tốt, lại là con gái duy nhất của ba, ba còn hy vọng con có thể ở lại bên cạnh ba đây."

"Vậy thì con sẽ ở quê nửa năm, rồi lại về đây ở cùng ba nửa năm?" Hạ Ngữ Băng như làm nũng mà cười nói: "Ba, con chỉ thích dáng vẻ Lâm Kiến Thâm sống cùng thiên nhiên, không muốn để anh ấy phải đến thành phố sinh sống. Hơn nữa, ở dưới quê không hề khổ như ba tưởng tượng đâu, Lâm Kiến Thâm rất biết chăm sóc người khác, tay nghề cũng tốt, ba đừng lo con sẽ bị đói."

Hạ Tông Trạch trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng vẫn là lùi một bước: "Để ba suy nghĩ lại đã."

"Ba là tốt nhất!"

"Chỉ là....."

Hạ Tông Trạch vừa chuyển đề tài, nhìn hai người trẻ tuổi trong mắt đều lộ ra ngọt ngào, nghiêm nghị nói: "Các con ở chung cũng được, nhưng nhất định phải làm tốt biện pháp phòng tránh. Hai đứa lần đầu yêu đương, không tránh khỏi có lúc không kiềm chế được, nhưng ba hy vọng, hai đứa kết hôn là vì yêu, không phải vì con cái mà kết. "Áo mưa" cần....."

"Ba!" Hạ Ngữ Băng đã không còn là Hạ Ngữ Băng, mà nên đổi thành Hạ "Ngữ Hỏa", bởi vì khuôn mặt cô thật sự là ngại đến nóng lên, chỉ kém mỗi đỉnh đầu bốc lên khói nhẹ: "Chúng con không có làm cái kia!"

"Ba biết, nhưng mà phòng ngừa cẩn thận luôn là chuyện tốt." Hạ Tông Trạch bình tĩnh uống một ngụm trà cho nhuận họng: "Mẹ con không còn nữa, loại chuyện này cũng chỉ có thể để ba đến dạy cho con."

Vừa nói, ông vừa chuyển qua nhìn Lâm Kiến Thâm: "Loại chuyện này luôn là chỗ người đàn ông nên có trách nhiệm. Kiến Thâm, cháu phải nhớ kỹ, không nên bởi vì nhất thời ham hưởng lạc mà khiến Tiểu Ngữ chịu khổ, đây thực sự là hành vi thiếu trách nhiệm."

Kỳ lạ! Một người luôn ngây thơ như Lâm Kiến Thâm thế mà lại nghe hiểu! Còn trịnh trọng gật đầu, trầm giọng nói: "Chú Hạ yên tâm, cháu

sẽ cẩn thận khi cùng Tiểu Ngũ giao....."

"Kết giao!" Hạ Ngũ Bằng gấp gáp cắt ngang lời Lâm Kiến Thâm, sợ nghe được từ ngữ không hài hòa nào đó.

CHƯƠNG 50: HẮC HẮC HẮC.

Edit: Bạch Lan Tùu

Ăn cơm xong, Hạ Tông Trạch giữ một mình Lâm Kiến Thâm lại nói chuyện hồi lâu. Cửa thư phòng đóng chặt, Hạ Ngữ Băng tò mò đến không nhìn được, rón ra rón rén mà ghé vào cánh cửa làm từ gỗ đặc nghe lén. Chị Lý ở một bên quét tước dọn dẹp thấy vậy thì buồn cười: "Hiệu quả cách âm trong nhà này tốt như vậy, nghe không được gì đâu, Tiểu Ngữ."

Hạ Ngữ Băng lại càng đem lỗ tai dán sát hơn, đôi mày cong cong đã nhúu chặt thành hình chữ "Xuyên": "Đã nói chuyện hơn hai tiếng rồi, sao vẫn còn chưa đi ra? Ba sẽ không dọa Lâm Kiến Thâm nữa đó chứ?"

"Sao có thể? Tiểu Lâm lớn lên vừa đẹp trai lại có lễ phép, chị thấy ông Hạ đối với cậu ấy còn rất hài lòng đấy." Chị Lý dọn dẹp xong, ôm chăn đệm mới vào phòng cho khách, đông dài nói: "Hạ tiên sinh chỉ có mỗi cô con gái là em, là sợ em bị bắt nạt nên mới giữ Tiểu Lâm lại nói chuyện thôi."

Hạ Ngữ Băng đành phải hậm hực rời đi.

Qua hơn mười phút, cửa thư phòng cuối cùng cũng mở ra, Hạ Tông Trạch và Lâm Kiến Thâm một trước một sau đi ra ngoài. Hạ Ngữ Băng nghe thấy động tĩnh, từ phòng ngủ ở cách vách vươn đầu ra, vẫy vẫy tay với Lâm Kiến Thâm: "Lâm Kiến Thâm, ở đây."

Lâm Kiến Thâm nhìn thấy dáng vẻ lén lút của Hạ Ngữ Băng, không khỏi cảm thấy buồn cười, vừa sửa sang lại ống tay áo vừa đi về phía cô. Hạ Tông Trạch ôm cánh tay đứng ở cửa thư phòng, cười như không cười, nói: "Không cần ở chung một phòng quá lâu, ít nhiều cũng nên để ý đến cảm nhận của ba già nhà con chứ."

"Biết rồi mà!" Hạ Ngữ Băng nắm chặt cánh tay Lâm Kiến Thâm, kéo anh vào trong phòng của cô, nhanh chóng đóng cửa lại, đè Lâm Kiến Thâm lên ván cửa, nói: "Ba em và anh nói gì hả?"

"Nói rất nhiều chuyện!" Độ ẩm của điều hòa trong phòng có hơi cao, Lâm Kiến Thâm liền cởi tây trang, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng và áo gile làm từ lông dê, giống một quý công tử mới ra đời va chạm không lâu, cúi đầu xuống nhìn cô, nói: "Chú Hạ thật thương em."

"Đó là đương nhiên!" Hạ Ngữ Băng kiêu ngạo, nói: "Vế sau, anh phải yêu em nhiều hơn so với ba."

Lâm Kiến Thâm nắm chặt lấy tay cô, thấp giọng nói: "Được." Vừa nói xong, mày anh lại nhăn lại, nghiêng đầu hất xì hai cái.

"Làm sao vậy? Cảm rồi sao?" Hạ Ngữ Băng vội vàng cầm tây trang lên phủ thêm cho anh, hoàn toàn đã quên mất thể chất đặc thù của đại yêu quái, sao có thể cảm lạnh?

"Không có việc gì, có hơi dị ứng." Lâm Kiến Thâm cầm tay cô, hai người cùng nhau ngồi xuống chiếc đệm giường mềm mại màu hồng nhạt, vai kề vai.

"Vì sao lại dị ứng? Bởi vì trưa hôm nay ăn hải sản ư?"

"Không phải, không khí nơi này quá lạnh, so với khí hậu ở thôn Linh Khê thì có chút khác biệt, nên hơi không thích nghi kịp." Lâm Kiến Thâm nhẹ nhàng hít hít cái mũi, lại sợ Hạ Ngữ Băng lo lắng thấp giọng an ủi: "Không sao, qua mấy ngày là tốt thôi."

Hạ Ngữ Băng hít mũi, cũng không phát hiện ra không khí ở Hàng Châu có chỗ nào khác với thôn Linh Khê, nhưng đúng là rất lạnh, có lẽ khác biệt nhỏ như vậy chỉ có yêu quái mới có thể nhận ra.

Nhớ đến Lâm Kiến Thâm từng nói, yêu quái nếu rời khỏi nơi đã chọn là quê hương sinh tồn, linh lực sẽ dần dần suy kiệt, thậm chí còn có thể chết đi. Lâm Kiến Thâm đã đến cấp bậc đại yêu quái này, tuy rằng không đến mức rời khỏi quê hương mà chết, nhưng thế nào cũng đã chịu ít nhiều ảnh hưởng, tu vi cũng sẽ trì trệ không tăng.

Tuy rằng cô luyện tiếc thế giới phồn hoa nhưng càng sợ khiến Lâm Kiến Thâm xảy ra cái gì ngoài ý muốn. Cẩn thận cân nhắc trong chốc lát, Hạ Ngữ Băng đề nghị: "Nếu không chờ sau khi chọn xong đề tài luận văn của em, em sẽ cùng anh về quê nhé."

Lâm Kiến Thâm biết rõ là do cô lo lắng cho anh, nhẹ lắc đầu nói: "Không cần, ở chỗ này cũng khá tốt."

"Đừng nói lời trái lương tâm nữa, em biết anh không thích sống ở trong thành phố, hà tất phải để bản thân chịu ả ỉm ứ ỉ như vậy?" Hạ Ngữ Băng than một tiếng, nhìn Lâm Kiến Thâm, nói: "Anh trai, Linh Khê là tín ngưỡng của anh, anh là tín ngưỡng của em, em theo anh về quê trước, khi nào ả n tết là trở về chỗ ba, được không?"

Từ sau khi hai người xác định quan hệ, cô đã không còn gọi Lâm Kiến Thâm anh là "anh trai" nữa, bằng không sẽ có một cảm giác hồ thẹn đến mặc danh kỳ diệu, mà Lâm Kiến Thâm cũng từng đề nghị Hạ Ngữ Băng đổi một cách gọi thân mật hơn, ví dụ như "A Thâm" "chồng" linh tinh, nhưng lại bị Hạ Ngữ Băng xem thường mà bác bỏ.

Một tiếng 'anh trai' này như là làm nũng vậy.

Lâm Kiến Thâm không nói gì, chỉ hơi hơi nghiêng đầu, thuận thế hôn lên miệng cô.

Sau một lúc lâu, hai người mới thở hỗn hển mà tách ra, mỗi người đều đỏ ửng mặt mà nhìn nhau cười.

Tuy rằng nhà chính Hạ gia to rộng, nhưng không chịu được một người ba vợ thương con gái đến sốt ruột thường xuyên nhảy ra làm bóng đèn, Hạ Ngữ Băng ở nhà chính hai ngày liền làm loạn đòi phải trở về căn hộ chung cư trải qua thế giới của hai người. Hạ Tông Trạch sâu sắc cảm nhận được, cái gì gọi là niềm thương cảm "con gái lớn không giữ được", chỉ đành để hai người bọn họ dọn đi.

Vừa rời khỏi nhà chính, Hạ Ngữ Băng giống như chú chim nhỏ sợ lồng, dọc đường đi cứ ríu ra ríu rít cười mãi không ngừng, thoải mái nắm tay Lâm Kiến Thâm đi ở trong đường mòn vành đai xanh.

Mấy ngày nay trời quang, trong đường vành đai xanh còn sót lại một ít tuyết trắng loang lổ, Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm ngồi xuống, cùng nhau nặn một cậu bé tuyết to bằng bàn tay.

Đầu ngón tay Hạ Ngữ Băng bị đông lạnh đến đỏ bừng, dùng cành cây nhỏ vẽ cho người tuyết một gương mặt tươi cười, cậu được cậu không mà nói chuyện phiếm với Lâm Kiến Thâm: "Ôi, Lâm Kiến Thâm, anh đã từng xem qua chuyện xưa về cậu bé tuyết chưa? Khi còn nhỏ lúc nhìn thấy người tuyết nhỏ biến mất, đã khiến em khóc rất thảm đấy."

Lâm Kiến Thâm đương nhiên chưa từng xem qua phim hoạt hình này, nhẹ nhàng lắc đầu, mới nói: "Tuy rằng không biết em nhắc đến là chuyện xưa gì, nhưng tôi biết mỗi năm vào lúc trời đổ tuyết, trong núi sâu ở thôn Linh Khê liền xuất hiện một loại yêu quái."

Vừa nghe đến "yêu quái", Hạ Ngữ Băng liền nổi lên hứng thú, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn chăm chăm Lâm Kiến Thâm: "Mau nói, mau nói, là loại yêu quái có dáng vẻ thế nào?"

"Đại khái chỉ lớn có một tắc, cả người trắng như tuyết, có một đôi mắt chỉ như hai điểm đen, nhưng không có mắt và miệng, biết đi, biết chạy." Lâm Kiến Thâm vươn ngón cái và ngón trỏ ra ước lượng độ lớn, tiếp tục nói về chuyện của yêu quái trong núi: "Trận tuyết đầu mùa mỗi năm, nó liền theo bông tuyết mà dừng chân tại một nơi nằm sâu trong núi, lá gan rất nhỏ, chỉ hơi có chút gió thổi cỏ lay liền sẽ giấu mình trong lớp tuyết thật dày, cần phải tìm cẩn thận mới có thể tìm thấy."

"Tìm được nó thì có ích lợi gì?"

"Cả người nó đều tản ra khí lạnh, là một chiếc tủ lạnh thiên nhiên. Trước kia khi tôi còn chưa có hóa hình, sẽ bắt một con tiểu yêu quái như vậy giấu trong hốc cây, mùa đông có thể giữ tươi cho hoa quả dại, mùa hè có thể hạ nhiệt và đuổi chuột, thật tiện lợi."

Hạ Ngữ băng tưởng tượng đến dáng vẻ run bần bật của tiểu tuyết yêu khi ở trong sào huyệt của một con đại hắc long, cảm thấy vừa đáng thương vừa buồn cười. Cô dùng khuỷu tay chọc chọc lên eo Lâm Kiến

Thâm, hỏi: "Trước kia có phải anh rất hay bắt nạt yêu quái trong núi không? Em thấy Hoàng đại tiên tiểu yêu linh tinh kia, đều sợ anh chết khiếp."

"Tôi không chỉ bắt nạt chúng nó, nếu không nghe lời, tôi còn sẽ ăn luôn chúng nó. Yêu quái không có pháp lực gì đáng nói, lớn mạnh chính là quyền uy." Vừa nói Lâm Kiến Thâm vừa rũ mắt xuống, giọng điệu mang theo chút phần uất: "Có thể do tôi quá hung dữ nên chúng nó đều không thích tôi."

Hạ Ngữ Băng rất tự nhiên mà tiếp lời anh: "Em thích anh là đủ rồi mà."

Nếu là trước đây, Lâm Kiến Thâm khẳng định sẽ không ngần ngại mà "hừ" một tiếng, nói: "Miệng lưỡi trơn tru." Nhưng hôm nay Lâm Kiến Thâm lại chỉ có quay đầu nhìn cô, ngẩn người xong mới nói: "Sao em có thể nói lời như vậy?"

Miệng lưỡi anh vụng về, không giống như Hạ Ngữ Băng khéo mồm khéo miệng khiến cho người khác vui vẻ, trong lòng có chút mất mát, rất muốn nói hai câu để lấy lòng cô gái mình thích, nhưng ghen nửa ngày cũng không nói được một câu.

Thình thoảng căng óc mà nói ra được một câu, lại bị Hạ Ngữ Băng ghét bỏ mà coi là "lời đường mật", thật là quá đủ.

"Ăn nhiều dễ thương mà lớn lên sẽ nói toàn lời dễ nghe." Hạ Ngữ Băng đặt người tuyết lên bồn cây, duỗi tay kéo Lâm Kiến Thâm: "Đi thôi, đi ra ngoài lái xe về chung cư."

Cô mới vừa nghịch người tuyết xong, đầu ngón tay có hơi lạnh, Lâm Kiến Thâm liền đem tay cô bỏ vào túi anh sưởi ấm, chỉ chốc lát sau đã sưởi đến nóng hừng hực.

Hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi cổng lớn của biệt thự, thấy trong đình hóng mát ở cửa có một bóng dáng quen thuộc đang đứng. Áo khoác lông dê mỏng màu vàng nhạt, kết hợp cùng khăn quàng cổ cùng màu, tóc dài rối tung, vóc người yếu đuối, không phải Từ Miêu thì là ai?

Từ Miêu cũng nhìn thấy Hạ Ngữ Băng, thất thần trong chốc lát rồi cũng từ trong đình hóng gió bốn bề gió lùa đứng lên, cười cười với Hạ Ngữ Băng: "Tiểu Hạ, đã lâu không gặp."

"Dì Từ." Hạ ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm cùng liếc nhau một cái, sau đó mới đi về phía Từ Miêu, hỏi: "Trời lạnh như vậy, dì đứng ở đây làm gì?"

"Không có gì, chỉ là đi ngang qua." Từ Miêu duỗi tay vuốt tóc bị gió thổi đến tán loạn ra phía sau, vẫn cười đến dịu dàng động lòng người như xưa, chỉ là trong mắt nhiều thêm mấy phần mệt mỏi: "Ba con vẫn khỏe chứ?"

"Vẫn khỏe ạ."

Hạ Ngữ Băng há miệng thở dốc, còn đang muốn nói gì đó lại bị giọng nói dịu dàng của Từ Miêu cắt ngang: "Tiểu Hạ, không sợ con chê cười, cảm giác của dì với ba con vô cùng kỳ diệu, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy ông ấy, dì đã không tự chủ được mà yêu ông ấy. Dì biết bản thân mình nói ra lời này rất mất giá, nhưng đó là lời thật lòng, cho dù ba con không quên được mẹ con, dì vẫn yêu ông ấy như vậy."

Hạ Ngữ Băng không nói gì.

"Tiểu Hạ, dì vẫn luôn cho rằng dì sẽ ghen tỵ với mẹ con, cho đến khi dì nhìn thấy ảnh chụp của mẹ con, lòng dì lại bình tĩnh xuống. Nói ra thật kỳ lạ, mẹ con so với dì lớn hơn nhiều tuổi như vậy, lại giống như là chị em với dì vậy, có một loại cảm giác quen thuộc rất kỳ diệu, khiến dì không thể ghen ghét nổi." Dừng một chút, Từ Miêu lại cười nói: "Ba con nhớ bà ấy mười mấy năm, về tình có thể bỏ qua. Hôm nay đến đây là lần cuối rồi, vốn dĩ chỉ định ngồi một lát rồi lén lút rời đi, không ngờ lại gặp con, còn mong con giúp dì giữ bí mật, có người phụ nữ nào khi yêu lại không làm một hai việc ngu ngốc đâu?"

"Dì muốn đi đâu?" Hạ Ngữ Băng không nhịn được hỏi ra miệng.

Từ Miêu do dự chốc lát, gượng cười: "Cha mẹ dì đều ở nước ngoài, đã đến lúc đi đến bên cạnh bọn họ rồi."

"Dì Từ." Hạ Ngữ Băng gọi cô ấy lại: "Nếu ba con và dì không ở bên nhau, hay là con gọi dì một tiếng chị Miêu nhé, Dì vốn cũng giống như con là sinh sau năm chín mươi mà, gọi dì là dì thật kỳ quái."

Cô nghĩ nghĩ, lại nói: "Em vì một số lời nói và việc làm không đứng đắn của em trước đây mà xin lỗi chị, chị thật ra... là một cô gái tốt."

Từ Miêu kinh ngạc, ánh mắt dịu dàng của cô ấy dừng trên mười ngón tay đan chặt vào nhau của Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm, không đầu không cuối, nói: "Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tiểu Lâm, liền cảm thấy hai người các em cực kỳ xứng đôi. Ánh mắt của chị luôn rất chuẩn, chúc phúc cho hai người."

Dứt lời, cô ấy vẫy vẫy tay, xoay người chặn một chiếc taxi, gật đầu từ biệt Hạ Ngữ Băng, giống như trận tuyết đầu mùa này vậy, đến bình tĩnh, đi cũng thoải mái.

"Lâm Kiến Thâm." Nhìn taxi đi xa, Hạ Ngữ Băng đột nhiên có chút nghiêm trọng, nâng đôi mắt lên nhìn đại yêu tinh đang im lặng: "Anh nói xem, có phải ba đã làm sai rồi không?"

"Chuyện cũ của người khác, tôi không hiểu lắm." Lâm Kiến Thâm trả lời: "Tôi chỉ biết, nếu đó là em, tôi nhất định không buông tay được."

Hạ Ngữ Băng nhéo nhéo ngón tay anh: "Còn nói anh không biết nói lời đường mật? Đây không phải là rất biết trêu ghẹo sao?"

Lâm Kiến Thâm thấp giọng cười.

Hai người ngồi xe quay về chung cư, tiện thể mua ít rau dưa và đồ ăn vặt ở siêu thị dưới nhà. Hạ Ngữ Băng đang nghiêm túc mà chọn thịt gà, hoàn toàn không phát hiện ra Lâm Kiến Thâm đang nhìn hộp nhỏ trên giá để hàng đến xuất thần, đến khi tính tiền, cô mới phát hiện ra trong giỏ để hàng thế mà lại nhiều thêm mấy hộp DuRex không biết từ đâu ra.

"..."

Cô nhìn Lâm Kiến Thâm, Lâm Kiến Thâm cũng nhìn lại cô. Khi chị gái thu ngân quét mã, thúc giục: “ ‘Áo mưa’ còn lấy hay không?"

"Chú Hạ nói phải dừng..."

"Anh im miệng!"

Hạ Ngữ Băng then quá thành giận, ném mấy hộp đồ vật không nên mua kia lại lên giá hàng. Lâm Kiến Thâm không nói gì, nhưng ánh mắt rõ ràng tối đi, thậm chí còn nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, tựa như vô cùng tiếc hận.

Dường như cái người này nói chuyện yêu đương liền như thay đổi cả người, Hạ Ngữ Băng có chút ngửa tay, muốn đánh người. Chỉ là không còn cách nào khác, bạn trai là tự mình chọn, muốn khóc cũng phải nhịn xuống.

Mười phút sau, Hạ Ngữ Băng đỏ mặt đi ra từ thang máy, bên trong túi mua hàng màu trắng có hai hộp ‘áo mưa’ như ẩn như hiện. Rốt cuộc là không chịu được cái nhìn chăm chú của Lâm Kiến Thâm, cô ma xui quỷ khiến thế nào lại bỏ hai hộp ‘áo mưa’ vào trong xe mua hàng.

Khóe mắt Lâm Kiến Thâm ẩn hiện ý cười, cả khuôn mặt lạnh như băng dường như đều được tắm trong gió xuân, duỗi tay ra kéo lấy tay Hạ Ngữ Băng lại bị cô tránh đi.

"Anh tránh ra!" Hạ Ngữ Băng móc chìa khóa ra mở cửa, cứ lải nhải mãi: "Trong đầu đều là giao - phối, giao - phối, đại dâm - trùng!"

Xoạch ---

Đèn phòng khách mới vừa sáng lên lại bị một bàn tay to từ phía sau ấn tắt. Trong bóng tối, Lâm Kiến Thâm đóng cửa lại, kéo Hạ Ngữ Băng ôm vào trong ngực, chớp mũi cọ cọ lên cổ cô, mơ hồ cười nhẹ: "Rõ ràng là em mua về, còn mua loại siêu mỏng, rốt cuộc thì ai mới là đại dâm - trùng?"

CHƯƠNG 51: VỀ QUÊ

Edit: Bạch Lan Từu

Hai người lẳng lặng trao nhau một nụ hôn trong bóng tối, thỉnh thoảng có tiếng vuốt ve vấp vốc truyền đến, không biết là tay ai đụng phải chỗ nào, Hạ Ngữ Băng bỗng nhiên thở dốc dồn dập mà tránh thoát khỏi trói buộc, nhẹ giọng quát bảo ngưng lại: "Không thể!"

Lâm Kiến Thâm lập tức buông lỏng tay, trong bóng đêm, ánh mắt anh đặc biệt lấp lánh, mang theo một chút nghi hoặc, hỏi: "Vì sao?"

"Không vì sao cả, chỉ là... quá nhanh." Hạ Ngữ Băng lần nữa mở đèn lên, môi hồng nhuận, gương mặt ửng đỏ, nhìn Lâm Kiến Thâm nói: "Chúng ta mới bên nhau có mấy ngày, anh đã gấp như vậy?"

"Cái này còn cần xem thời gian ư?" Lâm Kiến Thâm nghiêng nghiêng đầu, môi nhạt màu cũng có thêm chút màu sắc, càng có vẻ môi hồng răng trắng, vô cùng anh tuấn.

Hạ Ngữ Băng sờ sờ gương mặt Lâm Kiến Thâm: "Vậy thì cũng không nhất định, chỉ là... chỉ là cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng, giống như đang mơ vậy."

Nghe vậy, Lâm Kiến Thâm hít sâu một hơi, chờ cho cổ xao động trong lòng kia dần bình ổn. Một lát sau, anh khàn khàn hừ một tiếng, nói: "Em chính là điệp công hảo long[1], mưa áo mưa lại không dám dùng."

[1] 叶公好龙 (diệp công hảo long): là một thành ngữ Hán, chỉ một người tự xưng yêu thích một sự vật, sự việc gì đó, nhưng thực ra lại không hề thích, thậm chí còn sợ hãi phản cảm. (Nguồn: Baidu).

Bị chọc đúng chỗ đau, Hạ Ngữ Băng đỏ mặt trừng anh.

Lâm Kiến Thâm cười cười, ôm cả người cô vào trong ngực, thân thể hai người như trẻ sơ sinh mà dính lấy nhau, đi về phía phòng khách,

lại song song ngã vào trên ghế sofa. Hạ Ngữ Băng đè ở trên người Lâm Kiến Thâm, trán đụng vào cằm anh, lập tức đau đến kêu ra tiếng. Lâm Kiến Thâm vội ngồi dậy, duỗi tay sờ trán cô, đau lòng hỏi: "Đập đau ư? Để tôi xem."

Trán Hạ Ngữ Băng sưng đỏ một cục, có chút bất đắc dĩ mà đẩy tay anh ra: "Anh cách em xa một chút."

"Không làm được." Lâm Kiến Thâm vô cùng thành thật, nhẹ nhàng kéo tay Hạ Ngữ Băng đang che trán xuống, cúi người liếm liếm lên thái dương của cô, mãi cho đến khi làn da phiếm hồng chuyển dần sang màu trắng nõn, mới than nhẹ bên tai cô một tiếng: "Tôi không nhìn được lâu đâu."

Hạ Ngữ Băng buồn bực: "Cái gì gọi là không nhìn được lâu?"

"Khụ." Lâm Kiến Thâm hiếm khi thấy ngượng ngùng, ho khan một tiếng mới ánh mắt sáng quắc mà nói: "Mùa xuân sắp đến."

"..." Hạ Ngữ Băng sững sốt trong chốc lát mới phản ứng lại, trong đầu lại tự động vang lên âm thanh của "thế giới động vật": Mùa xuân đến, lại đến kỳ giao phối của động vật.

Rồng cũng có kỳ động dục?

Xem ra mấy chữ "long tính bốn dân" mà cổ nhân để lại không hề lừa ta.

"Không nhìn nổi cũng phải nhìn cho em." Hạ Ngữ Băng chọc chọc cái ót đầy đặn của Lâm Kiến Thâm, lải nhải: "Lúc trước sao không hề phát hiện anh cũng có lúc như thế này đây, cả đầu đều là phế liệu màu vàng."

"Sinh sôi nảy nở là bản năng của vạn vật, chỉ là nếu em không muốn, tôi tuyệt đối sẽ không cưỡng bách em." Lâm Kiến Thâm cười cười: "Học được tôn trọng đối phương, là điều khác nhau lớn nhất giữa người và thú."

Hạ Ngữ Băng nhìn anh tán thưởng, Lâm Kiến Thâm bổ sung: "Những lời này là do bà nói với tôi."

Bởi vì có ba năm ở chung với Lâm Tú Anh kia mới có Lâm Kiến Thâm của hiện tại. Hạ Ngữ Băng không ngừng cảm ơn bà ngoại đã đưa một Lâm Kiến Thâm tốt như vậy đến bên cạnh cô, xuất phát từ tò mò, cô hỏi: "Lâm Kiến Thâm, rốt cuộc thì anh và bà ngoại quen nhau thế nào?"

Kia giống như là một đoạn ký ức phủ đầy bụi đã lâu, bởi vì khi Lâm Kiến Thâm nghe thấy vấn đề này, đầu tiên là sững sốt rồi sau đó đáy mắt mới dần tản mát ra một chút đau đớn và hận ý. Lâm Kiến Thâm là một con rồng bị thuần phục, đã rất lâu rồi Hạ Ngữ Băng không thấy ánh mắt anh toát ra dã tâm và căm hận như vậy, trong lòng căng thẳng, đang muốn tự hỏi xem có phải bản thân mình đã hỏi sai rồi không, thì thần sắc của Lâm Kiến Thâm đã buông lỏng, ôm Hạ Ngữ Băng như ôm một cái gối vào trong ngực.

Anh chôn mặt ở cổ Hạ Ngữ Băng, thấp giọng nói: "Hơn ba năm trước, trên núi xảy ra cháy, lửa lớn lan tràn cả tòa núi, linh mạch bị thiêu hủy, tôi không còn chỗ để đi, liền hóa thành người ở sau núi đi loạn, gặp bà lên núi nhặt củi."

"Sau đó anh theo bà về nhà?"

"Cũng không phải, mới đầu tôi rất đề phòng bà, vừa thấy bà xuất hiện trong rừng tôi đã tránh né. Khi đó tôi rất hung dữ, bà lại không sợ hãi, vẫn dùng lời nói dịu dàng an ủi tôi, có lẽ bà cho rằng tôi là đứa trẻ hoang dã do sói nuôi ở trong núi. Mỗi ngày bà đều lén mang đồ ăn vào núi cho tôi, cùng tôi nói chuyện một lát, dần dần tôi quen với bà. Có một ngày bà hỏi tôi có muốn đến nhà bà ở hay không, tôi suy nghĩ, cảm thấy một mình tôi sống cũng không có gì thú vị, cho nên đồng ý với bà."

"Vì sao là đột nhiên xảy ra hỏa hoạn?" Hạ Ngữ Băng hỏi: "Là do thời tiết khô hanh ư?"

"Không phải, là người làm." Lâm Kiến Thâm cau mày nói: "Phía tây thôn Linh Khê có một ngọn núi hoang, cây cối đều bị chặt hết, chỉ còn

lại một ít cỏ dại, bụi cây, mỗi năm vào cuối thu đầu đông, trấn trưởng đều sẽ cho người đốt núi."

"Phóng hỏa thiêu núi không phải trái pháp luật ư?" Hạ Ngữ Băng khiếp sợ, nói: "Ba của Vương Uy có bản lĩnh lớn như vậy?"

"Mỗi năm đều đốt núi, lại mỗi năm lấy việc trồng cây phủ xanh làm cái cớ để xin chi ngân sách, số tiền mà bên trên rót xuống để trồng cây đều bị người nhà họ Vương nuốt riêng." Nhắc đến tên cận bã Vương Uy kia, sắc mặt Lâm Kiến Thâm âm trầm đi không ít, lạnh giọng nói: "Có một năm đốt núi lại không khống chế được hướng gió, lửa bay về phía núi sâu, cháy hai ngày một đêm mới ngừng lại. Linh mạch bị hủy, mấy năm nay mới có chút khởi sắc, nhưng cổ thụ và tinh linh bị thiêu chết thì không cứu được."

"Cho nên anh mới chán ghét Vương Uy và cậu họ em như vậy?" Hạ Ngữ Băng thấu hiểu: "Bọn họ vì lợi ích cá nhân mà đã rất nhiều lần suýt hại chết anh."

Lâm Kiến Thâm "ừ" một tiếng, nâng đôi mắt thanh lãnh lên, ôm Hạ Ngữ Băng nói: "Đừng nhắc đến bọn họ nữa được không, quá mất hứng."

Hạ Ngữ Băng đặc biệt thích anh ôm cô, ấm áp, rất có cảm giác an toàn, không nhịn được cười nói: "Được rồi được rồi, không nhắc nữa. Vừa lúc đói bụng rồi, đi nấu cơm thôi."

Hai người đã ăn một ít gạch cua, bánh hoa quế, chè trôi nước linh tinh ở bên ngoài, về nhà chỉ làm hai món đơn giản, cơm nước xong, Lâm Kiến Thâm đang rửa bát, Hạ Ngữ Băng nghiêng người trên sofa xem TV, bên ngoài cửa kính sát đất là đầy rẫy những đèn nê ông đang nhấp sáng rực rỡ, ngày tháng vô cùng thích ý.

Cô lấy di động ra, xác định thời gian họp với giáo viên hướng dẫn đề cương luận văn xong, sau đó mở phần mềm ra, mua hai vé tàu cao tốc về thành phố C. Mới vừa mua vé xong, Lâm Kiến Thâm đã vừa lau tay vừa ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: "Mở TV lại không xem, đang làm gì đây?"

"Không có gì, ngày mai em đến trường học học, ngày mốt chúng ta về quê đi." Hạ Ngữ Băng cười tủm tỉm, nói: "Em mua vé."

Đáy mắt Lâm Kiến Thâm hiện lên một tia vui sướng khó phát hiện, nhưng lại ngại cảm nhận của ba Hạ.

"Ba em không ý kiến, chúng ta trở về đến cuối năm, sau đó lại qua đây cùng ba đón năm mới, được không?" Hạ Ngữ Băng nói: "Tuy rằng chạy qua chạy lại có chút phiền phức, nhưng bắt đầu từ học kỳ sau em sẽ có nhiều thời gian hơn để cùng anh sống ở quê. Chỉ là mặc dù về sau chúng ta có định cư ở quê thì cũng vẫn nên thường trở về thăm ba, ông chỉ có mỗi đứa con là em thôi."

Lâm Kiến Thâm suy nghĩ, cảm thấy cũng được, gật gật đầu nói: "Nên vậy. Chỉ cần có thể cùng em ở bên nhau, tôi không ngại phiền toái."

Một lát sau anh lại nói: "Hạ Ngữ Băng, tôi xin em chuyện này."

Dáng vẻ nghiêm trọng của anh rất dọa người, Hạ Ngữ Băng ngẩn ra: "Anh nói đi."

"Bắt đầu từ tối hôm nay, tôi có thể ngủ cùng em không?" Sở Hạ Ngữ Băng không đồng ý, anh chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: "Em xem, trời lạnh như vậy, tôi có thể làm ấm giường cho em."

"Anh....." Hạ Ngữ Băng thật hết cách với anh, cười nói: "Trước kia sao lại không phát hiện, anh dính người như vậy nhỉ?"

"Không ngủ chung, thật sự không có cảm giác yêu đương." Lâm Kiến Thâm nghiêm túc nói: "Có cảm giác như chúng ta vẫn là anh em vậy, không có một chút thay đổi nào."

Hạ Ngữ Băng cạn lời một hồi lâu.

Chần chờ một lát, Hạ Ngữ Băng đứng lên cho Lâm Kiến Thâm một cái hôn như chuồn chuồn lướt nước lên má, rồi như chạy trốn mà tránh ra, dựa vào một chỗ khác trên sofa, đỏ mặt cười nói: "Giữa anh em sẽ có hôn môi à?"

Trong chớp mắt khi môi mềm mại dán lên khuôn mặt Lâm Kiến Thâm, Hạ Ngữ Băng rõ ràng cảm nhận được cơ bắp toàn thân anh

cứng đờ như máy móc rỉ sắt đình công vậy. Mãi sau một lúc lâu, anh mới chậm rãi nâng tay phải lên, sờ sờ chỗ được cô hôn, vành tai khả nghi đỏ như máu.

Ngoại trừ nụ hôn đầu ngoài ý muốn kia, đây là lần đầu tiên Hạ Ngữ Băng chủ động hôn anh, cái cảm giác này giống như bị điện giật, khiến Lâm Kiến Thâm mãi một lúc lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Hóa ra đại yêu quái có thể chịu được bản thân chơi lưu manh với người khác, lại không chịu được người khác lưu manh với bản thân. Hạ Ngữ Băng giống như phát hiện ra một bí mật lớn, vuốt ve vành tai đỏ ửng của Lâm Kiến Thâm không ngừng cười, sau đó lại bị anh đè trên sofa hung hăng "bắt nạt" một hồi, mãi cho đến khi hai người đều mặt đỏ tai hồng, thở hồng hộc mới chịu buông ra.

Buổi tối hôm nay, cuối cùng thì hai người vẫn ngủ trên một chiếc giường. Trong đêm tối, Lâm Kiến Thâm thật rất tận chức tận trách mà làm ấm giường, không bao lâu thì từ trong ra ngoài thân thể của Hạ Ngữ Băng đã nóng đến không chịu nổi, hai người ôm nhau nặng nề ngủ.

Qua hai ngày, cuối cùng đề cương luận văn của Hạ Ngữ Băng cũng được quyết định xong, sau khi chuẩn bị tốt tư liệu tương quan thì cô cùng Lâm Kiến Thâm yên tâm về quê sống hết năm.

Mấy tháng không gặp, thôn Linh Khê như một lão giả ngủ say, nơi nơi đều là lá vàng rụng và cành cây trơ trọi. Hai người ngồi xe từ thành phố về thôn, nhìn những chiếc lá vàng bay và cành khô lúi đần ngoài cửa sổ, một loại lòng trung thành chưa bao giờ có đột nhiên sinh ra.

Xuống xe, Lâm Kiến Thâm lấy hành lý ra, một tay đan chặt vào tay Hạ Ngữ Băng, hai người cùng cười, đi qua cây cầu đá yên tĩnh và rừng trúc phủ đầy lá rụng, dọc theo dưới sườn dốc mà đi về hướng nhà cũ.

"y dô, Tiểu Thâm và Tiểu Hạ về rồi!" Trên đường gặp ông Ba đang thả trâu, lão nhân gia một tay nắm dây thừng, một tay gõ tẩu thuốc, cười cười với hai người trẻ tuổi: "Tình cảm hai anh em thật tốt nha!"

Lâm Kiến Thâm quơ quơ bàn tay đang nắm chặt của hai người, sửa lại lời ông Ba cho đúng: "Không phải anh em, hiện tại Tiểu Ngừ là bạn gái của cháu, chúng cháu đang yêu đương."

"A? Vậy...." Ông Ba trừng lớn hai mắt, chép miệng món, nhỏ giọng thầm thì: "Lúc trước là ai nói ‘Tiểu Hạ là em gái, thích ai đều không liên quan đến tôi’ vậy?"

Lâm Kiến Thâm làm bộ không nghe thấy, trực tiếp lôi Hạ Ngừ Băng đi về phía trước.

"Hai anh em các cháu đã về rồi!" Thím Hai vội vàng đuổi một đàn ngỗng trắng chạy ngang qua, chào hỏi với hai người: "Hôm qua, thím còn nhắc về hai đứa với chú Hai các cháu mãi, còn không về thì một vườn hoa hoa cỏ cỏ quý báu kia của các cháu sẽ bị cái người thô tục thím đây làm chết hết mất."

"Chào thím Hai." Lâm Kiến Thâm quơ quơ bàn tay đang nắm chặt cùng Hạ Ngừ Băng, khoe ra: "Giới thiệu lại một lần nữa ạ, đây là bạn gái của cháu, Hạ Ngừ...."

"Anh đủ rồi nha!" Hạ Ngừ Băng vui mặt vào khăn quàng cổ thật dày, kéo Lâm Kiến Thâm mau chóng chạy vào nhà, quả thật xấu hổ đến mức không còn mặt mũi gặp ai.

CHƯƠNG 52: TRĂNG TRONG TUYẾT.

Edit: Bạch Lan Từu

Tháng chạp tuyết rơi, bao phủ toàn bộ bờ ruộng của thôn Linh Khê và sơn cốc, chìm trong khung cảnh trắng xóa mênh mông của tuyết và sương, thanh nhã mà yên tĩnh, chỉ có thỉnh thoảng ở chân trời có một con chim bay qua trở thành nét điểm xuyến cuối cùng trong bức tranh cảnh tuyết mùa đông.

Lâm Kiến Thâm từ ngoài phòng đi vào, đặt một sọt cải trắng mới cắt trong phòng bếp, lúc này mới nhẹ nhàng phủ tuyết đọng trên vai, đổi giày bông đi vào phòng khách. Phòng khách đốt lò sưởi, Hạ Ngữ Băng dùng một cây bút chì làm cây trâm mà búi cao tóc lên, lúc này đang vùi vào một đồng sách vừa tiếng Trung vừa tiếng Anh mà tìm kiếm tư liệu đề cương luận văn.

Nhìn thấy Lâm Kiến Thâm đi qua, cô ngẩng đầu thở dài một tiếng, ném bút đi, vắn eo hỏi: "Một chết em, tốt nghiệp khiến em trọc cả đầu."

Mèo già nghỉ ngơi trên cửa sổ, bên ngoài cửa kính kết sương, tuyết yên tĩnh nằm trên bờ ruộng và dãy núi tuyết chạy dài đến vài dặm. Lâm Kiến Thâm rót cho cô một chén trà nóng, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh cô, thò lại gần hôn hôn khoe môi cô.

"Em cầm cây bút chì trên đầu làm gì?" Lâm Kiến Thâm gỡ cây bút chì trên búi tóc cô xuống, cuộn tóc dài màu đen lấp tức trút xuống như thác, mềm mại mà lướt qua lòng bàn tay anh, mang theo một trận hương thơm và hơi lạnh.

"Đừng làm loạn." Hạ Ngữ Băng cướp lại bút chì, một lần nữa búi gọn tóc: "Chun cột tóc đứt rồi, nhất thời không tìm được đồ gì có thể buộc tóc, đành phải dùng bút chì thay thế tạm một chút."

Lâm Kiến Thâm gật gật đầu, nhìn chăm chăm khuôn mặt xoay nghiêng của cô một lát, đột nhiên nói: "Tiểu Ngử, em có lạnh hay không?"

Cái người này rất có ý tứ, ngày thường đều gọi cả tên lẫn họ của cô, nhưng một khi muốn lấy lòng hoặc có việc muốn nhờ thì sẽ gọi tên thân mật "Tiểu Ngử" của cô. Hạ Ngử Băng đã nhìn thấu chiêu trò của anh, cố ý trêu anh: "Không lạnh mà, sao vậy?"

"Nếu mà em lạnh ấy," Lâm Kiến Thâm không chút đổi sắc mà nhích nhích người qua, thấp giọng nói: "Có thể ôm tôi, tối rất ấm."

"Không cần, ôm anh còn không bằng ôm chậu than." Hạ Ngử Băng duỗi tay đẩy anh ra: "Đồ đại dâm trùng nhà anh, cách em xa một chút."

Kẻ bị ghét bỏ - Lâm Kiến Thâm mím môi, nhìn cô chăm chăm. Hạ Ngử Băng bị tầm mắt của anh chọc cho không thể tĩnh tâm được, dứt khoát đóng sách lại, nhào qua đê anh xuống sô pha, oán hận nói: "Không được dùng loại ánh mắt này nhìn em!"

Cuối cùng cô cũng biết vì sao giáo viên không tán thành yêu sớm, có một người ở bên cạnh nhìn chăm chăm như vậy thì sao còn tâm trí học tập?

Lâm Kiến Thâm thuận thế ôm lấy cô, tuy rằng sắc mặt không có chút biến đổi nào, nhưng đáy mắt lại tản ra một loại giáo hoạt mang tên âm mưu đã thực hiện được. Mèo già trên cửa sổ nhấc mí một con mắt lên, nhìn thấy hai người như thế thì "meo" một tiếng khinh thường, đơn giản nhảy xuống cửa sổ, cho cái nhắm mắt làm ngơ.

Mười giờ tối, thôn Linh Khê đã chìm vào giấc ngủ say. Không biết Lâm Kiến Thâm ở trong phòng đang loay hoay làm gì mà cả buổi tối chưa nhìn thấy bóng dáng anh, trong lòng Hạ Ngử Băng thật tò mò nhưng lại không hỏi câu nào, mãi đến khi cô rửa mặt xong rồi đi ngang qua phòng ngủ của Lâm Kiến Thâm thì bị anh kéo vào trong phòng, đè lên cửa mà ôm ghì lấy.

Hạ Ngữ Băng ngăn người, hơi ý thức được tư thế hai người thế này có chút nguy hiểm, vội giẫy giụa: "Anh lại muốn làm cái gì? Đã nói từ trước rồi mà, thành thật một chút, chớ có xằng bậy....."

Vốn tưởng rằng thú tính của Lâm Kiến Thâm quá độ, lại muốn nhân lúc đêm khuya tĩnh lặng mà "cái kia, cái kia" một phen, ai ngờ đã hiểu lầm anh. Lâm Kiến Thâm ngay cả một tia buồn ngủ cũng không có, hứng thú bừng bừng mà mời Hạ Ngữ Băng vào núi ngắm trăng.

"Lúc tuyết rơi, ánh trăng rất đẹp." Lâm Kiến Thâm cười nói: "Trước kia khi chỉ sống một mình, hằng năm đều sẽ nhân ngày tuyết rơi mà đi ra ngoài ngắm trăng, vừa ngắm là ngắm đến mấy buổi tối liền. Sau lại trở thành cháu trai của bà, có mấy lần tôi rất muốn dẫn bà đi xem cảnh tuyết ở trong núi nhưng tuổi bà đã quá lớn, thân thể hôm sau không bằng hôm trước, mãi đến tận ngày cuối cùng tôi cũng không thực hiện được nguyện vọng này."

Anh đã nói như vậy, Hạ Ngữ Băng nào còn nhẫn tâm để cự tuyệt đây? Cô cười nắm lấy tay Lâm Kiến Thâm, nói: "Được rồi, được rồi, em đi xem cùng anh là được, làm gì phải lừa tình như vậy?"

Ánh mắt Lâm Kiến Thâm sáng lên, đột nhiên đứng dậy, bắt đầu cởi quần áo.

"Ôi ôi, anh từ từ đã." Hạ Ngữ Băng vừa thấy cơ bắp săn chắc của anh liền không nhịn được nóng mũi, vội duỗi tay đè lại tay đang cởi quần áo của anh: "Cởi quần áo làm gì?"

Lâm Kiến Thâm chỉ hơi nhếch khóe miệng, cởi bỏ áo ngoài và áo thun, để thân trên trần trụi mà đứng trong phòng ấm áp. Mà sau lưng anh một đôi cánh màu đen thật lớn chập rây xòe ra, đem cô bao vây hoàn toàn dưới cánh, anh khẽ thấp giọng nói với cô: "Tôi bay mang em đi."

Vì thế lần đầu tiên Hạ Ngữ Băng được thể nghiệm cảm giác bay --- trong ngực Lâm Kiến Thâm.

Dưới ánh trăng, đôi cánh lướt qua núi rừng, đáp xuống một nơi sâu thẳm an tĩnh. Gió trong sơn cốc vừa lạnh vừa mạnh, đem từng cơn

lông trên cánh thổi xì xào, mặc dù Hạ Ngữ Băng mặc áo lông vũ và quàng khăn nhưng vẫn bị đông lạnh đến chóp mũi đỏ bừng, chỉ có thể áp mặt vào vòm ngực cơ bắp cuộn cuộn của Lâm Kiến Thâm mà tránh gió.

Trước sau cũng đã qua hai mươi phút, Lâm Kiến Thâm ôm Hạ Ngữ Băng đáp xuống ngọn của cây đa lớn. Cánh thật lớn đập dồn dập mấy cái giữ thăng bằng, rồi sau đó từ từ thu lại, Lâm Kiến Thâm đặt cô ngồi vững trên một cành cây to rắn chắc, lúc này mới nhẹ vỗ vai cô, nói: "Có thể mở mắt."

Hạ Ngữ Băng run run rẩy rẩy mà mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là ánh trắng màu trắng nhạt, ngay sau đó là thung lũng phủ đầy tuyết trong chày dài trong núi. Nhớ lại lúc mùa hè cô đến đây tìm Lâm Kiến Thâm, sơn cốc này vẫn là phồn hoa như gấm, hiện tại lại trở thành một vùng trắng bạc mênh mông, thuần tịnh đến không có một tia tạp sắc, dưới ánh trắng tựa như quỳnh lâm tiên cảnh.

Trên những chiếc lá xanh biếc của cây đa lớn kết một tầng băng mỏng, ánh trắng xuyên thấu qua những phiến băng mỏng này tựa như ánh sáng huỳnh quang, dưới nắng thì tắt mà trong tối thì sáng, giữa khoảng rộng tuyết trắng và bầu trời đêm, như là một bức tranh thủy mặc ướt sương. Hạ Ngữ Băng ngồi trên chạc cây, kinh ngạc đến mức không nói lên lời.

Trời đất mênh mông, cảm khái kiếp phù du chỉ như con kiến nhỏ bé.

Lâm Kiến Thâm ngồi xuống bên cạnh Hạ Ngữ Băng, ép cho cành cây trầm xuống. Tiếp theo anh nhẹ kéo lấy cổ tay cô, mở bàn tay cô ra, sau đó lấy từ trong túi ra thứ gì đó đặt vào trong tay cô, sau đó lại khép tay cô lại, khẽ nói: "Tặng cho em."

Hạ Ngữ Băng vừa mở tay ra nhìn liền thấy trong tay là một cây trầm gỗ bóng loáng như nước.

Trầm gỗ được mài thật bóng loáng, đường cong thân trầm tuyệt đẹp, đầu trên khắc hai đóa sen tĩnh đế, điểm xuyết một hạt châu hơi đỏ, nhìn qua đơn giản lại không mất nét cổ. Hạ Ngữ Băng vô cùng thích,

trong ánh mắt phảng phất như cất giấu ngàn ngôi sao, ngồi dưới trời cao mà tủm tủm cười, nhìn anh: "Từ chiều đến giờ anh đều đóng cửa không ra chính là vì loay hoay cái này?"

Lâm Kiến Thâm không trả lời, chỉ nghiêng đầu, hơi mất tự nhiên: "Dùng cái này búi tóc tốt hơn so với dùng bút chì."

Anh dùng mu bàn tay đặt bên môi, ánh mắt dừng tại một nơi phương xa không biết tên, tựa như không muốn để cô thấy sự ngượng ngùng và khẩn trương hiện tại của mình, nhưng vành tai ửng đỏ kia vẫn bán đứng anh.

Hạ Ngữ Băng duỗi tay sờ sờ lỗ tai đỏ như nhò máu của anh, quả nhiên rất nóng. Trong lòng cô dào dạt ấm áp, dựa thân mình lên vai anh, thấp giọng cười nói: "Thẹn thùng cái gì đây? Em còn chưa nói cảm ơn với anh đâu, em rất thích cây trâm này, đặc biệt thích."

Vừa nói, cô vừa làm trò trước mặt Lâm Kiến Thâm, túm từng lọn tóc lại với nhau, sau đó dùng cây trâm một vòng lại một vòng búi lên, còn bổ sung: ""Bởi vì đây là anh tặng đó!"

Những lời này rõ ràng đã lấy được lòng Lâm Kiến Thâm, anh xòe cánh, bọc Hạ Ngữ Băng trong một mảnh ấm áp màu đen. Trong sơn cốc phủ tuyết, dưới ánh trăng, đôi cánh này khép lại như vỏ trai, bao bọc cô gái mà anh yêu bên trong, sau đó anh hơi cúi đầu chuẩn xác bắt lấy đôi môi vừa mềm mại vừa ướt át của cô, cùng cô trao nhau một nụ hôn dài ướt át.

Hạ Ngữ Băng dường như bị anh đè xuống cành cây, nhìn thấy đôi mắt anh trong bóng đêm bởi vì động tình mà biến thành màu vàng nhạt, lòng bàn tay hạ xuống cơ ngực đột ngột căng chặt, có tiếng tim đập trầm ổn truyền đến..... Thế giới yên tĩnh, ngay cả tiếng gió cũng bị đôi cánh cực lớn ngăn lại, chỉ có thể nghe rõ tiếng môi lưỡi hai người triền miên.

Không biết qua bao lâu, Hạ Ngữ Băng thật sự chịu không nổi mới tách khỏi anh, che đôi môi tê mỏi lại, hàm hồ nói: "Ngừng một chút, miệng em thật đau."

Lâm Kiến Thâm chưa đã thèm nhưng vẫn ngoan ngoãn ngừng lại, thu cánh lại, lộ ra một mảnh ánh trăng sáng tỏ.

"Tôi muốn cùng em dùng áo mưa." Lâm Kiến Thâm bỗng nhiên nói.

Không khí kiêu diễm cứ như vậy mà ngừng lại trong hai giây, tiếp theo Hạ Ngữ Băng cho một cái tát lên mặt anh, cảm giận nói: "Anh lại dám phá hủy không khí? Dùng áo mưa thôi khí cầu chơi được không?"

Cái tát kia không nặng, chỉ nhẹ nhàng cào qua mặt Lâm Kiến Thâm, như là tán tỉnh. Lâm Kiến Thâm lật tay bắt được cổ tay cô, kéo cô vào trong ngực mà ôm chặt, hai người đối diện trong chốc lát, sau đó lâm kiến Thâm bỗng nhiên nghiêng người một cái, kéo Hạ Ngữ Băng từ trên cành cây cao mấy chục mét mà lao thẳng xuống.

Cuồng phong gào thét bên tai, trái tim vì cảm giác không trọng lực mà sợ hãi, tiếng hét chói tai của Hạ Ngữ Băng vang vọng trong sơn cốc, kinh động đến mấy con chim đang bay dưới ánh trăng.

Cô cho rằng bản thân sẽ bị ngã tan xương nát thịt, nhưng khi chỉ còn cách mặt đất có mấy mét, Lâm Kiên Thâm lại xòe cánh mà lao xuống, mang theo cô một lần nữa bay về phía chân trời.

Lúc lần nữa chạm chân xuống mặt đất, Hạ Ngữ Băng đập lên tuyết trong sơn cốc như là đập lên cục bông mềm mại, không có chút sức lực, hai chân sợ tới mức run bần bật, giống như mì sợi nấu chín. Lâm Kiến Thâm đỡ lấy cô lại bị cô đẩy ra, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nói: "Anh tránh ra!"

Tức giận đến giọng cũng đổi luôn rồi.

Hạ Ngữ Băng chưa bao giờ dám chơi tàu lượn siêu tốc, hôm nay lại bị buộc trải qua một phen. Thật kích thích, thật muốn giết người.

Lâm Kiến Thâm lại không cảm thấy làm vậy có gì không ổn, bởi vì là việc mà bản thân anh thích, Lâm Kiến Thâm hy vọng Hạ Ngữ Băng cũng có thể trải nghiệm một phen. Anh đứng một bên cười, hai cái cánh run run, nhếch khóe miệng nói: "Trước kia tôi rất thích chơi như vậy."

"Chia tay! Ông đây không chơi với người!" Hạ Ngữ Băng ôm lấy trái tim đang đập loạn, có chút không thở nổi, chỉ vào Lâm Kiến Thâm cả giận nói.

Vừa nghe đến hai chữ "chia tay", Lâm kiến Thâm hơi ngẩn ra, sau đó hoàn toàn luống cuống, thật cẩn thận tiến đến trước mặt Hạ Ngữ Băng, như lấy lòng mà ngoéo lấy ngón út của cô: "Tiểu Ngữ, em nói đùa thôi phải không?"

Hạ Ngữ Băng ôm cánh tay, cô trừng mắt như con cá nóc. Thật ra cô cũng từng tức giận, nhưng chỉ là muốn nhìn dáng vẻ sốt ruột của Lâm kiến Thâm một chút mà thôi, thoải mái trong lòng.

Ai bảo anh trêu cợt cô? Đàn ông ấy à, chính là không thể nuông chiều. Thấy cô thật sự không để ý đến bản thân nữa, Lâm Kiến Thâm vội lui về sau hai bước, ngồi xổm xuống nền tuyết, mò tìm cái gì đó.

Hạ Ngữ Băng khẽ nheo mắt, quan sát nhất cử nhất động của anh, không biết qua bao lâu, ánh mắt Lâm Kiến Thâm đột nhiên sáng lên, bắt được thứ gì từ trong nền tuyết, dùng tay nắm lại rồi đưa đến trước mặt Hạ Ngữ Băng, ho khan một tiếng, nhẹ giọng: "Tặng cho em, đừng nóng giận."

Mở bàn tay ra, bên trong là một con tuyết yêu nhỏ lông xù xù, toàn thân tản ra khí lạnh.

CHƯƠNG 53: GIÃ BÁNH DÀY.

Edit: Bạch Lan Tửu

Cả một vùng đất phủ tuyết ánh lên một màu xanh, bầu trời đêm ở phía chân trời cong thành một vòng cung xanh thẫm.

Lông tiểu tuyết yêu xù xù thành một cục, cơ hồ như hòa hợp một thể với tuyết trắng trên mặt đất, hai con mắt như hai chấm đem quay tròn chuyển loạn, như là một món đồ treo điện thoại đáng yêu. Chỉ là hiện tại tiểu yêu này đang sợ hãi, toàn thân rúc trong lòng bàn tay Lâm Kiến Thâm, thỉnh thoảng miệng sẽ nhả ra một luồng khói trắng.

Các cô gái nhỏ đều không có sức kháng cự đối với động vật nhỏ đáng yêu, không đến một giây Hạ Ngữ Băng đã giơ tay đầu hàng, trong mắt đều là vẻ mới lạ, duỗi tay sờ sờ tiểu tuyết yêu lại bị Lâm Kiến Thâm ngăn lại.

"Độ ẩm của nó rất thấp, trực tiếp dùng tay trần chạm vào sẽ bị đông lạnh hỏng mắt." Dưới ánh trăng, sợi tóc màu đen của Lâm Kiến Thâm chiết xạ ra từng đợt từng đợt ánh sáng bạc, cánh chim sau lưng nhẹ nhàng khép lại, có ánh vàng uyển chuyển lưu động.

Hạ Ngữ Băng móc bao tay từ trong túi ra đeo vào, nhẹ nhàng sờ sờ tiểu tuyết yêu lông xù. Lần đầu tiên tiểu tuyết yêu bị con người động vào, có hơi sợ người lạ, phun ra một làn sương khói màu trắng, thân thể vốn tròn xoe lại dường như bay hơi mà nhỏ đi không ít. Mặc dù là có bao tay, Hạ Ngữ Băng vẫn cảm nhận được một luồng khí lạnh từ đầu ngón tay lan tràn, tuy rằng hình thể của yêu quái này rất nhỏ, nhưng hiệu quả làm lạnh có thể so với một cái tủ lạnh lớn.

Hạ Ngữ Băng thu lại ngón tay đông lạnh đến đỏ bừng, tháo bao tay xuống, hà hơi, xoa xoa tay, nói với Lâm Kiến Thâm: "Được rồi, phóng sinh cho nó đi, thật quá đáng thương."

Lâm Kiến Thâm vẫn luôn quan sát biểu tình của cô một cách thật cẩn thận, nghe vậy thì nghiêng nghiêng đầu, thử hỏi: "Em không giận nữa sao?"

Hạ Ngữ Băng "hừ" một tiếng, nhướn lông mày nói; "Tạm thời giữ lại, về sau đừng làm em sợ như vậy, trái tim nho nhỏ nào có thể chịu được anh giày vò như vậy đây."

Lâm Kiến Thâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, trịnh trọng đáp ứng: "Được."

Hạ Ngữ Băng ngoéo một ngón tay anh, nói: "Đi thôi, về nhà ngủ."

"Tôi muốn ngủ cùng em." Lâm Kiến Thâm trở tay, nắm ngược lại tay cô, hỏi: "Có thể không?"

Hạ Ngữ Băng híp mắt, thở ra một làn khói trắng: "Đại khái là có thể đi."

Không thể không nói, buổi tối ôm thân thể cực nóng của đại yêu quái đi ngủ quả thật rất thoải mái, một đêm không mộng mị.

Sau hai mươi tháng chạp, trong thôn bắt đầu mổ heo làm lễ tế, việc giết súc vật để tế lễ của thôn Linh Khê có một truyền thống, đó là cần phải giết trước hừng đông, Lâm Kiến Thâm là thanh niên có sức lao động hiếm hoi trong làng, đã liên tục bốn năm ngày nay phải bò dậy từ trong ổ chăn lúc rạng sáng, giúp đỡ các ông và các bác chú giết gia súc.

Ông Ba là nhà cuối cùng giết heo tế, rạng sáng, chưa đến năm giờ, Lâm Kiến Thâm nhẹ chân nhẹ tay sốc chăn lên rồi xuống giường, lại thay Hạ Ngữ Băng đang ngủ say vén góc chăn, lúc này mới phủ thêm quần áo ấm rồi sờ soạn ra ngoài, ai ngờ vừa mới mở cửa phòng ngủ, Hạ Ngữ Băng liền bừng tỉnh, xoa xoa đôi mắt, đứng dậy: "Hôm nay lại cần đi giúp đỡ à?"

"Ừ, một nhà cuối cùng." Lâm Kiến Thâm lại vòng ngược lại, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, thấp giọng an ủi: "Trời còn chưa sáng, em ngủ thêm một lát, sáng sớm không cần làm bữa sáng, chúng ta đến nhà ông Ba ăn đồ ăn giết heo."

"Nhớ mua mấy cân thịt ba chỉ, đến lúc đó chúng ta xông ít thịt khô lạp xưởng, đưa đến Hàng Châu tặng cho ba em ăn tết." Hạ Ngữ băng mơ mơ màng màng nói, lại như không xương lụi vào trong ổ chăn ấm áp, nghiêng người ngủ tiếp.

Một lát sau, chờ đến khi Hạ Ngữ băng hoàn toàn ngủ say, Lâm Kiến Thâm mới thong thả đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy cửa xuống lầu.

Thôn xóm cổ xưa giữa núi rừng yên tĩnh, đã có mấy cái đèn lồng mơ hồ sáng lên, nơi xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng gà gáy chó sủa, khiến cho non nước nơi này thêm vài phần không khí cuối năm.

Thịt mới vừa mổ còn nóng hổi, nhân lúc còn nóng thái mỏng làm canh thịt, chỉ cần thêm ít muối và gia vị tỏi lá, canh thịt đã thơm ngọt non mềm vô cùng. Hạ Ngữ băng ăn đồ ăn giết heo đã vài ngày, béo lên ba bốn cân, khuôn mặt trắng nõn tràn đầy Collagen, nhìn càng có vẻ hồng nhuận đáng yêu, đến Hạ Tông Trạch cũng khen khí hậu thôn Linh Khê quả là dưỡng người.

Tất niên là thời điểm bận rộn nhất năm, loại vội này không phải vất vả mà là hạnh phúc. Người già trong thôn đều mong con cháu trở về đoàn viên, từng nhà giết gà cúng heo, thật náo nhiệt. Nếu nói việc giết heo tế lễ là việc của cánh đàn ông thì giã bánh dày lại là nơi để phụ nữ tụ họp.

Thôn Linh Khê rất đoàn kết, mặc kệ là nhà ai giã bánh dày thì những nhà khác cũng sẽ cử một hai người có thể lao động qua giúp đỡ, đàn ông thì nâng chày gỗ giã bánh dày, còn phụ nữ thì ngồi trên ghế dài ở phòng lớn giúp in hoa lên bánh dày nóng hổi, trong lúc nhất thời đàn ông thì hò hét, phụ nữ thì buôn chuyện cười đùa, thất thất bát bát giao hòa cùng một chỗ, vô cùng có ý vị.

Hạ Ngữ Băng kẹp giữa một nhóm các chị các thím, nghe một đám người đi làm ăn ở khắp nơi trở về, nói đủ loại khẩu âm trời nam đất bắc, nhất thời có chút khẩn trương mới mẻ, rất nhiều lần đã quên lau khuôn in hoa, làm hại bánh dày dính trên khuôn in, làm sao cũng không moi ra được.

"Rải ít bột mì nha Tiểu Hạ, sau lại dùng tăm xĩa răng khều gạo nếp ở các khe ra, bôi một tầng mỡ heo lên là được." Thím Hai ngồi bên cạnh đẩy khuôn đúc của mình cho Hạ Ngữ Băng, lại lấy khuôn đúc dính đầy gạo nếp đến trước mặt mình rồi rửa sạch, cười sang sảng với Hạ Ngữ Băng: "Chưa trải qua cuộc sống như thế này nhỉ?"

"Phải ạ, lần đầu tiên nặn bánh dày ah." Hạ Ngữ Băng lại lần nữa cầm lấy cục bánh nóng hổi, lăn qua một vòng bột mì, sau đó nhân lúc còn nóng bỏ vào trong khuôn in rồi ấn đều tay, cái này thành công rồi, một cái bánh dày in hoa tròn tròn hoàn mỹ ra đời.

"Trước lạ sau quen, cô xem, bánh dày mà tiểu Hạ nhà chúng ta làm ra thật đẹp! Rõ ràng như là được máy móc làm ra vậy!" Thím Hai cầm lấy bánh dày Hạ Ngữ Băng làm ra khoe một vòng, tấm tắc khen.

Lúc này ánh mắt mọi người đều dừng trên người Hạ Ngữ Băng, có một chị gái tóc xoắn gợn sóng vừa in hoa lên bánh vừa làm mặt quỷ về phía Lâm Kiến Thâm đang giã bánh dày bên ngoài, cố ý trêu chọc nói: "Tiểu Hạ, rốt cuộc thì em và Lâm Kiến Thâm là quan hệ anh trai em gái hay là quan hệ bạn trai bạn gái đây?"

Hạ Ngữ Băng nhìn theo tầm mắt của chị gái kia, ngoài phòng bày một chiếc cối đá lớn, Lâm Kiến Thâm và chú Hai mỗi người nâng một cái chày gỗ phải hơn hai mươi cân, đang nhịp nhịp mà thay phiên nhau giã gạo nếp nóng hổi trong cối. Có lẽ là bởi vì nóng mà anh cởi áo ngoài ra rồi buộc quanh eo, thân trên chỉ mặc một chiếc áo cộc tay mỏng, cơ bắp và gân xanh trên cánh tay theo động tác mà ẩn ẩn hiện hiện, áo phía sau lưng ướt một mảng, chóp mũi cũng rịn một lớp mồ hôi, dưới ánh nắng sáng sớm đặc biệt rực rỡ lấp lánh.

Anh cũng không nghe thấy mấy người phụ nữ đang trêu đùa gì trong phòng, biểu tình vẫn nghiêm túc, góc nghiêng hoàn mỹ, là đáng vẻ khiến cho lòng Hạ Ngữ Băng không yên nhất.

"Em và anh ấy ạ, trước đây là anh em giả, bây giờ là người yêu thật." Hạ Ngữ Băng không e dè, công khai tuyên bố chủ quyền.

Tiếng cười của nhóm phụ nữ càng lớn hơn, nhưng không hề có một tia ác ý, tất cả đều là nhiệt tình, sang sảng. Thậm chí còn có người hỏi: "Tiểu Hạ, về sau các cháu làm hôn lễ ở quê hay là làm ở Hàng Châu đây? Nếu đi Hàng Châu, chúng ta đây không tiện nha."

"Dứt khoát làm cả hai bên đi."

"Ôi, cái này được! Hai bên đều không bỏ!"

"Vậy là quyết định rồi nha, Tiểu Hạ!" Thím Hai lớn tiếng kết thúc đề tài này.

Vừa vặn Lâm Kiến Thâm cũng bưng phần bánh dày đã giã xong vào cửa, Hạ Ngữ Băng duỗi tay lấy một miếng bánh dày sền sệt trong bồn đồng bỏ vào trong miệng, nhìn Lâm Kiến Thâm mơ hồ cười nói: "Được ạ, nhất định trở về sẽ làm rượu ạ."

Mọi người cười vang một trận, vẻ mặt Lâm Kiến Thâm kiêu ba chấm, không biết đã xảy ra cái gì.

Suốt một ngày đều ngựa không ngừng vó mà nặn bánh dày, ngón tay hạ Ngữ Băng đều ần ần đau, đầu ngón tay trở nên bóng loáng và bết lại, hình như dấu vân tay cũng bị mờ luôn. Lâm Kiến Thâm càng mệt nhọc hơn, chày gỗ nặng mấy chục cân, anh vừa nhắc chính là nhắc cả ngày.

"Hay là ngày mai chúng ta cũng giã một ít bánh dày đưa qua cho chú Hạ đi?" Lâm Kiến Thâm tắm rửa xong, dùng khăn lông lau tóc ướt sũng, ngồi xuống bên cạnh Hạ Ngữ Băng nói.

"Không cần đâu, dạ dày ba em không tốt, ăn nhiều món này không dễ tiêu." Mùa đông khô ráo, Hạ Ngữ Băng đắp cái mặt nạ cấp ẩm, thật cẩn thận vuốt thẳng nếp gấp trên mặt: "Hơn nữa Phí Hiên và trưởng bối trong thôn tặng không ít bánh dày cho chúng ta, đi ăn đi."

Lâm Kiến Thâm gật gật đầu, lại nhìn cô một lúc lâu, sau đó bỗng nói: "Em không dán mặt nạ còn đẹp chút, dán cái này rồi tôi không thấy mặt em luôn."

"Anh nói xem, anh đang là một con rồng yên ổn, sao lại cứ phải học tư duy của một thằng nam làm chi? Cái gì mà 'không trang điểm là nhìn

đẹp nhất’, ‘đắp mặt nạ thật phiền phức’, cũng chỉ có em mới chịu được anh, nếu đổi lại là cô gái khác, ba ngày là sẽ chia tay anh." Hạ Ngữ Băng đứng lên từ sô pha, đi vào phòng bếp lấy mấy muống rượu ngọt nấu từ rượu nếp, cho ít nước nóng, lại lấy bánh dày ra cắt thành những miếng vuông nhỏ, bỏ vào nồi rượu ngọt đun sôi, cho đến khi bánh dày mềm ra thành hỗn hợp sền sệt mới đổ vào trong chén sứ tráng men, bỏ thêm một muống đường đưa cho Lâm Kiến Thâm: "Một mỗi cả một ngày, uống chút rồi nghỉ ngơi cho sớm đi."

Bánh dày nấu rượu ngọt đang nóng hổi, vừa ấm thân lại no bụng, Lâm Kiến Thâm nhận lấy chén rồi từng ngụm nhỏ mà uống, hầu kết bởi vì nuốt mà lên lên xuống xuống, khiến người nhìn tâm ngứa, rất muốn nhào lên cắn anh một miếng.

Nhưng Hạ Ngữ Băng cũng chỉ dám nghĩ mà thôi, nếu thật sự cắn lấy hầu kết của Lâm kiến Thâm, anh nhất định sẽ lấy một phương thức mặt đỏ tim đập nhanh, cấm thiếu nhi khác mà cắn lại mới được.

Ngoài cửa có tiếng tuyết tan thành nước rơi xuống, tí tách, thanh thúy dễ nghe. Hạ Ngữ Băng đứng trước cửa sổ, ấn tắt đèn tường đầu giường, sau đó tiến vào ổ chăn mà Lâm Kiến Thâm đã sớm làm ấm, ôm vòng eo mạnh mẽ của đối phương, hít sâu một hơi, từ từ nhắm mắt lại.

Vốn tưởng rằng là một đêm yên giấc, ai ngờ cô nghĩ sai rồi.

Cô không nên cho Lâm Kiến Thâm uống một chén rượu kia.

Bởi vì ngủ đến nửa đêm, cô cảm thấy ngứa trên mặt, cô tùy tay sờ lung tung, sờ được lại là cánh bóng loáng.

"Sao lại thế này!" Hạ Ngữ Băng bừng tỉnh, vội đứng lên bật sáng đèn tường, hô hấp lập tức cứng lại!

Chỉ thấy gương mặt Lâm Kiến Thâm ửng đỏ, ánh mắt mê ly, trên trán mọc ra hai cái sừng rồng màu bạc, cánh to màu đen như bóng đêm phủ đầy cả giường.

Lạ thật, thật lạ, rõ ràng cho uống là rượu ngọt, không phải rượu hùng hoàng mà, sao lại hiện nguyên hình nhỉ?

Hạ Ngữ Băng hoàn toàn tỉnh ngủ, lắc lắc bả vai cường kiện của lâm Kiến Thâm, hỏi: "Lâm Kiến Thâm, anh làm sao vậy?"

"Nóng!" Không thể nghi ngờ là Lâm Kiến Thâm đang cọ cọ lên người cô, mơ hồ gọi tên cô: "Tiểu Ngữ....."

Hiện tại Hạ Ngữ Băng vừa nghe đến cách gọi này thì cả người đều tê dại, không nhìn được đẩy đẩy ngực anh, đẩy không được đành phải bất đắc dĩ nói: "Sao hả?"

Lâm Kiến Thâm không nói gì, chỉ là khó nhìn mà uốn éo thân thể, dùng đôi mắt ngập ánh nước mà nhìn cô, cự vật hùng vĩ khả nghi dưới thân bắt đầu thức tỉnh, dùng kích cỡ nói cho cô anh muốn gì.

"..." Trong nháy mắt hạ Ngữ Băng cạn lời, cả người như là tôm luộc, từ mặt đỏ đến tai.

Một khắc đó, cô toát ra một ý niệm kỳ quái: Hóa ra cái loại đồ chơi có kích cỡ thế này..... thật sự tồn tại nha!

CHƯƠNG 54: CÂY DẪN HỒN.

Edit: Bạch lan Tửu.

Sáng sớm, Hạ Ngữ Băng mặc áo bông, đứng ở trước bồn rửa mặt súc miệng, liền thấy Lâm Kiến Thâm để trần nửa thân trên, tinh thần phấn chấn mà đi tới, cánh tay lấy tư thế cong nửa vòng mà lướt qua bên người cô, cầm lấy cổ súc miệng, đứng bên cạnh cô nặn kem đánh răng.

Phòng vệ sinh ở nhà cũ có hơi nhỏ, hai người đứng thì quá chật, cánh tay chạm phải cánh tay, nhiệt độ xuyên thấu qua vải vóc truyền đến gọi lên hồi ức về những chuyện khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh đêm qua. Gương mặt Hạ Ngữ Băng nóng lên, dùng khuỷu tay chọc chọc ngực Lâm Kiến Thâm, cầm bàn chải đánh răng đầy bọt kem đánh răng, hung hăng nói: "y dô, anh tránh ra!"

Cô hơi then thùng, có chút ngoài mặt yếu, Lâm Kiến Thâm cũng không giận, chỉ lui về phía sau một bước, đuôi mày khóe mắt đều lộ ra sung sướng, nói nhỏ bên tai cô: "Đêm qua thật thoải mái, lúc em nằm lấy..."

"Lâm Kiến Thâm, anh đừng nói nữa!" Hạ Ngữ Băng suýt thì phát nổ ngay tại chỗ.

Đừng nói đến then thùng xấu hổ với đồ con rồng kia, có lẽ bởi vì anh là yêu quái, có rất nhiều quan niệm không ảnh hưởng được đến anh, căn bản là không hiểu được cái gì gọi là nội liễm và then thùng, thoải mái thì là thoải mái, sáng khoái thì là sáng khoái, không có gì mà không thể nói ra miệng được. Nhưng mà khi anh dùng cái giọng tràn đầy sung sướng thỏa mãn nói nhỏ về đề tài mang tính sắc dục, Hạ Ngữ Băng luôn không thể khống chế mà tê dại cả người, cảm thấy một cơn gió then thùng thật lớn thổi quét qua, khiến cô muốn đánh người,

muốn chia tay, muốn ném cái tên khốn kiếp không tự biết mất mặt này ra ngoài cửa!

Lâm Kiến Thâm bắt đầu yên lặng đánh răng, vừa đánh răng vừa nghiêng mắt nhìn cô, đáy mắt có ý cười nhàn nhạt dần dần lan tràn.

Hạ Ngữ Băng lập tức hết giận, dạy bảo anh: "Về sau, chuyện của chúng ta không thể tùy tiện nói ra ngoài, rất mất mặt, biết không?"

"Vì sao?" Lâm Kiến Thâm phun hết bọt trong miệng, đúng lý hợp tình mà nói: "Chúng ta lại không hề làm chuyện xấu."

"Đêm qua, anh chính là làm chuyện xấu với em."

"Rõ ràng là em làm với tôi....."

"Im miệng!" Hạ Ngữ Băng trừng anh, không có chút tự tin nào mà phản bác: "Còn không phải do uống uống say rồi cuốn lấy em, em mới..... cái kia."

Lâm Kiến Thâm ngửa cổ "ọc ọc ọc ọc" súc miệng, phun hết nước trong miệng, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Tôi biết rồi, về sau sẽ lén lút làm chuyện xấu, không nói ra ngoài."

Hạ Ngữ Băng thoải mái cả người, móng vuốt không thành thật mà vuốt ve cơ bụng của anh một phen, rì rầm: "Vậy mới ngoan. Thường ngày anh làm anh trai, nể mặt anh đã chăm sóc em, em nghe lời anh, nhưng mà đã nói chuyện yêu đương thì anh phải nghe em."

Vừa dứt lời, Lâm Kiến Thâm chột cúi đầu mỗi một cái trên môi cô.

"Anh làm gì vậy hử?" Hạ Ngữ Băng che miệng, lui về phía sau một bước, lưng dán lên gạch men sứ lạnh lẽo.

"Sau khi đánh răng thì hôn chào buổi sáng." Lâm Kiến Thâm bắt lấy cổ tay cô, để lên tường gạch men, người hơi nghiêng về phía trước, học một suy ra ba: "Là em dạy tôi."

Cũng không biết là ai chủ động trước, môi lưỡi hai người rất nhanh đã kề cận bên nhau, trao đổi một nụ hôn vị bạc hà. Thân thể dựa sát, môi lưỡi dây dưa, trong lúc kích động đụng phải đồ rửa mặt trên kệ kính,

loảng xoảng một tiếng rơi hết trên mặt đất, nhưng ai cũng không có lòng đi dọn dẹp mấy thứ đó.

Mèo già đã đói bụng cả đêm lại không được ăn cá kho đứng ở đầu cầu thang lầu hai đi lại mấy vòng, xuyên thấu qua khe cửa nhìn thấy hai thân ảnh đang quần quýt, "meo meo ngao ngao" đi cào cửa, lại bị một tiếng loảng xoảng ngăn lại ngoài cửa, tức giận đến mức râu cũng cuộn lại.

Sau trận tuyết đầu mùa là thời gian thích hợp nhất để đi đào măng mùa đông.

Lâm Kiến Thâm nói, măng mùa đông không nhô ra khỏi mặt đất, nếu không đào ra sớm thì sẽ thối rữa ngay trong lòng đất. Vì không lãng phí tài nguyên, đến cuối năm, người trong thôn đều sẽ lên núi đào một ít măng mùa đông mang về cất trữ, dùng để nấu canh và xào thịt bò đều cực kỳ ngon.

Lâm Kiến Thâm mang giày đi mưa, vác cuốc lên núi đào măng, việc đào măng cũng cần có chút kỹ xảo, cần phải quan sát độ cao của cây trúc và hướng của mầm trúc, nếu là người không có kinh nghiệm cho dù đào cả nửa ngày cũng không thu hoạch được bao nhiêu. Cái kiểu dựa núi núi đổ như Hạ Ngữ Băng căn bản là không giúp được gì, dứt khoát cầm camera quay phim bên dòng suối, giữa rừng núi màu xanh điểm tuyết trắng đọng loang lổ, kết hợp với dòng nước lạnh lẽo, thật giống như một bức quốc họa đậm nhạt vừa đủ.

Thiên sơn diễm phi tuyết, vạn kính nhân tung diệt[1], giữa rừng trúc mênh mông có thể nghe được tiếng cây cuốc của Lâm Kiến Thâm bổ vào trong đất, khiến lòng người thật an bình.

[1] Trích trong tác phẩm Giang Tuyết của tác giả Liễu Tông Nguyên - thời Đường.

Hạ Ngữ Băng cầm Camera đi khắp nơi tìm góc độ quay chụp tốt nhất, lúc màn hình đảo qua đường cái nơi cuối cây cầu đá lại phát hiện vốn không có ai bỗng có thêm một ông lão đang vác nặng đi về phía trước.

Ông lão kia râu tóc bạc phơ, quần áo tả tơi, không nhìn ra được màu sắc nguyên bản, để chân trần mà bước đi trên đường đầy tuyết đọng chưa tan hết, bao bố trên lưng ép ông cụ phải cong eo, nhìn qua phá lệ đáng thương.

Là một ông cụ đi lượm nhặt đồ?

Đang suy nghĩ, chân lão nhân gia đã trượt một cái, "ui da" một tiếng rồi té ngã trên mặt đất, bao bố trên lưng cũng rơi xuống đất, vãi ra một đồng đồ vật màu vàng vàng.

Người già là tuyệt đối không được để ngã, ở thôn Linh Khê Hạ Ngừ Bạng rất được các ông các bà chăm sóc nên không thể nhìn nhất chính là người già chịu khổ. Cô vội cất camera, đạp lên đường nhỏ đọng đầy tuyết đi về phía đường lớn, thở hồng hộc hỏi: "Ông ơi, ông không sao chứ ạ?"

Ông lão kia nâng mắt lên, Hạ Ngừ Bạng mới phát hiện dưới đầu tóc xơ xác là một đôi con ngươi vẫn đục màu xanh biếc, thân hình cũng quá mức gầy gò, quả thực chính là một lớp da bao lấy xương cốt..... Dáng vẻ kỳ quái này cũng thật giống một cái cây khô mất nước.

Tay Hạ Ngừ Bạng đưa ra hơi khựng lại, cô hơi hoài nghi, ông lão kỳ quái trước mặt cô đây có phải là một yêu quái hay không.

Tầm mắt cô dừng trên bao bố rơi xuống, miệng bao mở ra, lộ ra một ít bùn đất màu vàng..... Hẳn là một yêu quái đi, nếu là một ông lão bình thường, ai sẽ ở vào ngày mùa đông công một bao đất lên núi đây?

Ông cụ dùng đôi mắt vẫn đục màu xanh lục nhìn Hạ Ngừ Bạng, chòm râu lộn xộn hơi giật giật, lại không nói gì, chỉ chống hai cái chân như hai cây cây trúc run run rẩy rẩy mà đứng lên.

Hạ Ngừ Bạng thực sự không đành lòng, cuối cùng vẫn bước về phía trước, đỡ ông lão như lung lay sắp đổ đứng vững: "Ông cẩn thận một chút."

Ông lão dường như hơi kinh ngạc, đôi mắt màu xanh lục nhìn chăm chăm Hạ Ngừ Bạng hồi lâu, mãi đến khi nhìn cô đến sorn gai ốc. Một

lúc lâu sau, ông lão mới hơi hơi gật đầu, dùng giọng nói khàn khàn như bị giấy ráp cạo qua, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Rất có lễ phép, hẳn là không phải một yêu quái xấu.

Hạ Ngữ Băng chỉ chỉ bao bùn đất trên mặt đất, hỏi: "Thứ này ông muốn đem đi đâu? Cháu có thể giúp ông."

Lão nhân gia vươn ngón tay như gỗ khô, chỉ chỉ về hướng con đường nhỏ đi vào rừng trúc ở phía trước.

Hạ Ngữ Băng gật gật đầu, 'hây dô' một tiếng rồi đuổi tay nhắc bao bùn đất kia lên, vác về hướng đường nhỏ, ông lão gù lưng đi theo phía sau cô, cảm kích nói: "Được rồi, đưa đến đây thôi, cảm ơn cháu."

"Đừng khách khí." Hạ Ngữ Băng lau mồ hôi trên chóp mũi, cười nói: "Về sau xuống núi phải cẩn thận chút, nếu như bị những người khác phát hiện ra bí mật về thân phận của ông, e là sẽ gặp phải phiền phức mất."

Đôi mắt ông lão ảm đạm, nhưng khuôn mặt thô gầy của ông lại từ từ hiện lên một nụ cười tươi, nụ cười kia như nhìn thấu sinh tử, thông thấu sẽ an tường.

Sau khi ông lão đuổi tay sờ soạng trong túi áo rất lâu, sờ ra được một đồ vật rồi nắm chặt trong lòng bàn tay, run run rẩy rẩy đưa cho Hạ Ngữ Băng: "Cái này là quà cảm ơn, xin cháu hãy nhận lấy."

Lâm Kiến Thâm đã nói, không được tùy tiện thu nhận đồ vật của yêu quái, bởi vì có một số đồ vật sẽ mang theo nguyên rửa tà khí, sẽ mang đến tai họa cho cô. Cô vội xua tay nói không cần, ông lão kia lại cố chấp đuổi cánh tay khô gầy, bình tĩnh nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng đành phải mở lòng bàn tay ra, ngay sau đó một vật cứng màu nâu đen to cỡ viên gạch đào rơi vào trong tay cô, nhìn qua như là một hạt quả vậy.

"Đây là..." Còn chưa chờ cô đặt câu hỏi xong, lúc ngẩng đầu lên nhìn thì ông lão và bao đất thần bí kia đã biến mất, rừng núi mênh mông chỉ còn mấy cánh chim bay và tuyết đọng khắp nơi.

"Hạ Ngữ Băng!" Giọng nói Lâm Kiến Thâm truyền đến từ phía sau.

Hạ Ngữ Băng nắm lấy hạt giống màu đen kia, không hiểu quay đầu, nhìn thấy một tay Lâm Kiến Thâm xách theo một giỏ măng mới đào, một tay vác cái cuốc, đang đứng ở cuối cầu đá gọi cô.

Hạ Ngữ Băng như cầu cứu mà chạy đến, đem hạt giống trong lòng bàn tay đưa cho anh xem, hỏi: "Vừa rồi có một ông lão khô khô gầy gầy cho em, anh xem một chút đây là cái gì?"

"Cây dẫn hồn." Lâm Kiến Thâm bình tĩnh nói.

"Cái gì?"

"Ông lão mà em vừa gặp được kia không phải con người, ông ta là một mộc linh, cũng chính là mộc yêu ngàn năm trong truyền thuyết. Mộc linh căn rất lớn, có thể tương liên với tất cả linh hồn quy tàng trong lòng đất, có thuật thông linh, hạt giống trong tay em đây chính là kết tinh tu hành cả đời của mộc linh, gọi là ‘cây dẫn hồn’, chỉ một hạt này có thể triệu hồi bất kỳ linh hồn đã chết nào mà em muốn gặp.... Nhưng chỉ có một cơ hội triệu hoán duy nhất, sau khi dẫn hồn, lập tức khô héo trở thành phế thải."

Không ngờ một hạt giống vừa khô vừa đen này lại có ma lực thần kỳ như vậy. Hạ Ngữ Băng vân vân nó, ngó trái ngó phải, thờ dãi: "Sớm biết thứ này quý giá như vậy thì em đã không nhận."

"Em giúp ông ấy, ông ấy cho em quà cảm ơn, đây là ước định đã thành quy tắc giữa chúng yêu." Dừng một chút, Lâm Kiến Thâm nhíu mày nói: "Huống chi ông ấy sẽ chết, hạt giống này nếu mà không tặng đi thì sẽ theo ông ấy thối rữa trong lòng đất, chẳng phải thật đáng tiếc sao?"

"... Có ý gì?"

"Lúc em nhìn thấy ông ta, có phải ông ta đang cõng một bao đất?"

Hạ Ngữ Băng ngơ ngác gật đầu.

"Đây là tập tục của mộc linh, bọn họ sinh ra từ trong lòng đất, cũng sẽ an giấc trong lòng đất. Mỗi mộc linh khi sắp đến lúc chết, bọn họ sẽ từ

xa xôi vạm dậm mà tìm kiếm thổ nhượng trân quý nhất mang về quê nhà, sau đó tại mảnh thổ nhượng đó tọa hóa chết héo."

Đại yêu quái sống đã ngàn năm, sớm nhìn sinh lão bệnh tử đến quen, ngữ điệu bình tĩnh như là trần thuật lại một sự thật, không một tia gợn sóng. Biết rõ đây là định luật thiên nhiên nhưng Hạ Ngữ băng vẫn vô cùng khó chịu, cổ họng nghèn nghẹn, nói không nên lời.

Cô kính sợ mỗi một sinh mệnh được sinh ra không dễ dàng, lại càng kính sợ mỗi lần tử vong không thể nghịch chuyển.

"Dùng một tờ giấy màu vàng, viết sinh thần bát tự lúc sinh thời của vong hồn lên, đốt cháy thành tro rắc lên cây dẫn hồn, buổi tối trước khi đi ngủ thì đặt nó bên gối, liền có thể gọi ra vong hồn của người muốn gặp, cho dù hồn phách đã đầu thai chuyển thế cũng vẫn có thể gọi chuyển thế của người đó đến."

Lâm Kiến Thâm đề nghị: "Em có thể triệu hoán chuyển thế của bà...Nhưng có lẽ chuyển thế của bà mới sinh ra không lâu, cho dù triệu hoán qua đây cũng sẽ là hình dáng của một đứa trẻ."

Sau khi Hạ Ngữ băng suy tư thật lâu, nắm chặt lấy hạt cây dẫn hồn, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Để em suy nghĩ."

Cô có một người rất muốn gặp, không biết bây giờ bà ở góc nào trong chúng sinh mênh mông, có còn là dáng vẻ mà cô quen thuộc nhất hay không?

CHƯƠNG 55: CON RIÊNG.

Edit: Bạch Lan Từu

Trước đó hơn nửa tháng Hạ Ngữ Băng đã mua vé tàu cao tốc về Hàng Châu, ngày hai mươi chín tháng chạp sẽ về Hàng Châu cùng Hạ Tông Trạch đón năm mới.

Đây là lần đầu tiên Hạ Ngữ Băng đưa bạn trai về nhà ăn Tết, vừa mới mẻ vừa ngọt ngào. Cô dựa vào bờ vai rộng lớn của Lâm Kiến Thâm, suốt hành trình sáu tiếng ngồi tàu cao tốc cũng chỉ như cái chớp mắt mà thôi.

Về đến nhà họ Hạ đã là tám giờ tối, Hạ Tông Trạch còn ở công ty họp thường niên, phải sau mười giờ tối mới có thể về nhà, nhưng đã dặn chị Lý trước, chuẩn bị sẵn một bàn đồ ăn nóng hổi, chờ đãi đôi tình nhân vừa đi đường xa trở về.

Hai người cơm nước xong thì tắm rửa, tắm rửa xong thì về phòng ngủ ân ân ái ái.

Hạ Ngữ Băng mặc áo ngủ, bọc chăn dựa vào đầu giường, đang đùa nghịch hạt giống cây dẫn hồn trong lòng bàn tay. Lâm Kiến Thâm xoa xoa đầu tóc sũng nước đẩy cửa tiến vào, ngồi xuống bên cạnh cô hỏi: "Em muốn gặp mẹ em phải không?"

Bị nhìn thấu tâm tư, Hạ Ngữ băng phản xạ có điều kiện mà siết chặt ngón tay, giữ lấy hạt giống có thể cho cô hy vọng như hoa trong gương trăng dưới nước. Một lát sau có lẽ cảm thấy làm như vậy cũng không có ý nghĩa gì, lại mở bàn tay ra, cau mày thở dài: "Em rất muốn thấy bà, chỉ là em nghĩ ba em càng cần nó hơn."

"Tôi biết tình cảm giữa chú Hạ và mẹ em rất sâu, chỉ là tôi không tán thành em đưa hạt giống này cho chú." Lâm Kiến Thâm nói: "Chú Hạ gặp được chuyển thế của mẹ em thì sẽ thế nào đây, bọn họ không thể ở

bên nhau, cho ông hy vọng rồi lại dập tắt nó, không phải càng tàn nhẫn hơn sao?"

"Cho nên, em vẫn dờ dự đến giờ." Hạ Ngữ Băng nâng mắt lên hỏi: "Có phải em rất mâu thuẫn hay không?"

"Có một chút." Lâm Kiến Thâm thành thật nói.

"..." Hạ Ngữ Băng dờ khóc dờ cười: "Theo lẽ thường không phải anh nên an ủi em sao? Không nên đả kích người khác như vậy."

Lâm Kiến Thâm tràn đầy mong muốn cầu hoan lập tức ôm lấy cô, bàn tay ấm áp xoa xoa phía sau lưng cô, thấp giọng nói: "Được, an ủi em."

Mắt thấy Lâm Kiến Thâm càng ôm càng chặt, cái mũi cũng không thành thật mà ngửi tới ngửi lui trên cổ cô, Hạ Ngữ Băng giật cả mình, vội đuổi tay đẩy anh ra: "Anh thành thật một chút, lát nữa ba em sẽ về tới."

Lâm Kiến Thâm đành phải chưa đã thềm mà ngừng động tác lại. Hạ Ngữ Băng ở trong phòng xem video một lát, dưới lầu đã truyền đến tiếng mở cửa, là Hạ Tông Trạch đã trở về.

Hạ Ngữ Băng vội xốc chân lên, xuống giường, lê đôi dép con thỏ đi xuống lầu, gọi: "Ba!"

Lâm Kiến Thâm cũng theo sát xuống lầu, hướng Hạ Tông Trạch, gọi: "Chú Hạ!"

"Đã về rồi à, ở thêm vài ngày rồi lại đi, ba càng già càng sợ cô độc, thường ngày một mình ba ở căn nhà lớn như vậy thật tịch mịch." Hạ Tông Trạch cởi áo khoác treo lên giá áo, người mặc tây trang phẳng phiu cười cười với hai đứa nhỏ, tầm mắt dừng lại trên thịt khô lạp xưởng và hàng khô chất đống trên bàn trà: "Nha, mang theo nhiều đồ trở về vậy."

Hạ Ngữ Băng cướp nói: "Đều là Lâm Kiến Thâm chuẩn bị cho ba, anh ấy giúp người trong thôn làm thịt heo suốt một tuần, nhận được không ít thịt heo, toàn bộ đều làm thành thịt khô lạp xưởng đưa qua đây..... A đúng rồi, bánh dày này cũng là anh ấy tự tay giã, chỉ là mang đến không nhiều lắm, sợ dạ dày ba yếu không tiêu hóa được nhiều."

Lâm Kiến Thâm liếc cô một cái, khước miệng khẽ nhếch: "Phần lớn đều là Tiểu Ngử làm, con chỉ giúp một chút."

Đôi tình nhân nhỏ này còn chưa kết hôn đâu, đã học cách thối phòng lẫn nhau, Hạ Tông Trạch cảm thấy không khí xung quanh đều thành màu hồng phấn bay bay cả rồi, chỉ chừa lại một người đàn ông góa bụa là ông đây là không hợp thôi. Chỉ là đối với một người cha, còn có gì có thể so sánh được với việc con gái vui vẻ, cười càng nhiều đây?

"Được rồi, tâm ý của các con ba nhận. Sau này đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy." Hạ Tông Trạch kéo kéo cà vạt, thấy Hạ Ngử băng đứng ở trước mắt muốn nói lại thôi, liền hỏi: "Có chuyện gì muốn nói à?"

Tay đặt sau lưng của Hạ Ngử băng nắm chặt, lòng bàn tay nắm chặt hạt giống cây dẫn hồn siết đến đau. Nhưng hạt giống trong tay cô kia lại cực nóng, chung quy là vẫn không thể đưa ra.

"Không có gì." Hạ Ngử Băng cười cười, cất hạt giống vào trong túi quần ngủ.

"Vậy đi ngủ sớm một chút, đừng mặc áo ngủ lác lư khắp nơi, cẩn thận cảm lạnh." Hạ Tông Trạch đứng dậy, vỗ vỗ bả vai cô, xoay người lên lầu.

"Không phải em định đưa hạt giống cây dẫn hồn cho chú Hạ à?" Hạ Tông Trạch đi rồi, Lâm Kiến Thâm mới nghi hoặc hỏi.

"Em đổi ý rồi, anh nói đúng, mặc dù ba gặp được chuyển thế của mẹ, cũng không cách nào cùng một cô bé mười mấy tuổi nối lại tiền duyên." Hạ Ngử Băng thấp giọng nói: "Ngoại trừ gọi lại chuyện cũ thương tâm của ba, thì có lợi ích gì đâu?"

Đêm khuya, phòng ngủ của Hạ Ngử băng chỉ bật một cây đèn bàn tỏa ra ánh sáng màu vàng ấm áp, trong không khí tràn ngập một mùi hương của giấy bồi cháy. Lâm Kiến Thâm nhìn Hạ Ngử Băng bỏ hạt giống dẫn hồn vào trong ly nước trong rải lên tro đốt giấy ghi sinh thần bát tự của Lâm Miểu, trầm giọng hỏi: "Em quyết định rồi?"

Giấy bồi vào trong nước, nháy mắt bị hạt giống hấp thụ, hạt giống như là đang hấp thụ chất dinh dưỡng mà sáng lên một ánh sáng màu xanh lục nhàn nhạt, một mầm non từ trong vỏ chui ra, run run rẩy rẩy mà lộ ra đầu. Hạ Ngữ Băng đặt ly thủy tinh lên tủ lùn cạnh đầu giường, gật gật đầu nói: "Coi như là cầu một chút an tâm đi, em muốn xem dáng vẻ hiện tại của bà thế nào, sống có tốt không."

Mầm xanh kia còn đang tiếp tục phát triển, Lâm Kiến Thâm không nói thêm nữa, chỉ nắm lấy tay Hạ Ngữ Băng, hôn lên trán cô một cái: "Ngủ đi, tôi sẽ luôn ở bên cạnh em."

Nhắm mắt lại, cô như tiến vào một thế giới khác, trong lúc mơ màng nhìn thấy người mà cô muốn gặp nhất.

Mộng, mệnh mông vô bờ, cảnh trong mơ đều màu đen.

Hạ Ngữ Băng không nhớ rõ bản thân mình đã chạy vội trong mộng bao lâu, mãi cho đến khi nhìn thấy phía trước có ánh sáng, cô mừng như điên, nghiêng ngả lão đảo mà vội chạy qua, lại lần nữa tiến vào một nơi xa lạ, xung quanh đều là hình ảnh màu vàng cổ xưa.

Như là cảnh tượng hồi ức trong điện ảnh, tông màu ấm, tiếng người ồn ào, bóng dáng mơ mơ hồ hồ, vườn trường đại học xa lạ mà lại quen thuộc, xung quanh lui tới đều là nam nữ trẻ tuổi mặc áo sơ mi và quần jeans ống loe, chỉ có một dáng hình yếu điệu rõ ràng như thế.

Tóc dài cuộn sóng, sườn xám xa hoa cắt may vừa người, trang điểm tinh xảo nhẹ nhàng, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này đập lên ánh mặt trời màu vàng nhạt đầy đất mà từ từ đi tới, thanh nhã lịch sự, đẹp đến kinh động muôn phương.

Chỉ liếc mắt một cái Hạ Ngữ băng đã ước ướm đôi mắt.

Lâm Miếu, là mẹ cô.

Ghi chú: Chương này có những đoạn nói về Hạ Tông Trạch và Lâm Miếu thời trẻ nên Lan xin để ngôi dẫn chuyện của những đoạn đó là anh và cô ấy nhé. Cảm ơn mọi người!

Đây hẳn là ký ức thuộc về Lâm Miếu. Trong trí nhớ bà vẫn trẻ trung, nhìn qua không lớn hơn Hạ Ngữ băng mấy tuổi, giống như là thẩm ước

ưu nhã, toàn thân lộ ra một loại mỹ lệ tinh xảo. Trong tay cô ấy cầm một túi văn kiện bằng da, giày cao gót có tiết tấu gõ trên mặt đất, chỗ xẻ tà của sườn xám lộ ra một đoạn cẳng chân trắng nõn xinh đẹp, ưu nhã tự tin cất bước trên con đường rợp bóng cây của vườn trường, thường xuyên có nam sinh nữ sinh vui cười đi qua, khom lưng chào hỏi, mà cô ấy tất sẽ khẽ cười đáp lại.

Rầm-----

Đột nhiên có một thiếu niên lao đến làm mất đi sự yên tĩnh như tranh thủy mặc của hồi ức, Lâm Miếu bị va chạm khiến cho văn kiện trên tay rơi đầy đất, giấy trắng bay tán loạn đầy trời, thiếu niên nâng tay lau khóe miệng bầm tím, thấp giọng mắng: "Mẹ nó..."

Một câu mắng này thật sự rất nhẹ, còn như là mắng được một nửa thì ngừng, nuốt nửa câu còn lại vào trong bụng.

Thiếu niên nhìn cô gái xinh đẹp đang chấn kinh trước mặt, nao nao, lạnh lẽo trong đáy mắt hơi rút đi, lệ khí toàn thân còn chưa kịp bùng nổ đã hành quân lặng lẽ.

Hạ Ngữ Băng đang đứng bàng quan ở một bên quả thực không thể tin được hai mắt của chính mình. Hóa ra khi ba còn trẻ, lại là một người khiến người ta e ngại như vậy?

Không tệ, tuy rằng thiếu niên trước mặt Lâm Miếu có khuôn mặt ngây ngô, nhưng đích đích xác xác là dáng vẻ của Hạ Tông Trạch..... Đây hẳn là lần đầu tiên Hạ Tông Trạch và Lâm Miếu gặp mặt.

Lâm Miếu sững sốt một lát rồi phục hồi lại tinh thần, chân phải lui về sau một bước, ẩn sườn xám ngồi xổm xuống, nhặt lại văn kiện tư liệu rơi trên mặt đất. Ánh mặt trời ngày đó vừa lúc đem làn da trắng tuyết của Lâm Miếu mạ thành như ngọc ấm màu vàng, tóc dài màu đen phủ từ trên vai xuống, tản ra ánh sáng nhu hòa tinh tế.

Sau một lúc lâu Hạ Tông Trạch nhìn chằm chằm Lâm Miếu, anh cũng ngồi xuống giúp cô ấy sửa sang lại tư liệu rơi trên mặt đất, từ đầu đến cuối không có lời lẽ dư thừa, trầm mặc mà sắc bén.

Thiếu niên có ngón tay thon dài thật xinh đẹp, nhưng lại bị xé rách rồi kết vảy, động tác sửa sang lại tư liệu của Lâm Miếu chậm lại. Cô ấy nâng lên hàng mi vừa dài vừa cong lên, nhìn thoáng qua khuôn mặt quá mức anh tuấn sắc bén của Hạ Tông Trạch, cuối cùng nhẹ nhàng chỉ chỉ miệng mình, nói: "Vết thương của em là chuyện gì xảy ra?"

Hạ Tông Trạch hừ một tiếng: "Không có việc gì, đụng vào mặt thôi."

Lâm Miếu dĩ nhiên không tin, cô chỉnh mấy trang tư liệu cuối cùng lại gọn gàng rồi mới mỉm cười nói: "Có việc không cần mạnh mẽ chống đối, tìm giáo viên phụ trách."

Hạ Tông Trạch cười nhạo trong lòng. Ngay cả viện trưởng còn không làm gì được anh, giáo viên phụ trách có ích lợi gì?

Nhưng cô gái trước mặt quá mức tinh xảo lóa mắt, cuối cùng lời nói khắc nghiệt vẫn không thể thốt ra khỏi miệng.

"Này." Chỉ trong chớp mắt khi Lâm Miếu xoay người, thiếu niên dứt tay vào túi quần, lãnh khốc mà gọi cô lại: "Hạ Tông Trạch ngành Tài chính khóa chín mốt[1], còn cô? Học trường nào? Là học tỷ hay là học muội vậy?"

[1] Chín mốt ở đây là chỉ năm nhập trường của sinh viên.

Lâm Miếu sững sốt trong chốc lát, mới bật cười.

Hai nam sinh đi chơi bóng rổ đi qua bên cạnh anh, cười chào hỏi Lâm Miếu: "Cô giáo Lâm, chào cô ạ."

"Chào các em." Lâm Miếu gật đầu với hai người họ, vừa quay đầu nhìn lại, thiếu niên mới vừa rồi còn kiêu ngạo lãnh khốc đã đổ bưng hai tai.

Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, nhìn lướt qua cũng chỉ tầm tuổi anh, thế nhưng..... lại là cô giáo!

Trước khi tan tầm Lâm Miếu đem tư liệu đến văn phòng giáo viên, rất nhanh đã quên đi thiếu niên anh tuấn bèo nước gặp nhau kia không còn một mảnh, mãi cho đến khi cô ấy thay một giáo viên bệnh nặng

lên lớp môn tự chọn nửa học kỳ, trên bục giảng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc mà lại xa lạ.

Thiếu niên anh tuấn lãnh khốc kia ngồi ở dãy cuối, tầm mắt lướt qua đám người đen nghìn nghịt mà đối diện với cô, sắc bén mà trực tiếp. Anh tựa như rất nghiêm túc, thỉnh thoảng chuyển dịch bút bi trong tay ghi chép nhanh, sau đó Lâm Miểu mới biết được, anh chỉ có nhìn cô nhìn đến nghiêm túc, bên trong vở ghi chép cũng không phải bài giảng gì đó mà đều là ký họa về cô.

"Ngành Tài chính khóa chín mốt có phải có một nam sinh tên là Hạ Tông Trạch?" Sau khi tan tầm, Lâm Miểu nhìn cái tên nào đó trong danh sách sinh viên môn tự chọn, hỏi một câu như thế.

Nữ đồng nghiệp thò mặt đầy vẻ bát quái qua, thần thần bí bí mà nói: "Nha, Hạ Tông Trạch đó, là sinh viên của ngành Tài chính đấy! Chỉ là nghe nói không dễ chọc, không trận đánh nhau nào là không có mặt cậu ta, nếu không phải trong nhà có chút bối cảnh thì e là đã sớm bị đuổi học rồi."

"Kém như vậy sao?"

"Cũng... không tính là kém cỏi đi, tuy rằng khiến người ta đau đầu nhưng hình như thành tích không tệ đi. A, cô giáo Lâm sao đột nhiên lại chú ý đến sinh viên ngành Tài chính đây?"

"Cậu ta chọn lớp của tôi." Lâm Miểu khép danh sách lại, nhẹ giọng hỏi: "Không nghe quản giáo như vậy, người trong nhà không biết sao?"

"Biết chứ, biết thì có ích gì?" Nữ đồng nghiệp cười châm chọc: "Con riêng thôi mà, ba cậu ta chỉ quản sinh không quản dưỡng."

CHƯƠNG 56: CÔ LÂM ĐANG TỰ MÌNH ĐA TÌNH.

Edit: Bạch Lan Tửu

Ghi chú: Chương này có những đoạn nói về Hạ Tông Trạch và Lâm Miếu thời trẻ nên Lan xin để ngôi dẫn chuyện của những đoạn đó là anh và cô nhé. Cảm ơn mọi người!

Khi Lâm Miếu còn trẻ là một cô gái vừa xinh đẹp lại vừa có tài, là mối tình đầu trong mộng của rất nhiều nam sinh mới biết yêu thời Đại học. Hơn hai mươi năm trước là những năm phản nghịch mà lại tương đối bảo thủ, rất nhiều nam sinh sẽ đem lòng yêu thích giấu ở sâu trong đáy lòng, rất ít người có được sự không che dấu như của Hạ Tông Trạch, là một học sinh thẳng thắn đến có chút tính xâm lược.

Lâm Miếu bạch diễm nhưng không ngốc[1], trong lòng người nam sinh luôn có vẻ mặt lạnh lùng kia tồn tại suy nghĩ gì với cô, cô liếc mắt một cái đã nhìn ra.

[1] Ngốc, bạch, diễm; Là thuật ngữ mạng của giới trẻ Trung Quốc, chỉ những cô gái ngây thơ trong sáng, đôi khi là ngốc nghếch.

Mỗi lần lên lớp học giám định và thưởng thức quốc họa, anh vĩnh viễn là người đầu tiên đi đến cầu thang lớp học nhưng lại không hề đoạt vị trí bàn đầu mà là tìm một vị trí khuất tại nơi khó nhìn mà ngồi xuống, quang minh chính đại mà thưởng thức lớp học của cô Lâm.

Vóc dáng Hạ Tông Trạch rất cao, mặc dù ngồi ở vị trí cuối cùng cũng rất gây chú ý, dáng vẻ lại là tuần tú lạnh lùng, nữ sinh cùng lớp cứ mười người thì có đến chín người là nhìn trộm anh, nhưng anh chưa bao giờ liếc mắt nhìn các cô ấy lấy một cái, chỉ chăm chú nhìn bài giảng của Lâm Miếu. Ngẫu nhiên tầm mắt Lâm Miếu và anh sẽ giao

nhau, anh liền hơi mất tự nhiên mà cúi đầu, cầm lấy bút mà thêm vài nét trên bức ký họa.

Tan lớp, các bạn học lục tục kéo nhau đi ra, Hạ Tông Trạch lại luôn là người rời đi sau cùng, có khi lại là lảng lạng nhìn Lâm Miếu mỉm cười tạm biệt anh, có khi lại bước lên nói chuyện hai câu với cô, giúp cô đưa tư liệu đến văn phòng.

Lần này, Lâm Miếu mang theo mấy bức họa phỏng theo tranh thời Đường đến giảng bài, tranh là do cô tự phỏng theo mà vẽ, đủ để lấy giả làm thật, cô nói là dạy xong có chút khó khăn khi dọn dẹp, Hạ Tông Trạch vẫn trầm mặc như trước mà bước lên, giúp cô cuộn tròn bức họa rồi cẩn thận sửa lại cho tốt.

Kỳ lạ, cái người đàn ông lúc đánh nhau thì liều cả mạng này làm việc lại hết sức cẩn thận, đối xử với bức họa của cô như đối với những món đồ dễ vỡ, thật cẩn thận đến mức gần như thành kính.

"Tranh này là tôi phỏng theo thôi, không đáng giá bao nhiêu tiền, em không cần phiền phức như vậy, tùy tiện cầm là được." Lâm Miếu cười cười nhìn anh, đôi mắt màu đen cong cong, như là cất chứa hàng vạn ngôi sao bên trong.

Hạ Tông Trạch không nhìn lên, chỉ là quen tay mà đóng lại túi đặc chế, lạnh lùng nói: "Không phiền!"

Đến văn phòng, Lâm Miếu mới phát hiện trong túi đựng tranh còn có một cây bút máy màu vàng. Bút máy mang lại cảm giác lành lạnh, cũng không nhẹ, tại hình lại rất thanh tú, thích hợp cho con gái dùng.

"Ai nha, cây bút này không rẻ đâu." Nữ đồng nghiệp bưng chén trà bằng sứ trắng men thò sang, chặc chặc thở dài: "Mị lực của cô Lâm thật lớn, lại là ai yêu thầm mà tặng đây."

Lâm Miếu cười cười, lần nữa bỏ lại bút máy vào trong túi.

Thú thu cây ngô đồng rụng lá, mọi nơi đều là màu vàng đến lóa mắt, trong văn phòng trống trải, bức màn màu trắng lay động theo gió.

Bàn làm việc là loại bàn gỗ sơn màu vàng đã cũ, nhưng sắp xếp thực sự rất ổn, ngón tay trắng nõn tinh tế của Lâm Miếu đẩy bút máy đến

trước mặt nam sinh vẫn luôn mặt không cảm xúc kia, nói: "Cảm ơn quà của em, nhưng vô công bất thụ lộc, cô không thể nhận."

Năm ngón tay của Hạ Tông Trạch cuộn lại, thẳng lưng, nói: "Nếu cô Lâm không nhận thì cứ bỏ nó đi, đồ đã tặng, em tuyệt đối không nhận lại."

Không chịu nhận thì liền bỏ đi..... Người này nói chuyện luôn trước sau như một mà hết sức bá đạo cường thế.

Lâm Miểu hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Bút máy không hề có lỗi, sao lại muốn bỏ nó đi?"

Hạ Tông Trạch nâng đôi mắt sắc bén lên, hỏi: "Bút máy không có sai lầm gì, chẳng lẽ em thích cô là sai lầm?"

Lâm Miểu vẫn cười như trước, im lặng trong chốc lát mới nhìn lá rụng bay tán loạn ngoài cửa sổ: "Em thích tôi không phải sai lầm gì, nhưng nếu thân là giáo viên mà tôi lại đáp ứng sự theo đuổi của em, thì đó lại là sai lầm."

"Vì sao?" Hạ Tông Trạch cơ hồ lập tức cắt ngang lời cô: "Đây đã là thời đại nào rồi?"

"Thân làm thầy, chế độ cho phép không hề liên quan đến thời đại. Hơn nữa, tôi chỉ nghĩ vô cùng đơn giản, có lời đồn đãi không hay không hợp với tôi." Lâm Miểu nhìn anh nói: "Cho nên, tôi sẽ không yêu đương với sinh viên của mình."

Mi cốt[2] của Hạ Tông Trạch rất sâu, lúc cười lộ lên vô cùng tuấn lãng, nhưng nếu nghiêm mặt thì lại vô cùng dọa người. Đôi mắt anh giấu trong bóng tối, qua hồi lâu mới hỏi một câu: "Cô là để ý đến thân phận của em?"

[2] 眉骨 (mi cốt): Phần xương xung quanh mắt.

Lâm Miểu hơi hơi nghiêng đầu, mặt lộ ra nghi hoặc.

Hạ Tông Trạch hơi hơi cong khóe miệng, tự giễu: "Để ý đến thân phận con riêng không thể thấy ánh sáng của nhà họ Hạ?"

"Sao em lại nghĩ như vậy?" Lâm Miếu thật sự khiếp sợ: "Tuyệt đối không phải nguyên nhân này."

Hạ Tông Trạch nhìn cô không chớp mắt, thật lâu sau mới gật gật đầu: "Em đã biết."

Dã tính trong mắt anh khó thuần, lạnh như băng sương, Lâm Miếu cảm thấy chàng trai ngốc này cái gì cũng không hiểu.

Từ đó về sau, thời gian vội vàng trôi, đã hơn một tháng nay Lâm Miếu chưa nhìn thấy Hạ Tông Trạch, môn tự chọn mỗi tuần anh cũng không lên lớp. Ngẫu nhiên khi Lâm Miếu một mình dọn dẹp tư liệu ở văn phòng, cũng sẽ lơ đãng mà nhớ đến thiếu niên phản nghịch kia, nhớ đến mặt mày tràn ngập lệ khí sâu nặng và sắc bén của anh.

Lần nữa nghe được tin tức của Hạ Tông Trạch là vào kì thi cuối kì khi thời tiết rét đậm, nữ đồng nghiệp kéo lấy hai tờ khăn giấy lau nước mũi, dùng lời nói đầy giọng mũi nói: "Cô giáo Lâm, cô đã nghe nói chưa, Hạ Tông Trạch mà lên lớp tự chọn của cô ấy..... Sắp bị khai trừ hồ sơ rồi đấy!"

Sau khi Lâm Miếu tan lớp, đang cởi khăn quàng cổ lông dê màu nâu nhạt, nghe vậy thì hơi dừng lại, nói: "Sao lại như vậy?"

"Đánh nhau, đánh thật rất tàn nhẫn, đem ba nam sinh năm ba của học viện Thể thao đánh đến mức nhập viện luôn. Phụ huynh của mấy nam sinh đó làm loạn thật lớn, trường học cũng không tiện dung túng, thậm chí Hạ Tông Trạch này còn là tái phạm, lại không ai chịu ra mặt bảo ban cậu ta nên càng ngày càng tệ." Vừa nói vị đồng nghiệp này vừa vo tròn khăn giấy thành viên, ném vào sọt rác, "hừ" một tiếng rồi nói: "Đáng tiếc, đã là năm ba rồi, rất nhanh là có thể tốt nghiệp, đáng tiếc phải dừng tại đây."

Lâm Miếu không hiểu sao lại nặng nề trong lòng, nhẹ giọng hỏi: "Không phải cậu ta rất có gia thế sao, bỏ mặc cậu ta rồi?"

"Con riêng ấy hả, ông Hạ không chỉ có một mình cậu ta là con trai, hơn nữa không nghe lời nên đương nhiên bị bỏ mặc rồi." Nữ đồng nghiệp bày ra thái độ không sao cả, hài hước nói: "Chỉ là Hạ Tông

Trạch có dáng vẻ đẹp như vậy, nói không chừng có thể đi làm diễn viên gì đó."

Lâm Miếu hơi thất thần, mãi đến khi nữ đồng nghiệp tỏ vẻ thần thần bí bí mà sát lại: "Cô Lâm, tôi nghe nói một việc..... Tôi cũng chỉ là nghe nói thôi, nếu có mạo phạm, thì cô đừng để ý nha."

Lâm Miếu thu hồi tầm mắt, mỉm cười nói: "Chuyện gì thế?"

Nữ đồng nghiệp hàm hồ trong chốc lát, sau đó ậm ừ: "Tôi nghe viện trưởng nói, sở dĩ Hạ Tông Trạch đi đánh nhau là có chút liên quan đến cô."

Tươi cười trên mặt Lâm Miếu nhạt đi.

Cô ngẩn ra trong chốc lát, khăn quàng cổ đã cởi xuống lại được quàng lên cổ lần nữa, cuối cùng cô đứng dậy, đẩy ghế dựa ra, nói: "Cô Trương, tôi còn có việc, đi trước đây."

Giáo viên phụ trách đi công tác, Hạ lão gia tựa như cũng quên mất mình có một đứa con trai riêng không mấy thuận mắt, lúc Lâm Miếu đến nơi, Hạ Tông Trạch vẫn còn đang ở cục cảnh sát, một người đàn ông cao lớn lại bị bắt ngồi trên ghế để xét hỏi, có chút đáng thương.

Lâm Miếu nộp tiền phạt, cô gái hiền lành dịu dàng lại ăn nói khép nép trước mặt gia đình người bị đánh, cũng may mấy vị phụ huynh này xem ở phần mặt mũi cô là giáo viên, không có nói mấy lời quá khó nghe, chỉ kêu Lâm Miếu quản sinh viên nhà mình cho tốt, sau khi lấy tiền liền hùng hùng hổ hổ rời đi.

Lâm Miếu lê thân thể mỏi mệt của mình đi ký tên nhận người, chờ thủ tục xong xuôi mới có đồng chí cảnh sát cầm chìa khóa mở còng tay cho Hạ Tông Trạch, dặn dò anh: "Cậu nhóc, sau này đừng xúc động như vậy nữa, đọc sách cho tốt mà làm người."

Hạ tông Trạch ngẩng đầu đứng trước mặt Lâm Miếu, không nói một lời, như là một đấu sĩ vĩnh viễn không chịu thua.

Ra khỏi cục cảnh sát, Lâm Miếu từ từ dừng chân, xoay người nhìn nam sinh vẫn luôn im lặng phía sau. Tiếp xúc với tầm mắt cô, Hạ Tông Trạch lập tức cúi thấp đầu, hai tay nắm thành nắm đấm buồn

thông bên sườn. Đèn xe chói mắt chọt lướt qua ven đường, chiếu sáng vết thương bên khoe miệng và trên mu bàn tay của anh..... Lộ ra bên ngoài còn như vậy, những chỗ được quần áo trên người che đi, có lẽ bị thương càng nghiêm trọng hơn.

Đối thủ là sinh viên của Học viện Thể thao, lại còn là một đánh ba, sao anh dám?

"Cho tôi xem vết thương của em." Lâm Miếu duỗi tay sờ sờ khoe miệng của anh, nhưng lại bị tay anh không kiên nhẫn ngăn lại.

"Tôi đưa em đi bệnh viện." Lâm Miếu cũng không giận, chỉ bình tĩnh đề nghị.

Hạ Tông Trạch lại lùi về phía sau một bước, trong bóng đêm, đôi mắt phá lệ thâm trầm, tức giận mà nói: "Em không có vấn đề gì."

"Vì sao lại đánh nhau?" Lâm Miếu chậm rãi hạ tay xuống, nhìn anh hỏi.

Hạ Tông Trạch nghiêng đầu, đường cong của khuôn mặt nghiêng vừa cứng rắn tuần lãng, vừa quật cường, im lặng một lát mới nói: "Nhìn bọn họ ngứa mắt."

Ánh mắt Lâm Miếu hiểu rõ, nói: "Em nói dối."

"Tiền thuốc men cô bồi thường, em sẽ nghĩ cách trả lại cho cô." Hạ Tông Trạch nghiêng mặt sang bên trái mà nói, đem áo khoác lông vũ trên người cuộn chặt, trầm giọng: "Cảm ơn cô, cô Lâm."

"Vì sao đánh nhau?" Lâm Miếu nâng cao giọng, thân ảnh như vậy đứng giữa trời đông ban đêm vừa nhu nhược lại vừa kiên cường, hỏi: "Có liên quan đến tôi ư?"

Bước chân Hạ Tông Trạch khựng lại, bóng dáng cao lớn lại hơi co rúm lại.

Ven đường, xe đạp và xe hơi cờ đỏ nhỏ lui tới không ngừng, bầu trời đêm bị biến thành sắc thái kỳ quái, trong gió lạnh gào thét, người đàn ông xoay khuôn mặt kiệt ngạo mang dã tính khó thuần, lạnh lùng "ha" một tiếng, cười nhạo nói: "Đừng tự mình đa tình, cô giáo Lâm."

Dưới đèn đường, Lâm Miếu thật lâu không nói gì, có lẽ cô đã hiểu điều gì, lại có lẽ không hiểu cái gì.

Từ đầu đến cuối, người biết được nội tình chỉ có Hạ Ngữ Băng bàng quan đứng xem.

Cô chính mắt thấy bí mật của ba, biết ông vì sao lại sẽ ra tay tàn nhẫn như vậy với ba tên nam sinh của Học viện Thể thao kia..... Bởi vì bọn họ đáng đời.

"..... Cô giáo Lâm kia chính là Lâm Miếu của lớp học giám định và thưởng thức quốc họa, nghe nói so với chúng ta thì cùng lắm cũng chỉ lớn hơn hai tuổi! Eo kia! Chân kia! Chậc chậc!"

"Hoàng Đông Lai, cậu thật có gan nha, thế mà dám đánh chủ ý lên cả đầu cô giáo luôn."

"Có gì liên quan? Có bao nhiêu nam sinh không lấy cô ta làm một chút mộng xuân đâu? Cốt tình còn thích mặc sườn xám, thêm đến khó nhìn nha!"

"Không biết làm có sảng khoái hay không nhỉ, bằng không mấy người chúng ta đánh cuộc đi, xem ai có thể trước khi tốt nghiệp mà “làm” được cô ta ha ha ha ha.....Ách! Con mẹ nó nhà cậu! Vì sao lại đánh tôi!"

Hạ Ngữ Băng đứng ở trong hồi ức lạnh băng, nhìn Hạ Tông Trạch như một chú sư tử tức giận xông ra từ dưới tàng cây, hung hăng nện hai quyền cho đồng lõa, lại đánh kẻ chủ mưu đến mặt mũi bầm dập, đêm đầu hấn đập từng cái lại từng cái lên thân cây, đập đến mức thân cây rung lên âm âm.

Từ đầu đến cuối, đôi mắt anh đều không hề chớp lấy một cái, âm ngoan đến dọa người.

"Hạ Ngữ Băng, Hạ Ngữ Băng....."

Tiếng gọi của Lâm Kiến Thâm dần rõ ràng, đánh thức cô từ trong hồi ức.

Hạ Ngữ Băng gian nan nâng lên mi mắt nặng trĩu, lại bị ánh sáng chói lóa ngoài cửa sổ làm cho đau đớn. Cô rên lên một tiếng, như chuột nhỏ lù vào bên trong đệm chăn mềm mại, mơ hồ mà gọi một tiếng: "Ba....."

"Trời đã sáng, em đã không còn ở trong mộng." Lâm Kiến Thâm sờ sờ khuôn mặt cô, lo lắng nói: "Em vẫn luôn khóc."

Hạ Ngữ Băng mở mắt ra, sờ sờ khóe mắt, thật sự là sờ đến vệt nước ướt át.

"Nhìn thấy mẹ em à?" Lâm Kiến Thâm hỏi: "Hiện tại dáng vẻ của dì ấy thế nào?"

Qua một hồi lâu, Hạ Ngữ Băng mới dần dần hồi phục ý thức, thân thể nảy lên một luồng đau đớn khó nói lên lời. Cô quay đầu nhìn nhìn cây dẫn hồn bên mép giường, thân cây đã đâm chồi sinh trưởng, khai chi tán diệp, nhưng vẫn chưa khô héo.

"Em đã thấy kí ức của bọn họ, nhưng trong trí nhớ, lại không có kiếp sau của mẹ." Hạ Ngữ Băng mở to đôi mắt đã đỏ lên, lại lặp lại một lần: "Lâm Kiến Thâm, không nhìn thấy kiếp sau của mẹ."

Lâm Kiến Thâm sửng sốt, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn về phía cây dẫn hồn đặt trên chiếc tủ lùn.

Cây dẫn hồn không thể nào không linh. Nếu trong mộng không thể nhìn thấy vong hồn hoặc kiếp sau của vong hồn, vậy thì chỉ có một khả năng: Người chết đi đã sớm hồn phi phách tán, không còn dấu vết để tìm.

CHƯƠNG 57: THUẦN PHỤC TÔI.

Edit: Bạch Lan Tửu

Bữa cơm đoàn viên đêm ba mươi giao thừa, Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm nắm tay nhau cùng làm, tô mẩu đơn, phật trèo tường, chân giò heo kho, thịt gà chưng đậu hũ, canh bồ câu sữa, canh cải trắng... Biển trời đất đều có, một bữa cơm ăn từ lúc sắc trời hơi tối đến tận khi đèn đuốc sáng trưng.

Trong TV đang chiếu xuân vãn, cả màn hình đều là màu đỏ vui mừng nhưng ai cũng đều không có tâm tư chú ý đến nội dung tiết mục. Hạ Tông Trạch đóng di động đang không ngừng vang lên tiếng chuông thông báo, ông đang dạy Lâm Kiến Thâm đánh bài, Lâm Kiến Thâm rất thông minh, dạy chỉ hai cây là hiểu, rất tự nhiên mà gia nhập hàng ngũ chơi đấu địa chủ.

Chỉ có Hạ Ngữ Băng không mấy hứng thú, thần hồn bay tứ tung, liên tiếp thua mấy cây.

Hạ Tông Trạch đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối. Ông hỏi: "Tiểu Ngữ, có phải mệt rồi không?"

Hạ Ngữ băng vẫn còn đang nghĩ đến chuyện cây dẫn hồn, nghe vậy miễn cưỡng vực lại tinh thần: "Con không mệt, lại đánh hai cây nữa đi." Cô thật sự rất mệt, đầy bụng tâm sự, nhưng hôm nay là giao thừa, cô không thể bỏ mặc ba một mình mà đi lên lầu an tâm nghỉ ngơi được.

Có rất nhiều lần khi cô thức dậy đi vệ sinh vào ban đêm, lúc đi ngang qua phòng ngủ của Hạ Tông Trạch, đêm đã khuya mà trong phòng Hạ Tông Trạch vẫn còn sáng một ngọn đèn cô tịch, xuyên thấu qua khe cửa, cô thấy Hạ Tông Trạch một tay cầm điếu thuốc đã cháy đến đầu,

một tay cầm ảnh chụp của mẹ lúc còn sống, cứ nhìn không chớp mắt như vậy đến khi mắt đỏ lên, thật lâu vẫn chưa ngủ.

Mười năm sinh tử cách biệt, không nhớ đến nhưng cũng khó quên, nỗi đau mà Hạ Tông Trạch che giấu dưới vẻ ngoài tiêu sái, lại có ai có thể hiểu thấu đây?

Cô thương xót Hạ Tông Trạch cô đơn thì sao Hạ Tông Trạch lại không nhìn ra mệt mỏi nơi đáy mắt cô chứ? Ông hạ bài trong tay xuống, xoa đầu Hạ Ngữ bằng, nói: "Không cần căng răn chống đỡ, đừng thức qua đêm, lên lầu ngủ đi."

Hạ Tông Trạch qua tuổi bốn mươi thành thực ổn trọng, cử chỉ khéo léo hào phóng, chỗ nào cũng lộ ra tư thế oai hùng của một thân sĩ thành đạt, nhưng trong ký ức, Hạ Ngữ Bằng tình tường phát hiện ông đã từng dựng hết gai nhọn trên người, giơ lên nắm tay như sắt, không phục quản giáo, không chịu nhận thua, bị vứt bỏ, bị khinh thường, sống chật vật như vậy.....

Là ai đã lôi ông khỏi vũng nước bùn, từng chút mài đi góc cạnh sắc nhọn, dạy ông làm thế nào để lấy một tư thái chính xác đi chinh phục vận mệnh?

"Ba, ba và mẹ đã ở bên nhau như thế nào?"

Nghe thấy cô bỗng nhiên nhắc đến người vợ đã mất, Hạ Tông Trạch sửng sốt hoàn hồn, ngón tay theo bản năng mà đi sờ sờ hộp thuốc, nhưng chỉ nắm trong tay bóp bóp, cười nói: "Còn có thể như thế nào, là mặt dày theo đuổi thôi, con nhìn cách Kiến Thâm theo đuổi con thế nào sẽ biết."

Hạ Ngữ Bằng lộ ra một nụ cười nhạt, cùng Lâm Kiến Thâm liếc nhau. "Được rồi, đi ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta đi ra ngoài ăn." Hạ Tông Trạch nói: "Luôn để con nấu nướng cũng rất mệt, ăn không hết còn khó dọn dẹp, không bằng đi ra ngoài đặt một bàn."

"Ngủ ngon, ba." Hạ Ngữ bằng không dò hỏi nữa, đứng dậy ôm Hạ Tông Trạch một cái, sau đó đi lên phòng ngủ trên lầu.

Lâm Kiến Thâm cũng đứng dậy muốn đi lại bị Hạ Tông Trạch giữ lại, nói: "Kiến Thâm ở lại, tâm sự với chú một chút đi."

Lâm Kiến Thâm nhìn đôi mắt mệt mỏi của Hạ Ngữ băng, có chút do dự, Hạ Ngữ Băng lại trấn an anh, phất tay với anh, cười nói: "Anh ở lại với ba đi, em đi ngủ trước." Dừng một chút, cô hạ giọng: "Đêm nay, em định thử lại một lần nữa."

Lâm Kiến Thâm biết rõ cô vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn đi vào trong mộng tìm vong hồn của Lâm Miếu. Hầu kết anh giật giật, cuối cùng gật gật đầu: "Được."

Lần này đi vào giấc mộng có phần nhẹ nhàng hơn đêm qua, cơ hồ vừa nhắm mắt thì cô đã đặt mình vào trong hồi ức với màu sắc sặc sỡ mà ấm áp.

Trong văn phòng Hiệu trưởng, Lâm Miếu dịu dàng đứng đó, khuôn mặt trắng sứ lại càng trắng thêm mấy phần, dùng tiếng nói tinh tế thỉnh cầu lãnh đạo cho Hạ Tông Trạch thêm một cơ hội, cũng đảm bảo bản thân sẽ lấy thân phận giáo viên để quy phạm phẩm hạnh cho bạn học Hạ Tông Trạch thật tốt.

Lãnh đạo là một người đàn ông trung niên vừa mập vừa lùn, lại ra vẻ mà vuốt mấy sợi tóc thưa thưa từ bên trái qua bên phải, che đi cái gáy bóng loáng. Ông ta ngồi trên ghế da, bưng chén trà nhấp một ngụm mới chậm rì rì nói: "Sinh viên này đã không còn cứu được nữa, thành tích tốt thì sao? Tương lai ra xã hội chính là một kẻ phạm tội có IQ cao, thật sự rất nguy hiểm, cô giáo Lâm cần gì phải vì một sinh viên như vậy mà làm hạ đến danh dự của mình thế?"

Lâm Miếu vẫn cười như cũ, dịu dàng nói: "Việc này sao lại liên quan đến danh dự? Dạy học và giáo dục là thiên chức của giáo viên, nếu cậu ta đã chọn lớp học của tôi thì chính là học trò của tôi, giáo viên có trách nhiệm với sinh viên của mình có gì không đúng sao?"

Thần sắc của lãnh đạo bất biến, híp mắt nói: "Tôi đương nhiên là tin tưởng cô Lâm, nhưng người ngoài chưa chắc đã tin. Nghe ba sinh viên

bị đánh kia nói, Hạ Tông Trạch đánh nhau là có liên quan đến cô, tình ngay lý gian, vẫn là sẽ tị hiềm (bị nghi ngờ)."

"Nếu đã có quan hệ với tôi, tôi lại càng không thể ngồi yên mặc kệ. Tôi tin tưởng Hạ Tông Trạch sẽ không vô duyên vô cớ bởi vì nghe được tên của tôi thì đánh người, có lẽ trong chuyện này có ẩn tình và hiểu lầm gì đó? Còn những chuyện khác, tôi sẽ cân nhắc đúng mực, tuyệt đối sẽ không tạo ra ảnh hưởng tiêu cực nào đối với ngài và nhà trường."

Lãnh đạo không nói gì, Lâm Miếu đành phải bổ sung: "Nếu ngài khẳng khẳng muốn đuổi học cậu ấy, vậy không bằng điều tra cho thật rõ chuyện xảy ra hôm ấy, xem cậu ta vì sao lại đánh người, những người đó rốt cuộc đã làm hoặc nói gì, người nên xin lỗi phải xin lỗi, người nên bị phạt phải bị phạt, công bằng công chính mà xử lý chuyện này sạch sẽ."

Hạ Tông Trạch vì sao lại đánh nhau, những người đó đã nói những lời không sạch sẽ gì, trong lòng hai bên đều hiểu rõ, tóm lại nếu làm to chuyện thì ảnh hưởng không tốt. Lâm Miếu ngay cả thanh danh con gái cũng từ bỏ, lãnh đạo đương nhiên sẽ bận tâm mấy phần, lặn lội lại mấy lần liên đáp ứng, để Hạ Tông Trạch ở lại một học kỳ để quan sát.

Lâm Miếu vừa ra khỏi văn phòng, ý cười trên mặt đã phai nhạt vài phần, mau chóng nện bước đi ra ngoài, mãi cho đến khi thấy Hạ Tông Trạch đang lạnh mặt đứng dưới gốc cây ngô đồng.

"Em không cần cô vì em mà cúi đầu với bọn họ." Trong mắt Hạ Tông Trạch cất giấu lửa giận và một tia đau lòng không dễ phát hiện, năm năm tay, nói.

Lâm Miếu ngẩn ra một giây rồi mới nhắc chân đi về phía anh, khẽ cười một tiếng: "Thế giới chật chội, có đôi khi không thể không cúi đầu." Cô thoa son môi màu hồng, che đi đôi môi vốn đang tái nhợt, thế nên Hạ Tông Trạch không phát hiện ra cô có chỗ không thích hợp.

Hạ Tông Trạch hít sâu một hơi, Lâm Miểu lại chặn lời anh: "Em không cần nghĩ nhiều. Tôi giúp em là vì em chịu thiệt vì tôi, em thay tôi dạy bảo mấy bạn sinh viên ăn nói lỗ mãng, nếu tôi không làm chút gì đó, chỉ sợ trong lòng bất an."

Sắc mặt Hạ Tông Trạch trầm xuống, khóe miệng giật giật mới nói: "Tiền mà cô thay em bồi thường kia, em sẽ sớm trả."

Lâm Miểu không nói gì, chỉ hơi lão đảo, vịn lấy cây ngô đồng bên cạnh rồi từ từ thở ra một ngụm khí lạnh. Bệnh cũ tái phát, cơ thể mạnh mẽ chống đỡ cuối cùng cũng sụp đổ, cô đã không còn ý cười như trước, mà là cau mày như vô cùng thống khổ.

Nửa giờ sau, một chàng thanh niên mồ hôi đầy đầu công một cô gái đã ngất xỉu lao vào bệnh viện Nhân dân thành phố, anh há miệng thở dốc, hô hấp thô nặng như là lò bễ cũ, vừa tuyệt vọng vừa hoảng loạn mà hô to: "Bác sĩ! Cô giáo của tôi bị hôn mê! Bác sĩ mau đến đây đi!"

Bác sĩ và y tá nghe tin mà đến, luống cuống tay chân mà lao đến kiểm tra thân thể cho cô gái kia, từ đầu đến cuối người thanh niên mặt mày lạnh lùng kia vẫn nắm chặt tay cô gái, gắt gao mà nắm, như là nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng vậy, dùng giọng nói mang theo tiếng nước nở nghẹn ngào mà lắp bắp: "Không sao đâu, cô Lâm..... Không sao đâu, bác sĩ đến rồi!"

Mỗi ngày bệnh viện đều chứng kiến không ít màn sinh tử ly biệt, trình diễn mỗi người một vẻ, nhưng không có một ai lại giống như thanh niên này, khiến người ta chấn động như vậy, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của anh đã đủ để người ta cảm nhận được nỗi đau thấu xương, phảng phất như bàn tay tái nhợt kia không thuộc về một người giáo viên mà là người yêu quý báu như trân bảo của anh.

Lâm Miểu nhiệm căn bệnh quái lạ gì bác sĩ cũng không chẩn đoán ra, chỉ là tim cô sẽ đột nhiên ngừng đập một hồi lâu, hô hấp cũng tạm thời lâm vào suy kiệt, giống như là bị yêu quái hút khô sinh mệnh vậy..... Ngoại trừ đề nghị cô nên đến bệnh viện lớn hơn làm kiểm tra tỉ mỉ, bệnh viện này cũng không còn biện pháp nào khác.

Khi cần người nhà ký tên lúc bệnh tình nguy kịch, Hạ Tông Trạch mới biết được hóa ra cô giáo Lâm luôn mỉm cười ôn hòa cũng không có một gia đình hạnh phúc hoàn chỉnh. Cô ngoại trừ một người mẹ đang sống ở nông thôn thì không còn người thân nào khác.

Hạ Tông Trạch viết tên của mình lên. Bác sĩ hỏi anh và Lâm Miếu có quan hệ gì, anh không chút do dự đáp: "Chồng chưa cưới."

--- Đương nhiên là nói dối, vừa rồi trong lúc kinh hoàng thất thố anh đã gọi là "cô giáo của tôi". Nhưng mạng người quan trọng bằng trời, không thể liên hệ được người khác nên bệnh viện cũng chỉ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt.

Đáy mắt Hạ Tông Trạch đầy tơ máu, tâm sự nặng nề mà đẩy cửa phòng bệnh ra.

Lâm Miếu mặc một bộ quần áo bệnh nhân rộng ngồi dựa vào đầu giường, tóc màu đen nhu hòa khoác lên vai, sắc mặt cơ hồ hòa hợp làm một với vách tường trắng bên cạnh, có một loại cảm xúc xinh đẹp ốm yếu. Cô vẫn cười như cũ, nói với Hạ Tông Trạch: "Ngày hôm qua đã làm phiền em, bạn học Tông Trạch."

Hạ Tông Trạch xách một túi táo, ngồi ở giường bệnh yên lặng gọt vỏ cho cô, hồi lâu sau mới khàn giọng hỏi: "Thân thể của cô có chuyện gì vậy?"

"Bệnh cũ, từ trong bụng mẹ mang ra." Nhớ đến cái gì, Lâm Miếu "a" một tiếng: "Phiền em gọi điện thoại thông báo cho thầy, để ông ấy tìm người thay tôi được chứ?"

"Sao cô còn cười được nữa." Hạ Tông Trạch cầm chuôi dao, nâng đôi mắt đỏ bừng lên hỏi: "Cô có biết ngày hôm qua cô suýt nữa thì chết rồi không hả? Cô vì em ăn nói khép nép cầu xin bọn họ, thiếu chút nữa thì giày vò bản thân đến chết có biết không hả? Cô như vậy, cô như vậy....."

Lồng ngực thanh niên phập phồng kịch liệt, một giọt nước mắt giấu trong hốc mắt, muốn rơi mà không dám, Anh cắn chặt môi, tay nắm quả táo hơi run lên.

"..." Lâm Miếu nhìn anh, sau hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Hạ Tông Trạch, em đọc cho tôi một quyển sách đi."

Hạ Tông Trạch cúi đầu, hít sâu mấy hơi, lại lặng lẽ nghiêng đầu hung hăng lau khoe mắt, mới đưa quả táo đã gọt vỏ xong cho Lâm Miếu, đứng dậy chọn một quyển sách trên đầu giường.

Sách được đóng bìa cứng thực tinh tế và đẹp mắt, là bản dịch Hán của cuốn "Hoàng tử bé" (của tác giả người Pháp Exuperte).

"Cuộc sống của tôi rất đơn giản. Ta bắt gà còn con người thì bắt tôi. Tất cả gà đều giống nhau, tất cả con người cũng đều giống nhau. Cho nên tôi cảm thấy phiền chán. Nhưng nếu bạn thuần phục tôi, cuộc sống của tôi nhất định sẽ tràn ngập niềm vui."

Hạ Tông Trạch mở một trang sách ra, dùng giọng nói vừa lạnh lùng vừa không chút nhịp điệu đọc: "Tôi biết phân biệt ra những tiếng bước chân không giống nhau. Những tiếng bước chân của người khác sẽ khiến tôi trốn đi, mà tiếng bước chân của bạn lại giống như âm nhạc có tiết tấu, khiến tôi chui ra khỏi động. Bạn có nhìn thấy ruộng lúa mạch bên kia không? Tôi không ăn bánh mì, đối với tôi, lúa mạch không có chút giá trị gì. Tôi không có cảm giác gì với ruộng lúa mạch, nhưng mà, bạn có tóc màu vàng kim. Như vậy nếu bạn thuần phục tôi, nơi này sẽ trở thành một nơi thật đẹp. Lúa mạch có màu vàng kim, nó sẽ khiến tôi nhớ đến bạn, hơn nữa, thậm chí tôi sẽ thích âm thanh gió thổi trên biển lúa mạch kia....."

Có lẽ là lời của cáo làm xúc động đến nơi mềm mại nhất trong nội tâm của anh, vốn chỉ là giọng đọc máy móc nhưng càng về sau càng có xu hướng mềm hóa, còn có vài phần ghen ngào.

"Xin bạn thuần phục tôi đi." Hạ Tông Trạch đỏ mắt, ánh mắt nhìn Lâm Miếu sâu thẳm, được ăn cả ngã về không.

CHƯƠNG 58: SỐNG HAY CHẾT.

Edit: Bạch Lan Tửu

Lâm Miếu thuê một căn hộ chung cư nhỏ yên tĩnh bên ngoài trường học, ở đã nhiều năm nhưng phòng đối diện vẫn luôn không có người ở, mãi cho đến một hôm, khi cô đi ra ngoài vứt rác, trong phòng đối diện yên lặng đã mấy năm lại đột nhiên truyền ra tiếng động, còn đang nghi hoặc thì cửa sắt đã bị mở, một thân ảnh nam sinh quen thuộc đẩy nhẹ cửa ra.

Hạ Tông Trạch nhìn thấy Lâm Miếu cũng hơi sửng sốt, rồi sau đó chợt có chút mất tự nhiên, như muốn giấu giếm những thứ sau cánh cửa, ngón tay đè chặt lên then cửa, thấp giọng nói: "Cô Lâm."

Lâm Miếu kinh ngạc, nhìn thoáng qua căn phòng sau cánh cửa khép hờ, hỏi: "Em ở chỗ này? Dọn đến khi nào?"

Hạ Tông Trạch vốn luôn không sợ trời không sợ đất, hiếm khi chợt dạ một lần, chuyển tầm mắt đi, âm ừ: "Thì... Ngày hôm qua, chuẩn bị đi ra ngoài mua ít đồ dùng trong nhà."

Lâm Miếu xách túi rác màu đen, muốn nói lại thôi: "Em..."

"Em không phải muốn... theo dõi cô, cũng không có ác ý khác." Hạ Tông Trạch nâng mắt lên, có chút khẩn trương mà biện giải cho bản thân: "Em chỉ là không muốn ở trong nhà, trùng hợp lại thấy nơi này cho thuê, cảm thấy không tệ cho nên mới..."

Có lẽ cảm thấy lời nói dối này quá mức vụng về, giọng anh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng ngậm miệng luôn.

Lúc trước Lâm Miếu nằm viện một tuần, lại không dám để mẹ già sống một mình ở quê biết mà thêm lo nên vẫn luôn giấu giếm, Hạ Tông Trạch ít nhiều có đi theo tận hết sức lực mà chăm sóc cô, một ngày ba bữa đều là anh chịu gió lạnh đạp xe đạp nửa giờ đi đến cửa

hiệu lâu đời mua. Có rất nhiều lúc, Lâm Miếu nằm trên giường bệnh đọc sách, nam sinh đầy đầu mồ hôi đẩy cửa tiến vào, chưa kịp hít thở đã cởi bỏ áo khoác lông vũ, lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp giữ ấm nhẹ nhàng đẩy qua, nói với cô: "Cô Lâm, ăn cơm."

Một tuần qua đi, Lâm Miếu được các loại dược thiện, canh bổ dưỡng đến càng thêm lung linh, Hạ Tông Trạch thì ngược lại lại gầy đi một vòng, đứng ở chỗ đó như là một thanh kiếm sắc bén.

Nếu một đấu sĩ trẻ tuổi vượt mọi chông gai mà đến, lại cam tâm tình nguyện buông bỏ vũ khí trong tay mà phủ phục ở dưới chân cô, dùng một loại giọng điệu gần như cầu xin mà nói: "Xin người hãy thuận phục tôi đi."

Ai có thể chân chính không biểu lộ xúc động?

Lâm Miếu cảm thấy một thứ gì đó mà cô vẫn luôn giữ vững dần dần tan rã. Cô buông tiếng thở dài, mỉm cười nói: "Chuyển nhà là một chuyện phiền phức, có gì cần tôi hỗ trợ không?"

"Không, Không cần đâu! Cô Lâm!" Hạ Tông Trạch hơi hoảng loạn mà chắn trước mặt cô, thẹn thùng: "Trong phòng còn chưa sắp xếp lại, rất bừa bộn!"

Anh sợ những thứ linh tinh chồng chất như núi đó và bụi bặm đầy đất sẽ làm bẩn cặp chân mềm mại trắng nõn quý giá kia của Lâm Miếu.

Lâm Miếu không kiên trì đi vào nữa, chỉ gật gật đầu, nói: "Muốn mua đồ dùng sinh hoạt phải không? Phụ cận chỗ này có một siêu thị hàng tốt giá rẻ, tôi dẫn em đi."

Nam sinh im lặng đi theo phía sau cô, nhìn thấy Lâm Miếu dùng khăn quàng cổ màu đỏ cuốn một vòng rồi lại một vòng, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt tú lệ và mắt mày tinh xảo, thật giống như cô gái nhỏ mới bước chân vào trường Đại học. Nghe nói lúc đi học, Lâm Miếu học nhảy hai lớp, cho nên tuy rằng hiện tại đã tốt nghiệp thạc sĩ nhưng cũng không lớn hơn Hạ Tông Trạch bao nhiêu.

Anh nhìn đến nhập thần, mãi cho đến khi Lâm Miếu cảm nhận được tầm mắt như si ngốc của anh, híp mắt thả một túi táo đỏ vào trong gió

mua hàng của anh, hỏi: "Nhìn gì vậy, bạn học Tông Trạch?"

"Không có gì, cô giáo Lâm Miếu." Hạ Tông Trạch cương nghị, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, lần đầu tiên nếm được tư vị của hạnh phúc.

"Em dọn ra ngoài ở, chi phí sinh hoạt sẽ lớn hơn, có chống đỡ được không?" Tình huống gia đình của Hạ Tông Trạch, Lâm Miếu cũng biết, cho nên không khỏi vì cuộc sống một mình của anh mà lo lắng.

"Em... Có tiền." Tuy rằng người ba vô trách nhiệm kia của anh phong lưu thành tính nhưng tuyệt đối không hề khắt khe anh về mặt tiền bạc, đương nhiên đưa bao nhiêu tiền và thời gian cụ thể là không cố định, ngẫu nhiên nhớ đến người con riêng là anh này thì một lần sẽ cho một khoản rất lớn, có khi vì lưu luyến trong bụi hoa mà quên mất thì mấy tháng liền sẽ không thấy một đồng tiền.

Người mẹ bình hoa kia đã chết vì bệnh khi anh còn rất nhỏ, ba ruột lại không đáng tin cậy, sau khi thành niên Hạ Tông Trạch đã tạo thành thói quen cất giữ tiền và đầu tư, để đến ngày mà ba già hoàn toàn bỏ mặc anh thì anh cũng có đủ khả năng chống đỡ sinh hoạt... Anh cũng không muốn ngửa tay xin tiền ba mình, như vậy khiến anh cảm thấy bản thân vừa dẽ tiện vừa dơ bẩn.

Lâm Miếu nhìn anh rũ mày nhú mi, không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ im lặng bỏ một túi bột mì và dầu ăn vào trong giỏ.

Bây giờ Hạ Tông Trạch mới phát hiện trong giỏ mua hàng của anh chất đầy những thứ kỳ kỳ quái quái, nào là hương thảo quả^[1], dầu ăn, bơ, táo và chuối,... nặng trĩu, là một loại gánh nặng ngọt ngào.

[1] 香草荚 (hương thảo quả/ hương thảo giáp): còn được gọi là Vanilla được sản xuất tại Trung và Nam Mỹ, sản lượng ít ỏi. Hơn bốn mươi phần trăm nước hoa trên thế giới đều có thành phần của loại thực vật này. Dùng để làm hương liệu thực phẩm hoặc dùng trong công nghiệp.

"Cô Lâm, đây đều là những thứ em cần mua ư?" Anh đảo đảo đồ trong giỏ, rầu rĩ nói: "Mấy thứ trái cây, dầu ăn linh tinh này, em không cần đâu."

"Cần dùng." Lâm Miếu cười nói: "Sau khi trở về tôi làm cho em ít đồ ngọt và bánh quy, em mang đi tặng cho hàng xóm xung quanh, về sau mọi người cùng chăm sóc nhau nhiều hơn."

Nghe vậy, đại nam sinh quá gờ lạnh lùng nhú mày, quay mặt đi không nói gì, rõ ràng là không mấy tình nguyện tham gia vào loại hoạt động xã giao nhàm chán này.

"Em mới đến, về tình về lý đều nên đi báo phỏng hàng xóm xung quanh nha." Lâm Miếu cong mắt nói: "Phải hiểu nguyên tắc, bạn học Tông Trạch."

Hốc mắt Hạ Ngữ Băng đang ở một bên bàng quang nóng lên, suýt nữa rơi lệ.

Còn nhớ rõ năm ngoái khi mới vừa trở về thôn Linh Khê, Hạ Tông Trạch cũng xách túi lớn túi nhỏ đặc sản đứng dưới ánh nắng chói chang, làm như bất đắc dĩ mà nói với cô: "Mới đến, mang con đi thăm hỏi hàng xóm. Phải hiểu nguyên tắc, Tiểu Ngữ."

Biểu hiện sâu sắc nhất của việc yêu một người chính là để bản thân sống thành dáng vẻ của người đó.

Hình ảnh hỗn loạn dần dần nhạt đi, bóng đêm ập đến, Hạ Ngữ Băng tỉnh lại từ trong mộng, mở đôi mắt đỏ bừng ướt át, vừa vận chạm phải với tầm mắt lo lắng của Lâm Kiến Thâm.

Anh dựa vào đầu giường thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, duỗi tay sờ sờ khoe mắt hơi ướt át của cô, nhẹ giọng nói: "Năm mới vui vẻ, Tiểu Ngữ."

Mùng một tháng giêng, trời đã sáng choang, một năm mới ở trong tia nắng ban mai lặng yên mà đến.

"Năm mới vui vẻ, Lâm Kiến Thâm." Hạ Ngữ Băng hơi thất thần, phản xạ có điều kiện mà nhích đến gần bả vai Lâm Kiến Thâm, dựa đầu mình vào trong ngực anh, như đang tìm kiếm an ủi mà cọ cọ, khàn giọng nói: "Vẫn không thấy chuyển thế của mẹ, Lâm Kiến Thâm, anh thành thật nói cho em biết, mẹ thân là bán yêu nên căn bản không có kiếp sau?"

Lâm Kiến Thâm há miệng thở dốc, rồi lại ngậm lại.

Chỉ là chần chờ trong nháy mắt nhưng vẫn bị Hạ Ngữ băng phát hiện. Cô đứng dậy, nhéo gương mặt Lâm Kiến Thâm, nói: "Anh nói thật cho em."

Lâm Kiến Thâm cầm cổ tay cô, kéo bàn tay đang làm loạn xuống, nắm vào trong lòng bàn tay, một lát mới chậm rãi nói: "Yêu quái không có ba hồn bảy phách, cho nên yêu quái không thể có kiếp sau, chết đi chính là chết đi, không có luân hồi kiếp sau."

Hồ hấp của Hạ Ngữ Băng cứng lại.

"Nhưng mà mẹ em có một nửa huyết thống của con người, theo lý mà nói là có thể luân hồi chuyển thế, cây dẫn hồn có thể tìm thấy chuyển thế và dư hồn của bà."

"Nhưng mà em đã tìm hai lần, chỉ nhìn thấy được hồi ức của mẹ."

"Có lẽ...." Lâm Kiến Thâm càng thêm dùng sức nắm lấy tay Hạ Ngữ Băng, hít sâu một hơi mới có thể tận lực dùng giọng nói vững vàng, nói: "Có lẽ vì điều ngoài ý muốn nào đó mà hồn phách mẹ em đã....."

Bốn chữ "hồn phi phách tán" này quá mức nặng nề, anh nhìn ánh mắt chết lặng của Hạ Ngữ băng, làm sao cũng không đành lòng nói ra, chỉ đành ôm cô an ủi: "Chúng ta nghĩ biện pháp khác."

Hạ Ngữ Băng lắc lắc đầu, quay đầu nhìn cây dẫn hồn phía đầu giường, nó đã ra cành mọc lá, xanh đến tỏa sáng, bày ra tư thái tràn đầy sinh mệnh lực nhất. Nếu ngày thứ ba còn chưa tìm được chuyển thế của Lâm Miểu, hạt giống này sẽ khô héo.

Cô lắc lắc đầu, xốc chăn xuống giường, yên lặng đi vào phòng tắm.

Hạ gia đã không còn thân thích nào lui tới. Trước kia Hạ Ngữ Băng còn thường nghi hoặc, vì sao các bạn nhỏ khác đều có ông bà nội mà cô lại chưa từng gặp được ông bà nội của mình... Mãi cho đến khi ở trong hồi ức của lâm Miểu nhìn thấy âm u và đau đớn mà Hạ Tông Trạch từng chôn sâu nơi đáy lòng, cô mới bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu ba không yêu mẹ, ông sẽ biến thành dáng vẻ gì đây?

Không dám tưởng tượng.

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên bốn phía, nước ấm ào ào đổ xuống từ trên đỉnh đầu, tách ra tâm sự đầy bụng của cô. Mãi cho đến khi cửa phòng tắm bị gõ vang, ẩn hiện một bóng dáng cao lớn, khó nén lo lắng hỏi: "Tiểu Ngử em không sao chứ? Tắm lâu như vậy, coi chừng cảm lạnh."

"Không có việc gì." Hạ Ngử Băng hoàn hồn, cầm khăn tắm lau khô thân thể, thay quần áo sạch sẽ, sau đó kéo cửa ra, nhào vào trong lòng Lâm Kiến Thâm, giọng rầu rĩ: "Lâm Kiến Thâm, anh ôm em một cái đi."

Mang theo giọng mũi dày đặc, rõ ràng là muốn khóc.

Lâm Kiến Thâm không nói gì, chỉ là yên lặng cho cô một cái ôm thật an lòng.

"Tết nhất, em cũng không muốn ủ rũ như vậy." Làn da Hạ Ngử Băng hơi ẩm, như là đóa hoa ngậm sương, hương thơm sữa tắm mơ hồ nhàn nhạt. Cô nói: "Nhưng em thật sự là quá đau lòng, mẹ tốt như vậy, bà không nên có kết cục này..."

"Đêm nay thử lại, nếu như thật sự không được, tôi lại về thôn Linh Khê nghĩ cách khác." Lâm Kiến Thâm khẽ vuốt vòng eo cô, thấp giọng: "Tôi quen biết rất nhiều yêu quái, kiến thức bọn họ rộng lớn, cũng có thể giúp đỡ."

Trong lòng hạ Ngử băng dễ chịu hơn không ít, gật gật đầu, cọ cọ lên ngực anh một lát, thì ngẩng khuôn mặt trắng nõn lên hỏi: "Mắt em có đỏ không?"

Lâm Kiến Thâm nâng khuôn mặt cô lên, nghiêm túc quan sát trong chốc lát: "Vẫn ổn."

Lúc này Hạ Ngử băng mới yên tâm, điều chỉnh tâm tình, nói: "Đi thôi, đi xuống lầu, đợi lát nữa còn đi ra ngoài ăn cơm đấy."

Tết âm lịch, các khách sạn lớn chật ních người, Hạ Tông Trạch nhờ trợ lý tìm chút quan hệ mới tìm được một nhà hàng gia đình trang hoàng nhã nhặn lịch sự. Một nhà ba người sau khi cơm nước xong thì tiện

đường đi dạo xung quanh Tây Hồ ngắm cảnh đêm, đi dạo siêu thị, đến khi lái xe về nhà thì đã là đêm muộn.

Phiến lá của cây dẫn hồn trên đầu giường hơi héo mà cuộn lại, sắc xanh cũng nhạt đi không ít, như là dinh dưỡng không đủ. Hạ Ngữ băng ngồi ở đầu giường xuất thần, chờ đến khi lá cây rụng xuống, cành cây khô héo, cô sẽ không còn được gặp mẹ nữa, cho dù là sống hay chết cũng không thể cùng bà sánh vai nữa.

Đang ngẩn ra lại nghe một trận tiếng bước chân từ xa đến gần, tiếp theo, cửa phòng ngủ bị Lâm Kiến Thâm đột ngột đẩy ra. Anh đóng cửa lại, thở hỗn hển, trong mắt lại có ánh sáng, nhìn Hạ Ngữ băng ngồi một mình ở mép giường nói: "Tôi đột nhiên nhớ tới có một loại khả năng."

Hạ Ngữ Băng ngơ ngác nhìn anh, có chút không kịp phản ứng.

Lâm Kiến Thâm nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, lưng dựa lên ván cửa: "Cây dẫn hồn chỉ có thể triệu hồi vong hồn của người chết đi hoặc chuyển thể của họ, lại không thể triệu hồi người còn sống. Chúng ta vẫn luôn suy nghĩ sai lầm, chính là nhận định mẹ em đã qua đời, nhưng giả như mẹ em chưa hề chết, cũng không hồn phi phách tán, mà dì đã lấy một loại tư thái khác mà chúng ta không nghĩ đến để sống trên cõi đời này, cho nên cây dẫn hồn không tìm được dì."

Nghe vậy, Hạ Ngữ băng từ từ đứng dậy, giọng nói vì kích động mà phát run: "Anh... nói cái gì?"

"Có một nửa khả năng mẹ em đã hồn phi phách tán, còn một nửa khả năng còn lại là bởi vì nguyên nhân thể chất yếu đuối của dì, hoặc là dưới sự trợ giúp của ông ngoại em... dì không chết, dì còn sống." Lâm Kiến Thâm bước nhanh về phía trước, giữ chặt tay Hạ Ngữ băng: "Chúng ta thử một lần, Tiểu Ngữ."

CHƯƠNG 59: NGƯỜI TRONG MỘNG.

Edit: Bạch Lan Từu

" ỹ, cậu đoán xem hôm nay tôi nhìn thấy cái gì? Ở cổng sau trên phố Tây Tứ của trường, Lâm Miếu và Hạ Tông Trạch cùng sánh vai bước ra từ trong một tiểu khu, vừa nói vừa cười, quan hệ nhìn qua khá tốt!"

"Hạ Tông Trạch? Chính là Hạ Tông Trạch của ngành Tài chính luôn đánh nhau gây chuyện, suýt nữa thì đã bị đuổi học kia ư?"

"Đúng vậy, ngoại trừ cậu ta thì trường chúng ta còn có Hạ Tông Trạch nào khác à?"

"Cậu khẳng định là bọn họ? Bọn họ thật sự ở cùng nhau?"

"Tôi tận mắt nhìn thấy đấy, sao có thể là giả? Xác định, khẳng định và chắc chắn luôn."

"Cô giáo Lâm cũng không già lắm nhỉ? So với chúng ta cũng chỉ lớn hơn hai ba tuổi thôi mà."

"Hơn mấy tuổi cũng là tình yêu thầy trò, không ngờ đến một người ngày thường làm giáo viên đứng đứng đắn đắn như vậy, thế mà cũng làm loại chuyện xấu xa như bắt cóc sinh viên này! Lại nói Hạ Tông Trạch kia, mỗi ngày đều đánh nhau ẩu đả như tên lưu manh nhỏ, mỗi lần thi cử lại có thể lấy điểm cao, tôi nói sao cậu ta có thể lợi hại như vậy, hóa ra là có tầng quan hệ này ở trong! Sợ là bản mình để lấy được điểm cao đi! Ha ha ha ha....."

Bát quái về hai người giống như gió vậy, lan truyền nhanh chóng trong trường. Trong phòng giáo vụ, Lâm Miếu mặc một chiếc áo lông cao cổ mềm mại, váy ngắn đến đầu gối màu nâu nhạt, đi đôi giày cao gót màu đen xinh đẹp mà nhã nhặn đang đứng, duỗi tay nhận lấy "báo Đại Tự" mà Trưởng phòng Lưu đưa qua.

Trên mặt báo dùng thuốc màu đỏ máu chỉ tên nói họ mà viết: 【Giảng viên Lâm Miếu của đại học Z không biết xấu hổ! Quyển rũ nam sinh!】 【 Hồ ly tinh không xứng làm thầy người khác, cút khỏi Đại học Z!】 【 Lâm Miếu đi chết đi!】

Bất chợt nhìn thấy chữ như máu chảy đầm đìa thật kinh khủng, nhưng cẩn thận nhìn lại liền có thể phát hiện chữ viết đoan chính, bút phát thanh tú, rõ ràng là xuất phát từ tay cô gái nhỏ nào đó.

Lệ khí nặng như vậy, có lẽ là cô gái nào đó quảng cáo chính nghĩa rừng beng hoặc là yêu thầm Hạ Tông Trạch đi.

Lâm Miếu tâm bình khí hòa mà xem xong, sau đó thả bài lên án công khai này lên bàn làm việc của Trưởng phòng Lưu, bình tĩnh nói: "Hạ Tông Trạch là hàng xóm của tôi, không có gì hơn. Hơn nữa Đại học là cấp học cao, chú ý tự do bình đẳng, tôi nghĩ, giáo viên và sinh viên có quyền lựa chọn bản thân sống thế nào, không phải sao?"

"Cô giáo Lâm, cô là một giảng viên có năng lực giảng dạy và năng lực chuyên nghiệp đều thật ưu tú, là học trò đặc ý nhất của giáo sư Hứa, nhà trường cũng coi cô như hạt giống mới mà bồi dưỡng. Đúng vậy, học sinh và giáo viên đều có quyền lựa chọn cách sống của bản thân, nhưng đất nước chúng ta hiện tại rất mâu thuẫn, kinh tế phát triển nhanh chóng nhưng tư tưởng lại kém rất xa mới đuổi kịp, xã hội không hề khoan dung như trong tưởng tượng của cô vậy đâu." Trưởng phòng Lưu đẩy đẩy mắt kính, cố ý ám chỉ mà nói: "Ba người thành hồ đấy."

Đi ra từ phòng giáo vụ, rõ ràng là mùa xuân tháng Ba, nhưng Lâm Miếu lại cảm nhận được hơi lạnh thấu xương, Cô chà xát hai tay, ngẩng đầu nhìn ánh sáng loang lổ chiếu xuyên qua tầng lá, thở ra một hơi thật dài.

Hạ Tông Trạch đang đứng dưới lầu chung cư chờ cô. Qua một mùa đông, khuôn mặt anh tựa như trầm ổn hơn không ít, mỗi lần nhìn cô trong mắt đều là tình ý sâu nặng và giãy giụa muốn nói lại thôi.

Lâm Miếu không khỏi thả chậm bước chân, đứng trước mặt anh muốn nói gì đó nhưng rồi lại không nói cái gì.

Không cần nhiều lời, Hạ Tông Trạch nhất định đã biết tin đồn nhảm nhí ở trong trường, biết anh nhất thời không cách nào ngăn cản phiền toái mà lòng ái mộ của anh mang lại cho cô..... Anh đang tự trách, đang sám hối, bao nhiêu lời chửi mắng trên người cô đều hóa thành đau lòng gấp trăm ngàn lần mà trả lại trên người anh.

Thích một người, không phải lỗi của anh.

Cô nhẹ nhàng cất bước đi lên lầu, Hạ Tông Trạch im lặng đi theo sau cô, Lên đến lầu bốn, bước qua đầu cầu thang, giày cao gót và giày thể thao một trước một sau bước trên hành lang.

Lâm Miếu móc chìa khóa ra mở cửa, lại phát hiện trên cửa sắt chống trộm kẹp một tờ giấy, không giống như tờ rơi. Vừa cầm lên nhìn, bên trên viết mấy chữ như máu chảy: Lâm Miếu đi chết đi.

Cô ngẩn ra trong chốc lát, giấy trong tay đã bị Hạ Tông Trạch cướp lấy, hung hăng mà xé thành mảnh nhỏ rồi nắm chặt trong lòng bàn tay. Anh thở phì phò, dường như trong ánh mắt lạnh lùng có chút gì đó muốn tràn ra, gian nan nói: "Cô không cần để ý đến bọn họ, đáng chết là em đây, là em quán quýt lấy cô."

Lâm Miếu hoàn hồn, hơi hơi mỉm cười: "Tôi không yếu đuối như vậy, nào có đạo lý có người kêu tôi đi chết thì tôi liền đi chết chứ? Em cũng đừng nóng giận, trong chuyện này hai chúng ta đều không sai."

"Cô không cần từ chức, em sẽ giải thích với nhà trường." Hóa ra, anh đã sớm nhìn thấu hết thấy.

"Thôi bỏ đi, càng bơi càng đen, hơn nữa cũng không có gì phải giải thích." Lâm Miếu nhìn anh, khóe miệng vẫn cười dịu dàng ấm áp: "Mỗi người chúng ta đều là thân thể độc lập, không cần phải nói cho xã hội chúng ta thích ai, không thích ai, đừng quản bọn họ."

Huống chi cô đã bất tri bất giác vi phạm nguyên tắc mà thích sinh viên của mình, đây là sự thật, không cần tranh cãi nhiều.

Hạ Tông Trạch nắm chặt trang giấy, như là muốn đem những lời nói ác độc trên giấy kia bóp thành bột mịn. Thật lâu sau anh mới hạ quyết tâm: "Cô Lâm, em biết cô vì nhà trường đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, cũng biết công việc này đối với cô và mẹ cô có ý nghĩa quan trọng cỡ nào. Em đã không có mẹ, nhưng em hy vọng mẹ cô có thể sống thật tốt... Cho nên cô không cần từ chức, em đi."

Lâm Miếu hơi hơi trợn to mắt, gần như lập tức hỏi: "Em đi đâu?"

"Em đã liên hệ mấy vị đối tác, tính toán muốn gây dựng sự nghiệp của riêng mình." Vừa nói anh vừa cười như tự giễu: "Dù sao tương lai học Đại học xong em cũng cần tìm một công việc, sớm một năm hay muộn một năm có gì khác nhau đâu."

Đó là lần cuối cùng Lâm Miếu nhìn thấy Hạ Tông Trạch trước khi rời khỏi trường.

Một tháng sau, cô kết thúc công việc trong tay, liền nộp đơn từ chức cho nhà trường. Mà hàng xóm nhà cô, sớm đã người đi nhà trống.

Nửa năm sau thì Lâm Miếu cũng dọn nhà, cô thuê một căn nhà nhỏ dạng có ruộng vườn nhỏ đi kèm, hết sức chuyên tâm làm nghệ thuật. Trước khi đi còn đặc biệt viết số điện thoại bàn ở nhà mới lưu lại cho chủ nhà cũ, nói với bà dì chủ nhà hiền lành tốt bụng kia, nếu có một chàng thanh niên vừa cao vừa đẹp trai trở về tìm cô thì xin dì đưa dãy số này cho cậu ta.

Lại qua nửa năm nữa, đêm hè nóng bức, tay Lâm Miếu dính đầy thuốc màu, đang ngồi bên cửa sổ viết thư hồi âm cho mẹ già. Gần đây mẹ già sống một mình ở quê đã viết thư vài lần qua đây, kêu cô đừng gửi nhiều đồ bố về quê như vậy, một mình bà dùng không hết.

Lâm Miếu buồn bực. Cô gửi đồ bố về quê bao giờ vậy?

Việc này phải hỏi cho rõ, vì thế cô đặt bút hồi âm, ai ngờ mới vừa viết mở đầu, điện thoại trong phòng liền đột ngột vang lên, chặt đứt suy nghĩ của cô.

Cô lau lau tay, vội đứng dậy đi nhận, lại ở đâu kia điện thoại nghe được một giọng nói không ngờ đến.

"Cô giáo Lâm Miếu, là tôi, Hạ Tông Trạch."

Ánh đèn lay động, tiếng côn trùng kêu trầm thấp, trong chớp mắt đầu óc Lâm Miếu trống rỗng, suy nghĩ mới từ từ trở lại, trong lòng bị năng hê nóng bức lẫn lộn đến phiền chán giống như có chỗ dựa, chợt bình ổn lại. Cô khẽ "a" một tiếng, mới mang theo ý cười, nói: "Là bạn học Tông Trạch à, đã lâu không gặp, có việc gì sao?"

"Không có việc gì, chỉ... rất nhớ em." Anh tựa như vừa uống rượu xong, nói năng có chút mơ hồ, vì có tác động của cồn mà cảm xúc mạnh lên.

Lâm Miếu nắm ống nghe thật chặt, hỏi: "Em uống say sao? Ở đâu vậy? Bên cạnh có bạn bè có thể giúp đỡ hay không?"

"Một mình tôi, tại Thượng Hải." Gió bên kia rất lớn, ống nghe vang lên ù ù, tiếng Hạ Tông Trạch mơ hồ. Anh tựa hồ như hít hít cái mũi, hồi lâu mới nói: "Mới vừa xã giao, uống một chút rượu, lúc tản bộ đến bên sông Hoàng Phố tôi đột nhiên nghĩ, nếu cô Lâm có thể ở bên cạnh tôi thì tốt biết mấy."

Những bước đầu khởi nghiệp của người trẻ tuổi gian nan cỡ nào, Lâm Miếu sao lại không biết chứ? Nói mấy câu ngắn ngủi với nhau, cô đã có thể tưởng tượng được chàng trai vẫn ngang tàng lạnh lùng mới bước vào xã hội này bị mài đi từng chút mũi nhọn như thế nào, liều mạng mà uống rượu xã giao, liều mạng mà nịnh hót mượn sức, thu lại tư thái mà nói lời hay, ứng phó những người thương trường lão luyện kia,... Đêm nay có lẽ anh liều mạng uống rượu cũng không lấy được hợp đồng hợp tác, một mình ở bờ sông nôn mửa, giãy giụa, nhìn ánh trăng trên bầu trời mà nhớ về vương bận duy nhất của đời mình.

"Cô giáo Lâm Miếu, em ở đâu?" Hô hấp đầu bên kia điện thoại thật nhẹ, thật cẩn thận: "Thực xin lỗi, có phải tôi đã làm phiền em nghỉ ngơi không? Tôi chỉ là, tôi chỉ là muốn nghe thấy giọng em..."

Một lát sau, anh lại nói: "Tôi cúp đây, ngủ ngon."

"Bạn học Tông Trạch, mệt mỏi thì phải ngủ một giấc thật ngon, thân thể là quan trọng nhất." Lâm Miếu nghe thấy hô hấp đầu bên kia chợt

căng thẳng, nhẹ giọng nói: "Đầu xuân tôi sẽ đến thành phố S làm việc, tuy rằng quy mô không lớn, danh khí không cao, nhưng cuối cùng cũng thực hiện được ước mơ của tôi. Ngay cả tôi cũng có thể thành công, em cũng có thể, cố lên."

Đầu bên kia điện thoại chìm vào yên tĩnh thật lâu, chỉ nghe tiếng hô hấp hỗn loạn run rẩy trong gió, từng chút từng chút mạnh mẽ đập vào màng nhĩ Lâm Miểu. Thật lâu sau, lâu đến mức Lâm Miểu cho rằng anh sẽ không trả lời, Hạ Tông Trạch mạnh mẽ nói: "Được."

Cúp điện thoại, một từ "được" như mang theo nước nở kia cứ văng vẳng bên tai Lâm Miểu thật lâu. Có thứ gì đó như dây leo sinh trưởng rồi lan tràn, xâm chiếm lấy trái tim cô.

Triển lãm tranh đầu xuân diễn ra rất thành công, phong cách tươi mát thanh nhã của cô rất hợp với người trẻ tuổi, đặc biệt là rất được sinh viên học sinh hoan nghênh, nhưng trong mắt những người kinh doanh lại không đủ cấp bậc trình độ. Lâm Miểu vốn cũng không trông mong có thể bán ra được mấy bức, ai ngờ vận may đến, người phụ trách nói có một ông chủ lớn ra giá cao mua lại những tác phẩm mà cô mang đến tham gia triển lãm.

Giá cao đến cỡ nào? Đủ để cô ở nơi tắc đất tắc vàng trong trung tâm thành phố mua phòng tốt và xe đẹp.

Cô hỏi người phụ trách ai là người mua tranh thì người phụ trách chỉ cười rồi nói: "Người mua không cho chúng tôi nói ra tên họ, nhưng mà đó là một người rất trẻ tuổi đẹp trai, có lẽ là người ái mộ cô Lâm đi."

Lâm Miểu đoán ra ông chủ lớn mua tranh của cô là ai rồi.

Khi cách gần ba năm lại nhìn thấy Hạ Tông Trạch là trong tiệc tối hoạt động công ích, Lâm Miểu đem một nửa số tiền bán tranh thu được làm từ thiện cho nên được mời tham gia tiệc tối, cùng tham gia còn có những nhân vật nổi tiếng trong xã hội khác. Cô bưng một ly rượu vang đỏ ngồi xuống một nơi không bắt mắt, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hạ Tông Trạch mặc tây trang giày da đi từ trên lầu xuống.

Hơn hai năm không gặp, Hạ Tông Trạch thành thực hơn không ít, mặt mày càng thêm thâm thúy, lại không còn vẻ lạnh nhạt và sắc bén như trước. Anh đứng giữa một nhóm người tinh anh trong thương giới mà chu toàn, nói nói cười cười, thành thạo, đã rút đi sự ngây ngô và mũi nhọn vốn có, như là một khối ngọc thượng đẳng đã được mài giũa, vừa mềm mại, ấm áp lại vừa nổi bật lấp lánh.

Tầm mắt anh xuyên qua đám người mà đối diện với cô, hai người đều ngẩn ra.

Trong phút chốc, âm nhạc lắng đi, người người xung quanh đều phai màu, chỉ có hai người còn có màu sắc từ từ sáng lên. Người đàn ông trẻ tuổi sải bước chân vui mừng mà hơi dồn dập, thậm chí suýt nữa đâm phải người khác, anh vừa xin lỗi vừa đi lướt qua người nọ mà hướng về phía cô, giống như một đầu sĩ sau khi vượt mọi chông gai liền bước lên thảm hoa phủ đầy đất mà hướng về phía công chúa của anh.

"Lâm Miểu..." Anh dừng một chút, có lẽ cảm thấy gọi như vậy hơi không lễ phép nên lại nhẹ giọng thêm hai từ nữa: "... Cô giáo."

"À, bạn học Tông Trạch." Tầm mắt cô đảo qua bộ tây trang xa hoa cắt may vừa người, nụ cười phát ra từ trong nội tâm, nói: "Không, Hạ tổng. Không ngờ sẽ gặp em ở đây, em thực sự đã khác xưa rồi."

"Gọi tên của tôi đi." Thanh niên tài tuấn mới vừa rồi còn phong độ nhẹ nhàng, thong dong như bị đánh về nguyên hình, ở trước mặt cô vừa khúm núm vừa khẩn trương: "Cô giáo, tôi mặc thành như vậy có phải rất quái lạ hay không?"

"Không có." Lâm Miểu: "Rất đẹp."

Là đáng vẻ mà trong vô số đêm khuya tĩnh lặng cô tưởng tượng ra.

Hình ảnh lướt qua vội vàng, bọn họ mau chóng quen nhau, mau chóng kết hôn, mang thai, Hạ Băng nhìn Lâm Miểu vuốt ve bụng nhỏ hơi hơi phồng lên, nhìn Hạ Tông Trạch bận rộn trong phòng bếp cười nói: "Bạn học Tông Trạch, hôm nay đừng làm nổ phòng bếp nữa."

Hạ Tông Trạch xoa xoa thái dương đầy mồ hôi, khước miệng nhếch lên, nói: "Bảo đảm thành công, cô giáo Lâm Miếu."

Hai vợ chồng nhất thời hứng khởi, vẫn lấy danh xưng "cô giáo" "bạn học" để xưng hô với nhau, khiến cho trong lòng Hạ Ngữ Băng đứng xem vừa ngọt ngào vừa chua xót, ngọt ngào vì cuối cùng hai người cũng khổ tận cam lai, chua xót vì cô biết đoạn tình cảm này sẽ không được lâu dài.

Quả nhiên Hạ Ngữ băng nhìn thấy một màn mà cô không muốn thấy nhất. Bản thân cô còn nhỏ tuổi đã ghé vào giường bệnh rơi lệ, Hạ Tông Trạch nắm lấy bàn tay tái nhợt của vợ, đỏ mắt không rên một câu mà nhìn cô, đáy mắt là thống khổ và quyến luyến thật sâu.

Trong nháy mắt khi hô hấp và nhịp tim của Lâm Miếu ngừng lại, anh không hề rơi lệ mà chỉ đỏ mắt ngồi ngẩn ngơ bên ngoài phòng cấp cứu, như là đã mất đi hồn phách. Thật lâu thật lâu sau mới kéo kéo khước môi, khàn giọng nói: "May mắn..."

Anh nói: "Người còn lại là đau khổ nhất, May mắn em đi trước, không cần phải chịu nỗi thống khổ này, anh không nỡ..."

Nói xong câu này, anh mới đột nhiên che mặt lại mà đau đớn khóc thành tiếng.

Ký ức của Lâm Miếu vốn nên dừng tại đây nhưng hình ảnh lại không hề ngừng lại. Làm người đứng xem ký ức, Hạ Ngữ Băng tình tường nhìn thấy, vốn là mẹ đã được phủ vải trắng nhưng từ đó lại bay ra một luồng lân quang, lân quang lại dần dần tụ lại thành trạng thái linh hồn trong suốt.

Linh hồn này còn chưa thức tỉnh, nguy cơ gặp nguy hiểm, phảng phất như gió thổi qua liền bay. Tiếp theo một thân ảnh màu đen bay vụt qua, đem linh hồn yếu ớt kia thu vào trong bình lưu li.

Thân ảnh màu đen kia đương nhiên không phải con người, người khác đều không thấy được ông, Hạ Ngữ Băng lại nhìn rất rõ ràng. Người nọ mặc áo sơ mi trắng, quần túi hộp, khuôn mặt tái nhợt trong suốt, hóa ra đó là ông ngoại yêu quái đã mất tích nhiều năm của cô --- Lâm Tây.

Bên ngoài bệnh viện lóe sấm chớp, sau đó còn mưa to. Lâm Tây không ở lại lâu, chỉ lưu luyến ôm bình lưu li vào trong ngực, giống như đang bảo hộ một mộng cảnh yếu ớt, tiếp theo, ông nặng nề lau đôi mắt đỏ hoe, thả người nhảy ra khỏi cửa sổ, dừng trên đường cái.

Ngay sau đó, hình ảnh đột nhiên quay cuồng.

Trong màn mưa to, Lâm Tây ở trạng thái linh thể mang theo linh hồn con gái băng qua đường, tựa như vội vàng muốn đưa cô về quê. Bất đắc dĩ trời giáng mưa to, thể chất thủy yêu của Lâm Tây lại đột nhiên bộc phát tại thời khắc này, hiện ra hình người!

Trên đường cái, một chiếc xe mất khống chế lao nhanh tới, ánh đèn chói mắt chiếu lên mặt Lâm Tây, khiến con người ông chột co rút lại.

Sau tiếng phanh xe chói tai chính là tiếng vang lớn, bình lưu li rơi xuống mặt đất, miệng bình mở ra. Lâm Tây bò dậy từ trên mặt đất, bất chấp thương thế, giãy giụa muốn đóng lại nắp bình nhưng thời gian đã quá muộn, ánh sáng màu lam nhạt đã bay ra ngoài hết, như là đom đóm bay hướng về phía chân trời, rất nhanh đã không còn dấu vết có thể tìm kiếm trong đêm mưa hỗn loạn này.

Màn đêm buông xuống, trong bệnh viện, một cô bé mười ba tuổi đã bị tuyên bố tử vong do tai nạn giao thông lại như kỳ tích mà mở mắt lần nữa, nhưng đã mất hết trí nhớ.

Hạ Ngữ Băng thấy được ba thống khổ mà chán nản trên hành lang, lại cách đó không đến mười mét, trong một gian phòng bệnh, một đôi vợ chồng trung niên vui mừng đến phát khóc, điên cuồng hô lớn: "Bác sĩ! Con gái của chúng tôi không hề chết! Con gái của chúng tôi tỉnh rồi!"

Hình ảnh đến đây đột nhiên ngừng lại, giống như phim điện ảnh đến lúc hạ màn, Hạ Ngữ Băng lại chìm vào một khoảng hư không.

Cô đứng trong một mảnh hư không đen vô tận, không ngừng lẩm bẩm: "Thì ra là thế, thì ra là thế...."

Linh hồn Lâm Miểu không biết trời xui đất khiến thế nào lại tiến vào một thân thể khác, cải tử hồi sinh, cho nên cây dẫn hồn mới không

triệu hồi được linh hồn của bà, bởi vì bà căn bản là không hề chết, bà mượn thân thể của một người khác mà sống lại!

Nhưng nếu là trọng sinh, vì sao nhiều năm như vậy lại không trở về thăm người nhà? Vì sao lại không nhận lại ba? Mẹ bây giờ là ai? Sống ở nơi nào?

Đang suy nghĩ, một luồng ánh sáng đánh úp từ trên đỉnh đầu xuống, chiếu sáng một tắc vuông trước mặt cô, mà bên trong ánh sáng có thân ảnh ưu nhã quen thuộc đang đứng.

"Mẹ!" Cô mừng như điên, nhào qua giữ chặt lấy tay bà, gọi: "Là mẹ đã trở về sao, mẹ?"

Ngón tay trong lòng bàn tay khẽ run, thân ảnh kia chậm rãi quay đầu, vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "...Tiểu Ngữ?"

Hô hấp Hạ Ngữ bằng đột nhiên cứng lại, bỗng chốc trừng to hai mắt.

CHƯƠNG 60: LỄ TÌNH NHÂN.

Edit: Bạch Lan Từu

Cây dẫn hồn trên đầu giường nở hoa kết trái, phiến lá khô héo, cành cây như một người già gù lưng tuổi đã xế chiều, cuộn tròn thành một cục nho nhỏ. Ở xung quanh cành khô có một luồng sáng màu xanh lam mỏng manh di chuyển lên xuống.

Hạ Ngữ Băng mở to mắt, có lẽ bởi vì hồi phục suy nghĩ mà không ngừng hỗn loạn, một hồi lâu sau, cô mới từ trong cái hôn mê trấn an của Lâm Kiến Thâm mà dần dần hoàn hồn, ôm chặt lấy cổ anh, thấp giọng nói: "Em đã hiểu, toàn bộ đều đã sáng tỏ... Người mà em và ba vẫn luôn nhớ nhung trong đau khổ, vẫn luôn truy tìm, hóa ra ở thời điểm sớm như vậy đã đi theo sự chỉ định của vận mệnh mà đi đến bên cạnh chúng em."

Lâm Kiến Thâm sờ sờ cái trán vì bị mồ hôi toát ra khiến cho lạnh lạnh của cô, hỏi: "Em gặp được ai?"

"Từ Miêu." Hạ Ngữ Băng nói: "Em nhìn thấy ông ngoại tụ hồn phách của mẹ lại, nhưng lại vì tai nạn xe mà làm vỡ bình lưu li, hồn phách dung nhập vào thân xác của một cô gái khác cũng tử vong vì tai nạn xe, một lần nữa sống lại."

"Khó trách cây dẫn hồn không tìm thấy chuyển thế của mẹ em, bởi vì căn bản dĩ không hề nhập luân hồi." Lâm Kiến Thâm gật gật đầu, lại hỏi: "Cô bé mà em nhìn thấy ở bệnh viện kia, chính là Từ Miêu?"

Hạ Ngữ Băng "vâng" một tiếng, trong lòng vẫn tồn tại một nỗi băn khoăn cực lớn, nhíu mày hỏi: "Nhưng mà nếu trên thân thể của Từ Miêu có hồn phách của mẹ, vì sao mẹ lại không nhận chúng em?"

Lúc trước ở chung với Từ Miêu, chỉ cảm thấy ngôn hành cử chỉ của cô ấy thật giống Lâm Miếu, có một lần cô còn cho rằng vì để tranh thủ

tình cảm của ba nên cô ấy mới cam nguyện bắt chước dáng vẻ của mẹ, hiện tại xem ra là có nguyên nhân khác. Nhưng đã kết giao với Hạ Tông Trạch những mấy năm, cô ấy không giống dáng vẻ nhớ rõ ký ức năm xưa, nhưng nếu là trọng sinh, vì sao lại không có ký ức?

Hạ Ngữ Băng có nghĩ trăm lần cũng không ra, nhưng Lâm Kiến Thâm lại đã thông suốt khúc chiết trong đó, ngẩng đầu nhìn làn khói lam nhạt quần quanh cành khô trên đầu giường, nói: "Trong mộng, em thấy Lâm Tây mang hồn phách của mẹ em đi, lại vì tai nạn xe ngoài ý muốn mà hồn phách nhập vào thân thể người khác, tôi nghĩ, đó là nguyên nhân mẹ em không có ký ức."

"Cái gì?" Hạ Ngữ băng nhìn theo tầm mắt anh, giữa cành khô có làn khói lam lượn lờ, như là một con mắt dịu dàng, tràn ngập quyến luyến.

"Người có ba hồn bảy phách, có lẽ vì tai nạn hôm đó đã khiến cho một phách của mẹ em biến mất, mà một phách này trùng hợp lại lưu giữ ký ức, cho nên sau khi mẹ em sống lại mới không có ký ức trước kia."

Lâm Kiến Thâm duỗi tay tụ luồng sáng lam nhạt kia lại trong lòng bàn tay rồi giao vào trong tay Hạ Ngữ Băng: "Cây dẫn hồn không triệu hồi được sinh hồn cho nên chỉ có thể gom một phách ký ức mà mẹ em đã mất đi lại, đây là lý do vì sao ở trong mộng em chỉ có thể thấy được ký ức của dì mà lại không thấy được kiếp sau của dì."

Ánh sáng màu lam tụ lại trong lòng bàn tay Hạ Ngữ Băng, như là được trở về với huyết mạch tương liên, quang mang đột nhiên sáng lên không ít. Ánh sáng màu lam chiếu vào trong mắt Hạ Ngữ Băng, phản phát như ảnh ngược của ngân hà lộng lẫy. Cô nhẹ nhàng khép bàn tay lại, đem ánh sáng ấm áp kia dán sát vào trong ngực, muốn cười nhưng nước mắt lại đi trước một bước mà chảy xuống trước.

"Ý anh là đây là ký ức mà mẹ mất đi?" Trong một khắc này, tâm tình khó lòng diễn tả bằng lời, Hạ Ngữ Băng sốc đệm chần lên, xuống giường, vội vàng thay quần áo, tùy tay lấy một chiếc lọ thủy tinh đựng nước hoa đã hết, đem hồn phách mang theo ký ức yếu ớt kia thả vào

trong bình. Nghĩ ngợi trong chốc lát, cô nói với Lâm Kiến Thâm: "Em đi tìm ba!"

"Từ từ đã." Lâm Kiến Thâm giữ chặt cô: "Loại chuyện như hoàn hồn này quá mức tâm linh, em đã nghĩ nên giải thích thế nào với chú Hạ chưa?"

Hạ Ngữ Băng lắc lắc đầu: "Đi một bước tính một bước đi, cùng lắm thì nói rất cả mọi chuyện với ba."

Mẹ trọng sinh thành Từ miêu hay Lý Miêu đều không có vấn đề gì cả, tuổi tác cũng không thành vấn đề, chỉ cần mẹ có thể nhớ lại tất cả, có thể cùng ba nối lại duyên xưa, như vậy thì nỗ lực đến mấy cũng là đáng giá.

Đồng hồ chỉ tám giờ sáng, Hạ Tông Trạch đang bận rộn trong phòng bếp. Hạ gia và Lâm gia đều không có họ hàng thân thích gì cần phải đi thăm hỏi, cho nên trong tháng giêng càng thêm thanh nhàn, ngoại trừ làm cơm và đi dạo phố thì cũng không còn việc gì cần làm.

Nhìn thân ảnh quen thuộc của da đang bận rộn nấu mì, Hạ Ngữ Băng bỗng nhiên cay cay khóe mắt. Cô nhớ lại trong ký ức, Hạ Tông Trạch bờ ngõ cổ nào mà vào bếp để chăm sóc vợ đang mang thai, hơn hai mươi năm qua đi, ông từ một "sát thủ phòng bếp" luyện thành "người chồng nấu ăn trong nhà", mà loại trưởng thành này là do cực khổ trong cuộc sống ban cho ông....

"Ba." Hạ Ngữ Băng gọi ông, giọng nói có hơi ghen ngào.

"Chú Hạ." Lâm Kiến Thâm không biết đã xuống lầu từ khi nào, đứng bên cạnh Hạ Ngữ băng, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang siết chặt của cô.

Trong lòng bàn tay đang siết chặt ấy giữ một hồn phách, một bí mật.

"Dậy rồi? Sáng nay ăn mì gà, chờ các con rửa mặt xong là có thể ăn rồi..." Lời còn chưa dứt, tay vớt mì bị đè lại, Hạ Tông Trạch quay đầu, thấy đôi mắt con gái hơi hơi đỏ lên.

"Sao thế này?" Hạ Tông Trạch nhíu mày, buông muống xuống, ngón cái xoa xoa khóe mắt ướt át của Hạ Ngữ Băng rồi lại ngẩng đầu nhìn về

phía Lâm Kiến Thâm: "Hai đứa cãi nhau?"

"Không cãi nhau ạ." Hạ Ngữ băng há miệng thở dốc, hồi lâu mới hạ quyết tâm, chần chờ hỏi: "Ba, ba và dì Từ... Còn có khả năng không?"

Hạ Tông Trạch hoảng hốt trong chớp mắt, bật cười khanh khách: "Hai ngày nay con luôn hoảng hốt, chính là vì suy nghĩ việc này?"

Hạ Ngữ Băng không nói gì, chỉ nhìn ông không chớp mắt: "Dì Từ thực rất thích ba, không lâu trước đây dì ấy có đến nhà tìm ba, chẳng qua chỉ đứng ở ngoài cổng tiểu khu mà không đi vào, cho nên ba không biết."

Hạ Tông Trạch trầm ngâm một lát, hỏi: "Chuyện khi nào?"

"Năm ngoái." Hạ Ngữ băng nói: "Ba, trước kia là con không hiểu chuyện, nói rất nhiều lời làm tổn thương ba và dì Từ, con biết một phần lớn nguyên nhân ba và dì ấy chia tay là vì con..."

"Tiểu Ngữ, không phải như vậy." Hạ Tông Trạch tắt lửa, buông muống, nghiêm túc nói: "Lúc trước ba và cô ấy ở bên nhau, phần lớn nguyên nhân là vì cô ấy rất giống với người mẹ đã mất của con, tình cảm như vậy cho dù có động tâm lần nữa cũng không che dấu được sự thật "thế thân", đối với cô ấy mà nói như vậy là không công bằng, ba không thể để cô ấy trẻ nãi, cho nên mới chọn chia tay, không có liên quan gì với con cả, Con không cần đem thất bại trong tình cảm của ba quy kết lên đầu bản thân, Tiểu Ngữ, ba hy vọng con có thể vui vẻ."

Hai ba con nói chuyện, Lâm Kiến Thâm cũng không hề xen lời, chỉ yên lặng đi đến bếp, vớt mì đã nấu chín vào trong bát canh, rải hành lá đã thái nhỏ lên, dùng nước ấm chần qua rau xanh một lượt.

"Nhưng mà ba, ba có nghĩ vì sao dì Từ lại giống với mẹ như vậy? Lời nói, cử chỉ, thói quen sinh hoạt, thậm chí chỉ là một động tác gấp đồ ăn rất nhỏ cũng thật giống với mẹ?" Hạ Ngữ Băng hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Con nghe nói khi dì Từ học sơ trung (cấp 2) từng xảy ra tai nạn giao thông, chính là vào ngày mà mẹ mất đó, chính là đã không cứu được nữa nhưng lại tỉnh lại như kỳ tích vậy, chỉ là không còn ký ức trước kia... Ba, ba không cảm thấy trùng hợp quá hay sao?"

Hạ Tông Trạch nghiêm túc nghe cô nói xong, im lặng trong chốc lát mới nói: "Tiểu Ngữ, trước kia khi ba nhớ về mẹ con cũng từng ảo tưởng cô ấy có thể sống lại, lấy một loại tư thái khác trở về bên cạnh ba. Nhưng đó là chuyện không thể, cuộc sống này không phải tiểu thuyết và phim truyền hình, nào có nhiều tình tiết nổi lại tiền duyên, gương vỡ lại lành máu chó như vậy?"

Hạ Ngữ Băng sốt ruột nói: "Nhưng mà ba, mặc kệ thế nào thì dì Từ cũng rất thích ba, trong lòng ba cũng có dì ấy, vậy không thể thử lại một lần ư?"

Do dự trong chốc lát, Hạ Tông Trạch vẫn lắc đầu: "Đều là người đã trưởng thành, cắt rồi lại nối thì thành ra đáng về gì? Dầu là ngó ý còn vương tơ lòng không khỏi quá vô trách nhiệm đi."

Hạ Ngữ Băng còn muốn khuyên, thậm chí cô còn giật giật cánh tay, muốn đem lai lịch của hôn phách nho nhỏ kia nói thẳng ra nhưng mà Hạ Tông Trạch không cho cô cơ hội mở miệng, nhẹ giọng cắt ngang cô: "Ăn cơm thôi, Tiểu Ngữ."

Sở dĩ Hạ Tông Trạch chia tay với Từ Miêu, suy cho cùng thì cũng do địa vị của Lâm Miêu trong lòng ông quá nặng, nặng đến mức không một ai có thể thay thế được, thật vất vả mới gặp được một cô gái khác khiến lòng rung động lại bởi vì lo lắng cô sẽ trở thành thế thân của người vợ đã mất mà lựa chọn chia tay. Cởi chuông thì cần người buộc chuông, nếu bên phía Hạ Tông Trạch không thể thực hiện được thì Hạ Ngữ Băng đành phải liên hệ bên phái Từ Miêu thử xem.

Cùng Lâm Kiến Thâm trở lại phòng, Hạ Ngữ Băng để tàn hồn của mẹ vào trong túi xách giấu kỹ, sau đó đóng cửa lại rồi tìm nhật ký trò chuyện trong điện thoại, lẩm bẩm: "Nếu có thể làm cho mẹ khôi phục ký ức, nói không chừng có thể cùng ba ở bên nhau, chúng ta đi gặp Từ Miêu một lần xem thế nào."

Lúc trước có hiểu lầm với Từ Miêu cho nên dưới cơn giận dữ Hạ Ngữ Băng không hề lưu lại bất kỳ phương thức liên lạc nào với Từ Miêu. Cũng may năm trước vào ngày sinh nhật của Hạ Tông Trạch, Từ Miêu

vì chuyện tặng quà mà gọi điện thoại cho cô, trong nhật ký trò chuyện hẳn là còn lưu lại số.

Lâm Kiến Thâm thấy cô bởi vì chuyện của Hạ Tông Trạch mà rầu rĩ cả ngày, không khỏi đau lòng nói: "Chúng ta có thể nói hết mọi chuyện cho chú Hạ. Nếu chú không tin trên đời này có yêu quái, tôi có thể chứng minh cho chú xem."

"Hiện tại còn chưa phải lúc." Hạ Ngữ Băng lắc lắc đầu: "Mặc dù ba tin trên đời này có yêu quái, cũng không nhất định tin Từ Miêu là mẹ, biện pháp hữu hiệu nhất chính là làm cho mẹ khôi phục lại ký ức, chủ động thẳng thắn với ba."

Đang nói ánh mắt Hạ Ngữ Băng đã sáng lên: "Tìm được rồi."

Chờ đợi mấy giây chuyển vùng kia của điện thoại vô cùng lâu, Hạ Ngữ Băng không nhịn được nắm lấy những ngón tay thon dài của Lâm Kiến Thâm, mãi cho đến khi đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nói dịu dàng: "Tiểu Hạ? Năm mới vui vẻ nha."

Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm liếc nhau, dưới ánh mắt cổ vũ của anh gọi một tiếng: "Năm mới vui vẻ, dì từ....."

Đầu kia điện thoại cười: "Không phải đã nói chị chỉ lớn hơn em có năm tuổi, muốn đổi giọng gọi chị Từ sao?"

Hạ Ngữ Băng nhất thời nghẹn lời, thiên ngôn vạn ngữ không biết bắt đầu từ đâu: "Dì Từ, chuyện lúc trước của dì và ba con, con vô cùng xin lỗi....."

"Đều đã qua rồi, sao còn đề cập đến những chuyện này?" Từ Miêu cười cười: "Chuyện thường tình của con người thôi, chị có thể lý giải được, hơn nữa em cũng không hề làm gì quá đáng mà, sao vẫn cứ luôn muốn xin lỗi?"

Hạ Ngữ Băng hít sâu một hơi: "Nếu có khả năng, dì có thể cho ba một cơ hội nữa hay không?"

Cô không cầm lòng được mà nắm chặt di động, nín thở chờ đợi quyết định từ đầu bên kia điện thoại. Không biết qua bao lâu, Từ Miêu mới dịu dàng hỏi: "Vì sao lại đột nhiên nói như vậy?"

"Trong lòng ba có dì, ba không phải coi dì như thế thân của mẹ..." Bởi vì dì chính là Lâm Miếu.

Chỉ tiếc nửa câu sau không có cơ hội nói ra, Từ Miêu đã nhẹ giọng cắt ngang cô: "Tiểu Hạ, chị không phải một người thích ăn lại bỏ đã bỏ qua. Tình cảm năm đó đối với ba em đến vừa đột ngột vừa mãnh liệt, thật giống như đã định từ kiếp trước, chị vì vậy mà trả giá đắt như thiêu thân lao đầu vào lửa, không ngại người trong nhà vì tuổi tác hai chúng tôi quá chênh lệch mà cực lực phản đối, chị cũng không hề nghĩ đến lùi bước. Nhưng mà, ba em lại buông tay trước... Cho dù anh ấy xuất phát từ nỗi khổ gì, chị cũng sẽ không lại quay đầu mà tin anh ấy."

"Xin lỗi." Cô ấy nói.

Từ Miêu thật sự đã quên sạch ký ức không còn một chút gì, thế mà cứ tuyệt dứt khoát như vậy. Hạ Ngữ băng trầm mặc hồi lâu mới miễn cưỡng cười nói: "Dì không cần xin lỗi, người nên xin lỗi là con." Dừng một chút, cô lại nói: "Dì Từ, tối hôm qua con mơ thấy dì."

Nghe vậy, Từ Miêu tựa hồ thật kinh ngạc: "Vậy thật trùng hợp, chị cũng mơ thấy em. Chị mơ thấy em kéo lấy tay chị, gọi chị mẹ ơ..." Vừa nói cô ấy vừa nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng: "Không ngờ sau khi tỉnh dậy lại thật sự nhận được điện thoại của em."

Từ Miêu cũng mơ thấy chuyện tối hôm qua... Mãi đến giờ phút này, Hạ Ngữ Băng mới hoàn toàn khẳng định, Từ Miêu chính là mẹ mình. Cô cắn môi, hô hấp hơi run rẩy, rất nhiều lần há miệng muốn nói chuyện lại giống như bị mất năng lực ngôn ngữ, một chữ cũng không nói lên lời.

Cuối cùng vẫn là Lâm Kiến Thâm cầm lấy di động, tại lúc trước khi Từ Miêu cúp máy mở miệng nói: "Dì Từ, chào dì, con là Lâm Kiến Thâm, bạn trai của Tiểu Ngữ."

"A, chào em." Từ Miêu cười: "Em cũng đến làm thuyết khách à?"

"Không phải ạ." Lâm Kiến Thâm nói: "Có rất nhiều chuyện mà nói trong điện thoại sẽ không được rõ ràng lắm, nếu dì có thời gian có tiện

thì gặp con và Tiểu Ngử một lần được không ạ? Trong tay chúng con có một thứ vốn nên thuộc về dì, nếu sau khi dì lấy được món đồ này mà còn kiên trì theo nguyên tắc của mình, chúng con tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chuyện của dì và chú Hạ nữa."

"..."

Đầu kia điện thoại do dự trong chớp mắt, cuối cùng Từ Miêu là thở dài một hơi, nói: "Hiện tại chị ở Mĩ ăn Tết cùng ba mẹ, thế này đi, mừng mười tháng Giêng chị về nước, bảy giờ tối hôm đó gặp các em ở quán cà phê bên ngoài tiểu khu của các em nhé."

"Được." Lâm Kiến Thâm dùng dăm ba câu đã thu phục xong rồi cúp điện thoại, đưa điện thoại di động cho Hạ Ngử Băng.

"Cuối cùng cũng có hy vọng." Thần kinh căng chặt nháy mắt buông lỏng, Hạ Ngử băng ngả vào trong lòng Lâm Kiến Thâm, áy náy nói: "Mấy ngày nay đều không nói được mấy câu tử tế với anh."

Lâm Kiến Thâm lập tức thuận nước đẩy thuyền, như có điều ám chỉ mà nói với cô: "VẬY em định bồi thường cho tôi như thế nào?"

Hạ Ngử Băng đảo mắt, như phát hiện ra chuyện thú vị gì, đột nhiên đứng dậy ôm lấy anh: "Anh biết mừng mười tháng Giêng là ngày gì không?"

Lâm Kiến Thâm theo phản xạ có điều kiện mà ngó lên trên tường..... Nhưng trên tường phòng ngủ của Hạ Ngử Băng không treo lịch ngày, anh đành phải nghi hoặc hỏi: "Là ngày gì?"

"Lễ Tình Nhân." Hạ Ngử băng lộ ra tươi cười đã nhiều ngày không thấy, nhướn đuôi mày: "Là ngày hội của mỗi một đôi tình nhân, bao gồm cả anh và em."

Lâm Kiến Thâm gật đầu, tỏ ý đã hiểu: "Ban ngày chúng ta ăn Tết, buổi tối tôi cùng em đi gặp Từ Miêu..." Dừng một chút, anh sửa miệng: "...Mẹ em."

Hạ Ngử Băng cười nói: "Có lẽ rất nhanh thôi, anh cũng sẽ giống như em vậy, sửa miệng gọi là mẹ."

Lâm Kiến Thâm hơi nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn cô.

Hạ Ngữ Băng chọc chọc trán anh, ghé lỗ tai anh nhỏ giọng nói: "Chờ anh kết hôn với em, ba mẹ em còn không phải ba mẹ anh sao?"

Lâm Kiến Thâm "à" một tiếng, khẽ cau mày: "Có hơi không được tự nhiên."

"Bởi vì thân thể của Từ Miêu quá trẻ, cho nên gọi dì ấy là mẹ mới không được tự nhiên sao?" Hạ Ngữ Băng an ủi anh: "Không sao đâu, mới đầu em cũng hơi mất tự nhiên, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến trong thân thể dì ấy là linh hồn của mẹ em, em liền có thể tiếp nhận được rồi. Đúng rồi, anh còn chưa từng thấy dáng vẻ của mẹ em đâu nhỉ? Em cho anh xem ảnh, mẹ thật sự rất xinh đẹp, tính cách cũng thật tốt."

Hạ Ngữ Băng hưng phấn mà đi tìm album, Lâm Kiến Thâm đứng một bên mỉm cười nhìn cô: "Cũng không phải bởi vì tuổi tác mà cảm thấy mất tự nhiên, đối với tôi mà nói, em, chú Hạ hay thậm chí các ông các bà trong thôn, bọn họ đều chỉ là hậu bối, cũng không có gì khác biệt. Chỉ là tôi chưa từng có ba mẹ, đột nhiên sửa miệng, có hơi không phản ứng kịp."

Hạ Ngữ Băng nhân cơ hội chơi xấu: "Em đây cho anh thời gian từ từ thích ứng vậy. Nói anh nghe này, về sau ít động tay động chân với em đi, có thể hạ quyết tâm sửa miệng gọi ba mẹ thì hãy động vào em."

"Vậy hiện tại tôi liền đi xuống lầu gọi ba, gọi xong có phải có thể động vào em?" Lâm Kiến Thâm nghiêm túc nói: "Ăn Tết xong chính là mùa xuân, em phải làm chuẩn bị thật tốt, rộng động tình lên đến chính tôi còn sợ đấy."

Cô đây là nhặt về cái loại bạn trai quái vật gì vậy?

"Anh ít ba hoa đi." Hạ Ngữ Băng trợn trắng hai mắt, ném một quyển album thật dày vào trong lòng anh.

Rất nhanh đã đến mừng mười tháng Giêng, trong nhà không hiểu sao có nhiều thêm chút không khí khẩn trương, ngược lại thì Hạ Tông Trạch lại là người bình thản nhất, vừa ngồi trên sofa kiểm tra báo cáo tài vụ, vừa nói với đôi tiểu tình nhân đang đi từ trên lầu xuống:

"Người trẻ tuổi cần đi ra ngoài nhiều vào, hôm nay vừa vặn là dịp tết, tha cho hai đứa một ngày, không cần ở nhà theo bên người ông già như ba đây."

Hạ Ngữ băng nhìn thoáng qua ông ba anh tuần đến tóc bạc cũng chẳng có mấy sợi kia, cười nói: "Ba một chút cũng không già, nói ba mươi mấy tuổi cũng sẽ có người tin đấy."

Hạ Tông Trạch được nói đến lòng như tắm gió xuân, không nhịn được cong cong khóe miệng.

Thời tiết của lễ Tình Nhân hiếm khi lại tốt như vậy, gió nhẹ nhẹ, nắng ấm áp, cây cối trong tiểu khu đã bắt đầu có mầm xanh nhú lên. Thời gian còn sớm, Hạ Ngữ băng bỏ tay vào trong túi áo bên sườn của Lâm Kiến Thâm, lang thang không mục tiêu mà đi ra khỏi tiểu khu, cũng không biết nên đi nơi nào để đón tết.

Ô trấn và Hà Phường phố mang hơi thở thương nghiệp quá nặng, giống như hơi thở của khách du lịch chiếm đa số. Kỳ nghỉ Tết âm lịch càng chật ních người, thật sự không cần phải đi. Nghĩ tới nghĩ lui Hạ Ngữ Băng và Lâm Kiến Thâm quyết định ngồi tàu điện ngầm đến khu vực quảng trường, tìm một nhà hàng có âm nhạc không tệ ngồi lại.

Ban ngày nhà hàng không có biểu diễn, cũng rất thanh tịnh, sau khi ngồi xuống chọn xong món ăn, Hạ Ngữ băng lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp quà tặng màu đen buộc một sợi nơ lụa màu xanh, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Lâm Kiến Thâm: "Hôm nay là lần đầu tiên chúng ta trải qua lễ Tình Nhân, tặng cho anh."

Lâm Kiến Thâm rõ ràng ngần ra, nhìn hộp quà tinh xảo sang quý trước mặt, nói: "Ngày này cần tặng quà sao?" Vẻ mặt anh mờ mịt, còn kèm theo vài phần áy náy, thấp giọng nói: "Tôi... không chuẩn bị lễ vật cho em."

"Không phải anh đã tặng em cây trâm sao? Coi như quà lễ Tình Nhân đầu tiên anh tặng em đi." Hạ Ngữ Băng không chút để ý mà vẫy vẫy tay, thúc giục anh: "Mau mở quà đi! Anh không muốn xem xem em tặng anh thứ gì sao?"

Lâm Kiến Thâm nhận lấy hộp quà, mặt đầy tò mò mà mở ra dây lụa, vừa mở ra liền thấy, thì ra bên trong là một chiếc đồng hồ màu đen, bên ngoài còn phủ một lớp màu lam ánh đen. Chiếc đồng hồ này thiết kế kỳ lạ, không giống như là bán ở trong tiệm, trên mặt đồng hồ màu xanh đen được gắn thêm mấy miếng màu đen hình dạng như những chiếc lông chim, trên đó còn ẩn hiện những tia sáng màu vàng đang lưu chuyển..... Dường như chính là phỏng theo dáng vẻ lông cánh chân thân của Lâm Kiến Thâm mà chế tác.

"Đây là..." Lâm Kiến Thâm thật sự vui vẻ, giương mắt nhìn Hạ Ngữ Băng.

"Em thiết kế đó, cả thế giới này chỉ có một cái thôi." Từ khi hai người bọn họ xác định ở bên nhau, Hạ Ngữ Băng liền bắt tay vào thiết kế chiếc đồng hồ này, lúc ấy phải nhờ đến rất nhiều mối quan hệ mới tìm được nơi sản xuất đồng hồ chấp nhận lắp ráp, giá cả vẫn là nói sau đi, từ thiết kế máy đến lắp ráp hoàn thiện đúng là đã tốn không ít tâm huyết.

Vốn là phải một tháng sau mới có thể thành phẩm, nhưng vì Hạ Ngữ băng muốn tặng quà đúng lễ Tình Nhân nên đã thêm vào một ít phí rút ngắn thời gian.

Nhưng những thứ này không cần nói với Lâm Kiến Thâm, anh vui vẻ là đủ rồi.

Hạ Ngữ Băng gấp gáp không chờ nổi: "Đưa tay ra đây, mau đeo lên cho em xem."

Lâm Kiến Thâm ngoan ngoãn đưa tay ra, Hạ Ngữ Băng đeo đồng hồ lên cổ tay anh, dây đồng hồ có hơi rộng, sau khi đóng hai nấc vào thì vừa vặn. Đồng hồ màu xanh đen có ẩn hiện ánh vàng đeo lên cổ tay trắng nõn hữu lực của Lâm Kiến Thâm, thời thượng mà không xa hoa, thật xứng với khí chất của anh.

Từ bên ngoài có thể thấy được bánh răng chuyển động có quy luật, Lâm Kiến Thâm quả thực yêu thích không nổi buông tay, lại hoặc là bởi vì đây là đồ Hạ Ngữ Băng tặng, anh càng khó nén vui vẻ, nâng lên

cổ tay để nghe âm thanh chuyển động răng rắc nhỏ của máy móc như đứa trẻ, biểu tình chăm chú, khéo miệng ẩn hiện ý cười.

"Được rồi, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch này của anh xem!" Hạ Ngữ băng đề cổ tay anh xuống, không nhịn được cười nói: "Về rồi lại xem đi, ăn cơm đã."

Đều nói nghèo so xe, giàu so đồng hồ, chiếc đồng hồ này của cô tuy rằng không phải nhãn hiệu nổi tiếng gì, nhưng nặng tại tình ý trong lòng, chỉ cần Lâm Kiến Thâm thích thì đều đáng giá.

"Tôi cũng phải tặng em mới được." Cơm nước xong, Lâm Kiến Thâm đột nhiên kêu lên, kéo Hạ Ngữ Băng đi về phía khu đồ trang điểm xa xỉ, giống như ông chủ lớn mà rộng rãi: "Em thích gì cứ việc mua."

"Không cần, son môi, son kem, kem dưỡng gì đó ở nhà em đều sắp không có chỗ để rồi." Hạ Ngữ Băng không ngừng xua tay, đau lòng tiền Lâm Kiến Thâm kiếm được không dễ: "Lại nói, đồ chỗ này rất quý, không thích hợp đâu."

Lâm Kiến Thâm không nói gì, thấy trên lầu có một tiệm vàng bạc, không nói hai lời đã kéo cô đi vào.

Nửa giờ sau, Hạ Ngữ Băng che lại vật cứng trên ngón áp út, đỏ mặt ậm ừ nói: "Hay là, tháo xuống đi, chúng ta còn chưa đính hôn....."

"Không được tháo, đeo về cho chú Hạ xem." Lâm Kiến Thâm nắm tay cô, trên ngón áp út thon dài đeo một chiếc nhẫn cũng giống với cô nhưng dành cho nam.

Hạ Ngữ Băng nhìn nhẫn kim cương sáng lấp lánh trên ngón áp út, suýt nữa lóe mù mắt chó: "Quá quý, em sợ bị cướp... Hơn nữa, không ngờ anh còn có nhiều tiền như vậy, số dư trong thẻ ngân hàng còn nhiều hơn so với em!"

Có lẽ là do mấy năm trước bán tranh thêu thu được. Anh thân có yêu lực cho nên một tháng có thể thêu xong một bức giá trị mấy vạn, nếu không phải ông cậu họ Ngô Bằng Phi đứng giữa kiếm lời, thì hiện tại trong thẻ ngân hàng của anh sẽ có nhiều hơn.

Đáng tiếc tay nghề tốt như vậy lại bởi vì bà ngoại qua đời mà mai một từ đây.

Đang miên man suy nghĩ, Lâm Kiến Thâm mở ví tiền ra, rút ra thẻ ngân hàng, nhét vào trong tay Hạ Ngữ Băng: "Từ hôm nay trở đi, quyền tài chính thuộc về em."

"..." Hạ Ngữ băng kinh sợ mà dùng hai tay nhận lấy: "Vâng, chồng."

Lâm Kiến Thâm bị một tiếng "chồng" kia của Hạ Ngữ Băng khiến cho hai tai đỏ hồng, sừng sốt trong chốc lát mới thấp giọng: "Trước mặt mọi người em làm gì vậy, muốn gọi thì về nhà gọi, gọi đến khi em khóc mới thôi."

Anh hùng hăng uy hiếp, Hạ Ngữ băng làm như không thấy mà quơ quơ thẻ ngân hàng trong tay, trắng trợn táo bạo mà nhét vào trong ví tiền của cô, trong chốc lát cảm thấy eo cũng thẳng hơn mà thế giới cũng rộng mở hơn.

Hai người đang đùa giỡn thì âm báo tin nhắn đột nhiên vang lên.

Tin nhắn đến từ số di động của Từ Miêu: 【Tiểu Hạ, chị xuống máy bay rồi, gặp ở quán cà phê.】

Table of Contents

[văn án](#)

[Chương 1: Về nông thôn](#)

[Chương 2: Gặp Lâm Kiến Thâm](#)

[Chương 3: Sống một mình](#)

[Chương 4: Cà tím chiên](#)

[Chương 5: Cá trong tranh](#)

[Chương 6: Canh xương hầm](#)

[Chương 7: Lâm thẳng nam.](#)

[Chương 8: Mùa mưa vừa nắng.](#)

[Chương 9: Anh trai tốt.](#)

[Chương 10: Tôm hùm đất.](#)

[Chương 11: Mâu thuẫn âm ỉ.](#)

[Chương 12: Đi đến thị trấn](#)

[Chương 13: Gà chảy nước bọt](#)

[Chương 14: Nướng thịt](#)

[Chương 15: Hoàng Đại Tiên](#)

[Chương 16: Băm ớt cay.](#)

[Chương 17: Đỏ mặt](#)

[Chương 18: Gọi chồng](#)

[Chương 19: Mèo mướp \[1\]](#)

[Chương 20: Có một chân](#)

[Chương 21: Khách không mời](#)

[Chương 22: Lệnh đuổi khách](#)

[Chương 23: Liếm kem](#)

[Chương 24: Người điếc](#)

[Chương 25: Hồ tiên hiện](#)

[Chương 26: Hiện nguyên hình, có yêu quái! Yêu quái...](#)

[Chương 27: Đại yêu quái](#)

[Chương 28: Lâm Kiến Thâm, anh về đi, về đi...](#)

[Chương 29: Tìm anh - Em không nên tới ở đây...](#)
[Chương 30: Không quần -- Rõ ràng lo lắng như vậy...](#)
[Chương 31: Nướng bánh mì -- Tôi cho rằng...](#)
[Chương 32: Sinh nhật -- Khóe miệng em dính...](#)
[Chương 33: Dù đi mưa màu đen -- Yêu và người đã định trước không...](#)
[Chương 34: Ông ngoại... Quay lưng lại...](#)
[Chương 35: Yêu quái trong nước -- Ánh hoàng hôn màu đỏ vàng...](#)
[Chương 36: Kiếp sau gặp lại -- Học muội, anh tới...](#)
[Chương 37: Trịnh học trưởng -- Hai người đàn ông trong một...](#)
[Chương 38: Bình dấm chua -- Anh trai FA tức giận...](#)
[Chương 39: Tâm ý -- Có phải em đã có...](#)
[Chương 40: Cuộc chia tay nhỏ -- Cho dù là chết đi hay...](#)
[Chương 41: Niềm vui bất ngờ.](#)
[Chương 42: Nhặt hạt dẻ.](#)
[Chương 43: Không thích.](#)
[Chương 44: Nguy hiểm trong núi.](#)
[Chương 45: Đêm sinh nhật.](#)
[Chương 46: Đêm Giáng sinh.](#)
[Chương 47: Ở bên nhau.](#)
[Chương 48: Đưa về nhà.](#)
[Chương 49: Gặp ba vợ.](#)
[Chương 50: Hắc hắc hắc.](#)
[Chương 51: Về quê](#)
[Chương 52: Trăng trong tuyết.](#)
[Chương 53: Giã bánh dày.](#)
[Chương 54: Cây dẫn hồn.](#)
[Chương 55: Con riêng.](#)
[Chương 56: Cô Lâm đang tự mình đa tình.](#)
[Chương 57: Thuần phục tôi.](#)
[Chương 58: Sống hay chết.](#)

Chương 59: Người trong mộng.

Chương 60: Lễ Tình Nhân.